virtual-project.eu

BARRY EISLER

JOHN RAIN 7

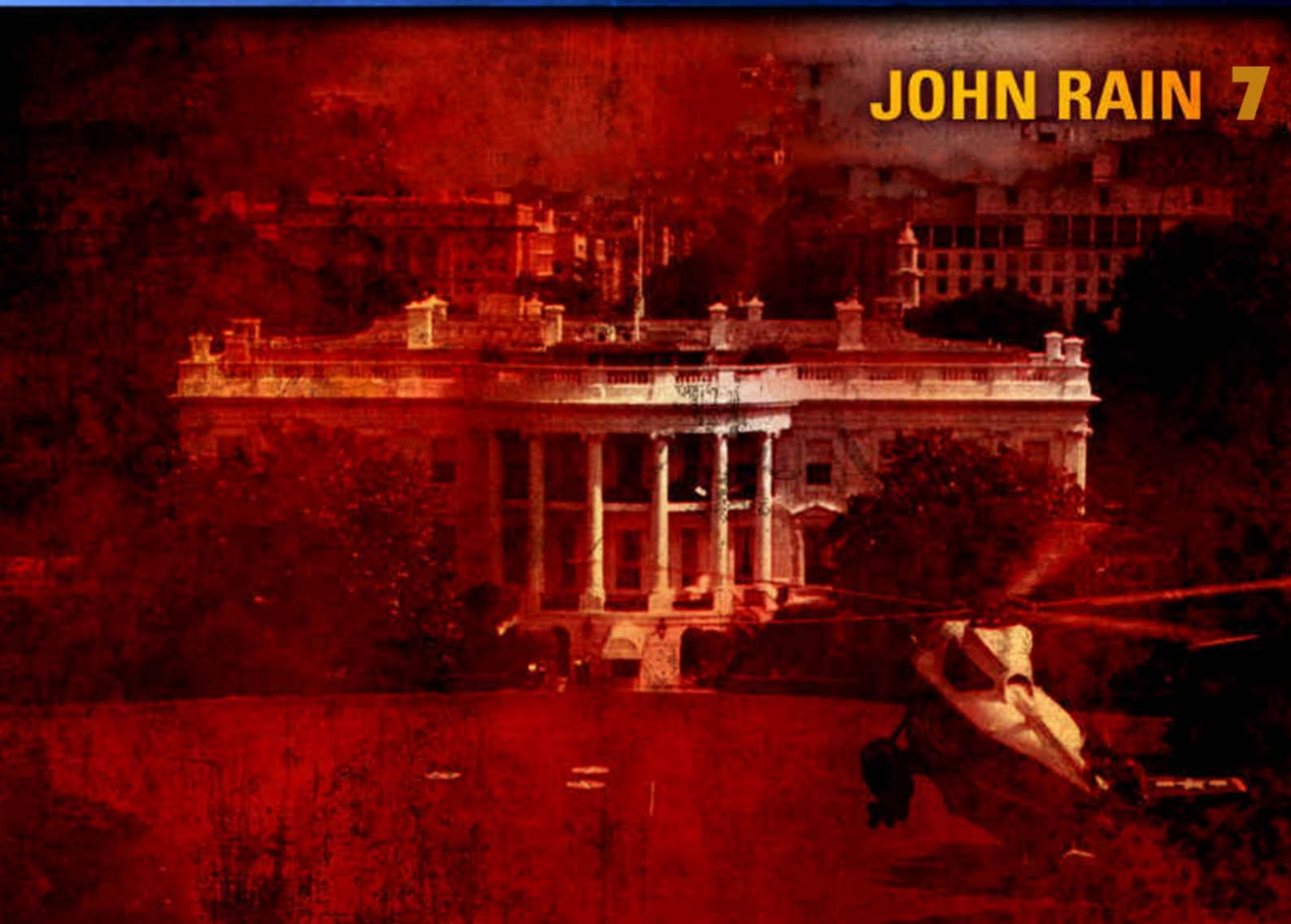

CONSPIRAȚIE LA CASA ALBĂ

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #7

CONSPIRAȚIE LA CASA ALBĂ

Original: *The Detachment*: *John Rain #7*
(2011)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

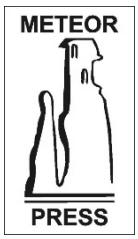

2020

PARTEA I

… bine înțeles că putem avea noroc. Evenimen

teexterioarеincredibilepotrezîinmodprov

identțialinițiativeledintoropealaloratoma

imare, demonstrând nevoia schimbării, așa cum

devastatorul atacă aproape de la Pearl Harbor di

n 1 9 4 1 a t r e z i t e f e c t i v S U A d i n v i s u l l i n i ș t i t o r

de neutralitate permanentă.

MICHAEL LEDEEN

Înacestmomentunicașansăpecareoavemcațar

ă e s t e c a O s a m a b i n L a d e n s ă a m p l a s e z e ș i s ă d e t o n

e
z
e
o
a
r
m
ă
m
a
j
o
r
ă
î
n
S
t
a
t
e
l
e
U
n
i
t
e
.

M
I
C
H
A
E
L
S
C
H

EURER, foști șefi ai Unității de Legătură din CIA

Într-o revoluție, guvernul înseamnă despotism

mulți bertăți i i împotrivatiranie i .

ROBESPIE

R
R
E

Capitolul 1

Nu mai ucisesem pe cineva de aproape patru ani. Dar toate lucrurile bune au un sfârșit.

Era bine să locuiesc din nou în Tokio. Fața orașului se schimbase, așa cum o face întruna, iar dezastrul provocat de marele cutremur și tsunami din Touhoku continua să-și facă simțite urmările prin iluminarea diminuată și puterea slăbită a aparatelor de aer condiționat în timpul verii. În pofida atmosferei recent echilibrate între anxietate și determinare, Tokio este imuabil în energia sa eternă, esențială. E adevărat că, în timpul pe care-l petrecusem în climate mai sigure, se înmulțiseră din nefericire localurile Starbucks și Dean & DeLuca, alături de nenumărații lor imitatori, totuși refugiile cu adevărat importante rămăseseră impenetrabile față de infestarea aceea recentă. Încă se mai cânta muzică de jazz în Body & Soul din Minami Aoyama, unde niciun scaun nu-i prea departe de scenă pentru a adresa un cuvânt discret de mulțumire cântăreților la sfârșitul serii; se mai putea savura o cafea în Cafe de l'Ambre din Ginza, unde, deși se apropie de a o sută aniversare, proprietarul Sekiguchi-sensei sosește zilnic să-și prăjească singur boabele, așa cum a făcut-o în ultimii șaizeci de ani; se mai putea bea un păhărel în Campbelltoun Loch din Yurakucho, unde, dacă poți ocupa unul dintre cele opt scaune ale localului ascuns în subsol, proprietarul și barmanul Nakamura-san îți va recomanda una dintre sticlele lui rare, pentru a face să dispară, fie și numai pentru scurt timp, lumea pentru uitarea căreia ai venit la el.

Somnul îmi era uneori agitat, deși îmi spuneam că de-acum nimeni nu mai era pe urmele mele. Însă în același timp știam că, dacă ar fi existat urmăritori, m-ar fi căutat mai întâi în locurile despre care știau că le frecventam. Cu excepția cazului în care dispuneau de personal nelimitat, nu puteau iscodi toate barurile, cafenelele sau cluburile de jazz care-mi plăceau. În primul rând, ele erau prea multe în Tokio, iar vizitele mele ar fi fost prea greu de prezis. Puteau să aștepte luni, poate o veșnicie, și cu toate că există și posturi de supraveghere mai neplăcute decât oazele bântuite de hoinarii locuitori nocturni din Tokio, în cele din urmă ar fi început să bată la ochi, mai ales dacă erau străini. Între timp, cel care plătea totul ar fi devenit nerăbdător să obțină rezultate.

Tocmai de aceea Kodokan reprezenta o vulnerabilitate unică. Mă antrenasem acolo timp de aproape douăzeci și cinci de ani înainte ca inamici puternici să mă silească să părăsesc orașul, inamici pe care, prin diverse mijloace, izbutisem să-i elimin. Antrenamentele de judo din Kodokan fuseseră unicul caz în care acceptasem ceva cât de cât asemănător cu o rutină, un șablon ce putea fi utilizat de adversar pentru a mă fixa în timp și spațiu. Întoarcerea acolo putea fi modul prin care să mă asigur că toți inamicii îmi muriseră cu adevărat. Sau, în același timp, putea fi o cale de a spune: *Haide, ieșiți de oriunde v-ați afla.*

Randori, sau antrenamentul liber, se ținea în *daidojo,* un spațiu modern, pe înălțimea a doua niveluri, format din patru zone de competiție conectate între ele și deschis spre inelul de tribune din jurul arenei aflate la etaj. În fiecare seară, vreo două sute de judoka, purtând tradiționalul *judogi* alb – bărbați și femei, japonezi și străini, campioni din colegii, tunși periuță, și veterani grizonanți – vin în sala de antrenament și spațiul vast se umple cu strigăte de angajament și icnete de apărare, discuții sincere despre tactici și tehnici în graiuri

reciproc de neînțeles, răpăiturile ca de tobe ale corpurilor ce se izbesc de *tatami* și țimbalele palmelor ce amortizează impactul prin aterizări *ukemi.* Mi-a plăcut dintotdeauna cacofonia din *daidojo.* Am stat în sală și când era pustie, iar nemișcarea sa solemnă din timpul zilei, intensitatea senzației de răbdare și potențial pe care o degajă au propria lor magie, totuși sunetele din timpul antrenamentelor de seară care conferă scop spațiului sunt cele ce aduc la viață sala adormită.

În serile de antrenament, tribunele sunt de obicei pustii, dar nu este neobișnuit să vezi câțiva spectatori, ici și colo, privindu-i pe cei care se antrenează dedesubt: o studentă, care-și așteaptă prietenul; un părinte, întrebându-se dacă să-și înscrie sau nu copilul; un entuziast al artelor marțiale, care face un pelerinaj la locul de naștere al judoului modern. De aceea n-am fost prea îngrijorat când într-o seară am văzut doi albi foarte voinici, care stăteau unul lângă altul în tribune, cu brațe groase și musculoase încrucișate peste balustrade, ușor aplecați înainte ca niște hoitari pe un cablu telefonic. I-am bifat așa cum bifez în mod reflex orice mi se pare nepotrivit în mediul meu, fără să dau vreun semn că i-aș fi observat în mod special sau că mi-ar fi păsat în mod special de ei, și am continuat *randori* cu partenerul cu care mă antrenam atunci, un puști solid dintr-o echipă de colegiu aflată în vizită în Tokio, care nu izbutise deocamdată să înregistreze niciun punct împotriva mea.

Stilul meu ajunsese la un nivel la care eram capabil în majoritatea cazurilor să anticipez atacul unui adversar în clipa dinainte ca el să-l lanseze, să-mi modific poziția în mod subtil și corespunzător și să-i dejoc planul fără ca el să știe exact motivul pentru care nu-l putuse executa. După ce se străduia o vreme să depășească interferența aceea invizibilă, adeseori adversarul

încerca să forțeze o deschidere, să recurgă la o aruncare ori să riște în alt mod similar, iar în acea clipă, în funcție de dispoziția de moment, îl puteam trânti pe *tatami.* Alteori mă mulțumeam doar să trec fluid de la o contră la alta, prevenind bătăliile, mai degrabă decât luptând. Era o abordare diferită față de cea care mă caracterizase pe vremuri în Kodokan, când stilul îmi fusese mai degrabă orientat spre agresivitate și bravură, decât spre eleganță și eficiență. Ca vlăstar al unui tată japonez și al unei mame albe, fusesem cândva măcinat de frustrări și furii. Înfățișarea mea este destul de japoneză, totuși aparențele n-au aproape nicio legătură cu prejudecățile în Japonia. De fapt, principala animozitate a societății este rezervată pentru coreenii etnici, pentru *burakumin* – descendenții prelucrătorilor de piei – și alții care se făceau vinovați de a-și ascunde impuritatea înapoia fețelor aparent japoneze. Desigur, anii mei de formare au rămas de mult în urmă. În prezent, când părul meu negru e tot mai înspicat, nu mai tânjesc după o țară care să mă primească cu brațele deschise ca pe unul dintre fiii ei. Am avut nevoie de ceva timp, dar până la urmă am învățat să nu mă angajez în acele conflicte pe care anterior le pierdusem cu regularitate.

Judecând după robustețea lor, după tunsorile foarte scurte și după ochelarii de soare Oakley model *wraparound,* preferați în prezent de Forțele Speciale și de omologii lor din sectorul privat, am bănuit că spectatorii erau militari, activi sau nu. Nici asta în sine nu era ceva remarcabil: Kodokan nu-i nici pe departe necunoscut printre soldații americani, pușcașii marini și aviatorii din bazele militare care-și au sediul în Japonia. Mulți dintre ei vin în vizită sau chiar pentru a se antrena. Eu prefer totuși să plec mereu de la presupunerea cea mai pesimistă, mai ales când ea nu mă costă prea mult. I-am îngăduit puștiului din colegiu să mă trântească cu *tai-otoshi,* aruncarea pe care o

încercase toată seara și care era, evident, procedeul lui cel mai bun. În domeniul meu anterior de activitate, era util întotdeauna să cultivi subestimarea din partea adversarului. Poate că mă schimbasem în bună măsură, dar în niciun caz nu-mi abandonasem obiceiurile.

În seara aceea am fost precaut când am plecat din sală, cu vigilența la un nivel mai ridicat ca de obicei. Am inspectat locurile în care m-aș fi plasat, dacă aș fi încercat să-l prind în ambuscadă pe unul ca mine: în spatele coloanelor din beton ce flancau intrarea clădirii de pe Hakusan-dori; printre automobilele parcate pe strada animată, cu opt benzi; sau în intrarea la linia de metrou Mita-sen din stânga mea. Am zărit doar navetiști *sarariman*[1] indiferenți, cu costumele negre și banale, mototolite și deformate de la aerul umed și poluat, cu frunțile brobonite de transpirație, dar cu chipurile mulțumite la gândul de a petrece câteva ore tihnite acasă înainte de următoarea zi istovitoare de lucru. Au trecut câțiva motocicliști pe scutere, ale căror motoare în doi timpi au țiuit și apoi s-au pierdut treptat în depărtare, totuși niciunul nu purta căștile integrale preferate de asasinii motorizați și nici măcar n-au încetinit sau n-au întors capul spre mine. O femeie a trecut cu o bicicletă pe trotuar, purtând un țânc cu obrăjori dolofani în coșul atașat de ghidon; puștiul își întinsese brațele înainte și încleștase pumnișorii din motive necunoscute. Nimic nu mi se părea anormal și n-am văzut nicio urmă a militarilor. Dacă nu aveau să reapară, urma să le clasific prezența dintr-o singură seară ca fiind un non-eveniment.

Însă ei au apărut din nou, în seara următoare. De data asta, au stat foarte puțin, probabil atât cât să-i privească pe zecile de judoka și să confirme prezența țintei lor. Dacă nu mi-aș fi executat scanările frecvente și discrete ale tribunelor, probabil că nici nu i-aș fi observat.

Am continuat să mă antrenez până la ora 20, apoi am făcut duș ca de obicei, nedorind să recurg la nimic ieșit din comun, nimic care să poată sugera că observasem ceva și că mă pregăteam pentru asta. De fapt însă mă pregăteam și, pe măsură ce un plan mi s-a derulat în minte și adrenalina mi-a șerpuit prin corp, iar prezența pericolului și certitudinea felului în care urma să-l abordez s-au instaurat cu o claritate familiară și oribilă, a trebuit să recunosc în sinea mea că mă pregătisem toată viața și că intervalele de liniște de care mă bucurasem pentru scurt timp erau la fel de pertinente și de relevante ca visele. Doar pregătirile erau reale – pregătirile și scopul pe care-l facilitau întotdeauna.

Capitolul 2

Ben Treven și Daniel Larison stăteau pe taburete la tejgheaua de la fereastră a unui local Douter Coffee, la cincizeci de metri spre sud de Kodokan, pe Hakusan-dori, sorbind cafeaua neagră și așteptând revenirea celor doi contractori. Treven ar fi vrut să li se alăture, pentru a-l vedea cu propriii ochi pe bărbatul despre care, până cu o săptămână în urmă, crezuse că nu era decât un mit, însă Larison insistase că nu aveau nimic de câștigat dacă trimiteau mai mult de doi oameni, iar Treven știa că avea dreptate. Îl deranja ușurința și naturalețea cu care Larison se afirmase ca masculul alfa al echipei, dar în același timp trebuia să recunoască faptul că acesta, care avea în jur de patruzeci și cinci de ani, cu zece ani mai mult decât Treven, văzuse mai multe chestii nasoale chiar decât Treven însuși și supraviețuise unor adversari mai dificili. Își spunea că, dacă își ținea gura, putea învăța ceva. Totuși, după zece ani petrecuți în Activitatea de Susținere a

Informațiilor, denumirea deliberat banală a brațului secret al Comandamentului de Operațiuni Speciale al Forțelor Armate Reunite, nu era obișnuit să dea peste indivizi care să se comporte ca superiorii lui tactici.

Treven privea pe fereastră spre Kodokan și văzu înaintea lui Larison apropierea contractorilor, pe care-i cunoștea doar sub numele Beckley și Krichman. Dădu aproape imperceptibil din cap.

— Uite-i că vin.

Larison îi instruise pe toți să-și utilizeze într-o măsură cât mai redusă telefoanele mobile și să le țină chiar închise, cu bateriile scoase, cu excepția unor intervale orare prestabilite. Bineînțeles, toate telefoanele erau închiriate, sub identități false, însă o securitate bună implica niveluri multiple. Utilizarea neatentă a telefoanelor mobile de către CIA în extrădarea lui Abu Omar din Milano îl determinase pe un judecător italian să emită mandate de arestare pentru mai mulți oficiali CIA, inclusiv pentru șeful stației din Milano, iar Treven se gândise că Larison aplica acum lecția desprinsă din operațiunea aceea. În același timp însă măsurile actuale de precauție i se păreau excesive – la urma urmelor, nu se aflau aici pentru a-l ucide sau a-l răpi pe John Rain, ci doar pentru a-l contacta. Pe de altă parte, la fel ca în cazul trimiterii a numai doi contractori în Kodokan pentru recunoașterea inițială, el aprecia că nu exista vreun motiv pentru a nu adopta o precauție suplimentară.

Contractorii intrară și se așezară în așa fel încât să-i vadă pe Treven și Larison și să poată urmări nestânjeniți strada. Treven văzuse destui străini în această parte a orașului, însă știa prea bine că cei patru săreau în ochi. Bineînțeles, părul lui blond și ochii verzi fuseseră dintotdeauna o dificultate în operațiunile de filaj, dar bănuia că pentru japonezul mediu asemenea trăsături nu l-ar fi putut deosebi prea mult de Larison, deși acesta avea

părul negru și pielea măslinie, sau, de altfel, de orice alt alb. Localnicii aveau să observe și să-și reamintească prezența a patru asemenea străini laolaltă. Treven, care fusese luptător la categoria grea în liceu și apărător în echipa de fotbal american de la Stanford înainte de a abandona universitatea, era de fapt cel mai micuț din grup. Larison practica în mod evident halterele și, dacă putea avea încredere în spusele lui Hort, poate că utiliza și steroizi. Iar contractorii aproape că puteau fi luptători profesioniști. Treven se întrebă dacă Hort îi alesese cu speranța că dimensiunile lor l-ar fi putut intimida pe Rain când aveau să stabilească contactul. El se îndoia că așa ceva ar fi contat. Dimensiunile contau doar într-o luptă cinstită, iar din câte auzise despre Rain, acesta era prea inteligent pentru a îngădui vreodată ca o luptă să fie cinstită.

— E acolo, rosti bărbatul care se numea Beckley. Se antrenează, exact ca aseară.

Larison încuviință din cap.

— Poate că acum ar trebui să schimbăm rolurile, rosti el cu glasul lui grav și răgușit. Două seri la rând – probabil că v-a remarcat. Eu și Treven putem prelua filajul.

— Nu ne-a remarcat, zise Krichman. Am stat în tribune și el abia dacă a privit spre noi.

Beckley mormăi aprobator.

— Uite care-i treaba, dacă tipul ar fi chiar așa de atent la filaje, în primul rând n-ar veni în același loc, la aceeași oră, în fiecare seară. Nu ne-a văzut.

Larison sorbi din cafea.

— E bun la ceva? Mă refer la judo.

Krichman strânse din umeri.

— Nu știu. Părea să aibă probleme cu puștiul cu care se antrena.

Larison sorbi iarăși din cafea și tăcu, parcă gândindu-se.

— În regulă, probabil că de fapt nu contează chiar așa de mult dacă v-a văzut sau nu. Noi știm

că-i aici și-l putem intercepta când iese.

— Mda, am putea, zise Krichman, pe un ton care arăta că aprecia ideea ca fiind jalnic de lipsită de ambiții. Dar ce fel de control avem atunci? L-am găsit în Kodokan, însă mâine s-ar putea duce să se antreneze altundeva. Sau ar putea renunța la antrenamentele în săli publice, punct! Vrem să simtă presiunea, n-a zis Hort așa? Atunci să-i arătăm că știm unde locuiește. Să-l încadrăm acolo, să-l facem să simtă că am intrat zdravăn în viața lui. Așa-i determini pe oameni să coopereze – apucându-i zdravăn de boașe.

Treven nu putea contrazice pe de-a-ntregul afirmația aceea. Era surprins că Larison nu vedea și el situația la fel. Totuși Larison trebuie să-și fi înțeles eroarea, pentru că spuse:

— Da, pare logic. În același timp însă e imposibil să nu vă fi văzut. Acum ar trebui ca eu și Treven să preluăm filajul.

— Ascultă-mă, zise Beckley, și tonul lui arăta că ajunsese la capătul răbdării, nu ne-a văzut! Krichman și cu mine vom continua filajul. Arătă cu degetul spre unul dintre nasturii cămășii lui bleumarin umede. Prin ăsta, voi vedeți tot ce vedem și noi. Dacă ne detectează, o să schimbăm rolurile, așa cum am stabilit. De-acord?

Nasturele era de fapt obiectivul unei videocamere minuscule de înaltă rezoluție, care transmitea color la lumina zilei și în alb-negru amplificat cu infraroșu noaptea. Toți erau dotați similar și fiecare videocameră transmitea wireless celorlalte camere din rețea. Un aparat separat, de dimensiunea unui pachet de cărți de joc, putea fi ținut în mână ca să afișeze ce transmiteau toate. Nimic ieșit din comun, ci doar o versiune simplificată și modificată pe alocuri a sistemului de monitorizare Eagle Eyes care devenise tot mai popular în agențiile guvernamentale și care îngăduia unei echipe mici de filaj să se răspândească dincolo de ceea ce ar fi permis

tradiționala linie de vizare, astfel că fiecare membru al echipei cunoștea pozițiile celorlalți fără să se bizuie excesiv pe telefoanele mobile sau pe alte comunicații verbale.

Larison ridică mâinile în semn de predare.

— Bine. Voi doi acoperiți intrarea în Kodokan. Treven și cu mine vom aștepta aici și vom porni în spatele vostru când începeți să-l urmăriți.

Beckley zâmbi – cam răutăcios, se gândi Treven. Și păruse într-adevăr că Larison, poate într-o tentativă ineficientă de salvare a aparențelor, se prefăcea că dădea niște ordine ce-i fuseseră, de fapt, date lui însuși.

Beckley și Krichman ieșiră. Larison se întoarse și se uită pe fereastră după ei cum se îndepărtau.

— Crezi că va ieși din nou la aceeași oră? întrebă Treven. Hort a spus că-i extrem de vigilent la orice tentative de filare.

Larison sorbi din cafea.

— Tu de ce crezi că Hort i-a trimis pe prostovanii ăia cu noi?

Era un pic supărător că Larison nu-i răspunsese direct la întrebare. Treven tăcu câteva secunde, după care zise:

— În mod evident, n-are încredere în noi.

— Exact. Ei lucrează pentru el, nu împreună cu noi. Nu uita asta.

Colonelul Scott „Hort” Horton era comandantul lui Treven în ASI[2], iar cândva fusese și comandantul lui Larison, înainte ca acesta să-și însceneze moartea și să încerce să șantajeze Statele Unite, cerând diamante brute în valoare de o sută de milioane de dolari în schimbul unor filmări în care agenți americani torturau prizonieri musulmani. Aproape că reușise să dea lovitura, însă Hort îl trăsese pe sfoară și păstrase diamantele pentru sine. Treven nu era perfect sigur în privința motivului. Pe de o parte, patriotismul și integritatea lui Hort erau indubitabile. Colonelul era un negru căruia poate că i-ar fi fost refuzată

ascensiunea în alte domenii, însă care nu fusese doar promovat, ci era privit cu venerație de meritocrația militară, iar el iubea armata și-i iubea pe oamenii ce serveau sub conducerea sa. Și totuși nimic din toate astea nu-l oprise să i-o tragă lui Larison, atunci când fusese nevoie, tot așa cum, cândva, încercase să i-o tragă lui Treven. Ba chiar îi spusese acestuia motivul: America era condusă de un soi de oligarhie, care nu părea să-l deranjeze prea mult pe Hort, atâta doar că oligarhia devenise lacomă și incompetentă – păcate ce păreau capitale în bizarul univers moral al colonelului. El începuse o acțiune de proporții, în care diamantele jucau un rol important. Un rol similar, spera Hort, aveau să joace Treven și Larison, ca și individul ăsta, Rain, pe care fuseseră trimiși să-l caute și să afle dacă putea, de asemenea, să fie convins.

Ca atare, era firesc ca Hort să nu aibă încredere în ei. Nu se putea spune că ar fi fost constrânși, totuși nu era nicio convingere pozitivă, dinamică, de tipul „toată lumea are de câștigat”. Probabil că Larison căuta să se răzbune și în același timp să-și recapete diamantele. Iar Treven se deșteptase suficient ca să recunoască sforile pe care le utilizase Hort pentru a-l manipula și ca să știe că trebuia să găsească o cale de a le reteza. Exista, de pildă, chestiunea minoră a unor imagini neplăcute, înregistrate de videocamerele de securitate, ce l-ar fi putut implica pe Treven în asasinarea unui fost membru important al administrației prezidențiale. Nu conta deloc că aceea fusese o operațiune CIA și că Treven nu avea nicio legătură cu asasinatul respectiv. Conta doar că Hort și CIA aveau înregistrările și le puteau folosi dacă Treven se abătea de la linia dreaptă. Așa că, pentru moment, tot aranjamentul se simțea ca o instabilă alianță de compromis, în interiorul căreia loialitățile se schimbau și motivațiile intrau în conflict. Hort nu i-ar fi trimis niciodată pe ei, dacă n-ar fi avut o cale prin care să-i monitorizeze și, în

circumstanțele acestea, precizarea lui Larison că el nu uitase pentru cine lucrau de fapt Beckley și Krichman părea gratuită, ba chiar ușor insultătoare. Poate că era pur și simplu furios pe contractorii ce păreau complet indiferenți față de ceea ce Larison considera a fi propria sa autoritate. Treven decise să nu mai insiste.

În același timp însă nu putea ignora că Larison nu-i răspunsese la întrebare.

— Același loc, aceeași oră, aceeași ieșire în două seri consecutive? zise el. Ți se pare că ăsta ar fi omul nostru?

Larison îl privi și Treven ar fi putut jura că rânjea.

— Depinde, răspunse el.

— Ce vrei să zici?

— Rain i-a văzut cu siguranță aseară, când au stat mai mult înăuntru. E foarte probabil să-i fi văzut și în seara asta.

— De unde știi?

— Pentru că eu i-aș fi văzut. Pentru că dacă ăsta-i tipul despre care a povestit Hort, și el i-ar fi văzut. Pentru că dacă n-ar fi fost destul de bun ca să-i remarce, Hort nici nu s-ar fi sinchisit de el.

Treven căzu pe gânduri.

— Atunci ce înseamnă asta: că deși el i-a remarcat, tot va ieși în același fel și la aceeași oră?

De data asta, Larison surâse cu adevărat.

— Înseamnă că sunt bucuros că nu-l urmărim noi.

Capitolul 3

Când am plecat din Kodokan, știam că mă va aștepta cineva. Cel mai probabil, avea să fie perechea de giganți pe care-i văzusem de două ori înăuntru. Era posibil ca ei să fi fost doar echipa de recunoaștere și ca afară să se găsească altcineva,

dar dacă echipa avea mai mulți membri, ar fi fost logic să-i rotească, pentru a-mi reduce posibilitatea de a-i identifica. Bineînțeles, se putea și ca eu să fi fost determinat în mod subtil să-i zăresc pe cei doi dinăuntru – la urma urmelor, era greu să nu le observi dimensiunile –, astfel încât să-i caut din priviri când ieșeam afară și, drept urmare, să ignor amenințarea reală. Totuși, dacă ei ar fi dorit un astfel de joc, ar fi stat mai mult în seara asta, ca să se asigure că-i zărisem. Instinctul îmi spunea că erau doar ei doi, care se ocupau atât de recunoaștere, cât și de acțiune.

Când am părăsit clădirea, m-am menținut pe partea stângă a coridorului de ieșire, folosind până în ultima clipă drept acoperire chioșcul cu cărți și suvenire, pentru ca ei să nu beneficieze de secunde suplimentare în care să se pregătească pentru apariția mea. Mă îndoiam că aveau arme; armele de foc sunt strict restricționate în Japonia și oricine ar fi avut conexiunile necesare pentru a obține așa ceva ar fi putut cu siguranță să asambleze o echipă mai mare și mai puțin bătătoare la ochi. O pușcă de lunetist ar fi fost încă și mai greu de obținut decât un pistol și, chiar dacă și-ar fi procurat una, cum ar fi procedat în continuare? Ar fi închiriat un apartament cu vedere către intrarea în Kodokan? Ar fi fost o bătaie de cap prea mare și ar fi lăsat prea multe urme. Existau căi mai bune.

Când am deschis ușile de sticlă, nu mi-am întors capul într-o parte și alta, dar am inspectat cu privirea trotuarul și strada din câmpul meu vizual. Deocamdată, nimic. În seara anterioară o luasem la stânga și mă dusesem la stația de metrou. Cu toate că nu-i zărisem atunci, presupuneam că pândiseră de undeva și-mi observaseră traseul. Ca atare, dacă sperau să mă fileze în seara asta și să ajungă pe un teren pe care să-l considere mai favorabil, ar fi stat în dreapta. Pe de altă parte, dacă planul era ca eu să dau peste ei, ar fi stat în stânga. Nu puteam avea nicio certitudine, dar, în condiții similare, prefer să

văd ce se întâmplă. Și de ce să nu-i las să vadă că repet șablonul pe care-l stabilisem aseară? În felul acela, aveam să le ofer mai multe date pe care să se bazeze în subestimarea mea. Am cotit la stânga pe trotuar, cu ochii mereu în alertă, verificând puncte fierbinți, cu urechile ciulite spre pașii ce ar fi putut răsuna în urma mea.

L-am zărit imediat pe primul, rezemat de una dintre coloanele ce flancau clădirea. Era chiar mai voinic decât estimasem când îl văzusem în tribună. Îi vedeam ambele mâini, iar în una ținea o țigară. Nu era cel mai grozav paravan pentru acțiune în Tokio. Japonia a rămas nițel în urma trendului mondial pe frontul antifumatului și, cu excepția fumătorilor care merg în localurile Starbucks și în secțiile de terapie intensivă din spitale, nimeni nu iese din clădiri pentru o pauză de țigară, mai cu seamă în căldura umedă a verilor.

Am trecut pe lângă el și am început să cobor treptele stației de metrou Kasuga, ținând capul plecat ca să-mi ascund fața de videocamerele de securitate din plafon, iar sunetul pașilor a reverberat din pereții de beton. În mod obișnuit, consideram videocamerele un impediment, dacă nu chiar o amenințare directă, dar de data asta prezența lor era un motiv de liniște. Nimeni nu vrea să încerce o agresiune în sistemul metroului din Tokio, unde numărul videocamerelor în circuit închis ar putea face să roșească de invidie cazinourile din Las Vegas. În trecut, ele nu reprezentaseră o grijă aparte pentru mine, totuși nu trebuie uitat că specialitatea mea fusese dintotdeauna crearea aparenței cauzelor naturale, iar unul dintre avantajele ei este acela că nimeni nu examinează ulterior înregistrările video pentru a încerca să afle ce s-a petrecut. De exemplu, membrii echipei Mossadului care trebuia să-l lichideze pe oficialul Hamas în Dubai plănuiseră totul pe aparența unui infarct și de aceea nu-și făcuseră griji de videocamerele ce-i înregistraseră

în aeroport și în hotel. Atentatul lor eșuase însă și, întrucât fusese evident o tentativă de asasinat, se deschisese o anchetă. Pe atunci mă întrebasem de ce nu apelaseră la mine. Poate că Delilah le spusese că ieșisem din activitate. Am surâs amar la gândul acela și la amintire, și am coborât mai departe pe scară.

Am cotit și am intrat în stația propriu-zisă, iar acolo era al doilea gigant, stând sub luminile fluorescente, în fața automatelor pentru bilete, și privind harta murală de deasupra lor ca un turist foarte voinic și foarte derutat. Kasuga nu se află pe o arteră principală și zona era mai degrabă pustie. Doar într-o cabină, un bărbat cu ochi sticloși, care trebuia să composteze bilete, părea la fel de înzestrat cu rațiune ca o plantă din ghiveci, iar doi pușți din liceu, care-și testau engleza, încercau să-l ajute pe noul meu amic să găsească ce căuta. Când am trecut pe lângă el l-am auzit mormăind că se descurca perfect și aproape că mi-a fost milă – întotdeauna este oribil ca un civil să ți se adreseze când te străduiești să fii invizibil. Am introdus o cartelă preplătită în automat și am intrat pe peron.

Am înaintat fără grabă; șinele murdare se întindeau dedesubtul meu și în dreapta, iar în stânga străluceau plăcile albe ale peretelui. Am trecut pe lângă câțiva tokioți – o fată cu părul de culoarea ceaiului și machiaj țipător tasta de zor pe un telefon, un *sarariman* își exersa, cu gesturi absente, lovitura de golf, alte două persoane pe care le văzusem în Kodokan –, totuși niciunul care să-mi declanșeze radarul. După ce am străbătut cam două treimi din distanța până la capătul peronului, m-am oprit și am rămas cu spatele spre perete. Cu excepția bâzâitului unui aparat de condiționare a aerului, peronul era tăcut. De undeva din interiorul tunelului, spre stânga mea, se auzea, foarte slab, zgomotul unor picături de apă.

Aș fi putut privi înapoi, dar, dacă aș fi procedat așa, n-aș fi făcut decât să confirm ceea ce știam

deja: cei doi veniseră după mine. Rămăseseră mult mai în spate pe peron, iar când avea să sosească un tren, aveau să suie cu două-trei vagoane în urmă. La fiecare oprire, aveau să verifice prin ușile glisante, pentru a vedea dacă eu coboram, ca să mă urmeze când va fi cazul. După ce aveau să mă urmărească până într-un loc pe care-l considerau suficient de întunecat, sau izolat, sau adecvat în alt mod pentru treaba pe care o aveau de făcut, aveau s-o facă, apoi să plece.

Însă asta este problema cu locurile întunecate, sau izolate, sau adecvate în alte moduri. Precum gloanțele trasoare, ele sunt o sabie cu două tăișuri.

Am simțit un uruit apropiindu-se din adâncul tunelului în dreapta mea și un glas a anunțat din difuzoare sosirea unui tren cu destinația Meguro. Uruitul a sporit. Am privit spre dreapta și i-am întrezărit pe cei doi giganți, lipiți de perete cam pe la jumătatea peronului – locul peste care era cel mai probabil să trec cu privirea dacă aș fi privit spre trenul ce se apropia. Nu prea aproape ca să mă alarmeze, dar nici așa departe ca să apară în unghiul firesc al vederii mele. Nu știam cu cine aveam de-a face, totuși poziționarea aceea dovedea un nivel de experiență.

N-ar fi fost greu să scap de ei. Mă îndoiam că știau destul de bine orașul și era imposibil să-l știe la fel de bine ca mine. Nu vedeam însă rostul. Cu mult timp în urmă, în alt context, un bărbat pe care-l consideram periculos îmi spusese că, data viitoare când mă va vedea, mă va ucide. Îl crezusem pe cuvânt și-l împiedicasem să-și respecte promisiunea. Situația era la fel și acum. Dacă indivizii ăștia doreau să mă întâlnească, atunci aveam să ne întâlnim chiar în seara asta. Nu intenționam să-mi petrec restul zilelor privind peste umăr, întrebându-mă când vor mai apărea. Și, de asemenea, nu intenționam să găsesc o oportunitate în care să-i întreb politicos despre natura interesului lor. După ce ți-ai petrecut

aproape toată viața într-un domeniu de activitate ca al meu și doi inși atât de voinici apar în singurul loc cunoscut unde puteai să fii în Tokio și încep să te urmărească, este momentul să te gândești la tot ce poate fi mai rău și să acționezi în consecință.

Trenul a ieșit în viteză din tunel și a început să încetinească, cu frânele șuierând, cu roțile scârțâind pe șinele metalice. S-a zguduit și a oprit, iar ușile au glisat, deschizându-se. Câțiva pasageri au coborât. Am intrat într-un compartiment în majoritate gol și am rămas cu fața spre uși, pentru orice eventualitate. Nu a mai suit nimeni. După un timp, difuzorul i-a avertizat pe pasageri că trenul va pleca, apoi ușile au șuierat, închizându-se, și garnitura s-a zguduit din nou, punându-se în mișcare.

Mă gândisem să-i duc la Jinbocho, la două stații mai departe pe linia Mita, un cartier bine-cunoscut pentru numeroasele lui anticariate de cărți. Îmi plăcea zona, de asemenea, pentru o cafenea aflată destul de aproape de stație, numită Saboru, termenul japonez pentru tolănire, chiul sau orice alt tip de desprindere de agitația lumii exterioare. Eu însă aveam să-i duc pe uriași doar pe lângă cafenea, nu înăuntrul ei. Iar „desprinderea” la care mă gândeam urma să fie mai lungă decât implica în mod uzual *saboru.*

Când trenul s-a oprit în stația Jinbocho, am coborât fără grabă și m-am îndreptat spre ieșirea A7. Nu am privit în urmă. Nu era nevoie. Cei doi puteau fi îndeajuns de familiarizați cu Tokio pentru a ști cât de repede poți să pierzi subiectul unui filaj în mulțimile aflate în permanentă mișcare seara, pe aleile înguste și fără nume sau numere, dintr-un cartier al orașului așa de vechi și labirintic ca Jinbocho. Sau poate că nici măcar nu erau atât de familiarizați, caz în care n-ar fi avut siguranța să lase între noi o distanță prea mare. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, aveau să se păstreze aproape de mine până li se ivea prima ocazie.

Pe când eram pușți, învățasem să mă port cu bătăușii care căutau pricină. Mai întâi în Japonia, unde metiși micuți ca mine atrăgeau pe bună dreptate atenția copiilor mai voinici, care nu făceau deosebire între cruzime și bucurie; ulterior, după moartea tatii, într-un orășel american, în care eram un pușți exotic, pe jumătate asiatic, cu vocabular englez limitat și cu accent amuzant. În prima săptămână pe care o petrecusem în școala publică în care mă înscrisese mama, recent văduvă, observasem că un băiat mult mai voinic era mereu cu ochii după mine, un blond solid, tuns scurt, pe care ceilalți copii îl strigau Ursu'. Se părea că își căpătase porecla deoarece acțiunea lui favorită era să-și prindă victima în brațe, frontal, ca un urs, s-o strângă până își pierdea cunoștința și apoi s-o arunce pe jos, unde o putea răni și umili după voie. Am văzut un pușți nefericit care a avut parte de tratamentul acela – Ursu' l-a tras către el, pușțiul a încercat să-l împingă, dar apoi brațele i-au cedat; Ursu' l-a trântit pe jos și l-a bătut de l-a rupt. Bănuiam că toți cei pe care-i înhățase astfel au reacționat la fel: dacă cineva încearcă să te tragă spre el pentru a te omorî prin zdrobire, este firesc să te împotrivești. Ca atare, era logic ca Ursu' să nu fie pregătit pentru cineva care *nu* i s-ar fi împotrivit strângerii în brațe. Și care, dimpotrivă, l-ar fi strâns el.

N-a durat mult până să vină și rândul meu. Deși la momentul acela îmi lipsea cadrul de referință, am recunoscut comportamentele – privirile, comentariile, ciocnirile violente accidentale-dar-deliberate de pe coridor – ce constituiau un fel de preludiu pentru bătăușii de pe ambele țărmuri ale Pacificului. Și, instinctiv, am înțeles că toate semnele mărunte erau, de asemenea, o slăbiciune tactică, întrucât informau victima preconizată despre ce va urma – și când. Am luat hotărârea ca eu însumi să nu etalez niciodată asemenea avertizări și mi-am respectat-o.

Ursu' a decis să completeze relația noastră incipientă pe coama ierboasă a taluzului din spatele terenului de baseball, acoperit cu buruieni, al școlii. Îl studiasem suficient și eram suficient de experimentat ca să-mi dau seama, chiar înaintea lui, că acela va fi locul și timpul. Așa se face că, atunci când și-a înghiontit prietenii și a arătat spre mine, a fost aproape înviorător, ca și cum ai urmări un actor care-și interpretează corect rolul într-o piesă al cărei final îl cunoști deja. El a pornit cu mers fanfaron spre locul unde stăteam în picioare și m-a întrebat:

— La ce te holbezi?

Era exact ceea ce așteptasem, într-o asemenea măsură încât cred că aș fi putut surâde, pentru că, deși n-am răspuns, pentru o clipă mi s-a părut că am zărit îndoiala trecându-i peste chip ca umbra unui nor iute mișcător. Apoi însă a dispărut și Ursu' m-a acuzat din nou că mă holbam la el, acea unică întrebare părând că-i epuizase capacitatea creativă, după care și-a întins brațele și s-a repezit spre mine, exact așa cum sperasem că va face.

Când brațele lui mi-au încercuit spinarea și a început să mă tragă spre el, mi-am repezit propriile brațe înainte și mi-am înfipt degetele în ceafa lui, proptindu-i coatele în piept. L-am simțit tresărind de surprindere, însă nu știa decât o singură manevră, care funcționase de fiecare dată până atunci, așa că nu s-a oprit – și-a încrucișat degetele mâinilor înapoia mea și a început să strângă, însă acum strângeam și eu, bicepșii umflându-se de efort, cu antebrațele încordate, și i-am tras capul lângă al meu, iar când obrazul stâng mi s-a lipit de obrazul lui stâng, mi-am vârât fața în el, l-am mușcat de lobul urechii și l-am tras, cu o smucitură a capului. Ursu a urlat, a încercat brusc să mă împingă, să mă îndepărteze, însă eram prins de el ca un clește și l-am mușcat din nou, de data asta de partea din spate a urechii. Cartilajul a trosnit și s-a desprins, iar gura mi s-a umplut cu sânge fierbinte,

cu gust de cupru, și am fost cuprins de o frenezie sălbatică, înțelegând că-l însângerasem. El a zbierat din nou, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, cu mine deasupra. Am scuipat ceea ce mușcasem, m-am îndreptat și am început să abat o ploaie de lovituri peste fața lui. Și-a acoperit-o orbește, panicat. Cineva a încercat să mă apuce, însă m-am eliberat și m-am repezit din nou să-l mușc de ureche. De data asta n-am mai putut s-o găsesc – era prea mult sânge și prea puțină ureche –, dar simpla percepere a unui nou atac l-a făcut pe Ursu' să răcnească de teroare și să se străduiască să scape de sub mine, pe când ceilalți copii m-au smuls de pe el.

Amândoi ne-am ridicat în picioare, cu Ursu' plângând acum, cu ochii holbați de neîncredere, cu mâna stângă bâjbâind tremurător spre ciotul mutilat de pe cap. Cei doi copii care mă țineau de brațe mi-au dat drumul și s-au retras precauți, ca și cum și-ar fi dat seama că stăteau prea aproape de un animal sălbatic. Cu pumnii încleștați și nările dilatate, l-am privit pe Ursu' și am simțit cum un rânjet sângeros mi se lățește peste față. Am făcut un pas înainte, iar el, cu un schelălăit sugrumat, îngrozit, s-a întors și a fugit spre adăpostul școlii.

Părinții lui au făcut scandal, amenințând cu acționarea în judecată și condamnându-mi vehement mama deoarece crescuse un asemenea copil sălbatic și crud. Școala a deschis o anchetă disciplinară și pentru o vreme a planat pericolul de a fi exmatriculat. Însă ancheta s-a transformat într-o discuție despre incidente anterioare în care fusese implicat Ursu' și despre faptul că el era mult mai voinic decât mine, iar în exprimările oficiale de dezaprobare *pro forma* am simțit un iz de mușamalizare. În cele din urmă, am înțeles că o cabală de profesori frustrați și părinți scandalizați fuseseră în secret încântați de lecția primită de bătăuș și folosiseră ancheta ca pe un mijloc prin care puteau obține un rezultat ce fusese deja decis.

A fost prima dată când vedeam așa ceva, dar ulterior am ajuns să înțeleg că era o dinamică uzuală, care avea loc, de exemplu, de fiecare dată când un guvern numește o comisie excepțională pentru investigarea celui mai recent scandal. Într-un final, altercația mea cu Ursu' a fost dată uitării. Chirurgii plasticieni au reușit să-i salveze ce-i mai rămăsese din ureche. Și-a lăsat părul lung ca să-și acopere diformitatea și nu s-a mai apropiat niciodată de mine.

Din întâlnirea mea cu Ursu', am învățat două lucruri. În primul rând, importanța surprizei. Nu contează ce dimensiuni, ce abilități sau alte avantaje are inamicul tău, dacă nu-i acorzi șansa de a le folosi.

Iar în al doilea rând, am învățat că întotdeauna există o urmare. După încăierare, am avut noroc că n-am intrat în mai multe necazuri cu autoritățile. Iar asta însemna că era preferabil să rezolvi astfel de chestiuni într-un fel care să nu-ți poată fi atribuit. Câștigarea luptei în sine nu va însemna cine știe ce dacă pierzi mai mult după aceea, pe căi legale sau în alt mod.

Când am ajuns în vârful scării, am cotit la stânga pe strada îngustă și fără nume de vizavi de Saboru, cu excentrica sa fațadă de forma unei colibe de munte și abundența de plante în ghivece din jurul ușii și de sub ferestre. Lumina încă nu dispăruse complet de pe cer, dar umbrele din zonă se îndeseau deja. Câteva grupuri de pietoni au trecut pe lângă mine, venind probabil de la muncă și îndreptându-se spre casă sau mergând poate pentru o bere și *yakitori* în apropiatul Kanda. Știam că urmăritorii mei se aflau destul de aproape, totuși nu s-ar fi simțit deocamdată în largul lor – densitatea pietonală nu era tocmai potrivită pentru ei. Aveau să aștepte o zonă mai aglomerată, unde aveau să fie atât de mulți oameni și atâta tumult, încât nimeni n-avea să-și dea seama ce se întâmplase decât la câteva secunde

după ce se petrecuse. Sau o zonă complet goală, unde n-avea să existe absolut niciun martor.

Eu aveam un cuțit, un Benchmade cu arc, prins cu clama în buzunarul din față al pantalonilor. Aveam să-l folosesc însă doar în situații de urgență. Deși sunt „arme albe”, cuțitele lasă mult sânge și ADN. Armele de foc creează de asemenea o pistă de dovezi. Pentru a te îndepărta simplu, fără să lași urme, realmente nimic nu întrece acțiunea mâinilor goale.

După ce am trecut de Saboru, cartierul a devenit mai rezidențial; felinarele stradale cu lumină galbenă erau tot mai puține și mai spațiate între ele. După ce am mers cam un cvartal, pâlcurile rare de pietoni se evaporaseră complet. Pe fundalul permanent al sunetelor cicadelor, abia puteam distinge un set de pași la vreo zece metri în spatele meu. Provenea, fără îndoială, de la cel care păstra contactul vizual cu mine. Al doilea era cam la aceeași distanță în urma lui, fiindu-i suficient să-și zărească tovarășul. Dacă reduceau intervalul dintre ei, însemna că se pregăteau de acțiune. Nu intenționam să le ofer șansa aceea.

În stânga intersecției din față exista o parcare mică. O observasem în cursul uneia dintre explorările mele tactice periodice ale orașului și-mi plăcuse. Printre distribuitoarele automate aflate în partea ei din spate, se ieșea spre o serie de alei înguste, mai degrabă niște coridoare, care reveneau exact la strada pe care mergeam noi acum. De fapt, tocmai trecusem pe lângă o portiță prin care ieșea una dintre aleile acelea, deși mă îndoiam că urmăritorii mei aveau s-o remarce și, chiar dacă ar fi remarcat-o, nu i-ar fi înțeles importanța. După zgomotul pașilor primului urmăritor, am estimat că se afla la o distanță care mi-ar fi permis să străbat aleea și să ajung dincolo de portiță cam în același timp în care el s-ar fi oprit la colțul parcării, încercând să înțeleagă unde dispărusem, iar al doilea urmăritor ar fi trecut prin fața portiței.

Am cotit la stânga în parcare, apoi, în clipa când am dat colțul, am accelerat și am cotit la stânga în ieșirea spre alei. Din nou la stânga, pe lângă un șir de pubele, și am ajuns în spatele portiței pe lângă care abia trecusem. Am rămas nemișcat, lipit de zid, camuflat în întuneric, și am privit cum al doilea urmăritor a trecut pe lângă mine. Am așteptat câteva secunde, după care am prins în mâini bara metalică de deasupra portiței și am mișcat-o înainte și înapoi ca să-i confirm soliditatea și silențiozitatea. Apoi am sărit, am trecut cu abdomenul peste bară, am pus câte un braț de fiecare parte a portiței și mi-am rotit picioarele, aterizând ca o felină pe trotuar. Al doilea urmăritor era la numai câțiva metri în fața mea și se apropia de marginea parcării. Înainta atât de încet, încât părea conștient că partenerul lui tocmai se oprise după colț ca să mă caute și încerca să-i lase timp. Pentru o clipă, m-am întrebat cum putuse ști că partenerul lui se oprise – poate că era pur și simplu o precauție rațională, când dădea un colț? –, dar nu conta prea mult. Important era că eu mă apropiam de el și că, pentru moment, era cu spatele la mine.

Am renunțat la silențiozitate în favoarea vitezei, știind că dispuneam doar de o secundă înainte ca urmăritorul să-și poată verifica spatele și, de fapt, am ajuns lângă el tocmai când începuse să se întoarcă. Dar era prea târziu. Am sărit, punându-mi talpa stângă între omoplații lui, ca și cum aș fi suit pe o scară abruptă. Corpul i s-a îndoit violent în față, capul și brațele i-au zburat înapoi și din plămâni i-a răbufnit un icnet surprins, despre care mi-am dat seama că fusese destul de sonor pentru a fi auzit de partenerul lui de după colț. Când a căzut în genunchi, mi-am trecut brațul stâng în jurul gâtului său, lipindu-i de abdomenul meu fața răsucită în sus, mi-am prins încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă și m-am arcuit sălbatic în sus și spre înapoi. Gâtul i-a trosnit cu ușurința cu

care s-ar fi rupt un vreasc uscat și cu un sunet similar. I-am dat drumul și s-a năruit pe pavaj.

Partenerul lui a apărut instantaneu de după colț. A strigat „La dracu'!", iar eu am remarcat în treacăt că atât înjurătura, cât și accentul erau americane, după care s-a repezit la mine. Nu aveam timp să mă feresc, dar nici nu intenționam. Dimpotrivă, am rămas pe loc, însă mi-am îndepărtat trunchiul de el, astfel că a fost silit să se întindă mult, și m-am rotit ușor în sensul invers acelor de ceasornic când am luat contact. Am întins piciorul stâng, am pus talpa pe genunchiul lui drept, i-am prins ambii bicepși și m-am folosit de elanul lui pentru a-l roti în sensul invers acelor de ceasornic, în *hiza-guruma.* A fost dezechilibrat și nu și-a putut schimba poziția picioarelor pentru a se redresa, deoarece îi blocasem genunchiul. A urmat o clipă de rezistență, după care a zburat paralel cu solul, străduindu-se să se îndepărteze de mine și să-și răsucească corpul spre impactul care se apropia. Se mișca însă de acum prea repede pentru așa ceva, iar eu contribuiam la prăbușirea lui rapidă, aplicându-i presiune pe umeri, astfel ca ei să coboare înaintea picioarelor, întrucât doream ca țeasta lui să preia șocul major.

A izbit pavajul cu un bufnet pe care l-am și simțit, atingându-l întâi cu umerii, apoi cu ceafa, când capul i-a zvâcnit îndărăt. M-am lăsat în genunchi lângă el, dar nu-și pierduse cunoștința și, cu toate că trebuia să fi fost șocat și ametit, a izbutit să se răsucească și să încerce să-mi scoată ochii cu mâna stângă. L-am prins de încheietură cu mâna stângă, lovindu-l cu cotul în față din aceeași mișcare, mi-am strecurat brațul drept pe sub umărul lui și mi-am prins încheietura stângă, mi-am întins corpul peste pieptul lui și i-am rupt cotul cu *ude-garami.* A zbierat și a încercat să se cambreze, pentru a mă arunca de pe el. M-am ridicat, m-am tras îndărăt și l-am izbit cu podul palmei în nas. Ceafa i s-a lovit de asfalt și l-am

lovit din nou în același fel. S-a rostogolit pe o parte, străduindu-se să se ridice, și m-am lansat pe spatele lui, cuprinzându-l cu brațul stâng după gât, prinzându-mi propriul biceps drept, plasându-mi mâna dreaptă pe ceafa lui și strangulându-l cu clasica *hadaka-jime.* S-a zbătut și s-a zvârcolit, iar eu am fost atent la brațul întreg care-i rămăsese, pentru cazul în care ar fi vrut să scoată vreo armă ascunsă. Strânsoarea era însă puternică și creierul lui nu mai căpăta oxigen. După câteva secunde nu s-a mai mișcat, iar după alte câteva, murise.

Mi-am eliberat strânsoarea și m-am ridicat în picioare, tremurând din tot corpul, cu inima bubuind. Mi-am șters transpirația de pe ochi cu mâneca și am privit în jur. Existase un singur strigăt, totuși n-am zărit pe nimeni, cel puțin deocamdată. Era improbabil ca vreunul dintre ei să aibă acte de identitate asupra sa, dar am simțit că-mi puteam permite un minut să verific.

Am îngenuncheat și l-am întors pe spate pe cel pe care-l strangulasem. S-a rostogolit cu ușurință și brațul rupt s-a legănat nefiresc pe trotuar. I-am pipăit buzunarele din față ale pantalonilor. Un cuțit cu arc în buzunarul drept. În buzunarul stâng am simțit ceva dur și paralelipipedic – un telefon? L-am scos și am văzut că era un telefon, așa cum sperasem. Dar în buzunar mai exista și altceva. Am băgat mâna și am simțit ceva metalic. Am scos obiectul și l-am privit. Am avut nevoie de o clipă ca să înțeleg ce țineam în palmă: o videocameră miniaturală.

La dracu'!

Un fir pleca din ea și dispărea sub hainele mortului. Mi-am strecurat degetele între nasturii cămășii lui și i-am rupt. Firul ducea la un nasture. M-am aplecat – nu era ușor de văzut în lumina slabă – și am privit mai îndeaproape. La naiba, nu era niciun nasture, ci lentila unui obiectiv. Iar eu mă uitam drept în el.

Am rupt firul și mi-am îndesat în buzunar videocamera și telefonul, apoi m-am dus la celălalt urmăritor. Era echipat similar. I-am luat și lui telefonul și videocamera, apoi m-am îndepărtat, urmându-mi drumul pe străzile tăcute, paralele cu Yasukuni-dori. Aveam să scot bateriile din telefoane, ca să mă asigur că nu puteau fi urmărite, și aveam să examinez videocamerele după ce ajungeam suficient de departe de corpuri. Dacă cei doi giganți utilizaseră echipamentele doar pentru a se monitoriza reciproc, atunci era în regulă.

Aveam însă sentimentul că nu fusese doar o monitorizare reciprocă. Și dacă aveam dreptate, atunci avea să mă aștepte altă vizită, ba chiar foarte curând.

Capitolul 4

Larison stătea imediat în exteriorul cercului de lumină proiectat de un felinar stradal și privea imaginile fără sunet care se derulau pe monitorul video portabil din mâna sa. Cu o secundă în urmă arătaseră o stradă pustie, după care urmase un montaj nebunesc de imagini caleidoscopice: membre/grimase/un automobil/o clădire/frânturi de cer. Beznă. Apoi din nou cerul și imagini ale lui Rain care se părea că scotocea buzunarele lui Beckley. Fața lui Rain în prim-plan, privind cu atenție, direct în nasturele-obiectiv de pe torsul lui Beckley care începea să se răcească, apoi înțelegând brusc ce era. Un fulger de electricitate statică, apoi, într-un final, beznă.

Bărbatul auzi pași rapizi din direcția stației de metrou Jinbocho și, ridicând ochii, îl zări pe Treven, apărând în goană de după colț. Larison băgă în buzunar monitorul video și ieși pe stradă cu brațele înainte, palmele ridicate.

— Oprește-te, rosti el. S-a terminat deja.

Treven încetini și pe chip i se citi deruta. Probabil se așteptase ca Larison să fi pornit de asemenea în salvarea celor doi, indiferent cât de inutilă ar fi fost în momentul acesta o acțiune de salvare. Ceea ce însemna că nu înțelesese ce-i spusese Larison despre contractori, care nu făceau parte din echipă.

— Haide! zise Treven, dând să-l ocolească. N-ai văzut transmisiunea video? Rain i-a atacat prin surprindere!

Larison se apropie de el și-l împinse îndărăt. Treven se înnegură la față și plecă umerii, ca un bivol care se pregătea să șarjeze.

Larison ridică din nou brațele.

— Termină cu scenele, spuse el. Nu mai putem face nimic. Ei sunt deja morți.

— Nu știm asta. În regulă, Rain a scăpat, dar…

— Ei – sunt – deja – morți!

Treven se îndreptă și o parte din tensiune îi părăsi corpul.

— Dar telefoanele? zise el. Echipamentele? Trebuie să le recuperăm.

— Rain le-a luat pe toate.

— De unde dracu' știi…

— Tu n-ai fi procedat așa? Dar nu mai contează. Am văzut transmisia video. A luat echipamentele și a plecat.

Treven îl privi în tăcere o secundă. După aceea spuse:

— Erai destul de aproape. Ai fi putut face ceva, dacă ai fi vrut.

Larison se uită pe stradă, în spatele său, apoi reveni la Treven. Dintr-un punct de vedere, îl înțelegea pe acesta, despre care își dădea seama că avea primul lui contact cu lumea reală în același fel în care îl avusese și Larison cândva. Pe de altă parte, nu-i păsa de patriotismul încăpățânat al lui Treven, pe care-l găsea ipocrit și naiv. Și detesta că Treven îi cunoștea secretul, deoarece știa de Nico, cealaltă viață a lui Larison, când mersese pe

urmele lui în Costa Rica, căutând înregistrările cu torturi pe care le furase Larison.

— I-ai manipulat, rosti Treven. Toate discuțiile alea despre preluarea filajului… i-ai împins în direcția asta. Pentru că ai știut ce se va-ntâmpla.

Larison strânse din umeri.

— Le datoram ceva? Au fost trimiși aici ca să mă spioneze. Ca să ne spioneze pe amândoi.

Expresia lui Treven era de neîncredere amestecată cu dezgust.

— Erau totuși americani.

Larison expiră prelung. Contractorii fuseseră un impediment și scăpase de ei. Nimic mai complicat. Încerca să-și amintească o vreme când așa ceva ar fi fost o problemă, când el ar fi putut să ezite înainte și chiar să simtă o tresărire de conștiință după aceea. Nu putea. Trecuse prea mult de atunci și se întâmplaseră prea multe.

— Și ce legătură are asta cu orice? întrebă el.

Treven clătină din cap.

— Ești prăjit.

Larison nu răspunse. Nu știa ce să facă. Să-l ucidă pe Treven? Avea însă nevoie de el ca să ajungă la Hort, și oricum Hort știa de asemenea despre Nico.

Dar odată ce Hort murea…

Odată ce Hort murea, singura persoană care ar fi știut măcar că Larison era viu, nemaivorbind despre cealaltă viață a sa, ar fi fost Treven. Plus Rain, în curând, și celălalt tip pe care ei trebuiau să-l găsească. Larison avea deocamdată nevoie de ei, știa asta. Însă după ce Hort murea, ei n-aveau să fie decât niște neajunsuri.

„Folosește-i pe ceilalți pentru a-l termina pe Hort, apoi termină-i și pe ei. Pleacă cu diamantele și redu-i la tăcere pe toți cei care reprezintă o amenințare”.

Era perfect. Se putea face. Nu trebuia decât să înfigă momeala în cârlig. Restul avea să se rezolve de la sine.

Încercă să nu zâmbească.

— Haide să-l sunăm pe Rain, zise el.

Capitolul 5

Aproape că ajunsesem la stația de metrou Ogawamachi, de unde aveam să iau un tren și să examinez obiectele celor doi bărbați, când unul dintre telefoanele lor a vibrat. M-am oprit și am privit display-ul – doar un număr, care nu avea niciun nume asociat.

Am privit în jur la scena animată de pe stradă – automobile mergând ca melcul, pietoni grăbindu-se pe lângă mine, cerul complet întunecat acum și zona luminată doar de felinare stradale, faruri și vitrine de magazine. Am apăsat tasta de acceptare a apelului, am dus telefonul la ureche și am ascultat.

Un glas redus ca intensitate, aproape o șoaptă, a vorbit în engleză cu accent american:

— Știu cine ești. Nu-ți face griji. N-o să-ți rostesc numele pe o linie deschisă. Ai luat telefoanele celor doi bărbați cu care eram eu. E-n regulă. Știu că ei nu mai au nevoie de telefoane.

Întrebarea firească era: „Cine ești?” Am ignorat-o din cauza probabilei ei inutilități, în favoarea uneia mai relevante.

— Ce vrei?

— Să ne întâlnim. Am un mesaj de la un fan.

— Spune-mi-l prin telefon.

— Nu. Pentru ca să funcționeze, noi trebuie să ne asigurăm de buna credință reciprocă.

— Cine sunteți voi?

— Partenerul meu și cu mine.

— Doi mesageri?

— Inițial au fost patru, dar… da.

Am făcut o pauză, gândindu-mă la videocameră și străduindu-mă să înțeleg despre ce naiba putea fi

vorba. Seara continua să fie sufocantă și mi-am dat seama că aveam cămașa îmbibată de sudoare.

— N-am ținut mai mult decât tine la cei doi indivizi pe care tocmai i-ai întâlnit, a continuat vocea. Dacă aș fi ținut, nu i-aș fi încurajat să se apropie așa de mult. I-am trimis înăuntru de două ori. Știam c-o să-i vezi.

M-am întrebat dacă mânca rahat. Totuși, alegerea momentului pentru apel și siguranța calmă a glasului sugerau că vorbeam cu cineva care prevăzuse asta, sau poate chiar o plănuise.

— Alegerea îți aparține, a zis vocea, însă eu am ceva ce-ți vei dori. Un aparat care recepta de la cele două pe care le ai acum. Examinează-le pe îndelete și vei vedea că spun adevărul. După aceea, dacă-l dorești pe cel aflat la mine, ne putem întâlni.

M-am gândit să-i sugerez o utilizare rectală pentru aparatul despre care afirma că-l avea, apoi am renunțat la idee. Calculul era același ca pentru cei doi giganți. Puteam înfrunta asta acum, în seara asta, sau îmi puteam petrece restul zilelor întrebându-mă cine erau cei aflați pe urmele mele, ce doreau, cât de departe erau dispuși să meargă. Și să le îngădui să răspundă la întrebările mele la o oră și într-un loc pe care-l alegeau ei, nu eu.

— Unde sunteți acum? am întrebat.

— Dacă ești tot pe jos, între noi nu poate fi niciun kilometru.

— Lângă stația de metrou din care am ieșit există o cafenea. Presupun că ați fost în spatele celor doi care m-au urmărit?

— Așa este.

— Ați trecut pe lângă ea la zece secunde după ce ați ieșit pe stradă. Are o firmă mare, galbenă, și o fațadă aparte. Pe dreapta, după ce ați ieșit din stație.

Am închis și am scos bateriile din ambele telefoane și din videocamere. Momentul nu era cel mai grozav; dacă urmăritorii fuseseră tot timpul în

spatele meu, atunci erau mai aproape de Saboru decât mine. Aș fi preferat să fi ajuns eu primul acolo și să privesc de pe stradă. În același timp însă propunerea unui loc mai îndepărtat prezenta unele dezavantaje. În primul rând, ar fi trebuit să dau prin telefon instrucțiuni explicite, nu doar indirecte. În al doilea rând, ei ar fi beneficiat de mai mult timp pentru a aranja ceva, dacă asta intenționau de fapt. Pe ansamblu, apreciasem că șansele mele erau mai bune dacă îi puteam ține în criză de timp.

Mi-au trebuit mai puțin de zece minute să mă întorc la Saboru. Am descris două circuite, primul larg, iar al doilea chiar prin fața cafenelei. Lumini sepia străluceau în ferestre, însă din cauza bambușilor era imposibil să vezi ceva înăuntru. Am rămas o clipă în colțul întunecos al străzii, uitându-mă în stânga și în dreapta, examinând totul cu atenție. Cicadele amuțiseră pentru moment și nu se auzeau decât *suzumushi* – greierii cu clopoței – pe care proprietarul centenar al lui Saboru îi ține într-o colivie la intrare, deoarece îi place cântecul lor seara. N-am văzut niciun european și nimic nu părea anormal. Am bănuit că cei care-mi telefonaseră se aflau deja înăuntru.

M-am apropiat de local și am intrat, controlând cu privirea interiorul iluminat discret. O plasatoare tânără s-a oferit să mă conducă la o masă și i-am mulțumit, dar am refuzat-o, fără să-mi desprind ochii de la clienți. Mă așteptam ca amicii mei să fie deja acolo. Parterul era plin cam pe jumătate cu amestecul obișnuit de *sarariman* ieșiți de la muncă și studenți la colegiu care pierdeau vremea. Pe fundal se auzea un murmur încetișor de conversații amestecat cu muzică pop japoneză dinspre difuzoarele fixate în colțurile plafonului scund. Niciun străin, nimic nelalocul său. Am suit pe scara din lemn, la etaj. Tot nimic. Am coborât după aceea la subsol, lăsându-mă pe vine când am ajuns

pe trepte, pentru a vedea ce mă aștepta înainte să fi ajuns la baza scării.

I-am observat imediat, într-un separeu din colț, cu spatele la peretele din cărămidă, amândoi bine făcuți și musculoși. Unul era trecut de treizeci de ani, cu păr blond și maxilar ferm, americanul tipic; celălalt era cu vreo zece ani mai vârstnic, cu păr mai scurt, negru, și piele mai închisă la culoare, mai greu de plasat ca origine. M-am întrebat cu care dintre ei vorbisem și dintr-un motiv necunoscut am simțit că era oacheșul. Avea un aer periculos, o însușire explozivă pe care o puteam simți din cealaltă parte a sălii, deși stătea perfect nemișcat. Amândoi aveau mâinile la vedere, pe tăblia de lemn scrijelită a mesei. Ăsta era un semn bun sau, cel puțin, absența unui semn rău. Au rămas nemișcați și m-au privit, uităturile lor fixe fiind unica indicație că între noi ar fi existat o conexiune.

Am continuat să înaintez, scanând sala întunecoasă ca o grotă, confirmându-mi că aici nu mai era nimeni care să pară că n-ar fi aparținut locului. În colțul opus lor mai era o masă liberă. Am înclinat din cap spre ea, indicându-le să mă urmeze, m-am dus acolo și m-am așezat cu spatele la perete. Nu intenționam să stau în locul ales de ei, ori să nu pot vedea scara pe care ei o vedeau perfect. Și doream, de asemenea, să am ocazia să-i văd din cap până-n picioare, să-i văd cum se mișcă, așa cum făcuseră ei cu mine.

S-au ridicat și s-au apropiat fără grabă, fără mișcări bruște, păstrându-și permanent mâinile la vedere. Ne-am așezat toți fără niciun cuvânt și ne-am privit o clipă. O chelneriță a apărut și ne-a întins meniurile, care erau în japoneză. Oacheșul s-a uitat la meniul lui, apoi m-a privit cu o umbră de zâmbet în colțul gurii.

— Ce recomanzi?

Avusesem dreptate: era același glas scăzut, răgușit, pe care-l auzisem la telefon.

— Am auzit că-i bună cafeaua casei, am spus.

El s-a uitat spre blond, care a ridicat din umeri. Comportamentul lor era ciudat. Blondul părea încordat, așa cum ar fi trebuit să fie, așa cum eram de altfel și eu. Pe de altă parte, oacheșul era ciudat de relaxat și părea aproape că se distrează.

Am comandat trei cafele și trei pahare cu apă, iar chelnerița s-a îndepărtat. Am arătat din bărbie spre oacheș.

— Cum să-ți spun?

— Larison.

Am întors capul spre celălalt bărbat, care a zis:

— Treven.

— În regulă, Larison și Treven. Ce vreți?

Întrebarea mai exactă ar fi fost, desigur: *Pe cine vreți să asasinez*? Totuși nu conta pe ce drum mergeam – destinația avea să fie aceeași.

— Noi am fost trimiși doar ca să te găsim, a spus Larison. Cel care dorește ceva de la tine este colonelul Horton. Scott Horton.

Numele îmi suna cunoscut, dar, pentru moment, nu-l puteam plasa într-un context. După aceea mi-am amintit ceva din Afganistanul din epoca lui Reagan, o vreme care mi se părea acum, când îmi reaminteam de ea, atât de îndepărtată, încât putea să fi fost din viața altcuiva. CIA recrutase ex-soldați ca mine, pentru a-i instrui și echipa pe mujahedinii care luptau cu sovieticii. Cu toate că posibilitatea dezmințirii fusese imperativă, în teatrul de război existaseră și militari aflați în serviciu activ, care să asigure legătura cu noi, neînregimentații. Printre ei se aflase și un tânăr subofițer din Forțele Speciale căruia toți îi spuneau Hort, pe care-l tachinam, pentru că, în ciuda capacității și curajului său evident, era negru și, astfel, o alegere absurdă pentru un rol sub acoperire în Afganistan. El ne-a asigurat însă că exact asta era și ideea: dacă era capturat, statul american dorea să le poată spune rușilor: *Credeți c-am fi chiar așa de idioți ca să trimitem în*

Afganistan un soldat negru care va atrage atenția? *Trebuie să fi fost un liber-profesionist, un musulman negru care a răspuns chemării la jihad. Vedeți cum îi radicalizează pe oameni războaiele voastre*? *Ce rușine*!

— Tipul ăsta a fost cumva în Afganistan?

Larison a încuviințat din cap.

— Da, i-a instruit pe mujahedini.

— Un ins alb?

— Nu. Negru.

— Are vreo poreclă?

— Hort.

Părea să se potrivească. Probabil că ulterior fusese promovat și după aceea nu mai părăsise armata. Estimam că în prezent ar fi trebuit să aibă în jur de cincizeci de ani.

— Iar acum este colonel, am rostit mai degrabă gânditor, decât punând cu adevărat o întrebare.

— Șeful ASI, a spus Treven.

Am aprobat din cap, impresionat. Fusese un drum lung – de la carne de tun, la șeful Activității de Susținere a Informațiilor, cea mai formidabilă unitate de ucigași sub acoperire a armatei americane.

— Și voi? am întrebat, privindu-l pe Larison, apoi pe Treven. ASI?

Treven a încuviințat. Nu părea complet fericit de situație sau poate că nu se simțea în largul lui să recunoască o afiliere pe care, în mod obișnuit, ar fi respins-o automat.

— A fost odată ca niciodată, a zis Larison. În prezent mă ocup doar de consultanță.

— Se plătește mai bine?

Larison a surâs.

— Asta să-mi spui tu.

— Plata e bună, am răspuns. Asigurarea medicală nu-i prea grozavă.

Treven l-a privit pe Larison și mi s-a părut ușor impacientat. Poate că era genul de om căruia îi plăcea să treacă direct la afaceri. Nu înțelegea că

asta *era* afacerea. Larison și cu mine încercam să ne citim reciproc.

— Și ceilalți doi? am întrebat.

— Contractori, a zis Larison. Unul dintre succesorii de tip Blackwater[3]. Nu le pot ține evidența tuturor.

M-am uitat la Treven, apoi am revenit la Larison.

— Așadar, ASI, un consultant, contractori… Mi se pare un grup destul de eclectic.

— Noi nu i-am cerut pe contractori, a spus Larison și a întors palmele cu fața în sus pe masă parcă spunând „*Ce poți face*?” Hort a decis asta. Bănuiesc că ai putea spune că a… supradimensionat personalul.

— Iar tu l-ai subdimensionat.

A plecat puțin capul, parcă în semn de respect sau apreciere.

— Tu și cu mine, amândoi.

Părea decis să mă anunțe că nu existau resentimente față de moartea celor doi giganți, ba chiar să admită că-i sacrificase în mod deliberat. Iar acum implica, de asemenea, o distanță între el și Horton și în același timp o trăsătură comună între el și mine. Nu-mi era clar de ce proceda așa.

— Care-i interesul lui Horton? am întrebat.

— Nu știm detaliile, a răspuns Treven. El ne-a spus doar că reclădește și că vrea să-ți facă o ofertă.

— Ce reclădește?

— Nu știu. Ceva despre o operațiune pe care ai distrus-o tu, condusă de un tip pe nume Jim Hilger.

Hilger. Nu m-am trădat, dar am fost surprins să-i aud numele. În toate ocaziile în care drumurile noastre se încrucișaseră, mai întâi în Hong Kong, unde intermedia vânzarea de rachete cu focoase nucleare, apoi în Olanda, unde condusese o operațiune ce intenționa să arunce în aer portul din Rotterdam pentru a crește prețul petrolului, afilierile lui nu-mi fuseseră niciodată clare. Ultima

dată mă întâlnisem cu el în Amsterdam… fusese, de altfel, ultima dată când el se mai întâlnise cu cineva. Dacă Horton avusese vreo legătură cu răposatul Jim Hilger, ceea ce intenționa era probabil riscant.

— Ce știți despre Hilger? am întrebat.

Treven a clătinat din cap.

— Doar ce ți-am spus.

— Am auzit de el, a zis Larison.

— Pentru cine a lucrat? Pentru stat? Pentru vreo corporație?

Larison a izbucnit în râs.

— Chiar crezi că există vreo deosebire între ele?

Treven s-a încruntat aproape imperceptibil și am simțit că îi displăcuse comentariul lui Larison. Nu știam motivul. Nici el n-avea să-mi spună mai multe. Și, ținând seama de starea actuală a lui Hilger, bănuiam că oricum nu conta.

— Altceva? am întrebat.

— Da, a zis Treven. Chestia pe care încearcă Hort s-o reclădească va include un fost pușcaș marin lunetist pe nume Dox, pe care ar trebui să-l cunoști.

N-am răspuns. Nu-l văzusem pe Dox de ceva vreme, dar păstrasem legătura și știam că locuia tot în Bali. Nu mai era nevoit să muncească, dar probabil că asta l-ar fi interesat. În cazul lui, nu era vorba despre bani. Lui Dox îi plăcea, pur și simplu, să fie în mijlocul acțiunii.

O parte a minții mele a șoptit: *Dar ție*? Am ignorat-o.

— Poate că vrei să-l contactezi tu însuți pe Dox, a zis Larison. În caz contrar, va trebui s-o facem noi, și ce rost ar avea să mai fie uciși alți contractori?

O dată în plus m-au nedumerit cuvintele acelea care sugerau că nu-i păsa de ce se întâmpla cu contractorii din echipa lui.

Chelnerița a revenit cu comanda noastră, apoi a plecat. Larison a sorbit din cafea, după care a

încuviințat apreciativ. Treven nu s-a atins de cafeaua lui.

Mi-am golit paharul de apă și i-am privit.

— Cu ce vă are Horton la mână pe voi?

Nu mi-au răspuns. Era clar că exista ceva. Iar acum ei mă aveau pe mine la mână cu ceva.

Apoi însă Larison m-a surprins, rostind:

— Recorderul video este în buzunarul meu. Pot să bag mâna după el?

Întrebarea era cuvenită. Într-o situație ca asta, în prezența cuiva ca mine, este preferabil să ții mâinile la vedere. Mai ales după ce ai stabilit că ești prea isteț ca să faci gesturi bruște. Unica ipoteză rezonabilă ar fi că-ți cauți arma, iar ipoteza aceea ar duce la un răspuns neprietenos.

Am făcut din mână un gest de încuviințare. Larison s-a ridicat și a scos încet din buzunar un aparat identic cu cele pe care le luasem de la contractori. L-a pus în mijlocul mesei, apoi s-a așezat. După aceea s-a uitat la Treven, care l-a imitat, scoțând un aparat identic.

N-am schițat nicio mișcare de a lua recorderele. Mă așteptasem ca intenția ofertei inițiale să fi fost doar de a mă determina să mă-ntâlnesc cu ei, dar acum păreau cu adevărat decișI să treacă la pasul următor. Să renunțe oare deliberat la orice pârghii aveau asupra mea? Dacă ar fi fost niște civili nepricepuți, poate că aș fi interpretat-o ca pe o încercare naivă de a obține bunăvoință prin reciprocitate. Însă niciunul dintre tipii ăștia nu era naiv. Dimpotrivă, amândoi aveau aura discretă, dar sesizabilă, a unor inși care omorâseră în mod repetat și supraviețuiseră, o experiență care tinde să distrugă credința în puterea bunăvoinței, alături de majoritatea altor asemenea toleranțe fericite.

— Nu există cópii, rosti Larison. Nu te avem cu nimic la mână. Dacă vrei să plecăm, ne-am ridicat și am dispărut imediat. Însă următoarea echipă pe care o va trimite Hort nu-ți va da materialul video, ci-l va folosi.

Probabil că mințea în privința cópiilor, dar n-aveam s-o știu niciodată cu certitudine decât dacă cineva ar încerca să le utilizeze împotriva mea, iar asta s-ar fi întâmplat doar dacă tacticile mai prietenoase se dovedeau nefolositoare. Așa că ar fi fost de așteptat din partea lui Larison să încerce ceva subtil. Iar până acum se descurcase cu iscusință, trebuia să recunosc. Niciodată nu-i bine să prezinți șantajul ca pe o amenințare: procedând astfel, angajezi în mod inutil egoul subiectului și atragi împotrivire, care nu poate fi de ajutor. De aceea, preferi să prezinți amenințarea ca și cum n-ar avea nimic de-a face cu tine, ca și cum, de fapt, te-ai găsi de partea subiectului. Poate că asta explica aluziile privind distanța dintre Horton și ei. Ar fi fost un mod bun prin care să mă ajute să mă autoconving că problema mea nu era cu ei, ci cu altcineva. Dacă Larison era un ins destul de crud, așa cum îl simțeam, ar fi putut chiar să-i fi sacrificat pe cei doi giganți în același scop.

— Uite ce este, a continuat el, de acum nimeni nu mai poate să dispară pur și simplu. Oricine poate fi găsit. Este o realitate a vieții contemporane. Vrei securitate totală? Atunci trebuie să te deconectezi. Să trăiești în afara rețelei mondiale, izolat, fără contact cu lumea exterioară. Dar dacă îți plac orașele, judoul, jazzul, cafenelele și cultura, care figurează toate în dosarul tău, atunci n-ai nicio șansă dacă un individ ca Hort e decis să te găsească. Unicul fel este să procedezi astfel încât cei care te caută să înceteze de a te mai căuta.

— Cum faci asta? am întrebat pe un ton nepăsător.

El a sorbit iarăși din cafea.

— Aștepți oportunitatea potrivită.

— Sau o creezi, am sugerat eu.

A aprobat din cap.

— Sau o creezi. Și-ți mai spun ceva. Dacă decizi să accepți oferta lui Hort, oricare ar fi,

taxează-l pentru ea. Taxează-l bine. Își poate permite.

Păru nefericit când rosti cuvintele astea, ba chiar sarcastic, iar dacă anterior nu percepusem un soi de dezacord, acum nu-l mai puteam rata. Am decis că, indiferent ce ar fi intenționat Horton, trebuia să fie ceva important pentru el, dacă genera animozitatea unei persoane ca Larison.

După aceea, nimeni n-a mai spus nimic. În mod evident, Larison știa când era momentul să tacă și să aștepte ca afacerea să se încheie de la sine, iar Treven era îndeajuns de inteligent ca să-i urmeze exemplul.

Ne-am sorbit cafelele în tăcere. Fie că aceasta era o scenetă de teatru impresionantă, care includea doi figuranți morți, fie că spusele lor – și ceea ce sugerau acestea – erau în general adevărate. Horton dorea să ne facă o ofertă – mie și lui Dox –, cel mai probabil una pe care n-o puteam refuza. El le făcuse deja oferte similare lui Treven și Larison, care nu erau însă foarte încântați și căutau o alianță sau o cale de ieșire, dar erau de asemenea destul de deștepți ca să-și țină ascunse pentru moment cărțile respective. Cât despre copiile filmelor înregistrate în seara asta, pentru moment nu aveam cum să știu adevărul. Și, pentru moment, nici nu conta, de fapt.

Pentru a treia oară în ultimele ore, n-am întrezărit niciun avantaj în a mai aștepta. Am terminat cafeaua și am luat cele două recordere de pe masă.

— Cum îl contactez pe Horton? am întrebat.

Capitolul 6

Mai târziu, în aceeași seară, în adâncurile nesfârșite și alambicate ale complexului metroului Shinjuku, unde nivelurile multiple și mulțimile

compacte făceau aproape imposibile filajul și localizarea cuiva pe baza unui semnal, am verificat înregistrările video din recordere. Imaginile erau granulate și învălmășite, dar, amplificate și îmbunătățite corespunzător, ar fi putut constitui dovezi devastatoare pentru acuzare, dacă s-ar fi ajuns vreodată la așa ceva. Am distrus mediul de stocare al ambelor aparate și le-am aruncat. Telefoanele erau inutile – singurele apeluri fuseseră între ele două. Le-am aruncat, de asemenea. După aceea, am intrat într-o internet café și i-am căutat pe Google pe Larison, Treven și Horton. Despre primii doi n-am găsit absolut nimic. Horton era menționat în treacăt în câteva știri și avea o intrare în Wikipedia ce consta doar din schițarea scurtă a unei distinse cariere militare, alături de informația că era divorțat și nu avea copii. În cele din urmă, am făcut trei apeluri telefonice, toate de la telefoane publice diferite, cu cartelă.

Mai întâi, numărul pe care mi-l dăduse Larison. Mi-a răspuns un bariton grav, din delta fluviului Mississippi, pe care mi-l reaminteam din Afganistan, dar care acum era vârstnic.

— Să fie oare cine sper eu că este?

— Nu știu, am răspuns. Există altcineva pe care sperai să-l auzi?

Baritonul a râs.

— Există oameni pe care sper să-i aud și oameni pe care sper să nu-i mai aud niciodată. Mă bucur să spun că tu faci parte din primul grup. Cum merg treburile?

— Bine. Am auzit că vrei să propui ceva.

— Ai auzit corect.

— Ascult.

— Cu atâtea probleme care există pe-aici, ar fi mai bine dacă am face asta față-n față.

— În regulă, atunci vino-ncoace. Oamenii tăi îți pot spune unde să mă găsești.

— Au făcut-o deja. Chestia este că deocamdată sunt prea ocupat pentru călătorii în străinătate. Uite ce-ți propun – haide să ne-ntâlnim la jumătate de drum. Ce zici de Los Angeles? Oriunde vrei tu în oraș.

Din Tokio era destul de ușor de ajuns în Los Angeles și destinația avea atâtea rute indirecte, încât nu credeam că-mi va fi greu să-mi ascund mișcările. Din reflex am început să mă gândesc cum aș fi abordat situația dacă aș fi încercat să-i vin de hac unuia ca mine și am fost surprins, și puțin tulburat, de familiaritatea și naturalețea cu care am revenit la modul acela de gândire. Aproape ca și cum i-aș fi dus dorul.

— Dacă vrei să vin la tine, am zis testând spusele lui Larison, va trebui să-mi plătești drumul. Iar eu călătoresc la clasa întâi.

— Nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Uite ce-ți propun. Indiferent cum s-ar derula conversația noastră, vei primi douăzeci și cinci de mii de dolari doar pentru că vii. Asta ar trebui să-ți acopere cheltuielile de călătorie și să-ți mai și rămână.

— Cincizeci, am spus. Deja mi-ai creat probleme prin simplul mod în care m-ai abordat.

A urmat o pauză și m-am întrebat dacă nu cerusem prea mult, fie și numai pentru că îndrăzneala mea ar fi putut sugera că cineva mă încurajase s-o fac. Și ce dacă? Dacă exista o neînțelegere cu Larison, Horton ar fi fost un idiot să nu știe deja de existența ei. Iar bărbatul pe care mi-l aminteam din Afganistan nu era un idiot.

— Am înțeles că tu însuți ai creat unele probleme, a spus el, și am înțeles că Larison și Treven îl informaseră deja despre contractorii omorâți. (M-am întrebat din nou despre copiile video.) Bine, cincizeci. Cu condiția să ajungi aici mâine.

M-am întrebat despre ce putea fi vorba. Dacă Horton era dispus să plătească cincizeci de mii de dolari doar ca să vin în Los Angeles, trebuia să fie

ceva special. Iar asta însemna, aproape cu siguranță, ceva periculos.

— Mâine e imposibil, am spus. Pot să ajung doar poimâine. Pentru cincizeci.

Adevărul era că pentru mine nu conta prea mult dacă era mâine sau poimâine. Pur și simplu, nu-mi place să fiu zorit. Folosești presiunea timpului asupra cuiva când încerci să-l determini să reacționeze fără să aibă timp să se gândească.

— Bine, a zis el. Poimâine. Poți lua legătura cu mine la numărul ăsta. Voi fi în centrul orașului, dar ne putem întâlni oriunde vrei.

Am făcut o pauză înainte de a răspunde. De ce doream s-o fac? Pentru bani? Pentru avantajul de a aborda direct problema necunoscută, în loc să aștept? Era acțiunea unei părți întunecate și subversive din mine, plictisită de pretențiile mele de civilie, care acum profita de o cale de întoarcere – ucigașul din mine, omul-de-gheață care-și cerea drepturile?

— O să te caut, am spus și am închis.

Fără doar și poate, accentul pus de el pe flexibilitate avea intenția de a-mi liniști îngrijorările legate de securitate. Horton alesese deja orașul și încercase să aleagă ziua; știa că nu mi-ar fi plăcut dacă cererile i-ar fi fost încă și mai specifice.

I-am telefonat după aceea lui Tomohisa „Tom” Kanezaki, un american de etnie japoneză. Îl cunoscusem pe când era ofițer stagiar la stația CIA din Tokio. Nu aveam completă încredere în el, totuși noi doi făcuserăm schimb de suficient de multe favoruri ca să nu-l consider o amenințare activă și să mă pot bizui că-și va respecta promisiunile. Nu ne mai auziserăm de vreun an, când eram la Paris cu Delilah, crezându-mă fericit. La ultima noastră convorbire, Kanezaki fusese rechemat în Langley și detesta perioada pe care trebuia s-o petreacă acolo.

A răspuns cu un *Da* sec și caracteristic. În Japonia, spusese de obicei *Hai.* Am încercat un sentiment de neașteptată încântare să-i aud glasul.

— Continui să duci viața de huzur la sediul Agenției? am întrebat.

Pentru o clipă nu mi-a răspuns și mi l-am închipuit zâmbind. M-am întrebat dacă mai purta ochelarii cu ramă metalică. Probabil că da. Îi confereau un aer intelectual, așa cum și fusese de altfel cândva. În prezent, ochelarii aceia camuflau trucurile deprinse pe stradă și era îndeajuns de isteț ca să le înțeleagă valoarea. *No aru taka wa, tsume o kakusu,* cum spune proverbul japonez. „Șoimul iscusit își ascunde ghearele".

— Eu nu i-aș spune tocmai de huzur, mi-a replicat. Tu ce… totul e-n regulă?

— Aș vrea să-ți cer o favoare – foarte mică.

În privința lui Kanezaki, puteai fi sigur că-ți va cere o favoare la schimb. Unele dintre favorurile lui la schimb erau al naibii de mari, așa că era recomandabil să stabilesc din capul locului că ceream ceva banal.

— Vrei să discutăm prin Skype? m-a întrebat el. Dacă nu crezi că telefonul meu este suficient de protejat.

Era atât o concesie făcută paranoiei mele legate de securitate, cât și un mod de a crește valoarea favorului prin indicii de importanță.

— Nu, am spus. Nu-i vorba despre așa ceva. Vreau doar niște informații generale despre colonelul Scott Horton din JSOC[4]. Oamenii îi spun Hort. Ai auzit de el?

A urmat o pauză și m-am întrebat dacă Kanezaki se gândea că eram pe punctul de a-l ucide pe Horton. Cam așa era obișnuit să gândească despre mine. Pe de altă parte, știa că, într-un asemenea caz, nu l-aș fi întrebat tocmai pe el.

— Da, cunosc numele. Totuși poziția lui este…

— Secretă, știu. Știu ce poziție are. Pe mine mă interesează niște informații legate de el. Ar exista

vreun motiv pentru care să nu-mi vrea binele?

— Asta-i greu de spus. Chestiile pe care le faci tu tind să creeze inamici.

— Asta se-ntâmpla în trecut.

Kanezaki a râs.

— Trecut-netrecut, dar iată-te din nou.

L-am ignorat.

— Vrea să se-ntâlnească cu mine.

— Și crezi că-i o capcană?

— Eu mă gândesc mereu la capcane. Uneori exact asta sunt.

— Tot ce-ți pot spune este că-i un tip foarte influent. În ultima administrație, JSOC raporta direct vicepreședintelui și făcea niște chestii extrem de neconvenționale. Seymour Hersh a zis că-i o echipă de asasini.

— Și există vreo urmă de adevăr în asta?

A râs din nou.

— Cred că nu-mi ceri să verific o poveste a lui Sy Hersh, nu?

Așadar, era adevărat.

— Ce altceva?

— Să zicem doar că noua administrație n-a schimbat sarcinile JSOC. Nu cunosc toate detaliile, însă știu că multe dintre responsabilitățile tradiționale ale Agenției ne-au fost luate și au fost transferate militarilor.

— De ce?

— Noi suntem în Afganistan de peste un deceniu. În Irak, de aproape tot atâta vreme. Plus în alte locuri care nu apar prea des la știri. Un deceniu de războaie globale înseamnă multă expunere pentru militari. Ei capătă ce vor și vor foarte multe.

— Ce știi de un fost agent ASI pe nume Larison? Și despre un actual agent ASI pe nume Treven?

— Numele astea nu-mi spun nimic, dar mă pot interesa. Și o să țin urechea ciulită despre orice ar putea dori Horton de la tine.

O asemenea promisiune din partea lui Kanezaki putea însemna cu adevărat ceva.

— Apreciez.

— Fă la fel și pentru mine. Aș dori să știu ce pune la cale. Tu nu ești ușor de găsit, așa că el are o motivație importantă.

Am simțit în comentariul acela o urmă de gelozie profesională. Nu-l puteam învinui fiindcă nu dorea să-și partajeze agenții. Sau foștii agenți. Iar ca favoare la schimb, nu însemna mare lucru. I-am zis că-l voi ține la curent și am închis.

Al treilea apel telefonic a fost cu Dox.

— Eu sunt, am rostit când a răspuns.

— „Eu”? Care „eu”? a replicat cu accentul lui sudist tărăgănat.

Mai jucaserăm sceneta asta de multe ori.

— Știi care „eu”.

A râs, evident încântat.

— Știu, știu, doar încercam să văd…

— Da, da, să vezi dacă mă poți face să-mi zic numele prin telefon. Va trebui să te străduiești mai mult decât atât.

— Ah… nu știu. Îmbătrânești și, mai devreme sau mai târziu, o să te prind. Ce faci, nenică? Să fiu al naibii dacă nu mă bucur să-ți aud vocea, chiar și fără niciun nume în spatele ei.

L-am informat pe scurt despre ce se întâmpla și mi l-am putut imagina rânjind.

— Se pare că cineva o să aibă o petrecere de adio foarte specială, a comentat Dox.

— Mda, și se dorește ca noi să ne ocupăm de catering.

— De obicei eu sunt dispus să prepar chestii gustoase, dacă remunerația este corespunzătoare. Dar tu? Crezusem că ai ieșit din afacerea de catering.

— O să mă mulțumesc s-ascult o propunere.

Dox a chicotit.

— Cum zici tu, partenere.

El nu avea absolut niciun fel de rețineri în a-și pune la bătaie talentele letale și nu-mi putea înțelege deloc ambivalența.

— O să te anunț când o să aflu mai multe, i-am spus.

— O să m-anunți? Adică intenționezi să te duci acolo singur?

— Uite care-i treaba, nu-i rațional…

— Să-ți zic eu ce-i rațional. Nu-i rațional să-ți lași mătărânga să-ți fluture-n vânt în timp ce tu intri-n Dumnezeu știe ce. O să ne-ntâlnim acolo și eu o să-ți acopăr spatele. Și să nu-mi zici că n-ai nevoie. Așa zici de fiecare dată, totuși de foarte multe ori te-ai înșelat.

Avea dreptate, bineînțeles. Era tipul cel mai de-ncredere pe care-l cunoscusem, iar odată abandonase cinci milioane de dolari pentru a-mi salva viața. Pur și simplu, nu-mi place să fiu nevoit să mă bazez pe nimeni. Ținând totuși seama de circumstanțe, reflexul acela părea o prostie, o negare.

— Bine, am încuviințat. Ei mă plătesc doar pentru a mă prezenta la întâlnire. Facem banii pe din două.

— Mi se pare corect. Cum procedăm cu detaliile? Pe site-ul securizat?

De câte ori era posibil, și îndeosebi în cazul călătoriilor sau al altor detalii ce puteau fi utilizate pentru a mă defini în timp sau spațiu, prefer să comunic prin intermediul unui site Web încriptat. În ultima vreme, începusem să port cu mine un iPad echipat cu Fire Vault și Tor – mic, convenabil și mult mai sigur decât computerele dedicate din internet café-uri, care sunt adesea vulnerabile.

— Mă știi doar, am spus.

— Da, așa-i, și-am învățat să-nțeleg înțelepciunea „paranoiei” tale, așa cum i-ar spune necunoscătorii.

I-am zis că voi posta ceva în următoarele optsprezece ore, apoi am închis și m-am dus la o

sală de internet. La toate cele patru zboruri zilnice JAL spre Honolulu existau destule locuri disponibile. Nu era ruta cea mai directă, dar n-avea rost să fiu atât de previzibil. Aveam să cumpăr biletul din aeroportul Narita în ziua următoare și aveam să mă ocup în mod similar de segmentul până la Los Angeles, după ce aterizam. Și aveam să zbor la clasa business, nu la clasa întâi. Crearea unui set de date mai mare prin care să caute nu i-ar fi oprit la nesfârșit din a mă descoperi, totuși avea să-i întârzie și, ținând seama de circumstanțe, o întârziere avea să fie suficient de utilă.

Probabil că exageram cu precauțiile. Briciul lui Occam sugera că nu era altceva decât ceea ce părea să fie: JSOC dorea să contracteze un job foarte delicat și care să implice probabil cauze naturale. Însă ca principiu organizatoric, Briciul lui Occam are limitele sale. Precum majoritatea lucrurilor, el poate fi manipulat de oameni.

Capitolul 7

După două zile, stăteam singur la o masă de colț în localul The Blvd din hotelul Beverly Wilshire. Savuram un castronaș cu fulgi de ovăz și un *smoothie* Economic Energizer și goleam fără grabă o carafă cu cafea, înconjurat de turiști cazați în hotel, ușor de recunoscut după haine, și de inși din studiourile cinematografice, care se făleau cu tranzacțiile încheiate la un mic dejun de afaceri. Îmi plăcea hotelul și aș fi petrecut noaptea aici, însă n-aș fi vrut să mă cazez în același loc în care, dacă treburile n-aveau să meargă bine, puteam lăsa în urmă cadavrul lui Horton. De aceea, preferasem să stau în apropiatul Four Seasons, de unde să vin pe jos pentru a profita de securitatea discretă, dar omniprezentă din Beverly Wilshire, care ar fi îngreunat acțiunile oamenilor lui Horton, dacă

întâlnirea era de fapt o cursă. Numeroasele intrări și ieșiri pe trei străzi separate ar fi complicat de asemenea situația pentru oricine ar fi intenționat să facă ceva nepotrivit. Iar dincolo de motivele tactice corecte, îmi plăceau mâncărurile pe care le serveau.

Kanezaki îmi transmisese informații despre Larison și Treven. Daniel Larison fusese într-adevăr un agent ASI, dar murise în urma atentatului cu bombe asupra prim-ministrului pakistanez Bhutto de pe 18 octombrie 2007. Era posibil fie ca moartea să-i fi fost regizată, fie ca individul acesta să-și fi asumat identitatea lui Larison. Cât despre Treven, se părea că era Ben Treven, ASI, deși nici asta nu era sigur, deoarece Kanezaki nu putuse obține fotografii pe care să le utilizez pentru a le compara cu bărbații pe care-i întâlnisem. Apreciam însă că numele folosite de ei nu erau chiar atât de importante. Important era că lucrau pentru Horton.

Devreme în cursul dimineții îl sunasem pe Horton ca să-l anunț unde mă putea găsi, apoi mersesem direct acolo, pentru a mă asigura de o masă cu vedere spre intrările hotelului, atât cea direct de pe stradă, cât și cea prin restaurant. Dox se afla la câteva mese mai departe, cu fața spre mine, ascuns de intrări prin una dintre uriașele coloane lambrisate cu lemn.

Petrecuserăm seara anterioară flecărind la cină în XIV, un restaurant de pe Sunset Boulevard. În cursul meniului de degustare, specialitatea maestrului bucătar, alcătuit din salată de roșii de țară cu piersici, ravioli cu crabi Dungeness și alte delicii similare, Dox mi-a povestit că se plictisise de micul paradis pe care și-l clădise în Bali.

— E frumos și are de toate – doar ai fost acolo, a spus el mângâindu-și țăcălia nisipie. Dintotdeauna mi-am spus că va fi exact ce doream, locșorul meu din celălalt capăt al lumii. Departe de

lumea nebună, cum se spune, totuși… nu știu, poate că nu-i vorba de Bali, ci de viața în sine.

— Cum adică?

— Păi… rahat! Pot căpăta de lucru aproape oricând aș dori… sunt atâtea chestii de la CIA și Pentagon, încât nici nu mai accept ceva de la clienți străini. Cred că m-am plictisit pur și simplu să mă mai joc cu Ahmed de-a pocnitul cârtiței în cap. Vreau să spun, care-i rostul să faci parte din brigada de pompieri, dacă cei pentru care lucrezi pun întruna paie pe foc? Îmi dau seama că ar trebui să fiu mulțumit – marele Război Global împotriva Terorii înseamnă o rentă frumușică pentru unii ca noi doi. La dracu', poate că-i pur și simplu o criză a vieții de mijloc. Poate c-ar trebui să-mi cumpăr un automobil extravagant.

A tras o dușcă zdravănă din ginul Bombay Sapphire pe care-l bea, apoi a adăugat:

— Ia zi, care-i treaba cu tine și cu Delilah? Cum merge?

Eu beam un vin Emilio's Terrace 2007 din Napa Valley pe care-l descoperisem, în mod bizar, în Bangkok. Era un cabernet, încă tânăr, totuși cu gust delicios. Pentru o clipă, m-am simțit trist în mod vag, imaginându-mi ce gust va avea când va fi maturat, peste vreo zece ani. Am privit lichidul întunecat din pahar și am zis:

— Nu mai merge.

— Cum adică?

— Adică am lăsat-o în Paris. Eu m-am întors în Tokio.

— Te-ai întors în Tokio? a repetat el, frecându-și ceafa. Crezusem că iubești Parisul. Ce dracu', crezusem c-o iubești și pe Delilah.

Am oftat.

— Ea nu vrea să părăsească Mossadul. I-am spus de nu știu câte ori că situația asta în care unul dintre noi își continuă activitatea, pe când celălalt vrea să se lase de ea mă înnebunește, pur și simplu. În cele din urmă i-am… i-am dat un ultimatum.

— Judecând după orașul în care locuiești acum, cred că pot spune care a fost finalul.

Am bătut darabana cu degetele pe masă.

— Probabil c-a fost mai bine așa.

— Nu știu. Să fiu sincer, am crezut că voi aveați o relație specială.

Am încuviințat din cap. Noi trei trecuserăm prin multe împreună: mai întâi ca inamici, cu degetele încordate pe trăgaci, apoi în aceeași echipă, când Mossadul mă solicitase să-l elimin pe israelianul Manheim Levi, expert în construirea de bombe artizanale și renegat, iar apoi, în modul cel mai improbabil, asigurându-ne spatele reciproc din motive ce nu aveau nicio legătură cu interesele naționale, ci numai cu loialitățile personale. Știam că ceea ce înflorise între Delilah și mine era totodată improbabil și prețios.

— Te gândești la ea? a întrebat Dox.

Mi-am ferit privirea.

— Tu ce crezi?

— Totuși, de ce nu-ți plăcea ca ea să-și continue activitatea? Uite, eu mi-o continui, iar pe mine pari să mă tolerezi.

— Nu trăiesc cu tine.

— Chiar asta să fie deosebirea esențială?

— Da, chiar asta. Eu încercam să învăț… cum să mă relaxez acolo. Înțelegi? Era un oraș nou, nu mă cunoștea nimeni, nu mă căuta nimeni. Nu doream decât să mă relaxez nițeluș, să nu mă simt întruna nevoit să privesc peste umăr. În regulă, atunci, zi și tu cum aș putea face asta când sunt cu o persoană a cărei activitate ar putea abate oricând un uragan asupra noastră, iar o dată chiar a făcut-o?

Dox s-a încruntat.

— V-a atacat cineva în Paris?

Am aprobat din cap, amintindu-mi.

— Parisul e o nenorocire.

El a încuviințat grav și m-a privit.

— Trebuie să-mi povestești cândva totul. Dar, partenere, tu să te relaxezi? Așa ceva aș vrea să văd. Haide, fă-o pentru mine, doar un minut. Deși, mai întâi, haide să pariem pe chestia asta. Mi-ar fi de folos niște bănișori.

Nu i-am răspuns. Detestam să mă ia cu rahaturi psihanalitice. Detestam și mai mult ca observațiile lui să aibă substanță.

— Oricum, a continuat el, uită-te c-ai revenit în activitate, dar fără Delilah. Chiar dacă mă ai pe mine ca tovarăș de cină, nu mi se pare un schimb prea grozav, dacă vrei să-mi știi părerea. Sunt perfect conștient că nu vrei s-o știi, însă asta e!

— Eu n-am „revenit în activitate”. Cineva m-a urmărit și m-a găsit. Acum încerc să rezolv situația asta. Nu prea am de ales.

M-am așteptat să râdă față de protestele mele, ceea ce ar fi fost caracteristic pentru Dox. Faptul că n-a râs m-a iritat și mai mult.

— Care-i treaba? am întrebat.

El și-a înălțat sprâncenele, simulând inocența.

— N-am zis nimic.

— Știu. Dar asta nu-ți stă în caracter. Ce gândești?

Dox s-a lăsat pe spate și s-a scărpinat pe abdomen.

— Doar că… poate că te-a deranjat mai mult ceea ce face Delilah în activitatea ei decât activitatea în sine.

N-am răspuns. Delilah făcea multe chestii în Mossad, însă principala ei activitate erau operațiunile de tip „capcana cu miere” pe termen lung, cu ținte foarte valoroase. Era o blondă naturală superbă, inteligentă, sigură pe sine și sofisticată, și se pricepea de minune la operațiunile acelea. Mă îndoiam că Mossadul avusese vreodată pe statul de plată pe cineva atât de eficient ca ea, și totuși n-o aprecia pentru asta la justa ei valoare. De fapt, Delilah îmi povestise că misiunile în care era trimisă – literalmente să se culce cu inamicul – o

făceau permanent suspectă, ba chiar impură, în ochii șefilor. Iar asta era o parte a motivului pentru care mă enervam că ea nu voia să părăsească viața aceea. Ce-i datora ea Mossadului? De ce era loială? Ei n-o meritau.

— O să-mi spui că nu te-a deranjat niciodată că ea pleca și câte o lună fără să-ți poată spune unde, sau cu cine? O să-mi spui că nu te-ai trezit niciodată singur în toiul nopții în patul vostru, întrebându-te dacă nu cumva chiar în momentul ăla ea bate frișca cu…

— „Bate frișca”?

— Da, adică…

— Gata, îmi pot imagina.

— Nu, să-ți explic…

— Am înțeles ideea.

Dox a rânjit.

— N-am fost prea voalat?

— Nu, n-ai fost prea voalat.

Rânjetul s-a lățit încă și mai mult; în mare parte, era expresia lui glumeață obișnuită, însă căreia i se adăuga acum și o undă de simpatie. Aș fi putut continua discuția, dar ce rost ar fi avut? Precum Kanezaki, el putea să creadă orice dorea. În clipa de față, conta că era înarmat – cu un Wilson Combat Supergrade Compact. Îl întrebasem cum izbutise să-l procure atât de repede după ce sosise din Bali, iar Dox zâmbise și-mi spusese doar:

— Vechea confrerie clandestină a flăcăilor.

Era liniștitor să știu că acum îmi asigura spatele în Beverly Wilshire, în mijlocul muzicii ambientale ce susura din plafonul înalt, al murmurului discret al conversațiilor purtate pe fundal, al zăngăniturilor slabe de tacâmuri de argint ce manipulau mâncăruri fine pe farfurii de porțelan.

La patruzeci de minute după ce mă așezasem, am văzut un bărbat de culoare intrând pe ușa restaurantului. Era mai vârstnic decât mi-l aminteam, bineînțeles, complet chel acum, cu

corpul mai solid după trecerea anilor, dar vădit încă puternic. A vorbit scurt cu o plasatoare, care a indicat masa mea, după care l-a condus. I-am privit, apropiindu-se, observând că el purta o geantă de laptop din nailon cu aspect futurist, dar în rest mâinile îi erau goale, iar cămașa roșie cu mâneci scurte, vârâtă în pantalonii kaki, ar fi oferit relativ puține oportunități de a camufla arme. Era îmbrăcat astfel încât să mă liniștească, totuși aș fi preferat să-i fi verificat gleznele și cutele hainelor, și să privesc ușile pentru a vedea cine-l urma.

Când au ajuns la masă, m-am ridicat și i-am strâns mâna pe care mi-o întinsese. După ce plasatoarea s-a îndepărtat, el a rostit:

— John Rain… Să dea dracu', mi se pare că nu te-ai schimbat deloc. Care-i secretul tău?

— Evitarea problemelor, în general.

El a râs.

— Din câte am auzit, ești foarte ocupat.

— Nu și în ultima vreme.

— Ei bine, sper să putem schimba asta. E păcat ca unul ca tine să stea pe bară.

Ne-am așezat și el a pus geanta de laptop pe masă între noi. A privit prin restaurant, iar ochii i s-au oprit o clipă asupra lui Dox. S-ar fi putut preface că nu-l recunoscuse, dar, deoarece presupuneam că avea acces la fotografiile armatei, o asemenea reacție m-ar fi pus pe gânduri. Așa că a fost inteligent din partea lui să spună:

— Bănuiesc că el ar trebui să mă împuște, dacă lucrurile ar porni-o într-o direcție greșită aici.

Am fost mulțumit că recunoscuse situația. Dacă l-ar fi invitat pe Dox să ni se alăture, aș fi fost nevoit să o precizez eu însumi.

— Da, așa ceva, am încuviințat.

— O precauție de înțeles. Nu cred totuși că se va ajunge la asta. Eu mi-am lăsat oamenii afară și n-am nicio armă.

Și-a îndepărtat puțin scaunul de masă și și-a ridicat pantalonii. De la glezne și până la gambele

solide nu erau decât ciorapii.

— Ești liniștit? a zis el. Am venit doar ca să vorbesc.

Era îndrăzneț din partea lui să apară fără protecție, mai ales după ce pierduse doi oameni în Tokio. Bănuiam însă că se pusese în pielea mea și știa că n-aș fi riscat să-l ucid fără să fi aflat mai multe.

Aveam în buzunar un detector portabil de microfoane pe spectru total – orice frecvențe de telefoane mobile și transmițătoare pe o rază de un metru și jumătate. Vibrase silențios încă de la apariția lui Horton.

— Vreau să-ți închizi telefonul, i-am spus. Și să-i scoți bateria.

Ar fi putut telefona cuiva înainte de a intra, cineva care acum ne înregistra conversația. Sau putea să fi setat direct telefonul să înregistreze conversația. Iar dacă detectorul meu nu fusese declanșat de un telefon, atunci însemna că exista un transmițător.

— Bineînțeles, a încuviințat.

Întrucât nu mi-a cerut să fac și eu la fel, și deoarece telefonul meu era închis, am dedus că propriul lui detector, care ar fi fost setat să-i ignore telefonul, rămăsese tăcut. Și-a scos telefonul din buzunar, l-a închis, i-a scos bateria și le-a așezat pe ambele pe masă. Vibrațiile din buzunarul meu au încetat.

Horton s-a aplecat înainte și a pus coatele pe masă, cu degetele întrepătrunse.

— Ei bine, poate că nu vei fi surprins să afli că-i vorba despre un job. Un job care necesită abilitățile tale unice.

— Nu știu la ce te referi.

— Eu cred că știi, dar nu-i nimic, o să fiu mai explicit. La urma urmelor, de aceea ne aflăm aici.

A comandat un mic dejun complet: omletă Blvd cu ciuperci și trufe negre, fresh de portocale și o cană mare de cafea. M-am întrebat dacă era

apetitul lui normal sau dacă încerca doar să arate cât de relaxat era.

După ce chelnerița s-a îndepărtat, Horton a întrebat:

— Îți spune ceva numele Tim Shorrock?

Da, suna familiar, dar pentru moment n-am știut de unde să iau numele acela.

— Ar trebui să-l cunosc?

El a ridicat din umeri.

— Dacă urmărești îndeaproape un anumit gen de evenimente. Nu este jucătorul cel mai proeminent în sfera establishmentului american, totuși e directorul Centrului Național Antitero.

Informația aceea s-a asociat cu familiaritatea numelui și am simțit un fior de adrenalină, înțelegând ce voia Horton. Fără măcar să gândesc, am clătinat din cap și am spus:

— Nu.

A urmat o pauză de tăcere. După aceea el a spus:

— Nu – adică nu vrei jobul?

— Nu l-ar vrea nimeni. E prea dificil și prea periculos.

O parte detașată a minții mele a consemnat că obiectam asupra aspectelor practice, nu asupra principiului. Dacă n-aș fi știut precis, poate aș fi crezut că răspunsul meu nu era atât un refuz, cât mai degrabă un truc pentru negociere.

— Uite cum stă treaba, amândoi am făcut un drum lung până aici, ca să ne întâlnim. Dacă nu ești foarte grăbit, de ce nu vrei măcar să m-asculți?

Avea perfectă dreptate. Și totuși simțeam un pericol. De ce?

„Pentru că ești interesat. Recunoaște. Dacă n-ai fi fost, nici măcar n-ai fi venit.

Ba nu. Am venit să aflu despre ce-i vorba. Pentru că paza bună trece primejdia rea. Este o tactică sănătoasă, nimic mai mult”.

Explicația părea neconvingătoare. Kanezaki și Dox râdeau mereu pe seama mea, când spuneam

că voiam să ies din lumea aceea. Oare aveau dreptate? Oare ei mă cunoșteau mai bine decât mă cunoșteam eu însumi?

Chelnerița i-a adus lui Horton fresh-ul și cafeaua, apoi a plecat. El a pus frișcă în cafea, a amestecat și a spus:

— Centrul Național Antitero se concentrează în primul rând asupra analizei și coordonării, dar Shorrock a înființat și o unitate de operațiuni. Înainte de 11 septembrie, al-Qaeda nu era în stare să racoleze americani musulmani, dar situația s-a modificat.

— Te referi la incidentul de la Fort Hood?

— Și de tentativa de atentat cu bombă de la Northwest Airlines, la tentativa de atentat cu bombă din Times Square, la planul de detonare a unei bombe în metroul din Washington, la planul de detonare a unei bombe în Portland… toate astea fiind puse la cale de musulmani americani.

Am izbucnit în râs.

— Vrei să zici că după un deceniu în care au avut loc două războaie pe față și o duzină de războaie sub acoperire, lovituri prin surprindere, torturi, bombardamente peste bombardamente asupra Iranului, isterie vizavi de moschei… musulmanii americani sunt susceptibili la apeluri pentru răzbunare? Șocant!

Horton a sorbit din cafea, apoi a pus ceașca pe masă.

— Mi-aș dori să-ți pot împărtăși frivolitatea. Însă problema se agravează.

— Și ce legătură are cu Shorrock?

— Oamenii lui sunt implicați în câteva celule din SUA. Teoretic, Shorrock trebuie să poată penetra într-o celulă doar atât cât este necesar pentru a obține dovezi convingătoare pentru acționare în justiție. În realitate însă el conduce realmente celulele acelea. Ai înțeles?

— Shorrock este un radical secret?

— Shorrock plănuiește o serie de atentate sub steag fals asupra Statelor Unite.

Nu-mi plăcea direcția în care se îndrepta conversația.

— De ce?

Horton m-a fixat cu privirea.

— Pentru a asigura un motiv emoțional și politic pentru suspendarea Constituției.

— Vorbești acum despre o lovitură de stat, am rostit pe un ton de îndoială. În America.

— Da, o lovitură de stat împotriva Constituției. Nu crezi că poate avea loc aici? Trezește-te! Chiar dacă nu vrei jobul. Caută pe Google: COINTELPRO sau Operation Mockingbird – ah, și mai ales Operation Northwoods. Ai putea să încerci de asemenea Operation Ajax, Operation Gladio, Operation Mongoose și așa-numita Strategie a Tensiunii. Și sunt doar cele care au „răsuflat”. Mai sunt și altele. Asta dacă nu cumva crezi că incendierea Reichstagului, incidentul Gleiwitz și exploziile din apartamentele rusești au fost niște unicate la timpul și în locurile unde s-au produs și că ele n-ar fi putut avea loc nicăieri altundeva, în niciun caz în Statele Unite. Totuși nu-mi pari atât de naiv.

— Și atentatele din 11 septembrie au fost tot un job pornit din interior?

— Nu, deși după cum sunt exploatate, ar fi posibil. Dar dacă nu toate cataclismele au loc sub un drapel fals, asta nu înseamnă că nu există și așa ceva.

Chelnerița a adus omleta și Horton a început să mănânce. M-am întrebat câte dintre cele ce-mi spunea erau adevărate. Și de ce, în ipoteza că ar fi fost adevărate, m-aș fi gândit măcar să mă implic.

— Vrei? a întrebat el, mestecând și arătând spre omletă. E delicioasă.

— De ce ai venit la mine pentru asta?

A înghițit și a încuviințat din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare.

— Complotiștii sunt persoane bine-cunoscute din lumea politică, militară, din corporații și mass-media. Ei nu pot fi pur și simplu uciși sau înlăturați în alt mod evident, întrucât facțiunile pe care le reprezintă ar percepe o amenințare și ar riposta. Am nevoie ca ghinionul care se abate asupra lor să pară natural, pentru ca noi să putem cauza prejudicii maxime complotului înainte ca inamicii să poată strânge rândurile.

Am ignorat utilizarea prematură a cuvântului *noi.* Dar, evident, se explica motivul pentru care era interesat de mine.

— Ce altceva?

— Unele ținte au echipe de pază și securitate, ceea ce înseamnă că vei avea nevoie și tu de o echipă. Aici intră în scenă omul tău, Dox, alături de oamenii mei, Larison și Treven. Jobul ăsta ar putea necesita de fapt un detașament mai mare, dar mărimea atrage și riscuri. Sunt de părere că voi patru vă puteți descurca.

— Nu m-ai convins. Vrei să zici că n-ai destui oameni în ASI?

— Oameni? Am suficienți. Experiența necesară? Prietene, ești prea modest. Există persoane care afirmă că ai împins un om în fața unui tren din Tokio în așa fel încât o duzină de indivizi din imediata apropiere n-au văzut nimic, ba nici videocamerele de securitate n-au înregistrat incidentul.

Nu vedeam niciun câștig în a-l corecta, dar de fapt ținta respectivă se sinucisese, fără niciun ajutor din partea mea, și fusesem la fel de surprins ca toți cei de pe peron la momentul acela. Însă cel care mă angajase atunci pentru job crezuse că fusese acțiunea mea și mă privise cu venerație. Interesant cum încep legendele.

— Cu ce-i ai la mână pe Treven și Larison?

— Asta-i strict treaba noastră.

— Ei măcar fac parte din ASI?

— Statutul lor poate fi…

— Negat?

— Cred că ai putea spune asta.

— Am auzit „poate fi negat” și mă gândesc la „abandonați fără a clipi la o adică”.

Horton a încuviințat.

— Ar trebui să nu îngădui tu să se ajungă la așa ceva.

— Și vrei ca eu să conduc totul. Nu unul dintre oamenii tăi.

— Exact.

— De ce?

— Ai cea mai multă experiență în privința asta. Știi ce trebuie să faci, iar ceilalți te vor respecta. În plus, ei sunt obișnuiți să urmeze ordinele pe care le primesc, pe când tu… nu. Cu tot respectul.

L-am privit și am căzut pe gânduri. Credea cu adevărat că voi accepta.

— În plus, a urmat el, Larison, deși este un soldat capabil, are nevoie de ghidare.

Dedesubtul acelei fraze simple, am simțit un înțeles mult mai profund.

— Ce fel de ghidare?

— În primul rând, disciplină. El este exact ca o armă – vrei să te asiguri că este îndreptat întotdeauna în direcția cuvenită.

— Nu înțeleg.

— Haide să zicem doar că… el este un ins care trebuie să țină ascunse prea multe. Un ins anxios.

Larison încercase să-mi arate că între el și Horton exista o distanță, iar acum Horton proceda la fel. Aș fi putut comenta, însă nu doream să-i acord niciunuia posibilitatea manevrării celuilalt.

— De ce-mi spui atâtea detalii? am întrebat.

— N-ai accepta jobul, dacă n-aș face-o.

— Oricum nu voi accepta jobul.

M-am așteptat să spună: *Atunci de ce asculți*? Dar n-a făcut-o. Știa că-mi voi pune eu însumi întrebarea aceea și că voi răspunde mai convingător decât ar fi putut el s-o facă.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, a zis Horton. Ce-a fost inoculat neîncetat în mințile cetățenilor americani după 11 septembrie, ca și după fiecare atentat sau tentativă de atentat care a avut loc de atunci?

M-am uitat către intrarea în restaurant.

— Nu știu. Că ei vă urăsc libertățile, presupun.

— Pe aproape. Că noi va trebui să renunțăm la libertăți. De fiecare dată când are loc un atentat sau o tentativă de atentat, guvernul afirmă că are nevoie de mai multă putere pentru a menține America în siguranță și că cetățenii trebuie să cedeze mai mult din libertățile lor. Ce dracu', dacă teroriștii ne-au urât vreodată pentru libertățile noastre, de acum ne vor urî mult mai puțin. Dar nu-i așa. Ei ne urăsc mai mult. Între timp, americanilor li se spune că țara lor e atacată din cauză că n-au renunțat la destule libertăți și că trebuie să mai renunțe la câteva. Unii indivizi decișI au recunoscut că situația este coaptă pentru a fi fructificată și sunt pe punctul de a face ceva în privința asta.

Am tăcut amândoi câteva minute, în timp ce el și-a văzut de omletă. Dox a rămas cu privirea vigilentă asupra noastră, cu mâna stângă pe masă și cu cea dreaptă dedesubtul tăbliei.

După ce farfuriile au fost strânse și au rămas numai cafelele, am spus:

— Uite care-i problema. Să zicem că tot ce mi-ai spus ar fi adevărat. Tot nu m-ai putea plăti suficient ca să mă ocup de directorul Centrului Național Antitero.

M-am întrebat de ce oare continuam să joc teatru ca și cum noi doi am fi negociat, în loc să-i spun direct că nu aveam niciun interes în nicio circumstanță. Oare de fapt mă gândeam s-o fac? M-am întrebat din nou dacă Dox și Kanezaki aveau dreptate în privința mea, dacă nu cumva toate protestele mele despre retragerea din

activitate erau de fapt gogoși. Atunci de ce aș fi insistat atâta pe lângă Delilah să se retragă?

Horton mă privea – ușor critic, mi s-a părut.

— Nu-ți pasă? a zis el.

Am ridicat din umeri.

— N-are nicio legătură cu mine.

— N-are nicio legătură cu tine? Care este țara ta?

— Te referi la pașapoartele mele?

— Mă refer la loialitatea ta.

— Eu nu jur loialitate nimănui care nu-mi jură și el mie.

— Să te iau altfel, atunci. Câți oameni ai omorât?

— Mai mulți decât îmi voi aminti vreodată.

— Atunci ce mai contează unul în plus?

M-am uitat în ochii lui.

— Dacă el reprezintă o amenințare? Nu contează deloc.

A aprobat din cap.

— Înțeleg. Același lucru este valabil și pentru mine. Am luat multe vieți, direct și indirect, iar pe unele dintre ele, trebuie să recunosc, în circumstanțe destul de îndoielnice. Într-o bună zi, cred că va trebui să ajung înaintea Creatorului și să dau socoteală pentru cele comise. Ești de aceeași părere?

N-am răspuns. Undeva, în mintea mea, o imagine s-a strecurat pe lângă păzitorii porților. Un băiețaș în Manila, ținându-se de rochia mamei sale, plângând după tatăl pe care i-l luasem. Mi-am amintit glasul lui, îndepărtat. *Mama, mama.* Un glas pe care uneori îl aud în vise.

— Câteodată, a continuat Horton, mă-ntreb dacă, atunci când va veni ziua aceea, mi-aș putea susține pledoaria spunând: „Da, am luat multe vieți, dar uită-te câte vieți am salvat”. Tu te-ntrebi vreodată asta? Tu te-ntrebi vreodată dacă există ceva ce i-ar putea mântui pe unii ca noi?

N-am răspuns nici acum. Acea primă evadare din închisoarea memoriei mele le încuraja pe altele. Alt băiat, cam de vârsta pe care o aveam și eu pe atunci, prăbușit pe iarba din lunca râului, în cețurile dinaintea zorilor, șoptind într-un grai pe care nu-l puteam înțelege, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, pe când viața i se scurgea prin rana din piept în pământul umed de sub el. O rană pe care i-o făcusem eu.

Ajunge. Ajunge.

— Uite cum stă treaba, a zis Horton. Dacă nu oprim asta, în câteva săptămâni vei vedea pe CNN imagini ale celui mai oribil carnaj uman pe care ți-l poți imagina. Valuri de atacuri în masă soldate cu victime, calculate pentru a cauza maximum de suferințe și pentru a obține maximum de impact în mass-media. Vei viziona imaginile acelea, vei vedea agonia supraviețuitorilor, vei auzi jalea familiilor celor morți și vei ști că s-a întâmplat pentru că n-ai făcut nimic. Fiindcă puteai să faci ceva în privința aceea, dar pur și simplu nu ți-a păsat. Iar când vei ajunge în fața Creatorului, așa cum se va întâmpla într-o bună zi, va trebui să-i explici toate astea, să le explici lui și sufletelor miilor de oameni măcelăriți că, de fapt, nimic din toate acelea n-a fost din vina ta. Vrei să-ți apese conștiința așa ceva? Vrei să-ți împovărezi sufletul cu asta?

Discursul era puternic, ba chiar pasional, și m-am întrebat ce anume îi alimenta fervoarea. Mi-am răspuns că era vorba despre propriile lui nopți nedormite. Deciziile eronate pe care le luase când apăsase trăgaciul prea iute și împușcase un nevinovat, sau când întârziase prea mult și pierduse un prieten. O misiune pe care o ratase. Un ordin greșit pe care-l dăduse. Morțile pe care le cauzase, încercând să salveze vieți.

O parte detașată din mine era impresionată de eficiența cu care-și susținuse cazul. Avusese cel puțin trei puncte forte pe care fusese pregătit să le

utilizeze, iar când primele două – pe care le puteam denumi patriotismul și „ce mai contează unul în plus?” – nu izbutiseră să trezească o reacție, Horton le abandonase fără să clipească și-și continuase recunoașterea prin tir. Tăcerea mea hotărâtă ca răspuns la a treia lui direcție de întrebări îi spusese tot ce trebuia să știe. Nu detalii specifice – urmările educației catolice din copilărie, apăsarea tot mai mare a vieții pe care o dusesem și a vieților pe care le luasem, speranțele mele nebuloase pentru o modalitate de ispășire, poate chiar de mântuire –, ci senzația generală și corectă că atinsese un punct sensibil.

Am oftat și m-am uitat spre geanta de laptop.

— Ce-i acolo?

— Detalii despre Shorrock. Ah, și cele cincizeci de miare despre care am discutat. Îți aparțin, indiferent ce vei decide.

Inteligent din partea lui. Rareori se încercase păcălirea mea într-un aranjament financiar. Nimeni nu dorește să mă irite în mod inutil.

— Ce oferi pentru misiunea asta sinucigașă?

— Nu există absolut niciun motiv pentru care ar trebui să implice sinucidere. Cu toate acestea, ofer un milion de dolari.

N-am spus nimic. Trebuia să recunosc, era un număr care atrăgea atenția.

— Împarte banii cu echipa ta după cum consideri că se cuvine, a spus Horton. Și să nu-mi zici că nu-i suficient. Cunosc jocul ăsta și te respect pentru că-l joci, dar amândoi știm că, dacă decizi să păstrezi fie și doar un sfert pentru tine, înseamnă mai mult decât ai fost plătit vreodată pentru un singur job în toată viața ta. Următorul job se va plăti și mai bine, dar ăsta este un milion, nimic mai mult.

M-am gândit să-l storc pentru cheltuieli, apoi am decis că nu era cazul. Era adevărat, un sfert de milion pentru un job era o sumă uriașă, chiar ținând seama de dificultatea țintei.

— Și cum am putea ajunge în apropierea unuia ca Shorrock?

— Aș recomanda s-o faceți chiar în weekendul ăsta, la Expoziția SecGuv din Las Vegas.

— SecGuv?

— Expoziția și conferințele Securității Guvernamentale. Toți contractorii interni de securitate, de aplicare a legii și de informații-spionaj din Statele Unite se vor aduna sub acoperișul centrului pentru convenții din Wynn, înghesuindu-se pentru o poziție cât mai favorabilă la țâța guvernului.

— Shorrock ce caută acolo?

— Oficial, va participa pentru a ține discursul inaugural de sâmbătă dimineață. În realitate, vine pentru a fi ademenit de o jumătate de duzină de contractori care încearcă să-l mute din slujba statului într-o poziție de consultant cu salariu anual de șapte cifre. Pentru oamenii ăștia, relațiile lui Shorrock prețuiesc mai mult decât zece lobby-iști. Pe toată durata weekendului va avea parte de un tratament regesc.

— Știi cât de greu va fi să te apropii și să fii suficient de singur pentru a face că așa ceva să pară natural într-un cazinou?

— O să dispui de niște instrumente speciale. Dă-i drumul, uită-te în geantă.

Am deschis-o. Înăuntru se aflau două inhalatoare Primatene pentru astmatici, fixate cu benzi de arici.

— Ce sunt astea? am întrebat.

— Cel cu capac roșu este acid cianhidric sub formă de aerosoli, trei mii de părți per milion.

Am fluierat încetișor. Trei mii ppm era de nivelul camerelor de gazare.

— Chiar așa. Dacă-l pulverizezi în gura cuiva, sau doar în fața lui, moare în mai puțin de treizeci de secunde. Se disipează însă foarte rapid și este…

— Greu de detectat, știu.

— Mai ales dacă nu-l cauți în mod specific. Este recomandabil să-ți ții respirația când îl pulverizezi și eu te-aș sfătui nici să nu zăbovești prea mult în vecinătate.

— Chiar și așa, trei mii ppm…

— Da, este adevărat, e un material periculos. Să trecem acum la inhalatorul cu capac albastru. Acela este antidotul, pentru cazul în care ai inhalat accidental din celălalt.

— Ce este? Hidroxocobalamină? Tiosulfat de sodiu?

— Îți știi meseria. De fapt, sunt ambele – acționează cel mai bine conjugat. Tot acolo sunt și fiole cu hidroxocobalamină, etichetate ca adrenalină pentru înțepături de albină, dacă cineva este curios să arunce o privire, și seringi. Dacă decizi pentru varianta cu cianura și, bineînțeles, alegerea îți aparține, recomand să vă aplicați toți câte o doză în prealabil, pentru orice eventualitate.

— Ce altceva mai este? am întrebat, simțindu-mă absorbit și întrebându-mă de ce nu mă străduiam mai tare să nu se întâmple asta.

— Tot ce ai putea avea nevoie în mod rezonabil. Telefoane încriptate, recordere audio și video miniaturale wireless – totul. Dacă lucrezi cu mine, nu trebuie să pierzi timpul într-un magazin cu surplusuri ale armatei. Astea sunt vârful tehnologiei.

Poate că așa era, însă tot trebuia să le examinez să nu aibă dispozitive pentru urmărire.

Am privit prin restaurant. Chelnerii se deplasau iute de la o masă la alta, purtând tăvi cu foietaje, fresh-uri abia stoarse și omlete. Turiștii înfulecau de zor ouăle Benedict, surescitați de deschiderea apropiată a buticurilor de pe Rodeo Drive. Cei din industria cinematografică surâdeau tâmp, în timp ce-și încheiau afacerile, cu dantura albită sclipind orbitor pe fundalul bronzului artificial. Dox privea la fel de atent, nemișcat ca o statuie a lui Buddha.

Trebuia să testez spray-ul înainte de a-l folosi. L-aș fi putut încerca asupra lui Horton, chiar acum și aici, și să-l las să-și încerce norocul cu antidotul, dar ar fi cauzat o agitație prea mare. Aveam să mă gândesc la altceva. Cât despre posibilitatea de a mă injecta cu conținutul unei seringi pe care mi-o oferise Horton sau oricare altul, șansele erau aproape zero. Oricum, nu trebuia s-o fac. Pentru așa ceva se puteau cumpăra truse din comerț.

Mi-am dat seama că ridicam probleme a căror natură era strict practică. Și le găseam prompt soluții elegante.

M-am întrebat ce naiba făceam. O părăsisem pe Delilah pentru că ea nu voia să renunțe la viața aceea. Dar se părea că lucrurile stăteau tocmai invers: adevărul nu era că eu nu mi-aș mai fi dorit genul acela de viață, ci faptul că o voiam prea mult. Eram ca un alcoolic în recuperare, iar conviețuirea cu Delilah mă împingea să doresc să beau.

Și care fusese primul lucru pe care-l făcusem după ce o părăsisem? Se părea că-mi găsisem un bar.

M-am uitat spre Dox. Era suficient să-i fi dat un semnal prestabilit și el ar fi tras un glonț în capul lui Horton, după care m-ar fi urmat prin ușa laterală.

Problema era că nu știam dacă acela ar fi însemnat sfârșitul necazurilor mele sau abia începutul lor.

Sau poate că asta era autojustificare rațională. Nu știam. Poate că Dox și Kanezaki aveau dreptate în privința mea.

Am inspirat profund și am expirat lent.

— Până acum n-am avut decât doi clienți despre care am descoperit că mă mințeau, am spus. Știi ce s-a întâmplat cu ei?

— Îmi pot imagina, a răspuns Horton sec.

— Când fac o înțelegere, viața clientului este gajul lui. Accepți asta?

— Este ceea ce mă așteptam.

— Fără copii și femei ca ținte. Fără acțiuni împotriva unor ținte care nu sunt primare. Fără echipe secundare cu aceeași țintă.

— Am înțeles.

— Le-ai spus lui Treven și Larison cât plătești?

— Nu.

A crezut probabil că voiam să-mi trag eu partea leului.

— Atunci, spune-le, am zis. Vom împărți suma în patru părți egale și nu vreau să existe nicio confuzie despre mărimea feliei fiecăruia.

A sorbit din cafea.

— Admir oamenii onești.

— Ei unde sunt acum?

Horton a surâs foarte ușor.

— Te așteaptă. Sunt în Las Vegas.

Capitolul 8

M-am așezat pe unul dintre paturile gemene din camera din hotelul Embassy Suites, de lângă artera Strip, cu Dox în stânga mea. Larison și Treven stăteau în fața noastră pe patul celălalt. Mai târziu urma să ne cazăm toți în Wynn, dar după ce ajungeam acolo ar fi fost preferabil să nu fim văzuți împreună. Aceasta avea să fie unica noastră șansă de a discuta despre Shorrock față în față.

Era ciudat să fiu la conducerea operațiunii. Eu prefer să nu conduc nimic mai mult decât propria mea persoană și, deși presupuneam că niște ani și multe situații periculoase în care făcusem echipă cu Dox, și uneori cu Delilah, constituiau un fel de practică, gestionarea lui Larison și Treven avea să fie dificilă. Niciunul dintre ei nu mi se părea înzestrat pentru lucrul în echipă și bănuiam că amândoi erau obișnuiți cu perioade lungi petrecute în singurătate pe teren și cu efectuarea acțiunilor

așa cum voiau ei. De asemenea, deoarece știam că Horton îi avea cumva la mână, deși nu aveam habar despre ce putea fi vorba, asta însemna că, pe lângă înnăscuta încăpățânare masculină a unui individ alfa pe care o puteam întâlni după preluarea conducerii, trebuia să nu uit că planurile lor se puteau întinde considerabil dincolo de banii pe care-i reprezenta operațiunea.

Horton avea totuși dreptate – aveam nevoie de minimum patru oameni și nici așa n-avea să fie ușor. Știam că Shorrock va sta în Wynn, dar nimic mai mult. Nu știam în ce cameră va sta și, cu excepția discursului inaugural, nu aveam amănunte despre programul lui. Ținând seama de mărimea complexului, ar fi fost nevoie de foarte mult noroc ca să-l găsim și să-l aranjăm, cu atât mai puțin să-l facem să moară din „cauze naturale”. Aveam totuși o idee despre felul cum ne puteam apropia de el și aș fi putut s-o propun direct. Am decis însă că ar fi mai bine să solicit opinii. Nu aveam autoritate de comandă peste acești oameni și simțeam că lucrurile vor merge mai lin dacă îi ajutam să ajungă la propriile lor concluzii, în loc să le prezint pe ale mele. De aceea, i-am întrebat pe Treven și Larison ce credeau ei.

— Discursul inaugural, a zis Treven imediat. Acoperim ieșirile, îl urmărim după ce termină, rotim primul filator și așteptăm oportunitatea.

A fost răspunsul pe care-l așteptam din partea lui Treven, care mi se părea ceva mai nerăbdător și mai puțin viclean ca Larison, și nu-mi plăcea.

— Discursul inaugural este tentant, fiindcă este unicul loc unde știm sigur că va fi, am spus. Însă exact asta e și problema lui. Este foarte probabil că va fi înconjurat, atât înainte, cât și după aceea. Și mai rău, deoarece figurează pe programul lui public și reprezintă ca atare o vulnerabilitate evidentă, echipa lui de securitate va fi alertă și se va menține foarte aproape. Nu strică să încercăm,

mai ales dacă descoperim că nu-l putem aborda altfel, totuși nu cred că este prima noastră alegere.

— Și atunci? a întrebat Treven.

Mi-am frecat bărbia, ca și cum aș fi căzut pe gânduri.

— Dosarul lui spune că-i obsedat de fitness, am zis. Mă întreb dacă n-am putea exploata cumva asta.

— Te gândești la sala de fitness? a zis Treven.

Am încuviințat lent, ca și cum i-aș fi privit favorabil ideea.

— Poate. Da, poate. M-am întors spre Dox. Tu ce crezi?

Un câine lătra afară, iar sunetele erau ascuțite și sfredelitoare; probabil că era o rasă mică și aparent extrem de nevropată. Lătra intermitent de când intraserăm în cameră și sunetele ascuțite și subțiri, care aduceau cu scârțâitul unghiilor pe o tablă de școală, îngreunau ignorarea. Dox s-a ridicat, a depărtat draperiile foarte puțin și a privit jos.

— Dar-ar boala-n javra aia, a zis el. Cineva a legat-o lângă piscină. Nu-i nimeni acolo – atunci de ce dracu' latră? Norocul lui că n-am pușca aici.

Când Dox era atent – de exemplu, la ceea ce privea prin luneta puștii sale –, concentrarea lui era supranaturală. Însă când nu era complet focalizat, obișnuia să fie complet neatent.

— Tu ce crezi? am repetat, apelând la răbdarea pe care o necesita parteneriatul nostru.

Dox a lăsat draperiile să se împreuneze și s-a așezat înapoi pe pat.

— „Bagă" tu, partenere, știi că eu mă descurc mai bine în aer liber. În situații de genul ăsta, mă las pe mâna ta. Mi se pare că principalul e să-l prindem singur și departe de videocamere pentru un minut. Asta ar putea însemna sala de fitness. Sau poate o toaletă. Mă gândesc c-o să bea multe cafele, sau ceai verde, dacă-i fanatic al sănătății, așa că la un moment dat va trebui să facă o vizită

la baie. Îl urmăm, îi dăm cu spray-ul în nas și ne-ntoarcem în Los Angeles să bem o bere.

— Mai întâi va trebui să testăm cianura, a zis Larison. Și, presupunând că lucrează așa cum s-a spus, să cumpărăm un inhibitor comercial. Nu putem ști ce are Hort în „antidotul" acela.

La un moment dat, când circumstanțele aveau să fie potrivite, aveam să insist ca să aflu ce era între el și Horton. Dar nu acum.

— Tu cum vezi lucrurile? l-am întrebat, privindu-l. La discursul inaugural sau în sala de fitness?

Larison a zâmbit și m-am întrebat dacă știa ce făceam.

— Cred că putem exploata sala, a răspuns.

— Eu n-am zis că n-am putea, a rostit repede Treven. Dar va fi nevoie și de ceva noroc. Potrivit dosarului, Shorrock practică CrossFit. Ei bine, și eu fac unele EZ-uri CrossFit și v-ar fi greu să preziceți într-o zi anume dacă o să mă găsiți în sală sau afară. Așa că, din câte știu, Shorrock ar putea decide să renunțe la sală și să se ducă să alerge și să vadă și peisajul.

— Miezuri? am întrebat, fără să dezvălui că eram încântat de obiecțiile lui.

— Exerciții Zilnice, au răspuns simultan Dox și Larison.

Am corectat mental în EZ.

— Sunt singurul care nu face chestiile astea CrossFit? am întrebat cu glas tare.

— Tu le faci deja, a zis Dox, atât doar că nu știai cum se numesc.

— În regulă, am spus, indiferent ce face Shorrock, haide să analizăm pe rând obstacolele potențiale și să vedem dacă informațiile legate de fitness pot fi utile. În primul rând, cât de probabil este că va merge la alergare?

Dox și-a mângâiat țăcălia.

— La treizeci și șapte de grade temperatura din exterior și hoardele de turiști pe care trebuie să le

ocolești? În plus, eu garantez că sala din Wynn e șmecheră rău și că vor fi fete în spandex. Cine ar rata așa ceva? Eu aș miza că nu va ieși la alergare.

Așa cum se întâmpla de multe ori, nu m-aș fi exprimat la fel ca Dox, dar nu-i puteam contrazice logica.

— Bine, a zis Treven ridicând o mână într-un semn de felul *poate că da, totuși*… Să presupunem atunci că la un moment dat va fi în sala de fitness. Este însă o fereastră uriașă. Un adevărat practicant de CrossFit se va trezi cu noaptea-n cap, dacă-i necesar să strecoare niște EZ-uri înaintea unei zile pline de întâlniri. Sau ar putea sări peste masa de prânz, ca să le execute, dar la fel de bine le poate face și înainte de merge să se odihnească.

Câinele a lătrat din nou.

— Hristoase atotputernic! a mârâit Dox. Ăsta-i lătratul cel mai enervant pe care am fost nevoit să-l îndur vreodată. Parcă i-ar face cineva jigodiei o clismă electrificată.

Am încercat să nu-mi imaginez așa ceva. Ceea ce, bineînțeles, n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Ai dreptate, am zis, uitându-mă la Treven. Cu toate acestea, dacă ar exista o modalitate prin care să-l putem prinde în sală, șansele de reușită ne-ar putea crește serios. Nu figurează pe programul lui, așa că nu-i un loc fierbinte din punctul de vedere al echipei de securitate. De fapt, dacă unul dintre noi ar putea fi deja înăuntru la sosirea lui, probabil că ar fi complet ignorat. El ar trebui să aibă doi bodyguarzi din Secret Service, așa-i? Asta nu înseamnă o echipă completă. Dacă ar fi fost președintele, o echipă întreagă ar fi controlat absolut toate sălile din timp, indiferent dacă era sau nu anunțat în program. Dar fiind numai doi, ei se vor concentra mai mult asupra oricui ar încerca să-l urmărească pe Shorrock, decât asupra celor aflați deja într-un loc pe care el decide în mod aleatoriu să-l viziteze.

Pentru câteva clipe s-a lăsat tăcerea. După aceea, Treven a spus:

— Am putea încerca să stăm prin rotație în sală. Toți suntem în formă fizică, așa că pentru personalul sau publicul din sală o ședință de lucru de nouăzeci de minute n-ar părea neobișnuită și probabil că am putea sta mai mult timp la duș, sau la saună, sau pur și simplu în vestiare, atât înainte, cât și după. Dacă facem cu schimbul, câte două ore fiecare, am acoperi o fereastră de opt ore. Sigur că da, n-ar fi decât 50% șanse dintr-o zi de șaisprezece ore, totuși nu-i nici rău.

Am încuviințat din cap, mulțumit. Avusesem aceeași idee, desigur, dar exprimând-o sub forma unei dorințe vagi, îi îngăduisem lui Treven s-o dezvolte și să simtă acum că-i aparținea pe deplin.

— Este o sugestie interesantă, am spus cu glas tare. Și dacă tot ai menționat-o, cred că ne-am putea descurca și mai bine. Nu avem nevoie de acoperire continuă, de acord? Să zicem că Shorrock va lucra în sală minimum o oră. Dacă el n-a apărut când primul dintre noi este gata să plece, următorul ar putea sosi acolo, să zicem, după vreo treizeci de minute și tot s-ar suprapune fără probleme cu Shorrock. Iar asta înseamnă o acoperire de aproape zece ore. În plus, am convingerea că e mai probabil să vină dimineața devreme, nu seara târziu. Partea din zi cel mai ușor de gestionat va fi înaintea întâlnirilor. În plus, motivul principal pentru care a venit aici este să mănânce și să bea bine. Iar asta se va întâmpla seara. Prin urmare, dacă procedăm corect, vom avea în mod clar peste 50% șanse.

Dox a răpăit cu degetele pe abdomen.

— Asta-i o șansă bună pentru Las Vegas, a comentat el. De asemenea, ar mai exista o posibilitate, deși aș zice că e cu bătaie mai lungă, ținând seama că ne găsim în Orașul Păcatelor și toate alea. În dosar zice că Shorrock merge la biserică în fiecare duminică.

— La ce te gândești? am întrebat.

— Păi, a ridicat el din umeri, în conformitate cu programul, trebuie să plece duminică. Poate că un ins credincios se va opri la o biserică înaintea plecării din oraș. Până ce cursa lui aeriană va sosi pe coasta de est și ținând seama de diferența de fus orar de trei ore, ar fi prea târziu să mai meargă la biserică după ce ajunge acasă.

Am aprobat din cap.

— De acord, este cu bătaie mai lungă și greu de știut la ce biserică s-ar putea duce sau măcar dacă se va duce la vreuna.

— Da, probabil că ai dreptate. Deși, câte biserici ar putea exista în Las Vegas?

— Sute, am răspuns. Dacă vrei să câștigi bani din spitale, construiești acolo unde oamenii sunt bolnavi.

— Mie-mi place ideea sălii de fitness, a spus Larison. Ne putem roti, așa cum a spus Treven, cu intervale de treizeci de minute intercalate pentru a ne prelungi supravegherea. Oricare dintre noi îl vede acolo îi poate anunța pe ceilalți. Hotelul are facilități spa extinse și dacă Shorrock folosește vreuna – toalete, baie de aburi, dușuri, saună, jacuzzi –, va fi suficient să fim singuri cu el doar o secundă. De fapt, sauna sau toaletele ar fi perfecte. Ușor de explicat ca infarct în primul caz, sau ca embolie în al doilea.

Am încuviințat gânditor din cap, încercând din nou să las impresia că toate acestea erau argumente convingătoare pe care eu nu le analizasem complet.

— Să-l faci pe unul în baia de aburi, a comentat Dox. Când o spui așa, sună obscen.

Nu m-am obosit să-i atrag atenția că nimeni altul *nu spusese* așa ceva.

— Sala de fitness e o soluție logică, a spus Treven.

Câinele a lătrat iarăși. Dox s-a strâmbat și a spus:

— Alarme auto, oameni care zbiară în telefoane în public și indivizi care nu-și aduc înăuntru javrele care latră. Și pasageri care-și înclină scaunele complet pe spate în avioane, dacă tot vorbim despre asta. Pe cuvântul meu dacă mai există bun simț. Mă duc să-mi iau o apă minerală de la automat. Mai vrea cineva ceva?

Ceilalți au clătinat din capete. Dox a ieșit din cameră.

Am discutat mai mult despre modul de abordare al lui Shorrock, despre ce să facem dacă el va apărea în sala de fitness și ce să facem dacă nu va apărea acolo. Am observat că Dox dispăruse de mai mult timp decât ar fi fost necesar pentru un drum până la automat și m-am întrebat dacă nu cumva simțise o nevoie necaracteristică pentru intimitate și se dusese de fapt să utilizeze o toaletă din recepția hotelului.

— Cum procedăm în privința recunoașterii? a întrebat Treven. Trebuie să parcurgem complexul, ca să vedem dispunerea și să precizăm detalii. În mod clar, n-o putem face împreună, dar ar bătea la ochi dacă am hoinări de unii singuri prin cazinou. Este un comportament ciudat și personalul de monitorizare al videocamerelor de securitate l-ar putea sesiza.

Nimeni n-a răspuns imediat și, în tăcerea care a urmat, mi-am dat seama că lătrăturile câinelui încetaseră într-un final. Era o ușurare.

— Observația este bună, am spus. Într-o situație de genul ăsta, eu obișnuiesc să închiriez o escortă feminină. Lor nu le pasă ce faci sau ce spui, atâta timp cât sunt plătite pentru asta, iar dacă observă că-ți verifici spatele sau dacă efectuezi vreo acțiune tactică, se gândesc de obicei că ești însurat și ți-e frică să nu fii văzut.

— De acord, a zis Treven, am procedat și eu așa.

Larison a încuviințat din cap.

— E o idee bună.

S-a auzit sunetul cardului-cheie introdus în fanta ușii și, peste o clipă, Dox a intrat în cameră. Rânjea larg.

— Deci cianura funcționează, a spus el și a ridicat spray-ul.

Pentru o clipă, nu am înțeles ce voia să spună. Apoi mi-am dat seama.

— Nu pot să cred, am rostit.

Dox a dat din cap.

— Ba da. Dacă mai auzeam creatura aia încă un minut, îmi ieșeam din minți, vă jur! În felul ăsta am împușcat doi iepuri dintr-un foc. Cianura funcționează și ne putem bucura la auzul tăcerii.

Am clătinat din cap și am oftat, gândindu-mă că trebuia să-mi fi dat seama ce se va întâmpla.

— Haide, haide, a zis Dox. Nu-mi ziceți că nu v-ați gândit și voi la asta.

— Mie-mi pare rău că nu m-am gândit, a zis Treven.

Am râs toți și poate că râsetele au fost ceva bun. Nimic nu unește o echipă mai mult ca râsul – poate și participarea împreună la încăierări, totuși bătăile din baruri erau pentru tineri și oricum nu ne-am fi permis să atragem atenția cu așa ceva. Sentimentul momentan de camaraderie mi s-a părut totuși că nu era decât exact așa – momentan. Doar o scurtă perioadă de acalmie, un lustru care acoperea pentru moment deosebiri ce puteau, în curând, să ne impulsioneze spre laturi diferite ale unei table de joc, ale cărei contururi le percepeam, dar nu le puteam încă discerne.

Capitolul 9

Treven ridica o halteră de optzeci de kilograme într-un post de antrenament din spațiosul centru de fitness din Wynn, fără să se grăbească, procedând lent și metodic. Ar mai fi putut pune alte patruzeci

și cinci de kilograme pe bară, dar genul acela de greutate ar fi atras atenția și, în plus, el se afla aici doar pentru eventualitatea în care ar fi apărut Shorrock, nu pentru o ședință reală de fitness. Shorrock ar fi trebuit să se cazeze în acea zi, iar discursul inaugural urma să aibă loc în ziua următoare, dar, deși cazarea fusese anunțată pentru ora 15, nu era imposibil ca el să sosească mai devreme. De aceea, Treven începuse exercițiile în sală la amiază și nu făcea nimic special care să-l deosebească de alții care veneau și plecau, cu excepția duratei ședinței sale de lucru. Trecuseră deja aproape două ore și Shorrock nu apăruse. Era timpul să plece și să-l lase pe Dox să-l înlocuiască. Deși părea un gând prostesc, totuși sperase ca el să stabilească contactul inițial. Nu era obișnuit să se simtă ca membrul cel mai tânăr și mai puțin experimentat al unei echipe și, cu toate că-l stânjenea s-o recunoască, își dorea o ocazie în care să demonstreze de ce era capabil.

Se aflau aici de trei zile și cunoșteau de-acum spațiile publice ale hotelului la fel de bine ca orice membru al personalului. Străbătuseră fiecare centimetru al complexului: toate barurile, restaurantele, cluburile, magazinele și toaletele pentru bărbați. Garajele subterane, piscinele, perimetrul general. Totul. Erau pe cât de pregătiți puteau fi cu atât de puțin timp la dispoziție și ținând seama de celelalte constrângeri în cadrul cărora trebuiau să opereze. Acum aveau nevoie doar de puțintel noroc, pe care să-l poată exploata ulterior, când lucrurile aveau să evolueze.

Puse bara halterei pe suport și se îndreptă către saltele pentru stretching. Spera că eliminarea lui Shorrock era ceva corect. Treven nu fusese niciodată deranjat să știe că militarii îl vor renega dacă rata o operațiune, dar cel puțin fusese mereu în stare să presupună în mod convenabil că acțiunile îi fuseseră aprobate de lanțul de comandă cuvenit. Aceasta era însă diferită. Era adevărat,

președintele avea o listă de asasinări – de fapt, existența ei fusese „scursă” recent, alături de faptul că printre țintele vizate se aflau cetățeni americani. Nicio noutate pentru cineva din ASI, dar nu era ca și cum președintele l-ar fi desemnat personal. Treven nu știa de unde sosiseră ordinele lui Hort sau dacă existaseră ordine, de fapt. Totuși, ce ar fi trebuit el să facă? Genul de acțiuni ilegale în care-l utilizau militarii puteau fi negate atât de prompt, încât el nu mai primise de foarte multă vreme ordine scrise. Dacă i-ar fi cerut acum lui Hort ceva în scris, probabil că l-ar fi trimis la o evaluare psihiatrică.

Își roti gâtul, trosnind vertebrele, și începu să efectueze extensii yoga. Era o situație dificilă. Pe de o parte, Hort se dovedise în mod repetat manipulativ și nu doar atât. Pe de altă parte, dacă afirmațiile lui despre Shorrock erau adevărate – că plănuia atacuri în masă pe plan intern –, lichidarea lui ar fi putut salva mii de vieți de americani.

Dar oare acesta era adevăratul motiv pentru care se găsea el aici? Treven nu fusese niciodată atât de confuz în privința propriilor lui motivații… ce naiba, de fapt nu fusese niciodată confuz. Misiunile fuseseră întotdeauna simple: o fotografie, un dosar, informații despre cine, ce și unde. „Cum” rămânea mereu la latitudinea sa. „De ce” nu era nici măcar subiect de reflecție. Acum însă totul se schimbase. Poate că nu era decât o tranziție naturală. Poate că până atunci el nu fusese decât o unealtă, desigur, una ascuțită, iar acum înțelegea cum jucau adevărații asasini. Da, poate că da. Oricum, asta-i spusese Hort – că el începea să înțeleagă cum funcționa lumea de fapt, că era pe cale să devină un jucător adevărat.

Trebuia să admită că se temea de înregistrările acelea de securitate. După cum prezentase Hort situația, imaginile se aflau la CIA – mai exact la directorul adjunct Stephen Clements – și Hort exercita presiuni asupra lui Clements pentru a le

ține secrete. Treven nu putea totuși să nu-și pună întrebări. Oare nu tocmai așa ar fi acționat un operator ca Hort? *Altcineva încearcă să te extorcheze, iar eu sunt prietenul tău cel mai bun care-l oprește.* Cum ar fi putut el ști vreodată adevărul? Dacă ar fi ieșit din rând, era foarte posibil să fie arestat și acuzat de crimă. Indiferent care ar fi fost adevărul, Hort i-ar fi spus doar că-i părea rău, că făcuse tot ce putuse pentru a împiedica finalul acela.

Știa prea bine că nu putea să trăiască așa tot timpul. La un moment dat, trebuia să pornească după Clements și probabil și după Hort. Fie asta, fie să le spună să se ducă dracului și să-și asume riscurile. Se întreba dacă motivul adevărat pentru care acceptase ordinele lui Hort acum fusese doar amânarea zilei socotelilor.

Sau era cu totul altceva? Întrucât învățase, prin multiple experiențe în pragul morții, ce proporție însemnată din retorica „pentru țară și rege" era un rahat conceput pentru a-i păcăli pe cei ușor de impresionat și a-i împuternici pe corupți, era oare posibil ca el să mai tânjească atât de mult să facă parte dintre ei, încât să pretindă că nu cunoștea adevărul? Când gândea așa, părea patetic, totuși ideea de a-i abandona pe militari – de a abandona ASI – era oribilă. Simplul gând la eventualitatea respectivă îi stârnea o anxietate vecină cu panica. Ce ar mai fi făcut? Cine ar mai fi fost?

Expiră prelung, apoi se propti în palme în poziția câinelui cu fața în sus, cu pelvisul pe podea și spinarea arcuită. Îi plăcea yoga. Constatase că mușchii nu-și mai reveneau la fel de iute ca în zilele când practicase fotbal american și lupte, iar extensiile astea ezoterice păreau să-i fie de ajutor.

Una dintre instructoarele din sală, o brunetă atrăgătoare, purtând uniforma centrului spa cu ecusonul *Alisa,* se apropie de el. Mai devreme, Treven o observase când îl privea și se întrebase dacă era interesată. Se părea că da.

— Nu mi-am dat seama că ești fan yoga, i se adresă femeia.

— Nu sunt foarte sigur în privința „fanului”, rosti Treven ridicându-se în picioare, dar îmi plac exercițiile de stretching.

— Foarte inteligent din partea ta. Mulți dintre cei care lucrează cu halterele nu fac destule extensii.

— Tu predai yoga?

— Da, sunt instructor personal, totuși nu cred că tu ai nevoie de așa ceva. Te-am urmărit și știi bine ce faci.

Era cu siguranță o femeie drăguță și, în orice altă ocazie, Treven ar fi fost încântat să continue conversația pentru a vedea ce curs va lua. Nu însă și azi.

— Oricum, spuse el, era timpul să mă opresc. Nu poți să faci prea multă yoga în aceeași zi.

Ea surâse, cu doar o aluzie de *Ah, da*? *Cum zici tu* în felul cum ochii îi zăboviră în ochii lui.

— Pot să-ți aduc ceva? Un prosop, apă…?

— Nu, e-n regulă. Mulțumesc.

— Bine, atunci.

Alisa îl mai privi în ochi o secundă, apoi se întoarse ca să revină în partea din față a sălii. Treven era pe punctul s-o urmeze, când în sală intră un bărbat musculos, tuns periuță, în costum negru. Treven îl identifică imediat ca fiind bodyguard, după musculatură, privirea cercetătoare și costumul care nu avea ce căuta aici.

— Ar fi ceva, rosti Treven către Alisa care se întoarse către el. Aici există baie de aburi, nu?

Trăgea de timp, deoarece voia să vadă ce făcea bodyguardul și cine l-ar fi putut urma. Nu era neapărat obligatoriu să fie Shorrock. În Wynn se cazau multe VIP-uri. Dar, indiferent despre cine ar fi fost vorba, Treven știa că ar fi atras mai puțină atenție dacă ar fi flecărit cu o instructoare, decât dacă ar fi fost singur.

— Da, răspunse tânăra. Aburii sunt infuzați cu esență de eucalipt, care îți va curăța realmente porii și-ți va deschide sinusurile.

— Ar trebui să încerc. Nu cred că am mai făcut vreodată baie de aburi cu esență de eucalipt.

Alisa zâmbi.

— O să-ți placă. Eu o folosesc zilnic.

Treven îl privi pe bodyguard cu coada ochiului. Bărbatul cerceta sala, însă destul de superficial, lăsând impresia că doar verifica inexistența altor căi de acces. Și, la urma urmelor, de ce ar fi fost mai atent de atât? Da, Shorrock era un personaj important, dar în niciun caz nu era președintele. Și, așa cum spusese Rain, dacă Shorrock se abătea de la program, atunci echipa de securitate avea să fie mai concentrată asupra celor care ar fi venit după el, decât asupra celor care se găseau deja înăuntru.

— Zilnic? repetă el. Înseamnă că ai porii cei mai curați din Las Vegas.

Alisa izbucni în râs.

— Nu știu în privința asta, dar în mod clar face bine pielii.

Bodyguardul reveni la ușile din sticlă, trase de una dintre ele și o ținu deschisă pentru ca – pac! – să intre Shorrock. Treven simți că i se iuțesc bătăile inimii. Afurisitul, îl prinseseră!

— Îți spun sincer, zise el, păstrându-l pe Shorrock în vederea periferică, întotdeauna i-am invidiat pe angajații sălilor de fitness.

— Se pare că și tu te descurci binișor, comentă Alisa privindu-i torsul. Cu ce ocazie prin oraș?

Treven observă că bodyguardul nu se mai întorsese. Shorrock se îndrepta către partea din spate a sălii, unde se aflau greutățile libere.

— Doar o reuniune cu niște prieteni, zise el.

Femeia îl testase cu privirea și cu întrebarea despre planuri. Dacă Treven ar fi reacționat pozitiv, ea ar fi mers mai departe.

— Să jucăm niște pocher, continuă el, poate să mergem la spectacolul Cirque du Soleil.

Alisa încuviință din cap, observând, fără doar și poate, că era a doua oară că Treven nu încurajase direcția propusă de ea pentru conversație.

— Distracție plăcută, îi spuse. După care, adăugă pentru a păstra o portiță deschisă: să-mi spui cum ți s-a părut baia de aburi.

Treven zâmbi.

— Cu siguranță.

Știa că ar fi părut straniu dacă ar mai fi zăbovit mult timp, totuși se gândi că și-ar fi putut îngădui să mai întârzie câteva minute pentru a vedea dacă observă ceva operațional.

Se apropie de dozatorul de apă și umplu un pahar, apoi merse în partea din față a sălii ca să ia un prosop. Prin peretele de sticlă îl vedea pe bodyguard, care se plimba fără grabă pe coridor, astfel încât acoperea spațiul dintre lifturi și intrările în centrul spa. Așa cum bănuiseră, individul nu era îngrijorat de cei aflați deja în sala de fitness, dar putea fi extrem de atent la orice nou-sosit. Se gândi că Dox ar fi trebuit oprit și Rain să fi venit în locul lui. Era singurul dintre ei a cărui ținută nu atrăgea atenția de la sine și în plus era asiatic sau, oricum, cu aspect de asiatic, ceea ce probabil că l-ar fi scos în afara profilului urmărit de bodyguarzii lui Shorrock. De asemenea, ceva din modul lui Rain de a se purta îl făcea lesne de trecut cu privirea. Când se găsea în public, avea un soi de nemișcare ce putea fi inițial confundată cu insipiditatea sau chiar cu timiditatea. Era eroarea pe care o comiseseră contractorii și Treven n-avea să uite niciodată felul cum japonezul de dimensiuni medii și cu aspect șters, cum îl percepuse pe Rain, se modificase brusc și-i doborâse cu mâinile goale pe cei doi bărbați mult mai voinici, înainte ca altcineva să fi putut măcar ajunge acolo pentru a-l opri.

În plus, se convenise ca Rain să execute jobul propriu-zis. El deținea experiența cea mai ezoterică – ceilalți foloseau strict arme de foc. De

fapt, dintre toți numeroșii oameni uciși de Treven în luptă, asasinate și autoapărare, nu-și putea aminti ca vreodată să fi utilizat altceva decât o armă de foc. Sigur că da, n-ar fi fost nimic complicat să împroști pe cineva în față cu un spray cu cianură, totuși cianura îmbuteliată sub presiune era o chestie periculoasă, iar într-o operațiune se puteau întâmpla și accidente. Modul cel mai sigur și mai lipsit de pericol de livrare a dozei respective ar fi fost direct în gura deschisă a țintei și Treven bănuia că Rain era singurul care s-ar fi putut apropia suficient de mult de Shorrock pentru ca s-o facă.

Se întoarse după aceea în zona pentru greutăți libere. Shorrock era un individ vânos, de vreo cincizeci de ani. Purta șort și tricou Under Armour și executa flotări cu mișcări precise și eficiente. Pe braț avea prins un iPod Shuffle. Treven observă că lăsase un recipient de aluminiu la baza stelajului cu greutăți, probabil cu vreo băutură pentru sportivi. Părea în largul lui în sala de fitness. Dădu să se întoarcă, după care zări ceva pe mochetă, lângă recipientul pentru băuturi. La dracu', era un card-cheie de cameră, cu logoul hotelului strălucind roșu.

Mintea lui analiză rapid posibilitățile. Ei se așteptaseră ca Shorrock să utilizeze un dulăpior din vestiarul centrului spa, dar acum era clar că nu procedase așa – poate nu avea timp sau nu se dădea în vânt după băile de aburi cu esențe de eucalipt. Venise direct în sala de fitness, după care, probabil, avea să se întoarcă direct în camera lui de hotel.

Era oare vreo modalitate de a-i afla numărul camerei? La recepția de la intrarea sălii exista o listă de înregistrare. Pentru a putea utiliza aparatele și echipamentele, Treven fusese nevoit să-și scrie numele și numărul camerei. După aceea, recepționera verificase în computer dacă era înregistrat în hotel. Era foarte probabil ca și

Shorrock să fi completat lista. Poate că bodyguarzii îi spuseseră să n-o facă, totuși Treven se îndoia în privința asta. Procedurile lor de securitate păreau destul de relaxate. La urma urmelor, era un cazinou din Las Vegas – ce s-ar fi putut întâmpla?

Se opri înapoia coloanei masive din centrul sălii, ca să nu poată fi zărit de bodyguardul de afară, dacă ar fi privit spre interior, apoi se uită de jur-împrejur pentru a verifica dacă în raza lui auditivă se găsea cineva. Sala era uriașă și ocupanții cei mai apropiați se aflau pe benzile rulante și pe bicicletele staționare, la peste cinci metri depărtare. Bâzâitul lor era audibil din locul unde se găsea el.

Scoase telefonul din buzunarul șortului și-l sună pe Rain.

— E aici, rosti el încet.

O tăcere scurtă, apoi Rain zise:

— Bine. Știu că nu mai poți zăbovi mult în mod plauzibil. O să-l rotim înăuntru pe partenerul meu și eu o să mă duc să aștept în centrul spa.

— Nu cred că acolo e un loc bun. Sunt aproape sigur că nu-l folosește. Și-a pus cheia pe jos lângă el, aici, așa că bănuiesc că nu are dulăpior.

— Cheia de la camera din hotel?

Treven se deplasă dintr-o parte în cealaltă a coloanei, pentru a se asigura că nu se apropia nimeni.

— Da, avem aceeași idee. O să mă uit la recepția sălii, să văd dacă-i pot afla numărul camerei. Tu trimite-ți partenerul la centrul spa – să spună la recepție că vrea să se uite cum e înăuntru, dacă ar fi de acord să cheltuiască patruzeci de dolari. În fața ușii este un bodyguard, dar nu cred că-l va băga în seamă dacă nu intră în sala de fitness. Eu o să schimb cheia amicului nostru cu cheia mea…

— Nu uita că Wynn ștanțează numele oaspeților pe carduri. Ele nu sunt simple chei, ci carduri de

credit pentru tot complexul.

— Ar trebui să se uite cu foarte multă atenție ca să observe asta – o să-și vadă cardul-cheie din plastic roșu exact acolo unde l-a lăsat, nu și literele mici și aurii din partea de jos.

— Ai dreptate. Zi mai departe.

— Eu o să intru în centrul spa, ca și cum aș avea nevoie să merg la toaletă, și-o să-i dau cheia partenerului tău. El te bagă-n camera amicului nostru, apoi revine la centrul spa sub un pretext și-mi dă cheia, iar eu o pun la loc. Tu te ocupi de trebușoară în cameră, în intimitate perfectă, și-am terminat.

— E prea riscant în camera lui. E posibil ca bodyguarzii s-o controleze înainte de a-l lăsa pe amicul nostru să intre.

— Pe dracu', asta-i adevărat.

— În plus, cheile astea sunt carduri inteligente și pot fi programate să înregistreze orele când au fost utilizate. Nu putem ști dacă Wynn face asta, dar dacă o face și cineva verifică jurnalul de accesări, folosirea cheii în timp ce Shorrock se afla în sala de fitness ar părea suspectă.

— Atunci, de ce să nu luăm cheia de la el după terminarea jobului, astfel ca să dispară definitiv? Cheile se pierd tot timpul, cine știe pe unde a căzut? Și oricum, dacă nu există cheie, nu există nici dovezi.

Tăcere pentru un moment. După aceea Rain zise:

— Asta-i adevărat, dar dacă eu intru și un bodyguard vine să facă o verificare, toată operațiunea este compromisă. Totuși cheia e utilă. Fă așa cum ai propus. Sună-mă dacă afli numărul camerei. Dacă poți, eu o să sun în cameră de la un telefon din hotel. Dacă nu răspunde nimeni, o să risc să intru și să montez o videocameră wireless.

— Ca să știm când vine și când pleacă, pentru ca după aceea să-l interceptăm la lifturi.

— Exact. De asemenea, poate că auzim și ceva despre programul lui. Mai bine să-i anticipăm mișcările decât să-l filăm. O să-i anunț și pe ceilalți despre ce se-ntâmplă.

— Am înțeles. Bine, o să văd ce pot face aici. Te sun înapoi.

Închise și puse telefonul în buzunar. Shorrock trecuse la abdomene, răsucindu-se alternativ la stânga și la dreapta la sfârșitul fiecărei ridicări. Păreau exerciții calistenice, pentru o încălzire de rutină. Treven luă cheia camerei sale, apoi scoase ceasul Traser pe care-l purta la mână. Se duse la stelajul de greutăți, se lăsă pe vine, de parcă ar fi căutat ce să aleagă, și lăsă ceasul să cadă lângă baza stelajului. Când Shorrock se ridică și se răsuci spre stânga, întorcându-i spatele, Treven ridică o ganteră cu mâna dreaptă și schimbă iute cheile cu mâna stângă. Se îndepărtă câțiva pași, folosi gantera pentru o extensie de triceps de câteva secunde, după care puse greutatea la loc și ieși din sală.

Bodyguardul continua să se plimbe înainte și înapoi prin fața ușii, dar nu-i acordă prea multă atenție. De ce ar fi făcut-o? Treven ieșise din sală. Bodyguardul îl clasificase deja ca inofensiv. O eroare.

Treven se opri după aceea la recepție. Acolo se afla altă tânără drăguță, pe al cărei ecuson scria Victoria; nu era aceeași care-i făcuse înregistrarea cu două ore în urmă.

— Bună, zise el. Aș vrea să mă duc în centrul spa acum, dar dacă revin în sală ulterior mai sunt acoperit?

— Sigur că da, domnule, răspunse Victoria. Privilegiile spa sunt aplicabile pentru întreaga zi pentru care ați plătit, sau sunt deja incluse în pachetul dumneavoastră de servicii. Indiferent care ar fi situația, răspunsul este afirmativ.

— Grozav, zise Treven și se uită după aceea la lista de înregistrare. (Ultima intrare era *Shorrock,*

iar sub numărul camerei scria *5818.)* Va trebui să mă înregistrez din nou?

— Nu, domnule, nu mai este necesar. Distracție plăcută în spa. Dacă doriți, Joshua vă va oferi un tur.

Treven îi mulțumi și intră. Centrul spa era uriaș și de un lux absurd – pe jumătate vestiar, pe jumătate club pentru gentlemani, totul din piele, granit și mozaicuri din plăcuțe – nici măcar nu-și putea imagina cât costase totul. Un recepționer – Joshua, potrivit ecusonului – se apropie și-l întrebă dacă avea nevoie de orice, un tur, instrucțiuni, recomandări. Treven îi mulțumi și spuse că nu avea nevoie de nimic, iar bărbatul se îndepărtă discret.

Treven își scoase telefonul, se așeză într-unul dintre fotoliile uriașe și capitonate în piele, și-l apelă pe Rain.

— Am cheia, rosti el încet. Camera 5818. Repet: 5818. Sunt în centrul spa.

— În regulă. Partenerul meu a pornit.

Treven închise telefonul și încercă să pară că se relaxa. După trei minute, Dox intră în centru.

— Ce căldura dracului! exclamă el cu accentul de țărănoi mai apăsat ca oricând. Ai mai văzut vreodată așa ceva? Mă jur că iubesc Las Vegasul!

Treven se crispă. Știa prea bine principiul ascunderii la vedere, totuși parcă Dox împingea lucrurile nițel prea departe.

Joshua se apropie de el.

— Doriți un tur prin centrul spa, domnule?

— Frumos din partea dumitale, fiule, replică Dox, dar sunt deja un prozelit. Mă-ntrebasem dacă un vestiar ar merita patruzeci de dolari, dar acum m-ai liniștit. O să dau o raită pe-aici ca să văd unde să mă întorc.

— Foarte bine, încuviință Joshua. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să mă solicitați.

— Păi, dacă tot ai întrebat, ce ai de băut?

— Apă infuzată cu castravete? Sau cu citrice?

— Oho, o infuzie de castraveți. Asta sună frumușel. Mi-ar plăcea să-ncerc una, dacă nu ți-e prea greu.

Joshua se duse la un răcitor din cristal plin cu apă, gheață și felii de castravete și începu să umple un pahar. Treven se ridică și trecu pe lângă Dox, palmându-i cheia fără să-l privească. Intră într-o cabină a toaletei, din care-l auzi pe Dox rostind cu satisfacție teatrală:

— Mă jur că-i delicioasă și-nviorătoare. Ești un om de treabă, domnule Joshua, și-n mod sigur o să revin în curând. O să fie cei mai bine cheltuiți patruzeci de dolari din viața mea.

Treven folosi toaleta, ceru apoi el însuși o infuzie de castraveți și reveni pe fotoliul din piele, unde răsfoi o revistă a hotelului. Un ins grăsuț în halat plușat, cu logoul hotelului, roșu la față și asudat, probabil din cauza băii de aburi cu esență de eucalipt, apăru de după un colț și se așeză în apropiere. Păcat! La urma urmelor, nu se puteau totuși aștepta să fie singuri în toată zona aceea. Deja avuseseră destul de mult noroc.

Dox reveni după nici zece minute. Dădu să se îndrepte spre Treven, apoi îl zări pe bărbatul în halat. Se opri și strigă:

— Domnule Joshua, am uitat să te-ntreb. Voi avea nevoie de costum de baie ca să mă bucur de jacuzzi? Sau în complexul acesta este admisibilă o ținută mai naturală?

Joshua se ivi de după colț.

— Ăăă, domnule, este… oricum vă simțiți mai confortabil, se bâlbâi el.

— Păi eu mă simt confortabil cu tot ce-i al meu. Nu vreau totuși să-i fac pe alții să se simtă inconfortabil. Știi cum e, unora nu le place vederea părților mai obrăznicuțe.

Zâmbi larg spre bărbatul în halat, ca și cum acela ar fi fost un exemplu perfect în privința respectivă.

În ciuda tensiunii, sau, de fapt, tocmai din cauza ei, Treven fu nevoit să-și înăbușe un chicotit.

— Realmente, domnule, spuse Joshua, alegerea vă aparține.

Dox radie larg.

— Mulțumesc din nou, domnule Joshua. O să te rog să-mi aduci încă o infuzie de castraveți și apoi îmi încep activitatea. Îmi cer scuze că te distrag de la datoriile dumitale.

— Nu este nicio distragere, domnule, zise recepționerul. Vă rog să mă anunțați pentru orice ați dori.

Joshua dispăru din nou după colț. Dox ridică una dintre revistele hotelului.

— Raportul Robb, comentă el cu glas tare, răsfoind-o. Stilurile de viață ale celor bogați și faimoși. Ia uite-aici, un nou Veyron Super Sport pentru două milioane patru sute de mii de dolari. Da, modelul vechi oricum nu-mi mai plăcea. Poate c-o să comand unul, dacă treaba o să meargă bine la blackjack diseară.

Puse revista jos și se îndepărtă. Bărbatul în halat de baie dădu să se ridice.

— Un Veyron nou? întrebă el.

Treven se ridică din fotoliu atât de iute, încât putea să fi fost el însuși un Veyron.

— Uau! zise înhățând revista. Trebuie neapărat să-l văd.

Ținu revista într-o palmă și ea se deschise în mod firesc la pagina unde Dox lăsase cheia de la camera lui Shorrock.

— Iisuse, comentă insul în halat, vrei să-l cumperi chiar acum?

Treven palmă cheia și afișă o expresie de stânjeneală.

— Ai dreptate, zise el, a fost grosolan din partea mea.

Îi întinse revista.

— Nu, nu, răspunse celălalt, e-n regulă. Pot s-aștept.

Treven își privi încheietura mâinii.

— La naiba, mi-am uitat ceasul în sala de fitness. Nu, ia-o, n-ar fi trebuit s-o fi înhățat în felul ăsta și, oricum, trebuie să-mi recuperez ceasul.

Îi întinse revista și reveni spre sala de fitness, întrebându-se dacă Dox era pe atât de prost pe cât părea. Începea să-și spună că poate nu era deloc cazul.

Trecu pe lângă bodyguard, care-l privi fără interes, și intră în sală. Alisa îl zări și-l întrebă:

— Ai uitat ceva?

— Exact. Ceasul. L-a găsit cumva cineva?

— Nu, nu cred. Unde l-ai lăsat?

— În spate, lângă gantere. Mă duc să-l caut.

Porni într-acolo. Shorrock dispăruse. La fel și recipientul pentru băuturi. La fel și cardul-cheie.

Rahat, *rahat, rahat*…

Privi în jur agitat, pierzându-și pentru o clipă controlul. Shorrock era pe o bicicletă eliptică. Fusese camuflat de o coloană. Perfect. Recipientul pentru băuturi și cheia erau pe podea, alături; probabil că avea obiceiul să-și ia obiectele cu el, pe măsură ce trecea de la un aparat la altul. Și, în mod evident, nu observase că nu era cheia lui. Problema era că aceasta se afla acum pe podea imediat lângă el, iar peretele din sticlă către care era orientat Shorrock cu fața reflecta ca o oglindă, deoarece coridorul exterior era luminat mai slab decât sala de fitness. Și, spre deosebire de aparatul anterior, când se răsucea într-o parte și alta la efectuarea abdomenelor, bicicleta eliptică îl menținea cu fața permanent înainte spre sticla ca o oglindă.

Treven trebuia neapărat să facă schimbul de chei. Dacă Shorrock revenea la cameră cu altă cheie, ar fi înțeles că cineva le schimbase în mod deliberat. Echipa de securitate părea relativ relaxată, însă incidentul ar fi însemnat un uriaș semnal de alarmă. Bodyguarzii nu l-ar mai fi lăsat

pe Shorrock singur nici măcar un minut și l-ar fi urmărit cu cea mai mare atenție pe individul a cărui cheie ajunsese în posesia sa.

Treven își aminti motivul aparent al întoarcerii lui în sală și se apropie de stelajul ganterelor. Alisa îl însoți.

— Stânga sau dreapta? zise ea.

Rahat, situația se complica și mai mult.

— Stânga, răspunse el.

Tânăra îngenunche. Lui Treven îi veni o idee. Îngenunche lângă ea și-și desfăcu șireturile unui pantof.

— Uite-l! anunță ea. Ești norocos.

Se întinse, recuperă ceasul, apoi se ridică și i-l întinse.

Treven zâmbi larg.

— Nimic mai grozav decât să fii norocos în Vegas.

Reveniră după aceea spre intrare, trecând pe lângă bicicletele eliptice. Alisa spuse:

— Deci o să-ncerci…

Treven se împiedică. Dădu drumul ceasului să-i zboare dintre degete și-și opri căderea, punând mâna pe podea imediat lângă cheia lui Shorrock. Alisa se repezi după ceas. Nu-l prinse, dar atenția îi fusese distrasă suficient pentru ca Treven să execute schimbul. Era gata să pună prinsoare că privirea lui Shorrock urmărise mișcarea în lateral a femeii mai degrabă decât propria lui mișcare în jos, însă chiar dacă n-ar fi fost așa, ajungea să-și coboare ochii și să vadă cardul-cheie și recipientul pentru băuturi exact așa cum le lăsase.

— La naiba, spuse Treven, ridicându-se.

Alisa ridică ceasul, îl privi și i-l restitui.

— Se pare că n-a pățit nimic.

Treven îl examină și încuviință din cap.

— Este o marcă bună.

Ea îi privi picioarele și surâse.

— Ar fi mai bine să-ți închei șireturile.

Treven se aplecă și se conformă, după care își continuară drumul spre ieșire.

— De data asta o să-ncerc baia de aburi, zise el. Desculț, o să fiu mai sigur.

— Să-mi spui cum a fost, îi zâmbi femeia din nou.

El reveni în centrul spa și-l sună pe Rain.

— Gata. Am făcut schimbul de carduri. Amicul nostru încă are treabă. Probabil că mai stă vreo oră. Ar trebui să cobori în spa, pentru cazul în care vine să folosească toaletele. Altfel însă nu cred că va intra aici.

— E-n regulă, zise Rain. Videocamera e amplasată. O să fie un ajutor uriaș. Dacă nu-l putem prinde în spa, o să găsim altă ocazie.

Treven speră că avea dreptate. Însă două incidente consecutive – revista, apoi mutarea cheii de către Shorrock – îl tensionaseră. Din ambele scăpaseră pur și simplu prin noroc. Era greu de imaginat că vor avea tot atâta noroc și a treia oară.

Capitolul 10

Instalarea unei unități video în camera lui Shorrock a fost o lovitură norocoasă, totuși acum trebuia s-o exploatăm. În general însă semnele erau bune. Aveam semnal audio din cameră și-l auzeam pe Shorrock discutându-și planurile pentru seară: cină la ora 19 în restaurantul francez Alex cu două stele Michelin, apoi o rundă de băuturi la ora 22 în clubul de noapte Tryst, iar atât înainte, cât și după aceea, în sala de cazinou ca să „joace”, cum insistau să spună agenții de marketing. M-am gândit că exista o șansă destul de bună să putem termina totul în noaptea asta.

Larison și cu mine, fiecare însoțit de o escortă blondă platinată, tinere perfect interșanjabile din Las Vegas, am reușit să obținem mese la Alex, ba

chiar, și mai bine, Larison avea linie vizuală directă spre separeul în care urma să stea Shorrock. La jumătatea cinei lungi, mi-am simțit telefonul vibrând în buzunar – semnalul de la Larison că Shorrock se ducea la toaletă. M-am scuzat prompt și am ajuns acolo înaintea lui, așa cum plănuisem. Locul era pustiu și toate ușile cabinelor erau ușor întredeschise. Ritmul bătăilor inimii mi s-a întețit. Acum era momentul.

M-am oprit în fața pisoarului din extremitatea dreaptă, ca și cum aș fi urinat nepăsător, și am așteptat. Peste o clipă am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. M-am concentrat să ascult și am rezistat imboldului de a privi peste umăr. Pașii se apropiau. Și, brusc, Shorrock mi-a apărut în raza vizuală, mergând spre pisoarul din extremitatea stângă, urmând eticheta nescrisă din toaletele pentru bărbați de a lăsa între tine și celălalt ocupant al încăperii cât mai mult spațiu permitea aranjamentul pisoarelor.

De acum Larison l-ar fi anunțat și pe Dox, care ar fi așteptat afară, imediat lângă ușa restaurantului, astfel ca, după ce terminam, să ies și să-i transmit spray-ul cu cianură. Exista doar o posibilitate îndepărtată ca vreo persoană din restaurant să fie brusc suspectată, totuși nu doream să am asupra mea arma crimei dacă se întâmpla așa.

Am tras cu ochiul și l-am văzut pe Shorrock clătinându-se ușor, cu fața congestionată de alcool. Telefonul mi-a vibrat în buzunar; din nou Larison, semnalul că altcineva era pe punctul să intre în toaletă. La naiba, mie-mi trebuia doar o secundă. Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am luat spray-ul. Tocmai îl scosesem și mă pregăteam să mă întorc și să mă apropii de Shorrock, când am auzit ușa redeschizându-se. Am încremenit și am lăsat spray-ul la loc. Pași, după care un alt client al restaurantului a apărut între mine și Shorrock, descheindu-și șlițul pantalonilor.

— Salut, Tim, a spus nou-venitul. Cum îți place cina?

— E incredibilă, a răspuns Shorrock. Nu pot să cred că mai sunt încă trei feluri. Mă simt ghiftuit.

— Ascultă-mă pe mine, va trebui să lași loc și pentru *chou à la crème* cu mere coapte. O să mori.

Am ignorat ironia cuprinsă în cuvintele acelea și am rămas cu ochii ațintiți asupra peretelui de marmură din fața mea, sperând în mod irealist că Shorrock va fi atât de încărcat cu vin, încât va urina foarte mult și celălalt bărbat va pleca primul. N-a fost însă cazul. Shorrock a terminat, și-a tras fermoarul și s-a dus spre chiuvetă. Am auzit apa curgând câteva secunde, după care glasul lui a spus:

— Ne vedem într-un minut.

Apoi a ieșit și ocazia a dispărut odată cu el.

N-am renunțat la speranță. Era aproape sigur că directorii din domeniu care-i făceau curte îi cumpăraseră nu doar meniul de degustare al maestrului bucătar, ci și lista de vinuri însoțitoare, care avea să cauzeze alte vizite la toaletă. Așa s-a și întâmplat: încă o dată în Alex și de două ori după aceea, în clubul de noapte Tryst. De fiecare dată însă toaleta a fost ocupată: de un alt client în Alex, de un om de serviciu în Tryst.

După Tryst, am recurs la improvizații, urmărindu-l pe Shorrock și grupul lui în cazinou, cu Dox postat la un automat de „păcănele”, de unde putea să-l vadă pe Shorrock jucând blackjack și mă putea anunța când se ridica pentru o probabilă vizită la toaletă. Totul mergea ca pe roate, ba chiar mai bine decât m-aș fi putut aștepta în mod rezonabil… atât doar că nu-l puteam surprinde singur.

De două ori mai frustrant era faptul că, deși știam în ce cameră stătea, nu-l puteam prinde acolo. Prezența celor doi tipi din Secret Service era destul de discretă, poate și pentru că Shorrock nu era de același calibru ca, să zicem, secretarul

apărării, sau poate pentru că ei se bazau parțial pe sistemele de securitate solide ale hotelului, sau poate pentru că Shorrock însuși dorea din partea bodyguarzilor lui să-i lase spațiu de manevră. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, unul dintre ei stătea mereu de pază în fața camerei lui Shorrock când acesta era înăuntru, așa cum verificasem cu o zi în urmă, după o vizită discretă făcută la etajul 58 și utilizarea unei oglinzi dentare. Puteam ști când era în cameră, dar nu-l puteam termina acolo. Trebuia s-o facem altundeva.

Ziua următoare a decurs la fel. Shorrock a mers în sala de fitness dimineața, dar nu și în centrul spa, nici chiar la toaletă. În timpul discursului inaugural exista probabilitatea unei securități sporite. A urmat apoi cina cu mâncăruri din Shanghai în restaurantul Wing Lei; un mix muzical care-ți crăpa capul, din partea unui DJ pe nume Pizzo în clubul de noapte XS; și iarăși blackjack, de data asta cu Treven urmărind de la un aparat de „păcănele”. Cu totul, cinci vizite în grupurile sanitare, dar în niciuna dintre ele n-a existat o clipă de singurătate.

Cu puțin înainte de ora 1 noaptea, Treven a sunat și m-a anunțat că grupul lui Shorrock se despărțea. Acesta pornise spre cameră, flancat de bodyguarzi, și nu mai puteam face absolut nimic în noaptea aceea, cea din urmă pe care o mai petrecea la convenție. Dox avea să-l monitorizeze până adormea, prin intermediul videocamerei pe care o amplasasem. Dacă nu apărea nimic nou, aveam să ne mai încercăm o dată șansa dimineața, în sala de fitness. Dar dacă nici atunci nu reușeam, în absența unor informații noi despre următoarele lui mișcări – o oprire la o biserică, de exemplu, așa cum sperase Dox –, totul s-ar fi terminat.

Am revenit în cameră și am tras la o parte draperiile, apoi am rămas în tăcere în luminile reflectate de pe Strip de afară, de dedesubt.

Era descurajant. Nu se întâmplase niciodată să nu termin un job și mă tulbura posibilitatea de a eșua acum. Trebuia să recunosc că nu era nimic etic în asta. Doar vechea și simpla obsesie a terminării unei misiuni pe care o începusem și a executării ei excepțional de bine. Fără doar și poate, nu era o motivație prea frumoasă, dar în momentul ăsta era măcar onestă.

Am rulat în minte mai multe scenarii din ce în ce mai nebunești, simțind tentația de a încerca unul de risc sporit. Însă ăsta era efectul Vegasului, care mă încuraja să-mi recuperez pierderile prin pariuri tot mai nesăbuite la ruletă. Eu supraviețuisem atâta timp tocmai pentru că nu fusesem nesăbuit. Nu era un moment bun pentru a începe.

Am stat multă vreme în strălucirea care nu-mi putea aduce consolare, așteptând să dispară sentimentul vânătorului, să se diminueze tăișul ascuțit al adrenalinei. Eram obosit, dar știam că nu voi putea dormi. Tocmai decisesem să mă relaxez în cada generoasă din camera de baie, când mi-a bâzâit telefonul – Dox. L-am înhățat și am spus:

— Zi-mi că se duce la biserică mâine dimineață și-ți cumpăr o sticlă de Bombay Sapphire.

— Oho, ar trebui să se ducă la biserică, dar nu știu dacă o va face.

— Ce vrei să spui?

— Partenere, tocmai mă uit cum amicul nostru, ale cărui exerciții zilnice l-au înzestrat în mod evident cu un nivel de rezistență la care tu nu poți decât să visezi, i-o trage la foc automat unei prostituate chiar în timp ce noi doi stăm de vorbă.

— Faci mișto de mine.

— Nu, dom'le. Ea a sosit acum zece minute, dar nu te-am sunat fiindcă am auzit o ciocănitură, însă nu puteam vedea ce se-ntâmplă. Probabil c-au început pe coridor sau în baia de serviciu, iar videocamera nu acoperă decât livingul apartamentului. Însă el a pus-o acum pe sofa și… da-da… aha! ia uită-te, o-ntoarce… câinește, îmi

plac înclinațiile bărbatului ăsta! Ia zi, partenere, de ce-i atât de amuzant să te uiți la alții care și-o trag?

Nu i-am răspuns. Mintea îmi gonea. Trebuia să existe o cale prin care să putem folosi asta. Trebuia să existe.

— Să fiu al dracului, ia uite la el ce-o ține! Sunt mândru, să știi, sunt mândru să văd că țara noastră e condusă de bărbați cu asemenea energie și pasiune excepțională. Ca să nu mai amintesc de rectitudine.

Rectitudine. Asta era.

— L-am prins, am spus. Asta-i șansa noastră.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui. În chiar clipa asta, omul nici că poate fi mai ne-singur.

— Nu, dar în curând va fi singur. Vreau să continui să te uiți…

— Da, dom'le, îmi iubesc munca.

— … și-n clipa în care femeia pleacă, mă suni, apoi vii să ne-ntâlnim în cazinou. Imediat în dreapta clubului de noapte Blush, cum stai cu fața spre intrare, este un șir de telefoane publice. Imediat cum a plecat ea, ai înțeles?

— Am înțeles, a spus Dox și tonul glasului i-a devenit brusc pragmatic.

Am închis și am răsuflat de trei ori, adânc și lent, silindu-mă să fac o pauză, să examinez ideea din toate unghiurile. Dacă ratam fie și numai o singură variabilă, ratam absolut totul. Exista totuși o șansă. Dox glumise despre rectitudine, însă rectitudinea, sau mai precis amenințarea cu pierderea aparenței ei, se oferise pe neașteptate să fie exploatată. M-am gândit la rușinea de care avea să se teamă acest șef din domeniul informațiilor, care avea autorizări de maximă securitate, era însurat și mergea cu regularitate la biserică, dacă răsufla o vorbă… ca să nu mai zic de un întreg film porno, potrivit descrierii lui Dox. Și m-am gândit cum, dintre toate emoțiile, rușinea este cea care tânjește cel mai mult după solitudine, exact acea solitudine de care aveam noi nevoie acum.

Mi-am imaginat o abordare și am înțeles rapid că, doar cu nițel noroc, nu voi avea nevoie nici măcar de cianură. Am decis s-o fac în vechiul stil clasic – mai dificil, dar mai sigur. Am închis ochii și am început să-mi închipui fiecare pas, fiecare variabilă, fiecare posibilitate de tip „dacă/atunci”.

După ce am terminat vizualizarea, am luat din trusa mea de toaletă o rolă de bandaj adeziv pentru sportivi, pe care l-am înfășurat pe antebrațe și încheieturile mâinilor, până la prima articulație a degetelor mari. Mi-am tras după aceea un tricou alb cu mâneci lungi, peste care am îmbrăcat o cămașă de oxford albastru. Am încheiat cu un blazer bleumarin ale cărui mâneci erau puțintel prea lungi. Încheieturile mâinilor bandajate și mânecile lungi pot atrage atenția la mesele de joc, totuși eu nu intenționam să pariez, cel puțin nu în sensul cuvântului folosit în Las Vegas.

Telefonul mi-a vibrat după patruzeci de minute; probabil că Shorrock avusese fata pentru o oră și puțini profesioniști din lume sunt mai punctuali decât prostituatele din Vegas. Am îndesat o pereche de mănuși din piele de căprioară într-un buzunar al blazerului și rola de bandaj în celălalt buzunar, apoi am coborât.

Dox mă aștepta când am sosit și am fost încântat să văd că densitatea permanentă a mulțimilor din cazinou avea să ofere suficientă camuflare.

— Să ne plimbăm nițel, i-am spus, și pe când dădeam ocol complexului i-am explicat planul și rolul pe care urma să-l joace el.

După ce am terminat, am revenit la telefoanele publice de la Blush. Am stat lângă Dox când a sunat la camera lui Shorrock, iar el a ținut receptorul ușor depărtat de ureche, ca să pot auzi. Două țârâituri, apoi un „Da?” pe un ton ușor nervos. M-am întrebat dacă Shorrock era îngrijorat că suna fata, sau compania ei, sau dacă suferea de o reacție postcoitală formată preponderent din vinovăție și teamă.

— Domnul Shorrock? a rostit Dox cu accentul lui sudist cel mai pronunțat.

— Da?

— O să trec direct la subiect. Asociata mea tocmai a părăsit camera dumitale. În timp ce a fost acolo, ea a plasat o videocameră sub televizorul din living. Am utilizat videocamera aceea pentru a înregistra un material despre escapadele dumitale pe sofa.

— Poftim?

— Îți recomand să te duci până la televizorul respectiv și să cauți sub marginea lui inferioară. O să găsești videocamera și după aceea îți voi spune cum putem rezolva asta, astfel încât nimeni să nu vadă vreodată videoclipul nostru.

— Asta-i… e ridicol. Nu știu despre ce vorbești.

— Domnule Shorrock, fii amabil și recuperează videocamera respectivă. Ah, și apropo, poziția pe la spate se numără printre favoritele mele. Frumos lucrat, bravo!

M-am gândit că aceea fusese o tușă finală excelentă, care nu fusese ideea mea. Șmecheria era să-i oferi subiectului fragmente esențiale de informație care să-l determine să creadă că ai și altele, mai multe. Asta, adăugată panicii lui în creștere, avea să-l împiedice să gândească limpede și să pună întrebări care puteau, la o adică, să oprească totul, de forma: *Așa, și*? *Cum ziceai că o cheamă pe fata aceea*? Detaliu pe care Dox ar fi trebuit să-l fi știut, dacă era într-adevăr asociatul prostituatei.

Pentru câteva clipe a fost liniște – probabil că Shorrock examina televizorul și localiza videocamera. Apoi glasul lui a îngăimat:

— Ce… ce dorești?

— Domnule Shorrock, doresc să mă recompensezi pentru că-ți voi da stickul de memorie pe care este înregistrată, perfect clar, întâlnirea dumitale pasională cu o prostituată din Las Vegas.

— Asta-i o farsă. Cine ești?

Glasul îi era lipsit de convingere și am decis că încerca doar să fie precaut în privința spuselor sale. Pe moment, teama de a fi fost înregistrat ocupa în mod evident un loc proeminent în mintea lui.

— În clipa de față, domnule Shorrock, sunt unica persoană care te poate salva de umilința și de distrugerea personală și profesională. Și, cu toată sinceritatea, aș dori să mă ajuți s-o fac.

— Cum să te ajut?

— Prin simpla plată a sumei de o mie de dolari cash. Ceea ce cred că ești de acord că este un preț al naibii de mic, ținând seama de circumstanțe.

În domeniul lui de activitate, Shorrock știa câte ceva despre șantaje, iar următoarea lui întrebare a dovedit experiență.

— Ca simplă speculație, dacă ar fi adevărat că ai deține un soi de înregistrare, pe care n-o deții, pentru că nu s-a petrecut nimic anormal, dar dacă ai deține-o, ai putea să păstrezi o copie a ei și să-ți transformi cererea de șantaj într-un venit regulat. De ce ar accepta cineva să-ți joace jocul?

— Domnule Shorrock, îngrijorarea aceasta este perfect rezonabilă și nu pot face decât să te asigur că am jucat jocul acesta, așa cum l-ai numit, de mult timp, iar discreția mea este motivul pentru care l-am putut continua fără scandaluri inutile. Ai auzit vreodată despre cineva care să fi fost prins în flagrant în Wynn? Bineînțeles că nu, și-ți voi spune și motivul. Motivul este că, de fiecare dată când se întâmplă, sunt plătit prompt pentru a livra înregistrarea incriminatoare și cu asta totul s-a terminat. Însă, dacă dorești să fii primul care este țâfnos și se împotrivește, opțiunea îți aparține în totalitate. Personal, aș recomanda să faci ceea ce au făcut toți cei dinaintea dumitale – adică să înmânezi miarul, să consideri că ai câștigat o experiență de viață și să-ți continui liniștit traiul.

A urmat o pauză, timp în care Shorrock a analizat probabil situația. Glasul îi era încordat, totuși a izbutit să spună:

— Bine, dar numai fiindcă nu pot să adorm și discuția aceasta mă amuză. Chiar dacă aș dori să te plătesc, nu am asupra mea o mie de dolari cash.

O obiecție legată de preț, nu de principiu. Asta, ca și faptul că nu închisese, m-a încredințat că planul meu va funcționa.

— Bineînțeles că nu ai, domnule Shorrock – nu-i ceva neobișnuit după o seară petrecută în cazinou. Tocmai de aceea, acum stau exact lângă un bancomat. Uite care-i târgul. Dumneata cobori din cameră și scoți niște bani. Eu te voi privi de undeva din interiorul cazinoului. Când vei avea banii, voi trece pe lângă dumneata. Îți voi da stickul și dumneata îmi vei da banii. Un schimb foarte discret și, ținând seama de prejudiciile pe care le va stopa, aș zice că vor fi banii cel mai bine cheltuiți din viața dumitale. Dar dacă nu vei fi aici în cinci minute, voi considera că nu ești interesat… caz în care vei putea viziona trailerul materialului pe câteva site-uri Web selecte. Și, cine știe? Poate și la știrile de seară.

Am știut că l-am prins, chiar înainte ca el să spună:

— Unde ești?

— Nu departe de clubul de noapte Blush. În dreapta clubului, cum stai cu fața spre intrare, există un bancomat. Pe acela îl vei utiliza. Ah, și aproape că detest să-ți cer asta, ținând seama de circumstanțe, dar mi-ai putea aduce videocamera? Este un echipament destul de scump.

— Nu pot să cred așa ceva!

— Înțeleg, domnule Shorrock, și știu că este neplăcut, însă dacă vei respecta acest plan simplu, peste cinci minute incidentul se va pierde în trecut. Iar dacă asta te va face să te simți mai bine, îți repet – nu ești nici pe departe primul. Aici e Vegas, înțelegi ce spun?

Dox a închis, apoi ne-am așezat la automate cu „păcănele” separate, de unde vedeam bancomatul. Mi-am imaginat ce făcea Shorrock acum: încerca să-și controleze panica, socotea care erau șansele ca mia lui de dolari să-i cumpere ceea ce ar fi trebuit să-i cumpere, născocea o poveste pentru ca bodyguardul lui să nu se miște din fața camerei și să nu-l urmărească, în ciuda protocolului strict de securitate. Dispunea de numai câteva minute ca să se gândească la toate astea, iar presiunea timpului avea să fie, din nou, esențială pentru a-l împiedica să procedeze în vreun fel pe care noi să nu-l fi anticipat. Acțiunea lui cea mai evidentă, pe lângă respectarea instrucțiunilor primite, ar fi fost să pună un bodyguard sau pe ambii să-l urmărească și să-l înhațe pe Dox, când avea să apară din cazinou. Nu credeam că va proceda așa – o asemenea acțiune n-ar fi adus cine știe ce câștiguri, ci doar destule riscuri –, însă într-un astfel de caz, aveam să rămânem pe loc și să-i telefonăm iarăși după ce revenea în apartament.

S-a dovedit că nu trebuia să ne fi făcut griji. Shorrock a apărut singur. L-am privit cercetând cazinoul, dar în fața „păcănelelor” erau prea mulți jucători, așa că nu ne-ar fi putut distinge pe Dox sau pe mine ca fiind probabilul șantajist. După ce a trecut de mine, m-am ridicat și am pornit spre toaleta bărbaților. Am simțit un fior de adrenalină revărsându-mi-se prin trunchi și prin membre și, în mod deliberat, am respirat adânc și lent ca să-l gestionez.

Toaleta era în forma literei „L”, cu chiuvete pe latura orizontală și pisoare și cabine înșiruite în lungul celei verticale. Părea pustie. Mi-am tras mănușile din piele de căprioară și am verificat rapid toate ușile cabinelor pentru a confirma că nu era nimeni înăuntru. Afară, Dox îi lua banii lui Shorrock și-i spunea că nu avea stickul asupra lui, ci îl prinsese cu bandă adezivă pe spatele mesei pliante pentru schimbarea scutecelor din cabina

cea mai îndepărtată, cea destinată persoanelor cu handicap. Cea în care am intrat acum, încuind ușa după mine.

Cabina era excepțional de privată: înaltă, cu pereți din marmură albă pe plinta înaltă de doi centimetri și jumătate deasupra podelei placate cu gresie; uși lambrisate în lemn, care se închideau perfect; nicăieri nicio crăpătură sau interstițiu prin care cineva de afară să fi putut arunca o privire înăuntru. Am închis ochii, am inspirat profund, am reținut aerul în plămâni o secundă, apoi am expirat lent. Aveam nevoie doar de câteva secunde în care să fiu singur cu Shorrock. Era ridicol că nu găsisem până acum secundele acelea, dar simțeam că într-un final sosise momentul potrivit.

Am stat cu ochii închiși, concentrându-mă să ascult. După un moment, am auzit pași care ocoleau colțul L-ului. Dacă era altcineva, se putea opri la chiuvete sau la pisoare. Însă pașii se mișcau repede, deliberat. Și continuau să se apropie, pe lângă cabinele goale, tot mai aproape de poziția mea.

„Trei secunde”, mi-am spus. „Nu va conta dacă după aceea intră cineva. Am nevoie de numai trei secunde”.

Pașii s-au oprit în fața ușii cabinei mele. Cineva a tras de clanță. Zăvorul interior a zăngănit.

— E cineva-năuntru? a întrebat un glas.

Shorrock era un profesionist în lumea spionajului. Chiar și speriat și derutat, putea să intre în alertă din cauza vreunei neconcordanțe. Trebuia să mă comport firesc cât de mult puteam.

— Da, ocupat, am răspuns. Nu mai sunt alte cabine?

— Grăbiți-vă, vă rog. E o urgență.

Dacă ar fi gândit limpede, ar fi afirmat că are un handicap, ceea ce l-ar fi făcut pe actualul ocupant al cabinei, probabil fără handicap, să se simtă vinovat și, ca atare, să se miște mai repede. Se părea că se găsea sub un stres suficient pentru ca

astfel de calcule să fie imposibile. Iar asta însemna că avea să scape din vedere și alte detalii, ori să-și dea seama de ele când era prea târziu.

Am apăsat butonul de pe perete și am tras apa la toaletă. Nu mă îngrijora posibilitatea ca el să mă recunoască din vreun restaurant sau din alte locuri în care mă apropiasem de el; în general, oamenii nu mă observă decât dacă o doresc eu. Însă, chiar dacă m-ar fi recunoscut, deruta și distragerea de moment ar fi funcționat în avantajul meu.

Am tras zăvorul ușii, apoi am deschis-o, ținând mâna stângă în lateral și puțin înapoia mea, și păstrând corpul lângă cealaltă mână cu care am împins ușa în exterior și spre dreapta. Mănușile aveau să pară destul de stranii pentru a induce un posibil răspuns rapid și nu doream ca Shorrock să le vadă decât atunci când nu avea să mai conteze de fapt.

— Gata, am spus, e numai a ta.

— Mulțumesc, a zis el și a trecut pe lângă mine.

Imediat după aceea am pivotat în sens invers acelor de ceasornic și l-am lovit cu podul palmei în baza craniului. Nu îndeajuns de violent pentru a-i vătăma gâtul sau a-l proiecta în peretele de marmură din partea opusă a cabinei, unde și-ar fi putut sparge nasul sau vreun dinte. Suficient totuși pentru a-l scurtcircuita mental cel puțin o secundă, adică atât cât mi-a trebuit să intru în cabină în spatele lui și să zăvorăsc ușa.

Shorrock se împleticise în urma loviturii, dar nu căzuse, și, când a început să se întoarcă spre mine, mi-am trecut brațul stâng în jurul gâtului său, prinzându-i traheea în încheietura cotului, m-am apucat de bicepsul drept și mi-am pus mâna dreaptă ferm pe ceafa lui. *Hadaka-jime*, din nou, multilaterală și în același timp eficientă. Am strâns apoi, presându-i carotida în menghina formată de bicepsul și antebrațul meu, îngropându-mi fața în spinarea lui și retrăgându-mi capul între umeri. Am simțit panica inundându-i corpul, apoi Shorrock a

încercat să se răsucească, mai întâi într-o parte, după aceea în cealaltă, dar fără succes. I-am îngăduit să mă împingă în unul dintre pereții de marmură, însă nu i-am dat drumul, concentrându-mă să exercit presiunea corectă. Spre deosebire de strangularea la care-l supusesem pe contractorul gigantic din Tokio, care fusese în mod deliberat intensă și strivitoare, aceasta era calibrată. Avea destulă fermitate ca să obtureze arterele carotide, totuși nu era atât de intensă ca să producă vânătăi. Așa cum poate atesta orice judoka, o strangulare corectă nu este neapărat dureroasă și nici măcar nu trebuie să interfereze cu respirația. Strangulat pe saltea de un expert, poți să-ți pierzi cunoștința aproape fără durere.

L-am simțit ridicând un picior, pentru a încerca să mă calce, ceea ce dovedea că avea instruire în lupta corp la corp, dar am evitat cu ușurință. Și-a dus brațele înapoi, străduindu-se să ajungă cu degetele la ochii mei, însă n-a reușit. Zbaterile și mișcările din brațe i-au devenit mai agitate. A încercat cu disperare să-mi zgârie mâinile și brațele, dar unghiile i-au lunecat zadarnic pe bandaje și pe straturile multiple de material. După care, brusc, am simțit cum încordarea i-a dispărut din trunchi. Brațele i-au căzut pe lângă corp și trupul i s-a înmuiat cu totul. M-am rezemat de perete, respirând egal, concentrându-mă asupra presiunii constante. Am auzit pași intrând în toaletă, dar s-au oprit la cotul L-ului, probabil la un pisoar. De acum nu mai conta – în cele din urmă, aveam timpul de partea mea. Au trecut secunde, după care am auzit apa curgând în pisoar, apoi apa din chiuvetă, foșnete de prosoape de hârtie care erau utilizate și apoi aruncate, din nou pași, însă acum îndepărtându-se.

Când am fost sigur că Shorrock era terminat, l-am întins pe podea și i-am controlat rapid buzunarele. Nu avea asupra lui decât cheia și videocamera pe care i-o instalasem în living.

Probabil că refuzase s-o predea când Dox îi spusese că trebuia să ia stickul din toaletă. Se gândise pesemne că-și păstra vreun atu. Nu conta. Important era că o recuperasem și nu mai trebuia să ne facem griji că va fi găsită în apartament și că va naște suspiciuni. Iar cheia lui era de asemenea utilă, dacă avea stocate intrările și ieșirile din cameră. Nu mă așteptam să urmeze vreo investigație, totuși era mai bine să existe cât mai puține dovezi. Am scos o mie de dolari din buzunarul meu și i-am pus într-un buzunar al lui Shorrock. Probabil că nimeni nu avea să cerceteze retragerea de la bancomat pe care o făcuse imediat înaintea morții, însă dacă ar fi cercetat, ar fi părut straniu să nu mai aibă banii aceia asupra lui.

I-am examinat vârfurile degetelor, ca să mă asigur că nu izbutise să-mi desprindă particule de piele sau de păr când se zbătuse. Nu simțisem nimic, dar adrenalina maschează durerea și nu era imposibil să fi reușit să-mi zgârie scalpul ori să-mi smulgă fire de păr. N-am găsit nimic. Am scos rola de bandaj adeziv din buzunarul blazerului și am înfășurat-o în jurul ambelor mâini, cu partea adezivă spre exterior, apoi am tamponat metodic podeaua sub Shorrock și în jurul lui. Oamenii de serviciu din Wynn erau adevărați profesioniști, deoarece n-am cules decât câteva particule de mătreață și niște fire de păr pubian și de altă natură. Nu puteam ști dacă vreunul dintre ele provenea de la mine, dar acum nu mai conta. L-am întors pe Shorrock și i-am tamponat spinarea, acolo unde-l atinsesem cu fața. Alte câteva fire de păr, probabil ale lui. Am desfăcut bandajul cu grijă deasupra toaletei, l-am făcut ghemotoc și l-am băgat în buzunar. După aceea, am tras apa la toaletă, eliminând orice căzuse înăuntru fără să fie văzut.

Aproape terminasem. Am rămas nemișcat, acordându-mi câteva clipe să gândesc, să-mi

reverific o listă mentală. Totul era în ordine. Mai rămăsese un ultim lucru de făcut.

Am descheiat cureaua lui Shorrock, i-am tras în jos pantalonii și chiloții, până la glezne, și l-am ridicat în poziția așezat pe toaletă. Apoi m-am retras un pas, întinzând brațul pentru a-l ține în poziția aceea. Când i-am dat drumul, Shorrock s-a aplecat în față și spre dreapta, și a căzut cu fața în jos pe podea. Știam că nu lăsasem niciun fel de semne pe fața lui sau altundeva, dar chiar dacă aș fi făcut-o, vătămările minore cauzate de o cădere de pe scaunul toaletei ar fi fost o explicație adecvată. Cât despre moartea în sine, ar fi părut un atac de inimă, poate o problemă legată de artere. Era posibil să urmeze o autopsie: el era un personaj destul de important și poate era normal așa ceva, fapt la care se adăugau anomalia și ironia ca un individ atât de obsedat de fitness să moară în urma unui aparent infarct. Dar când n-aveau să găsească nimic, un corp lipsit de orice urme ale celor întâmplate sau ale motivelor pentru care se întâmplaseră, medicii înțelepți aveau să-și frece bărbiile și să opineze despre sindromul Brugada și despre sindromul QT lung, despre anomalii potențiale în canalele de sodiu și potasiu, ca și despre aritmii letale ce lovesc cu caracterul distructiv și imprevizibil al unor valuri ucigașe, toți cu aceleași tonuri solemne care au fost cândva proprietatea exclusivă a călugărilor ce invocau misterele voinței Domnului.

M-am prins cu mâinile de partea de sus a peretelui de marmură care despărțea cabina de cea vecină și am ascultat o clipă cu atenție. Nimic. M-am tras în sus, am trecut peste perete și am coborât în cealaltă cabină. Am auzit pe altcineva intrând, așa că am zăvorât ușa și am așteptat, utilizând momentul suplimentar pentru a mai rula o dată lista mentală de control, asigurându-mă că nu scăpasem nimic. Când l-am auzit ieșind pe cel mai

recent ocupant al toaletei, am plecat și eu, strecurându-mi în buzunar mănușile.

L-am văzut pe Dox așezat la un automat cu fise, de unde vedea perfect intrarea, și am înclinat ușor din cap, pentru a-l anunța că terminasem. Aveam să le telefonăm lui Larison și Treven de pe drum, după ce ne îndepărtam binișor, urmând apoi să ne reîntâlnim. N-aveam totuși să-i spun niciunuia dintre ei că nu folosisem cianura. Nici lui Horton, de altfel. Prefer ca oamenii să nu știe ce pot face cu mâinile goale. După aceea, îmi este mai ușor să le fac și lor la fel, dacă se va ajunge la așa ceva.

În operațiunea asta avusesem ghinioane. Câteva ratări sau, mai degrabă, acțiuni nefinalizate. Totuși finalul fusese cel dorit. Decesul cu aspect perfect natural al lui Shorrock, o plecare curată de la locul faptei și o răsplată financiară excepțională. Și poate că, de data asta, un bine general mai însemnat. Pe ansamblu, nu aveam absolut niciun motiv să mă plâng.

Asta în sine ar fi trebuit să-mi spună că ceva era foarte nelalocul său.

Capitolul 11

Larison și Treven mergeau prin deșert pe Interstate 15, cu soarele răsărind în spatele lor. Cu două ore în urmă, Larison fusese anunțat de Rain și Dox că jobul fusese terminat și că ei porniseră spre Los Angeles, pentru întâlnire și informare.

Relatarea lui Rain privind felul și momentul când îl lichidase pe Shorrock fusese vagă și Larison simțea că, deși o parte din reticența aceea se datora delicateței securității comunicațiilor, Rain nu dorise de asemenea să spună că îi anunțase cu întârziere pe Larison și Treven, pentru ca el și Dox să aibă un avans în părăsirea orașului. Larison înțelegea asta. Și el ar fi procedat la fel. Din câte știa Rain, era posibil ca Larison și Treven să fi primit ordinul de a înlătura orice probleme

ulterioare, eliminându-i pe Rain și Dox, după ce terminaseră cu Shorrock. De fapt, ei nu primiseră un asemenea ordin, deși planurile lui Larison nu erau foarte îndepărtate de ceea ce suspecta probabil Rain. Indiferent de asta însă, era firesc ca Rain să fie precaut. Asasinarea asasinilor era practic procedura standard pentru un job care implica o persoană așa de proeminentă cum fusese Shorrock.

După ce pornise la drum, Larison îl sunase pe Hort de la un telefon „curat” și-l informase. Hort îi spusese să revină când va ști mai multe, însă nu întrebase unde aveau ei să se întâlnească cu Rain și Dox. Hort putea să înțeleagă că Larison nutrea față de el aceleași îndoieli pe care le nutrea Rain despre Larison.

Automobilul era un sedan Ford Taurus gri, închiriat de pe aeroportul LAX, fără sistem de navigație sau de plată automată a autostrăzilor, pe care cineva l-ar fi putut utiliza pentru a-i urmări. Treven sofa, lin și corect, cu nici măcar un kilometru peste limita de viteză. Erau, pur și simplu, doi bărbați care reveneau în California după câteva zile petrecute în capitala jocurilor de noroc. Larison se uita pe geam la dealurile brune printre care treceau și la vegetația de pe terenul prăfos și se întreba cât de multe ar fi trebuit să-i spună celuilalt. Multe, decise el. Nu exista altă cale prin care să-l motiveze corespunzător. Dar trebuia s-o facă inteligent și cu unele omisiuni cheie. Instinctele lui Treven puteau fi tocite de un exces de patriotism infantil, totuși nu era nici pe de parte prost.

Larison se întoarse în scaun și se uită la Treven.

— Deci cu ce te are la mână?

Treven îl privi scurt, după care reveni cu ochii la autostradă.

— Cine?

— Știi bine „cine”. Hort.

Urmă o pauză.

— De ce crezi că m-ar avea cu ceva la mână?

— Pentru că Hort îi are pe toți la mână cu câte ceva. Așa lucrează el.

Treven nu răspunse. Larison continuă:

— Știi cu ce mă are pe mine la mână?

Treven aprobă din cap.

— Știi ce mi-a spus că se va întâmpla dacă difuzez vreodată videoclipurile cu torturi?

Treven încuviință iarăși.

— Prietenul tău va fi ucis.

În mod straniu, Larison îi fu recunoscător lui Treven pentru că fusese atât de indirect. Bărbatul știa perfect ce însemna Nico pentru Larison. Pentru o clipă, Larison își imagină cum ar fi fost să se poată încrede în cineva, împărtășindu-i secretul său, iar apoi, cuprins de un fior amețitor și terifiant, cum ar fi fost să nu fie nevoit să aibă niciun fel de secrete.

Își alungă sentimentul acela și zise:

— El mi-a spus că vor trimite contractori să-i violeze pe nepoții și pe nepoatele lui Nico și să-i mutileze părinții, surorile și cumnații. Să abată urgia Domnului asupra întregii lui familii extinse, asupra fiecăruia dintre ei. Iar după aceea, îi va spune lui Nico de ce s-a întâmplat asta – că totul era numai din vina mea.

Se lăsă iarăși tăcere. Apoi Treven zise:

— Atunci nu da drumul videoclipurilor din mână.

— Da? Și tu ce n-ar trebui să faci? La tine cine-i violat ca să te țină supus?

Treven nu răspunse.

Gândindu-se că trebuia să fie mai insistent, Larison zise:

— Chiar trebuie să-ți atrag atenția că avem probleme similare? Care pot avea soluții similare, dacă încercăm să le rezolvăm împreună?

— Ce vrei să zici prin asta?

— Cum să-ți pot răspunde, dacă nu-mi spui cu ce te are la mână?

Continuară drumul în tăcere. Dezvăluirea secretului lui Larison pentru a clădi încredere, posibilitatea de a lucra împreună pentru a crea speranță, tăcere pentru a-l determina pe Treven să vorbească. Dacă Treven avea să-și deschidă sufletul, acesta era momentul cel mai potrivit.

„Haide", gândi Larison. „Vorbește. Odată ce vei începe, n-o să te mai oprești".

Tocmai începuse să se gândească la posibilitatea de a fi calculat greșit, când Treven spuse:

— Îl știi pe fostul șef de cabinet al vicepreședintelui, despre care mi-ai povestit? Cel care a fost torturat până la moarte în cabinetul său?

Larison zâmbi.

— Ulrich.

— Da, David Ulrich.

Zâmbetul lui Larison dăinui.

— Crezusem că tu ai fi putut fi autorul.

— Nu, n-am fost eu. Am fost însă în cabinetul lui la puțin timp înainte să se fi întâmplat și l-am frecat serios. Hort spune că CIA are imagini înregistrate de videocamerele de securitate care mă plasează acolo la ora decesului.

— Și-l crezi?

— Altfel nu avea cum să știe că am fost acolo.

— Atunci aș zice că ai o problemă cu adevărat serioasă. Doar dacă nu te deranjează să fii sluga lui Hort pentru tot restul vieții.

— Imaginile acelea sunt la CIA.

— Așa ți-a spus Hort?

Treven nu răspunse.

— Pentru că ar fi fost în stilul lui să ți-o spună. Știi asta, da?

Din nou, niciun răspuns.

— Uite ce-i, urmă Larison, eu aș paria fără să clipesc că Hort are imaginile alea. N-o să-ți spună însă asta, pentru că atunci ai ști că el este cel care-ți strânge șurubul. În loc de așa ceva, el se poziționează ca individul care-ncearcă să te ajute să scapi de presiune. Așa se fac lucrurile astea.

— Da, m-am prins.

— Și chiar dacă ar fi adevărat că CIA are imaginile, pe ei îi doare fix în cot de tine, atâta timp cât nu te bagi în oala lor. Scapă de Hort și nu va trebui să-ți mai faci griji că cineva folosește imaginile alea împotriva ta, indiferent în mâinile cui ar fi.

— Să scap de el?

— Haide! Vrei să zici că nu te-ai gândit niciodată la asta? Cât de prost mă crezi?

Treven scutură din cap.

— N-ai nevoie de mine pentru așa ceva. Poți să-l omori și singur pe Hort.

— Eu vreau însă altceva.

Se lăsă tăcerea. După un timp, Treven zise:

— Diamantele.

— Corect. Iar aceea nu mai este o treabă pentru un singur om. Va fi nevoie de minimum doi.

— Și te gândești că patru ar fi și mai bine.

Larison surâse larg. Nu, Treven nu era deloc prost.

— Vorbim aici de o sută de milioane de dolari, zise el. Rain și Dox ar putea lua fiecare câte un sfert. La fel ca tine. Odată ce avem diamantele, mă voi ocupa de Hort pe gratis.

Treven nu răspunse și Larison nu avea de unde să știe la ce se gândea. Putea totuși să bănuiască. Douăzeci și cinci de milioane și îndepărtarea celui care-l șantaja pe el? Cine ar fi ratat o astfel de ocazie?

— Deci? spuse Larison. Te bagi?

Urmă o liniște lungă. Larison așteptă, lăsând tăcerea să lucreze.

Într-un final, Treven zise:

— Mai întâi va trebui să-mi spui planul.

Larison zâmbi. Treven i se alăturase. Acum, tot ce avea de făcut era să legene diamantele și în fața lui Rain și a lui Dox.

Capitolul 12

L-am sunat pe Horton, pe când Dox trecea pe lângă Pasadena. Există unii care ar sugera că sunt paranoic, sau ar face-o, dacă ar mai trăi, totuși nu doream ca nimeni să trianguleze poziția mașinii noastre închiriate în timp ce ne aflam pe o porțiune pustie din Route 15, fără drumuri alternative posibile și fără a avea unde să fugim sau să ne ascundem.

— S-a făcut, i-am spus.

— Am auzit, a răspuns și plăcerea s-a auzit limpede în vocea lui baritonală.

Fusese destul de rapid – Dox și cu mine nu plecaserăm nici de patru ore din Las Vegas. În mod uzual, un corp poate rămâne mult timp în cabina încuiată a unei toalete fără să se observe ceva în neregulă. De obicei, va fi descoperit de personalul de serviciu, care vrea să facă curățenie și închide toaleta înainte de a se apuca de treabă. Poate că o echipă de noapte îl găsise pe Shorrock. Mai probabil însă, bodyguarzii plecaseră să-l caute când nu se întorsese din misterioasa lui ieșire solitară. Mi-am dat seama că trebuia să prevăd că-l vor găsi mai devreme decât ar fi fost normal. Era însă lipsit de importanță.

— Ai auzit să fi fost probleme? m-am interesat.

— Absolut niciuna. Mă bucur să văd că reputația îți este binemeritată.

— Am avut noroc.

— Mă îndoiesc. Ai folosit ce ți-am dat?

— Da.

— În regulă. Acum, ca să te scutesc să mai pui întrebarea evidentă, onorariile voastre au fost deja trimise conform instrucțiunilor tale. Puteți toți să confirmați încasările.

Conversația era atât de familiară, încât aș fi putut avea un *déjà-vu.* Era îngrozitor cât de natural mi se părea să fac din nou asta. Cât de… normal. De parcă în ultimii ani aș fi fost silit să-mi folosesc doar mâna cea slabă, pentru ca acum să fiu capabil din nou, în sfârșit, s-o folosesc pe cea puternică.

— O să le spun celorlalți.

— În regulă. Iar dacă te întorci în zona unde ne-am întâlnit anterior, aș dori să te revăd.

Asta mi-a declanșat în minte o sonerie de alarmă.

— De ce?

— Ca să te informez despre următorul job.

— De ce ar trebui să ne întâlnim pentru asta?

— Pentru că nu voi transmite detalii nici în scris, și nici prin telefon. Ținând seama de circumstanțe, îți înțeleg pe deplin ezitarea. De aceea, nu mai trebuie să precizez că ne putem întâlni oriunde sau în orice fel convenabil pentru tine.

Nu mi-a plăcut. În mod uzual, puteam implementa contramăsuri satisfăcătoare în funcție de calitatea și cantitatea probabilă a inamicilor. Totuși Horton putea aduce pe scenă putere de foc excepțională, dacă ar fi dorit. Mi-am imaginat o echipă SWAT, informată despre prezența ucigașului lui Shorrock, înarmat și periculos, care înconjura restaurantul în care mă aflam.

— Insul care tocmai a părăsit proiectul nu-i îndeajuns? am întrebat, trăgând de timp.

— Nu tocmai. Am nevoie de alte două schimbări de personal pentru a mă asigura că proiectul nu va mai decola niciodată. În caz contrar, compania va pierde o grămadă de bani. Tu ai dovedit că ești omul potrivit. Termină jobul și vei căpăta un bonus excepțional.

Nu știam dacă doream asta. Însă, de fapt, ce doream?

— Unde ești acum? am spus, improvizând.

— În oraș.

— Aproape de locul unde ne-am întâlnit înainte?

— Pot fi acolo în douăzeci de minute.

— Du-te la același hotel. O să revin cu un telefon în maximum o oră.

— În regulă.

Am închis.

— Mai are ceva treabă pentru noi? a întrebat Dox.

— Încă două joburi. Și, se pare, un bonus mare de tot la sfârșit. Cum îți sună?

El a rânjit.

— Îmi sună a bani, partenere.

— Poate că da. Ce zici de o confruntare față-n față?

— Te temi ca el să nu fie Jack Ruby pentru Lee Harvey Oswald al nostru?

— Cam așa ceva.

Dox a băgat o mână sub scaun și a scos pistolul Wilson Combat.

— Moș Oswald ar fi trebuit să aibă așa ceva la el.

M-am gândit o vreme, apoi am decis că exista o cale.

— Ia-o spre West Hollywood, i-am spus.

După ce am ieșit de pe autostradă, parcurgând vreo trei kilometri spre vest pe Santa Monica Boulevard, l-am sunat din nou pe Horton. În momentul acesta, oricine ar fi ascultat n-ar fi avut timp să trimită o echipă după noi, așa că încălcarea temporară a cerințelor de securitate în comunicații pe care urma s-o comit avea să fie inofensivă.

— Urth Caffé, i-am spus. (Cunoșteam localul din vizitele anterioare în Los Angeles, dar, deși cafeaua de acolo îmi plăcea, azi n-aveam să ne bucurăm de ea.) Pe colțul dintre Melrose Avenue și Westmount Drive.

— Ajung în mai puțin de zece minute.

Am închis. Horton era punctual și mi-am dat seama că trebuia să cunoască orașul rezonabil de

bine pentru a-mi oferi instantaneu o asemenea estimare. Nu eram sigur ce însemna asta, dacă însemna ceva, dar am fișat informația pentru a o analiza ulterior.

Am parcat pe Westmount, imediat la sud de Melrose, și am coborât. Aerul părea răcoros comparativ cu arșița de furnal din Las Vegas, iar cerul dimineții târzii era albastru și senin deasupra palmierilor și altor arbori. Am mers amândoi spre toaleta din Urth, strecurându-ne printre mese metalice la care localnicii pălăvrăgeau, indiferenți la prezența noastră, sub umbrelele verzi de pe trotuar și terasă. Cafeaua mirosea dumnezeiește, însă nu aveam timp de ea și eram deja ambalat pentru întâlnirea cu Horton. Poate mai târziu.

Am revenit la automobil, dar acum Dox a trecut pe bancheta din spate, iar eu am suit la volan. Am dat ocol cvartalului, cotind la dreapta, și din nou la dreapta, pe lângă bungalow-uri pentru o familie, blocuri cu apartamente, complexuri comerciale cu un singur nivel ca Bodhi Tree Bookstore și Peace Gallery, apoi am repetat ocolul. Pâlcuri de pietoni se grăbeau pe trotuarele scăldate în soare, dar nu l-am zărit pe Horton. Și nici n-am văzut ceva anormal – Chevrolet-uri Suburban negre, cu geamuri fumurii; automobile sedan staționând lângă trotuar, ocupate de bărbați cu aspect dur; indivizi cu ochelari de soare și haine nepotrivite cu anotimpul, care se plasau în jurul localului și începeau să se apropie treptat.

Telefonul mi-a bâzâit – Horton. Am răspuns.

— Da.

— Am ajuns, dar nu te văd.

— Ieși din local, fă la stânga pe Melrose, apoi imediat la stânga pe Westmount. Vom fi acolo într-un minut.

— Văd că ai rămas prudent.

— Sunt sigur că nu-i necesar.

El a chicotit.

— Înțeleg pe deplin. Am închis și i-am întins telefonul lui Dox, în spate. Oprește-le pe amândouă și scoate-le bateriile.

Horton știa numărul și cineva putea să încerce triangularea în timp ce mergeam. Probabil că nu era necesar, așa cum apreciase și Horton, alături de celelalte precauții ale mele, însă dacă privești cu seriozitate folosirea unui element ce-ți poate salva viața în unu la sută din ocaziile când ai realmente nevoie de el, atunci va trebui să-l folosești și în celelalte nouăzeci și nouă la sută din ocazii.

Dox a izbucnit în râs.

— Asta pentru că folosirea telefoanelor mobile în mașini este interzisă în California?

— Nu, am răspuns privind în oglinda retrovizoare și încercând să-mi ascund exasperarea; obiceiurile lui Dox asociate telefoanelor mobile fuseseră cât pe ce să ne omoare cândva în Bangkok. Este pentru că…

El a hohotit din nou.

— Știu, știu, nu vrem să fim triangulați de cineva. Te luam peste picior, partenere. Deși nu știu de ce mă mai sinchisesc, fiindcă e tare ușor.

Am oftat. Probabil că n-aveam să mă obișnuiesc niciodată cu asta. Păstrez întotdeauna tăcerea în momentele dinaintea unei misiuni, însă Dox are nevoie să facă glume în momentele acelea, majoritatea pe seama mea.

Am activat detectorul de microfoane și am dat din nou ocol cvartalului, la dreapta pe Westbourne, la dreapta pe Sherwood, la dreapta pe Westmount. L-am zărit pe Horton pe la jumătatea străzii, pe trotuar, în partea dreaptă, venind spre noi. Era îmbrăcat la fel ca la ultima noastră întâlnire: cămașă cu mâneci scurte, băgată în pantaloni, astfel că nu exista niciun loc în care să ascundă o armă, cu excepția unui toc de gleznă. Sau poate, pentru moment, la spate, sub cureaua pantalonului, loc pe care nu-l puteam vedea din poziția noastră actuală, însă Dox coborâse geamul de acum și

ținea pistolul imediat sub nivelul său, iar dacă mâinile lui Horton ajungeau cumva în afara ariei vizuale, trebuia ca el să poată scoate arma mai rapid decât putea Dox să tragă, ceea ce nu era decât alt mod de a spune că avea să moară pe loc.

Am oprit lângă el și i-am indicat să suie lângă mine. A încuviințat din cap, dar mai întâi și-a sumes politicos pantalonii pentru a-și arăta gleznele, după care s-a întors de jur-împrejur ca să putem vedea că nu avea nimic ascuns la spate. A suit și eu am întors rapid din trei mișcări, prima dintre manevrele pe care urma să le execut pentru a mă asigura că nu eram urmăriți. Detectorul de microfoane era inert.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp amândoi pentru mine, a rostit Horton. Și dați-mi voie să vă spun că ați făcut o treabă excelentă în Las Vegas. Nu vom ști niciodată câte vieți ați salvat și câte răni groaznice ați prevenit, dar din ceea ce plănuia Shorrock, probabil că erau de ordinul miilor.

— Nu-mi mulțumi mie, a răspuns Dox. Eu mă aflu aici doar ca să trag cu arma dacă ceva nu merge bine.

Horton era îndeajuns de inteligent ca să nu confunde tonul amuzat al lui Dox cu lipsa de seriozitate.

— Ei bine, a spus el, atunci să avem grijă ca totul să meargă bine.

Am pornit spre sud pe La Cienega, ceea ce ne-a menținut pe străzi secundare, pentru a cerne traficul. Consideram improbabil ca Horton să fi pus să fim urmăriți; el ar fi știut că, fiind pasagerul nostru, ar fi avut practic o armă lipită de ceafa. Cu toate acestea, m-am oprit de câteva ori ca să mă asigur că nimeni nu era în urma noastră și am efectuat și câteva întoarceri strategice de o sută optzeci de grade. Desigur, ținând seama de mijloacele de care dispunea Horton, nu puteam ignora filajul din satelit, pe lângă cel uzual din vehicule, însă aceea nu reprezenta o amenințare

imediată, iar Dox și cu mine ne puteam ocupa ulterior de această posibilitate. Știam că Horton văzuse și memorase numărul de înmatriculare al mașinii când ne apropiaserăm ca să-l preluăm, dar o închinaserăm sub o identitate care nu avea să ducă la mine. Atâta timp cât eram prudenți, nu puteam păți nimic.

Când am fost satisfăcut că nimeni nu încerca să ne urmărească, am spus:

— Dacă noi am salvat deja toate viețile acelea, de ce trebuie să-i mai elimini și pe ceilalți doi complotiști?

Horton a aprobat din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare.

— Shorrock a fost vârful de lance, așa că era ținta imediată cea mai importantă. Dar în timp ce lancea continuă să existe, vârful ei poate fi relativ ușor înlocuit. Mai există doi jucători-cheie, a căror pierdere va pune sfârșit definitiv speranțelor oricui de a utiliza atentate sub steag fals ca bază pentru preluarea puterii.

— Cine sunt ei?

— Te interesează?

— Nu pot răspunde dacă nu știu cine sunt.

Horton a tăcut câteva clipe, apoi a zis:

— Ai auzit de Jack Finch?

— Nu.

— Are o viață destul de discretă pentru un om care ocupă o poziție importantă.

— Și anume?

— Este consilierul antitero al președintelui.

Dox a izbucnit în râs.

— Da’ chiar că te pricepi s-alegi ținte nașpa. Mă tem să te-ntreb cine ar putea fi al treilea.

— Deocamdată, a zis Horton, haide să discutăm despre ei câte unul, pe rând.

— Ce rol joacă Finch în complot? am întrebat.

— El este ceea ce poate fi numit un „broker de informații”.

— Mai concret, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că este întruparea modernă a ilustrului J. Edgar Hoover, care, așa cum poate știți, și-a menținut poziția de șef al FBI-ului aproape o jumătate de secol prin colaționarea de dosare incriminatorii despre toți jucătorii importanți de la Washington, inclusiv despre toți președinții sub care a servit.

Dox a chicotit iarăși.

— Parcă ar fi bătrânul Murdoch și Fox News.

— Într-un sens este, a încuviințat Horton. Dar Finch este mai focusat. Și mult mai extins.

— Și ce legătură au toate astea cu lovitura de stat? am întrebat.

— Primul pas este provocarea, care a fost departamentul lui Shorrock. După provocare însă complotiștii trebuie să se asigure că anumiți jucători-cheie din guvern – președintele, persoane sus-puse din armată, din instituțiile de aplicare a legii și din aparatul judiciar, dacă apare vreo problemă – susțin asumarea de către președinte a puterilor excepționale ca reacție la criză. Puteți înțelege de ce este ceva esențial. America este o țară foarte mare și fracționată. Există inși care doresc o conducere mai eficientă, cum se exprimă ei, totuși nu sunt destui pentru a garanta succesul în fața opoziției.

— Finch îl are pe președinte la mână? a întrebat Dox.

Horton a râs ușor.

— El îi are pe toți la mână. V-am spus, e ca Hoover. Însă Hoover n-avea decât interceptări telefonice și fotografii de filaj. Finch a interceptat e-mailuri, istoric de navigare pe internet, cópii de videocasete de securitate, înregistrări de conturi bancare offshore sparte – tot ce vă puteți imagina într-o epocă digitală interconectată. Vorbim despre dosare care documentează corupția financiară și depravarea sexuală în detalii care l-ar face pe Hoover să plângă de invidie.

— Nu sunt convins, am rostit eu. Nu-mi pasă câți oameni controlează Finch. Președintele nu poate suspenda pur și simplu Constituția după cum are chef.

— Ah, a zis Horton, dar el n-o va numi „suspendare”. Va cere doar anumite puteri excepționale de urgență pentru a traversa criza și va solicita Congresului puterile acelea numai pentru nouăzeci de zile, urmând ca ele să expire dacă Congresul nu este de acord să le reînnoiască. Oameni foarte serioși și foarte echilibrați vor vorbi despre natura fără precedent a amenințării, vor afirma despre Constituție că nu este un pact suicidal și alte chestii similare, și vor arăta cât de independenți și cât de raționali sunt, spunându-i președintelui că poate avea doar treizeci de zile, reînnoibile, dar în niciun caz nouăzeci.

— Bine, am spus. Să zicem că ai avea dreptate. Să zicem că s-ar putea face. Rămâne totuși întrebarea – care-i scopul?

— Ce vrei să spui?

— Care-i scopul întregii acțiuni? Oamenii ăștia… ei nu au deja destule? Putere, bani… ei conduc deja țara. De ce să răstoarne căruța cu mere, dacă toate merele sunt la ei?

— Celor aflați în culise nu le pasă de mere. Ei fac asta pentru că, în felul lor eronat, le pasă de țara lor.

— Adică o vor distruge ca s-o salveze?

— Ei nu se gândesc că ceea ce pun la cale ar fi o distrugere. În mințile lor, democrația Americii suferă de o boală fatală. Blocajul legislativ, capturarea guvernului de către interese speciale, mașina de război care a devenit un parazit scăpat de sub control al economiei.

— Și greșesc?

— Nu greșesc, dar mijloacele lor de redresare sunt greșite. Planul lor este de a lua frâiele puterii, de a aranja lucrurile și apoi de a restitui puterea poporului.

Dox a izbucnit în râs.

— Da, asta funcționează mereu ca lumea.

— Ei nu cred că șansele sunt bune, ci doar că sunt mai bune decât șansele direcției actuale, pe care le apreciază ca fiind nule. Ca o procedură de urgență pentru un pacient care, dacă nu sunt aplicate măsuri eroice, va muri oricum.

— Mi se pare de-a dreptul o nebunie, am zis.

— Da, este o nebunie. Și nu în mică măsură din cauză că ei nu țin seama de costul reprezentat de miile de oameni care vor trebui să fie terorizați, arși, schilodiți, ologiți, traumatizați și uciși ca să se realizeze baza pentru planul lor. De aceea, trebuie ca noi să-l stopăm.

M-am gândit că ar trebui să plec pur și simplu. Noi ne ocupaserăm de Shorrock. Asta era suficient.

Apoi însă m-am gândit la altceva. La ceva ce ar fi trebuit să observ mai devreme.

— De unde știi tu așa multe despre astea? am întrebat.

După câteva secunde de tăcere, Horton a răspuns:

— Știu pentru că fac parte din ele.

L-am privit scurt, apoi am revenit cu ochii la drum.

— Cum ai ajuns acolo?

— Nu contează „cum”. Am fost adus, am participat la joc și acum vreau să opresc totul.

— Fără să lași adresa expeditorului.

— Până când al treilea – și ultimul – jucător esențial va deceda din „cauze naturale”, ei s-ar putea să-și dea seama de implicarea mea, caz în care sunt pregătit să înfrunt muzica, despre care mă aștept să fie un marș funerar. Însă, da, între timp am o șansă de a distruge chestia asta – cu rădăcini și ramuri, cu tot. Pentru asta, am nevoie de un detașament din exterior care să nu poată fi urmărit, de viteză și de absența oricăror semne de acte criminale.

Am mers câteva secunde în tăcere. Horton s-a întors spre Dox.

— Poți să iei pistolul ăla din spatele meu măcar atâta timp cât să-mi spui ce crezi tu despre toate astea?

Am privit în oglinda retrovizoare și l-am văzut pe Dox rânjind.

— Abia aștept s-aud despre bănuți, a zis el.

Capitolul 13

Treven ascultă informarea lui Rain pe fundalul zgomotelor vagonului de metrou din Los Angeles, atât impresionat, cât și îngrijorat. Impresionat că Rain detectase o slăbiciune în sistemul defensiv al lui Shorrock, că improvizase imediat o modalitate pentru a o exploata și-l lichidase pe Shorrock cu cianură, așa cum fusese plănuit. Îngrijorat că între timp Rain și Dox se întâlniseră cu Hort și că acum păreau să controleze fluxul de informații în ambele direcții. Nu era obișnuit să aibă un intermediar între el și Hort și, chiar ignorând ceea ce recunoștea ca fiind o reacție nedemnă, capricioasă față de plasarea lui la periferie, înțelegea că necesitatea de a se baza pe Rain și Dox ca mijlocitori îl plasa în dezavantaj operațional.

Spre sfârșitul dimineții, metroul era aproape gol, cu doar câțiva pasageri, cu chipuri plictisite, risipiți pe scaune. Ei patru stăteau față în față în mijlocul vagonului, care se legăna ușor în timp ce gonea; glasul lui Rain abia se auzea, deși fețele lor erau despărțite de numai câțiva centimetri. Rain îi sunase și le dăduse instrucțiuni pentru întâlnire, iar Treven bănuise că alesese metroul pentru a zădărnici orice filaj prin satelit pe care Hort l-ar fi putut utiliza pentru a-i lua urma. Desigur, în stații existau videocamere, dar chiar dacă Hort ar fi avut acces la o transmisiune locală în direct, ar fi trebuit

să știe unde să se uite și, oricum, ar fi avut de străbătut multe straturi de birocrație locală. Până îi detecta cineva, ei ar fi dispărut de mult din punctul respectiv.

— Voi credeți că este adevărată chestia asta cu Finch? întrebă Larison.

Rain răspunse după câteva secunde.

— Eu n-am știut nici dacă povestea cu Shorrock era adevărată. Însă banii au fost virați în cont.

— Pentru Finch ni se oferă trei sutare de căciulă, spuse Dox. Și-a mai zis că vor fi cinci sutare pentru al treilea, indiferent cine ar fi el. Asta-nseamnă peste un milion de căciulă când se va termina totul. Nu știu ce credeți voi, dar în locul de unde vin eu ăștia sunt o grămadă de verzișori.

— De unde credeți că are Hort atâția bani s-arunce în jur? zise Larison, și Treven se întrebă unde voia să ajungă, cât de mult urma să le spună.

— Nu știu, răspunse Rain. Tu știi?

Larison privi nepăsător prin vagonul care se clătina, apoi spuse:

— Și dacă v-aș spune că în loc să ne expunem pentru un milion, ne-am putea proteja și pleca cu douăzeci și cinci de milioane?

— Douăzeci și cinci de milioane… de dolari? întrebă Dox.

Larison încuviință din cap.

— De căciulă.

Dox izbucni în râs.

— Faci mișto de noi. Cum să ne protejăm – omorându-l pe președinte?

Larison clătină din cap.

— Omorându-l pe Hort.

Dox râse iarăși, însă Treven își dădu seama din expresia lunetistului că suma îi captivase atenția.

— El cu ce te are la mână? întrebă Rain.

Larison zâmbi rece.

— Nu asta contează. Contează faptul că Hort are o sută de milioane în diamante brute. Mă rog, doar nouăzeci și nouă de milioane după ce ne

plătește pe noi. Portabile, convertibile și nedetectabile.

Rain nu spuse nimic. Treven se întrebă dacă el credea asta.

— Partea bună este incontestabilă, zise Larison. Dar vreți să știți ceva? Diamantele sunt de fapt doar un bonus. Ele nici măcar nu contează.

— Știi, spuse Dox, dintotdeauna mi-am dorit să fiu implicat într-o conversație în care cineva să zică „suta aia de milioane de dolari nici măcar nu contează”. Cu banii ăștia și gemenele din jacuzzi de la Sukothai din Bangkok, mă pot retrage mulțumit.

Larison își fulgeră din nou surâsul rece.

— Vreau să spun că dacă ne focusăm asupra banilor, ar părea că am avea de ales. Nu-i așa.

— Ce vrei să zici? spuse Rain.

— Vreau să zic că voi nu-l înțelegeți pe Hort. De aceea, dați-mi voie să vă explic câteva chestii despre el. Unu, el se protejează întotdeauna de recul. De aceea, doi, când va termina să ne utilizeze pentru chestia reală în care sunt implicați Shorrock și ceilalți, va acționa pentru a ne reduce la tăcere. Și de aceea, trei, unul dintre joburile astea, poate următorul, poate al treilea, nu va fi altceva decât o capcană cu care să ne localizeze precis în timp și în spațiu.

— Dar tocmai ne-a plătit un milion de dolari, se încruntă Dox.

Larison aprobă din cap.

— Ca să-și dovedească bunele intenții. Și ca să ne facă să credem că restul promisiunii lui este real. Înțelegeți de ce o structurează așa? Pentru ca lăcomia să ne întunece judecata.

Dox se uită la Rain. Treven citi privirea aceea ca spunând: *În privința asta, te las pe tine să decizi, partenere.*

Rain nu spuse nimic. Expresia și tonul lui păreau să nu varieze niciodată. De aceea, era greu de descifrat. Asta era îndeajuns de rău, dar după ce

văzuse ce le făcuse contractorilor și știind că-l eliminase eficient și pe Shorrock, Treven începea să găsească de-a dreptul iritant comportamentul lui moderat și egal.

— Înțelegeți acum? întrebă Larison. După ceea ce am făcut noi în Las Vegas, Hort reprezintă o amenințare pentru noi toți atâta timp cât este viu.

— Știai asta când te-ai băgat, spuse Rain.

— Am vrut ca toți să fim în aceeași barcă, să ne confruntăm cu același set de opțiuni, dacă la asta te referi. Dar nu v-am tras pe sfoară. Nu v-am indus în eroare. Voi ați luat singuri decizia, pentru propriile voastre motive. Oricum, chiar dacă aș fi spus ce credeam, nu m-ați fi ascultat. Nu sunt sigur că mă ascultați nici acum.

Nimeni nu spuse nimic.

— Bine, urmă Larison. Dați-i drumul și lăsați-l să vă tragă sforile. Fugiți după făgăduielile lui, dacă vreți. În cele din urmă, veți muri încercând. Sau puteți să recunoașteți ce se întâmplă aici, să preveniți amenințarea și să plecați curați și cu douăzeci și cinci de milioane de dolari în cont.

Treven avea senzația neplăcută că fusese transformat într-un simplu spectator la tot ce se întâmpla. Să-l ucidă pe Finch? Să se întoarcă împotriva lui Hort? Pe el nu-l întreba nimeni ce părere avea. Adevărul era că nu avea nicio certitudine în privința respectivă.

Nu putea contrazice analiza lui Larison despre situația actuală; la urma urmelor, el știa în mod direct cât de manipulator și nemilos putea fi Hort. De asemenea, observațiile sale despre videocasetele de securitate ce-l plasau pe Treven pe scena unei crime erau convingătoare. Dacă Larison avea dreptate, alegerea era destul de directă: ucizi sau ești ucis.

Însă ideea lichidării lui Hort îl tulbura, aproape că-l amețea. Ar fi putut el s-o facă într-adevăr? Ar fi putut el să-i facă asta propriului comandant? Încercă să vadă totul ca pe o „fragging”, așa cum

numeau soldații din Vietnam uciderea ocazională a unui ofițer incompetent cu o grenadă de fragmentare. Totuși, când se imagina trăgând un glonț în fruntea lui Hort, gaura perfect rotundă, dilatarea de moment a ochilor cauzată de fenomenul de cavitație intercraniană, pierderea instantanee a expresiei feței și înmuierea trupului… ceva dinăuntrul lui se revolta.

Ce avea să facă el după aceea? Hort urma să fie înlocuit, bineînțeles, dar era greu de imaginat că totul avea să revină la starea anterioară. Treven se temea că ar fi comis un soi de patricid, că va fi chinuit de conștiință, că toți camarazii lui, soldați de elită, vor simți că el comisese un păcat primar, ba poate chiar vor bănui exact ce fusese. Avea să poarte semnul lui Cain, mereu suspectat, mereu un outsider.

Nu. El nu era ca Larison și Rain, și nici nu dorea să fie. Omorâse destui oameni, pe majoritatea din imediată apropiere, dar cu excepția cazurilor când fusese în autoapărare, o făcuse pentru că așa i se ordonase. El făcea parte din ceva, și atunci de ce să strice totul? Și, oricum, cine era Larison? Un agent abil, fără doar și poate, dar în același timp un ins incontrolabil, gata să acționeze pe cont propriu. Iar Rain începea tot mai mult să i se pară un sociopat la limită. Dox era un bufon, prea prost pentru a fi capabil de subtilități. Ei făceau ceea ce făceau pentru bani, ceea ce însemna că puteau fi cumpărați oricând. Oare el chiar se gândise la posibilitatea de a se întoarce împotriva lui Hort, de a se întoarce împotriva unității, de a-și alătura soarta pentru totdeauna acestui *grup de prăjiți*?

Apoi, brusc, întrezări o cale de ieșire. Un mod prin care să se protejeze, să rămână la interior și să se distanțeze de Rain, Larison și Dox. Toate simultan.

— Poate că ai dreptate, spuse Rain, acoperind zgomotele vagonului, totuși eu vreau să-l termin pe Finch. Asta am fost angajat să fac și n-am

obiceiul să refuz un client pentru un onorariu mai bun, chiar dacă este mult mai bun. Dacă tu și Treven vreți să vă băgați, vom împărți banii câte trei sutare de om. În caz contrar, eu și Dox ne putem descurca și singuri, și ne despărțim fără resentimente.

— Faci o greșeală, îl avertiză Larison.

— Vrei să te bagi în jobul Finch? îl întrebă Rain.

Larison își feri ochii o clipă, ca și cum ar fi căzut pe gânduri. Apoi rosti:

— Ce ai face dacă ai afla că Hort ne minte despre Shorrock și Finch? Că ne minte despre toate?

Rain nu zise nimic.

— Da, urmă Larison, m-am gândit eu. Bine, mă bag în jobul Finch. Pentru că în curând te vei întoarce împotriva lui Hort.

•

Mai târziu, după ce se despărțiseră, Treven parcurse o rută lungă de detectare a filajului. Când se asigură că nimeni nu era pe urmele lui, folosi un telefon public dintr-o benzinărie și-l sună pe Hort. Acesta răspunse tipic și sec.

— Da?

— Eu sunt, spuse Treven.

O pauză scurtă, apoi:

— Mă bucur să te aud, fiule. Ați făcut o treabă bună în Las Vegas.

— Rolul meu n-a fost chiar așa de important.

— L-ai fi putut face cu mai puțini jucători?

— Nu, probabil că nu.

— Atunci nu putea fi făcut nici fără tine. Acela a fost principalul motiv pentru care am vrut să faci parte din echipă.

Treven nu răspunse. Simțea că ajunsese la o răspântie a drumului. Indiferent în ce direcție ar fi apucat, nu se mai putea întoarce. Niciodată.

— La ce te gândești, fiule? continuă Hort.

Treven inspiră adânc.

— Trebuie să știi ceva, zise el.

PARTEA a II-a

Fiind confruntați pe deo parte cu problemen

a ț i o n a l e d i f i c i l e , i a r p e d e a l t ă p a r t e c u m i l i t

a r i e n e r g i c i ș i c a p a b i l i , p o a t e f i e x t r e m d e s e d

u
c
ă
t
o
r
s
ă
î
n
c
e
p
e
m
s
ă
v
e
d
e
m
m
i
l
i
t
a
r
i
i
c
a
p
e
o
s
o
l
u

ț i e e f i c i e n t ă d i n p u n c t u l d e v e d e r e a l c o s t u r i l

o
r
.

T
h
e
O
r
i
g
i
n
s
o
f
t
h
e
A
m
e
r
i
c
a
n
M
i
l
i
t
a
r
y
C
o
u
p
o

f 2012, CHARLES J. DUNLAP

Începe să creadă sing

urul felprincare guvernul naţionalpoatereal

izacevavalorosestedeainventaoamenintșared

e
s
e
c
u
r
i
t
a
t
e
p
e
n
t
r
u
c
a
d
u
p
ă
a
c
e
e
a
s
ă
p
r
e
d
e
a
t
o
t
u

l
m
i
l
i
t
a
r
i
l
o
r
.

J
A
M
E
S
F
A
L
L
O
W
S

M
e
d
i
u
l
c
e
l
m
a
i

îmbietorpentrulovitulidestatestecelînc

a r e a p a t i a p o l i t i c ă p r e v a l e a z ă c a s t i l d o m i n a n

Capitolul 14

Viena părea un loc cu totul improbabil pentru uciderea consilierului prezidențial antitero.

Când Horton ne informase pe mine și pe Dox în Los Angeles, mă gândisem inițial la Washington, unde lucra Finch, sau poate la vreo stațiune litorală unde se bucura de o vacanță de vară alături de familia lui. S-a dovedit însă că Finch nu se afla în Washington la momentul acela și nici nu avea familie. Avea o singură rudă apropiată – o soră, care preda la Universität für angewandte Kunst Wien, „Universitatea de Arte Aplicate din Viena”, și pe care Finch obișnuia s-o viziteze de câte ori se afla în Europa cu chestiuni oficiale. Acum el se găsea la Londra, însărcinat, fără doar și poate, cu liniștirea britanicilor în privința faptului că Relația Specială va continua să fie specială, alături de celelalte activități importante care sunt de așteptat din partea consilierilor prezidențiali antitero. Dificultatea unei abordări în Londra era aceea că persoanele cu care se întâlnea acolo aveau propriile lor echipe de securitate, ceea ce însemna

că apropierea de el ar fi implicat penetrarea unor reale diagrame logice de protecții suprapuse. Pe de altă parte, Viena nu era o escală anunțată pe itinerarul oficial al lui Finch. Cu excepția cazului în care profesorii de artă din fosta capitală a Imperiului Habsburgic aveau propriii lor bodyguarzi, nu trebuia să ne facem griji decât în privința securității lui Finch și, cu puțin noroc, chiar și aceea avea să fie superficială, poate chiar inexistentă.

După ce am trecut de cordonul de securitate de pe aeroportul LAX, l-am sunat pe Kanezaki. Colegii mei de zbor și cu mine trecurăm prin noile aparate de securitate cu brațele ridicate deasupra capetelor, ca niște criminali. Câțiva preferaseră să fie percheziționați prin pipăire, ca prizonierii. Nimeni nu părea deranjat de noua normalitate.

Kanezaki nu aflase nimic despre Horton, totuși a menționat că un anume Tim Shorrock, directorul Centrului Național Antitero, murise în Las Vegas, după cum se părea, în urma unui infarct.

— Presupun că nu știi nimic despre asta, nu-i așa? a întrebat el.

— De ce aș ști așa ceva?

— Mi se pare pur și simplu că sunt cam multe coincidențe. În mod evident, Horton este un membru de vază al comunității antitero…

— Mă bucur că acum aveți și voi o comunitate, cu membri. Sună cumva foarte prietenos.

— … iar un infarct suferit de Shorrock la foarte scurt timp după ce te-a contactat Horton mă pune pe gânduri. Mai ales fiindcă se pare că Shorrock era un fanatic al fitnessului.

— Ai auzit vreodată de seismul care a cauzat dărâmarea unei biserici peste enoriași? am replicat eu. Să știi că se-ntâmplă. La fel și cu fanaticii fitness care au vreo valvă defectă sau ce-o fi fost. Mă gândesc că ăsta-i felul în care Dumnezeu își satisface simțul ironiei. Sau poate al umorului.

— Poate că da. Te-ai întâlnit cu Horton?

— Poate că da.

— Era vorba să mă ții la curent, mai știi?

I-aș fi putut reaminti că ținerea lui la curent avea loc în schimbul unor informații despre planurile lui Horton, care nu mai sosiseră niciodată. Dar dacă i-aș fi spus asta, el mi-ar fi răspuns că încercase s-o facă, însă nu găsise nimic și, oricum, îmi furnizase informații despre Larison și Treven. În cazul cel mai fericit, ar fi fost o pierdere de timp; cel mai probabil, ar fi erodat o parte din încrederea și bunăvoința pentru a cărei clădire Kanezaki și cu mine ne dedicaserăm destui ani.

Cu toate acestea, șovăiam să-i spun, chiar și în linii foarte mari, ce intenționa Horton. Informațiile strict necesare și alte aspecte ale securității operative sunt un reflex pe care mi l-am șlefuit de-a lungul timpului. Însă dacă Larison avea dreptate, era în interesul meu să aflu tot ce puteam despre Horton, care putea fi adversar în aceeași măsură în care-mi era client. Ar fi fost o mișcare inteligentă din partea mea să ofer unele informații în schimbul de date ce mi-ar fi putut asigura o imagine mai clară a deplasării pieselor pe tablă, ca și a jucătorilor din spatele lor.

— O să sune cam nebunește, am rostit.

Kanezaki a chicotit.

— Activitatea noastră în sine este nebunească. Propriul meu șef de stație a încercat să mă radă, ai uitat?

Pe timpul când fusese stagiar CIA în Tokio, Kanezaki intrase într-un conflict periculos cu James Biddle, șeful stației lui, care încercase să mă angajeze pentru a-l asasina. N-o făcusem, ci-l avertizasem pe Kanezaki, iar avertismentul acela dăduse naștere unei relații care de atunci îmi devenise foarte utilă.

— În regulă. Horton afirmă că în America se pune la cale o lovitură de stat.

După ce i-am prezentat cadrul foarte general al situației, am întrebat:

— Crezi că așa ceva este posibil?

A urmat o pauză lungă. După aceea, Kanezaki a zis:

— Cred că publicul este… pregătit pentru asta, da. Chiar și înainte de 11 septembrie, dar mai ales după aceea. Este un efect de clichet[5] și nimic, nici chiar uciderea lui bin Laden, nu pare să-l schimbe. E clar că unii oameni își pot da seama că ar putea profita, din considerente de lăcomie, de justificare patriotică sau de orice altceva. Horton ce vrea de la tine?

— Cred că-ți poți imagina.

— Complotiștii?

Nu am răspuns.

— Shorrock?

Nu am răspuns nici acum.

— Poate fi adevărat, a reluat Kanezaki după o clipă. Caz în care tu faci ceva destul de… eroic. Pe de altă parte, dacă cei aflați în spatele procesului află de implicarea ta, vei avea de înfruntat adversari cum n-ai mai avut până acum.

— M-am gândit la asta, am spus, amintindu-mi, din nou, de avertismentele lui Larison în privința lui Horton.

— Ai încredere în Horton?

— Nu, am răspuns.

— Atunci de ce o faci? Pentru bani?

Fusese o vreme când întrebările lui Kanezaki fuseseră evidente și neiscusite. El parcursese un drum lung de atunci.

— Nu-i vorba exclusiv de bani. Nu i-aș spune nici „eroism”, cum ai zis tu, dar… poate că n-ar fi rău dacă aș schimba placa și aș face niște lucruri bune.

— Dacă ele sunt cu adevărat bune. De fapt, n-ai nicio altă confirmare, cu excepția cuvintelor lui Horton.

— De aceea te-am sunat. Speram la niște dovezi care să aducă o confirmare, într-o direcție sau alta.

— Îmi pare rău că n-am găsit nimic. Cel puțin, deocamdată.

— Vreau să te întreb ceva. Horton… nu are vulnerabilități?

— Prietene, asta-i o linie dincolo de care nu pot trece. În niciun caz n-o să te ajut să lichidezi un colonel din armata americană.

— Nici nu-ți cer așa ceva. Dar… dacă situația asta se dovedește complet opusă față de cum a fost prezentată, este posibil ca eroismul să ceară alt curs de acțiune. Nu-ți cer decât să ții minte asta.

— Cei doi operatori despre care mi-ai solicitat informații – Larison și Treven – sunt implicați?

Îi spusesem însă destule. I-am zis că rămânem în contact; la urma urmelor, el dorea să știe dacă Horton avea dreptate și ce se întreprindea în privința aceea, iar eu doream un sistem de avertizare timpurie în eventualitatea în care eram indus în eroare. Kanezaki mi-a spus că va încerca să afle mai multe, și am pornit spre Viena.

Informațiile lui Horton fuseseră incomplete. El știa cu ce avion urma să sosească Finch în Londra de la Washington, ca și pe cel cu care urma să se întoarcă, și îi cunoștea programul întâlnirilor în capitala Marii Britanii. Acestea se terminau cu două zile înainte de data întoarcerii și Horton susținea că era nouăzeci la sută sigur că Finch va petrece acele două zile în Viena, unde avea să ajungă cu avionul pe cheltuiala sa, înainte de a reveni la Washington cu biletul plătit de guvern. Nu știa însă cu ce cursă va sosi Finch în Viena sau unde avea să se cazeze. Am fi putut telefona la diverse companii aeriene și hoteluri vieneze pentru a „confirma” rezervarea domnului Jack Finch, dar, procedând astfel, s-ar fi creat prea multe posibilități ca vreun angajat al unei companii sau al unui hotel la care sunaserăm să afle de la știrile serii despre decesul aceluiași Jack Finch, să i se

pară o coincidență prea stranie ținând seama de circumstanțe și să contacteze autoritățile, care după aceea ar fi verificat dacă alte companii aeriene sau hoteluri primiseră apeluri similare. Dacă Finch și-ar fi desfășurat activitatea ca un civil obișnuit, Horton i-ar fi putut afla destul de ușor detaliile călătoriei la Viena. Faptul că nu izbutise asta indica un nivel de securitate din partea lui Finch și sugera de asemenea că Horton avea limite în capacitatea de cercetare, pentru ca nu cumva interesul lui să-l alerteze pe Finch. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, partea bună era că ținta atenției noastre trebuia să fie sora lui Finch. Dacă puteam determina coordonatele ei, atunci puteam determina și coordonatele lui Finch. Iar după aceea trebuia să improvizăm.

Pe de altă parte, Emma Capps, văduvă, dar care-și păstrase numele dobândit prin căsătorie, era destul de ușor de filat. În primul rând, grație documentelor fiscale standard, aveam atât adresa ei rezidențială, cât și pe cea de la muncă. Aveam de asemenea suficiente fotografii, preluate de pe site-ul universității, de pe pagina ei de Facebook și de pe site-ul personal, unde avea un blog despre trenduri în lumea artei și-și promova propriile picturi – tablouri în ulei impresionante, care erau simultan într-un stil realist, dar și scăldate într-o luminescență fluidă, nepământeană. Pe de altă parte, niciunul dintre noi nu era familiarizat cu Viena, nu știam absolut nimic despre obiceiurile zilnice ale lui Capps și dispuneam de numai patru zile înainte de anticipata sosire a lui Finch în oraș.

Cu toate acestea, o echipă din patru oameni experimentați, care operează ținând seama de regulile disimulării urbane, poate de obicei să stabilească detaliile rutinei unui civil în câteva zile, ceea ce s-a și întâmplat de altfel cu Capps. Locuia într-un apartament la nivelul patru în decăzutul district 15, lângă Westbahnhof, gara principală; dimineața făcea yoga la Bikram Yoga College,

aflat la câteva cvartale depărtare; dejuna în Cafe Westend, tot în cartierul ei; iar după-amiaza se ducea la universitate, unde, ținând seama de numărul foarte mic de studenți, deoarece era vacanța de vară, am presupus că se ocupa mai mult cu pictatul, decât cu predatul. Era o femeie atrăgătoare, de vreo cincizeci de ani, cu păr castaniu, ondulat, ținută dreaptă și pas energic – ușor de urmărit în ambele sensuri ale cuvântului. Părea să locuiască singură și m-am întrebat ce i se întâmplase soțului decedat, câți ani avusese ea când îl pierduse și dacă anterior avuseseră copii. În caz afirmativ, probabil că acum erau mari și trăiau pe cont propriu. Horton nu inclusese asemenea detalii în dosarul ei, fie pentru că nu le avea, fie pentru că, mai probabil, înțelegea că doar un sociopat vrea să devină excesiv de familiarizat cu viața cuiva vizat, fie și numai periferic, într-o operațiune. Într-adevăr, pe când o priveam pe Capps și-i învățam obiceiurile, am simțit speranța incipientă că undeva existau copii, sau un iubit, sau altcineva în viața ei, pe lângă fratele pe care urma să-l îndepărtăm.

În a patra zi de filaj, ziua în care ne așteptam să sosească Finch, ea a rămas la universitate mai mult ca de obicei. Noi patru o urmăriserăm de dimineață, din cartierul ei, și acum descriam pe rând ture în jurul universității, iar la început am fost neliniștit când ea n-a ieșit în jurul orei 17, așa cum făcuse până atunci. Anticipasem că-l va aștepta pe Finch la aeroport, sau măcar la gara Westbahnhof. Era oare posibil ca el să ajungă cu o cursă de seară? Oare își anulase deplasarea, sau Horton se înșelase, de fapt, și nici nu venea în Viena? Apoi am înțeles însă că exista și altă posibilitate. Finch, care-și vizitase sora aici de mulți ani, cunoștea pur și simplu orașul și n-avea nevoie de însoțitor. Așa că poate abaterea de la rutină era un semn bun.

Într-adevăr, așa a fost. Capps a plecat de la universitate în jurul orei 18. Pe stradă erau o mulțime de pietoni, care se bucurau de zilele lungi de vară, și de asemenea bicicliști, motocicliști și automobile, așa că era ușor s-o urmărim pe femeie fără să fim observați. Am rămas în spatele ei la o distanță discretă și am văzut-o intrând în Café Prückel, o cafenea vieneză clasică, situată în una dintre minunatele clădiri din secolul al XIX-lea ce caracterizau zona, unde, prin accidentul norocos care surâde ocazional unei operațiuni, Dox se dusese la toaletă, în timp ce Treven, Larison și eu supravegheam strada. L-am sunat pe telefonul mobil.

— Fata noastră vine să te viziteze, i-am spus când a răspuns. Ai…

— Am văzut-o deja, *amigo.* Sunt la o masă de pe trotuar și savurez un espresso delicios și un ștrudel de mere *mit Schlag.*

— „*Mit Schlag*”?

— Adică cu frișcă.

— Știu ce înseamnă.

— Aha. Păi, în Roma, poartă-te ca… știi și tu – mie-mi place să mă contopesc cu cei din jur.

Pentru o clipă, am încercat să mi-l imaginez pe uriașul Dox, cu țăcălie, în mijlocul studenților și artiștilor rafinați din zonă. Ceea ce vedeam nu se prea putea eticheta drept „contopire”.

— Asta-i… admirabil, am spus.

— *Danke*, amice, apreciez. Ia zi, care-i planul?

— Deocamdată stai acolo. Unul dintre noi va ocupa o masă de cealaltă parte a clădirii sau înăuntru, ca să putem vedea ambele intrări. Este posibil ca ea să-și întâlnească prietenul aici.

Referirile indirecte erau probabil inutile – telefoanele cu care ne dotase Horton erau încriptate, iar de la distanțele acestea eram conectați prin funcția lor radio, nu prin intermediul releelor de telefonie mobilă. Nu avea totuși rost să ne asumăm riscuri.

— Am înțeles. Auzi, veniți cât puteți mai repede, ca să mă pot ridica și goli balaurul. Am deja trei espresso în mine și cred că cel puțin două încearcă să iasă.

— Mai ține-te cinci minute. Te sun imediat cum avem pe cineva înăuntru.

— Nu poate sosi în patru? Îți jur, în momentul ăsta sunt angajat într-o încleștare pe viață și pe moarte cu vezica și…

— Bine, o să-ncerc, am spus exasperat și am închis.

I-am sunat după aceea pe Larison și Treven. Larison a pornit spre cafenea; Treven, care se afla pe un scuter închiriat, a rămas afară.

După ce Larison a confirmat că intrase și o vedea pe Capps, i-am spus lui Dox să se retragă. Dacă într-adevăr ea se întâlnea cu Finch aici, nu doream să-i ofer posibilitatea de a zări mai mulți dintre noi decât era strict necesar.

Am așteptat pe o bancă la umbra unor copaci din apropiatul Stadtpark, ca un turist japonez cu aspect inofensiv, care se bucura de imagini, de sunete și de arome, savurând sentimentul de solitudine și libertate care rezultă doar din călătoriile de unul singur prin locuri necunoscute, unde toate obiectele banale și cotidiene par în mod subtil minunate, diferite și noi, unde nu există nimeni căruia să-i faci plăcere, pe care să-l dezamăgești sau căruia să i te explici, unde călătorul se trezește suspendat între amintirea plăcută a confortului la care a renunțat și atracția unui viitor imaginar pe care îl percepe, dar despre care știe că nu-l va putea dobândi niciodată cu adevărat.

Am petrecut aproape o oră în felul acela, arșița zilei s-a diminuat treptat, umbrele arborilor s-au lungit, pensionari, îndrăgostiți și câini cu stăpânii lor au trecut pe lângă mine, unii așezându-se pe bănci din apropiere. Poate că informațiile lui Horton fuseseră imperfecte. Poate că Finch nu

avea să vină. Poate că eu aveam să câștig credit în viața următoare, sau în viața de apoi, pentru că încercasem, făcând un efort plin de bună credință care într-un final nu produsese însă rezultate.

Telefonul mi-a bâzâit. Numărul lui Larison. Am răspuns.

— Da?

— Suntem aici, a șoptit el cu glasul său adânc și răgușit.

Puteam auzi zgomotele din cafenea, în jurul lui: muzică, conversații, râsete.

— În regulă. Calitatea sunetului e bună?

Telefoanele noastre erau echipate cu cele mai recente dispozitive de ascultare: amplificatoare electronice integrate. Tehnologie de vârf, așa cum promisese Horton. Nu la fel de puternice ca microfoanele parabolice, dar mult mai mici și mai discrete. În funcție de acustica generală, utilizatorul putea trage cu urechea la o conversație purtată cu glas scăzut la zece metri depărtare, folosind căști intraauriculare banale, cu fir, adică exact ce purta Larison acum.

— Excelentă, a răspuns el.

— În regulă. Anunță-mă dacă afli unde vor cina și unde vor sta.

— Da.

— Pare să fim doar noi? Sau ne putem aștepta la comeseni suplimentari?

— Dacă comesenii ăia nu se plimbă pe afară, pare să fim doar noi.

Prin urmare, Finch călătorea fără bodyguarzi. Era neașteptat, ținând seama de poziția lui și, într-o măsură chiar mai mare, de calitatea inamicilor pe care trebuie să și-i fi făcut prin brokerajul de informații. Poate credea că mizeriile pe care le colectase îl făceau intangibil. Poate considera că această călătorie secundară la Viena fusese plănuită suficient de discret pentru a-i oferi protecție adecvată. Nu conta. Aveam să-l trimit pe Treven să dea o tură pe scuter, apoi pe Dox ca

pieton, pentru confirmare, totuși deocamdată păreau vești bune pentru noi.

— Bine, am spus. Dacă afli ceva sau ai nevoie de ceva, suntem aproape.

— Deocamdată totul este satisfăcător.

Am închis și am căzut pe gânduri. Pentru moment, nu voiam să-i spun nimic lui Larison, dar în mintea mea acoperirea lui era deja devoalată. Chiar dacă Finch era îndeajuns de relaxat ca să călătorească fără bodyguard, felul cum plănuise călătoria asta sugera un grad de conștientizare a securității – cu siguranță suficient pentru a percepe senzația de pericol pe care o emana Larison. Și Dox comentase în privința asta, în timpul călătoriei noastre de întoarcere din Las Vegas.

— *Hombre* ăla i-ar putea zbârli părul de pe ceafa și lui Satana, zisese el. E clar de două-ncărcătoare.

— „De două-ncărcătoare”? repetasem eu.

— Da, aș goli tot încărcătorul în el, apoi aș băga alt încărcător și l-aș goli din nou, ca să fiu sigur.

Eram de acord cu evaluarea aceea. Dacă Larison avea un punct slab, atunci era aura de pericol pe care o degaja. Majoritatea oamenilor care au așa ceva pur și simplu n-o pot ascunde. Iar dacă Finch o simțea, atunci în mod clar avea să intre în alertă dacă-l revedea pe Larison mai târziu în cursul serii.

După zece minute, Larison m-a sunat din nou.

— Vești bune, a spus el. Mâncăm într-un loc care se numește Expidit. Mă rog… așa a sunat. Nu știu cum se scrie exact.

— O să văd ce pot găsi pe internet. Și cazarea?

— Într-un hotel numit Hollman Bell, sau așa ceva. Nici numele lui nu l-am putut înțelege exact. Ar trebui să fie totuși suficient ca să-l găsești.

— Ora de sosire?

— Au terminat băuturile și l-au refuzat pe chelner când a vrut să le mai aducă ceva, așa că bănuiesc că în curând.

— În regulă, anunță-mă dacă ies. Eu încerc să găsesc restaurantul și hotelul.

Mi-a trebuit doar un minut să localizez restaurantul Xpedit și hotelul Hollmann Beletage Design & Boutique, ambele aflate la mai puțin de un kilometru de universitate. Probabil că Finch alesese hotelul tocmai pentru că era aproape, iar Capps propusese restaurantul din același motiv.

Am reflectat câteva clipe, apoi l-am sunat pe Larison.

— Amicul nostru are bagaj? l-am întrebat.

— Nu.

Asta însemna că trecuse deja pe la hotel. Era de asemenea mai probabil că el și sora lui aveau să meargă pe jos în restul serii. Întrucât nu aveau bagaje, ar fi fost păcat să ia un taxi, în loc să profite de vremea superbă.

— În regulă, am zis, uite cum vreau să procedăm. O să-i anunț și pe ceilalți că ne vom ține departe în timpul cinei. N-are rost să-i filăm prea de aproape dacă știm unde vor ajunge în cele din urmă. Tu rămâi pe loc când pleacă ei. Nu vreau ca amicul nostru să te vadă ridicându-te în același timp cu el și nici să te revadă în cursul serii.

Mă așteptasem la o formă de împotrivire, pentru că niciunui profesionist nu-i place să i se spună că a fost observat. Însă Larison m-a surprins, spunând doar:

— De acord. Unde vrei să fiu?

— Așteaptă zece minute după plecarea lor și apoi mergi spre hotel. Este Hollmann Beletage, pe Köllnerhofgasse, la mai puțin de un kilometru spre nord-vest de aici. Găsește-l pe o hartă, însă nu-l căuta direct.

— Nu vrei ca Google să consemneze mai multe căutări ale restaurantului și hotelului.

— Nu am utilizat Google, dar așa este. N-are rost să lăsăm urme electronice. Deși n-o să le caute nimeni.

El a repetat:

— De acord.

— Examinează zona vreo oră, apoi vorbim din nou. Eu voi face la fel.

Am închis, apoi i-am sunat pe Dox și Treven să transmit informația primită de la Larison. Le-am spus să supravegheze restaurantul, dar foarte discret, și să mă anunțe când veneau și când plecau Finch și Capps. Pentru moment, restaurantul prezenta interes secundar: era o posibilitate, totuși mai puțin promițătoare decât hotelul, unde probabil bărbatul avea să fie singur. Poate însă că aveam să schimb aprecierea respectivă după ce le examinam pe ambele, ca și ruta dintre ele. Toaleta din Xpedit putea fi o posibilitate. Sau, dacă Finch și Capps se despărțeau la restaurant și ea nu-l conducea până la hotel, putea fi o zonă întunecoasă a trotuarului sau o alee pe drumul între cele două locuri. Indiferent ce aș fi decis, doream să evit, dacă era posibil, utilizarea cianurii, pe care Horton o depozitase, iar noi o recuperaserăm, într-o cutie poștală oarbă la baza statuii lui Mozart din Burggarten, într-o operațiune ce păruse desprinsă direct dintr-un roman cu spioni de John le Carré. Nu eram sigur în privința reticenței mele. Poate că motivul era pericolul inerent al unei substanțe așa de puternice. Poate că era o urmă a disconfortului de securitate de a acționa după cum dorea Horton, așa cum se aștepta el. Poate că era o mândrie încăpățânată de a efectua jobul din imediata apropiere, fără instrumente, într-un fel în care aproape nimeni nu-l putea face vreodată.

Am examinat mai întâi restaurantul și mi-am dat seama aproape imediat că era improbabil să am succes. Era o sală mare, deschisă, în forma literei „L”, cu ferestre uriașe către trotuarele din exterior. Lângă ușă se afla o recepționeră-plasatoare, ceea ce însemna că nu mă puteam strecura înăuntru pentru a vedea amplasamentul interior fără să fiu observat și cineva să-și reamintească de mine ulterior. Recepționera sugera de asemenea

necesitatea unei rezervări și, deși probabil că ar fi admis și persoane care nu aveau rezervare, în funcție de locurile disponibile, localul era aproape plin. Dacă ar fi existat o masă liberă, i-aș fi putut plasa înăuntru pe Dox și Treven, sperând că din locul respectiv i-ar fi putut vedea pe cei doi frați. Sau aș fi putut pândi afară, trăgând cu ochiul la ei prin ferestrele mari, pentru ca apoi să intru rapid, dacă Finch se ridica să meargă la toaletă. Asta ar fi implicat însă aproape cu certitudine un dialog cu recepționera de felul „Aș putea utiliza toaleta dumneavoastră?", exact la ora la care unul dintre clienții restaurantului avea să decedeze în respectiva toaletă. Iar dacă nu puteam ajunge la Finch, să zicem, din cauză că un alt client se afla în toaletă, Finch avea să mă vadă, îngreunându-mi astfel o apropiere ulterioară.

Am pornit spre hotel, observând cu dezamăgire că pe drum nu existau locuri prielnice, chiar presupunând că aș fi fost sigur în privința traseului exact al lui Finch și că l-aș fi anticipat. Pe de altă parte, m-am liniștit imediat cum am ajuns la hotel. Îi puteți spune „feng shui de asasinare": atmosfera generală era mai mult decât favorabilă. Intrarea se afla pe mijlocul unei clădiri vechi cu arcade, care ocupa un întreg cvartal scurt. Nu exista portar, nu exista valet, nu exista alee de acces pentru mașini, ci doar o ușă din lemn întunecat sub o copertină portocalie, flancată în stânga de un magazin de îmbrăcăminte și în dreapta de o tutungerie și o feronerie, care erau închise la ora asta. Câteva mașini parcate se înșiruiau pe strada îngustă în lungul clădirii, creând posibilități pentru camuflare în preajma intrării în hotel. N-am văzut nici măcar un pieton; comparativ cu veselia de pe Ringstrasse, partea aceasta din oraș era practic sepulcrală.

Am dat ocol cvartalului, iar pașii mei pe piatra trotuarului au stârnit singurele zgomote în noapte. După colț se afla un restaurant, iar mai departe pe stradă existau două cafenele, însă erau localuri

mici, frecventate probabil de locuitorii cartierului și care nu atrăgeau mulțimi din alte părți ale orașului. În rest, toate clădirile erau fie rezidențiale, fie închise. N-am văzut nicăieri videocamere de securitate și am fost recunoscător că, cel puțin deocamdată, Viena nu era la fel de acoperită cu aparatură ca Tokio, Londra și, într-o măsură tot mai mare, principalele orașe americane.

Am intrat pe ușă, pregătit să cer accesul la toaletă într-o engleză stricată, cu accent japonez, și am fost surprins să constat că nu intrasem în hotel. Holul de la intrare era comun cu un complex de apartamente rezidențiale. În dreapta mea se afla o altă ușă închisă la culoare, care purta logoul portocaliu al hotelului; în față, o scară lungă cu trepte late din piatră suia la un palier și continua după aceea în jurul său și mai departe în sus. La ce trafic te puteai aștepta aici, noaptea, între hotel și complexul de apartamente? Bănuiam că nu avea să fie deloc mare și, cu cât Finch zăbovea mai mult la cină, cu atât creștea probabilitatea ca atunci când va reveni la hotel să dispun de momentul de singurătate necesar.

Pe pavimentul din mozaic de lângă scară, am văzut echipamentul unor zugravi – o prelată, câteva cutii de vopsea, o scară, salopetă – și, într-adevăr, pe coridor se simțea miros de vopsea de ulei proaspăt aplicată. Nu exista nimic care să fi atras vreun hoț, așa că zugravii le lăsaseră pur și simplu acolo la sfârșitul zilei de lucru. M-am apropiat ca să le examinez și am zărit un sul de folie de plastic transparentă, utilizată probabil pentru protejarea podelei. Mi-am tras mănușile din piele de căprioară pe care le aveam cu mine, am îngenuncheat și am derulat vreo treizeci de centimetri de plastic. Folia era solidă și groasă – cam 0,2 mm, bănuiam, poate mai mult –, totuși încă flexibilă. I-am prins un colț și am încercat, fără succes, să-l străpung cu degetul mare. Am

răpăit cu degetele pe sul și am privit în jur, cu o idee formându-mi-se în minte.

Pe prelată, lângă cutiile de vopsea, era un cutter. L-am folosit ca să tai cam un metru lățime din sulul de folie și am așezat bucata lângă echipamente, după care am pus sulul și cutterul așa cum le găsisem. Am ieșit, l-am sunat pe Larison și i-am spus ce doream să facă. După aceea, l-am sunat pe Dox, care mi-a confirmat că el și Treven erau lângă restaurant, iar Finch și Capps se găseau înăuntru.

— În regulă, i-am spus. Vreau să le acordați spațiu din belșug. Nu mă interesează să știu decât când vor pleca, dacă vin spre hotel împreună sau dacă se despart înainte, și după aceea când amicul nostru este la un minut de hotel.

— Ești sigur c-o să se întoarcă la hotel? Este un oraș frumos și vremea e bună, așa că poate o să vrea să se ducă în vreun club sau în altă parte.

M-am gândit la Finch, ale cărui fotografii din dosar dezvăluiseră un birocrat insipid, cu început de chelie, de vreo cincizeci de ani; de fapt, nu foarte diferit ca înfățișare de J. Edgar Hoover, cu care-l comparase Horton.

— Crezi că o să bată cluburile de noapte? am întrebat.

A urmat o pauză.

— Poate că nu tocmai cluburile, dar există zone din oraș unde domnii cu anumite înclinații pot găsi femei cu o anumită dispoziție profesională. Dacă terminăm treaba la timp în seara asta, intenționez să vizitez eu însumi una dintre zonele acelea.

— Cred că este posibil să-ți confunzi propensiunile cu cele ale amicului nostru.

— Nu sunt sigur dacă „propensiuni” este cuvântul pe care l-aș folosi, dar cred că-ți înțeleg ideea.

— Fii atent, dacă el rămâne totuși în oraș, indiferent pentru ce motiv, voi continuați filajul. De fapt, cu cât ajunge mai târziu la hotel, cu atât

mai bine. Una peste alta, am neapărată nevoie să fiu avertizat cu un minut înainte de-a ajunge.

Am închis, apoi l-am sunat pe Treven și i-am spus să se coordoneze cu Dox, ca să supravegheze restaurantul și ruta spre hotel. Speram să putem termina totul în noaptea asta. Dacă nu reușeam, următoarea ocazie ar fi fost dimineață, ceea ce ar fi implicat supravegherea peste noapte a intrării hotelului și încercarea de a efectua jobul la lumina zilei. Și în fiecare minut petrecut în genul acela de proximitate față de o țintă, trebuia să nu uiți că era posibil ca tu însuți să fii o țintă pentru altcineva.

Capitolul 15

După o oră, Larison și cu mine străbăteam străduțele înguste ale unui cartier de lângă hotel, după ce fiecare dintre noi examinase separat zona pe cât de amănunțit fusese posibil în timpul scurt avut la dispoziție. Ne-am comparat observațiile în privința punctelor de intrare și ieșire, am notat pozițiile bancomatelor, care erau echipate cu videocamere, și am căzut de acord în privința abordării generale. Acum nu ne mai rămăsese decât să așteptăm.

— De ce să mergem la Washington? a întrebat el, la un moment dat. Lasă Washingtonul. Du-te după Hort, înainte ca el să vină după tine.

Horton îmi spusese că al treilea job va fi în Washington, D.C. Planul era ca noi patru să ne întâlnim acolo după Viena și să primim instrucțiunile după sosire.

— Cum? am întrebat. După un colonel din JSOC? Care știe că ție nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să-l dobori și să recuperezi diamantele alea? Care ți-e planul?

Larison m-a privit.

— Eu știu cum să ajung la el. Cum să ajung la el acolo unde locuiește.

— Cum? am întrebat, intrigat.

A clătinat din cap.

— Nu acum. Când vei fi pregătit. Când mă vei privi în ochi și-mi vei spune că înțelegi că nu există altă cale.

— Atunci va trebui să așteptăm.

L-am privit. Am văzut că era frustrat și că încerca să se stăpânească.

— Ce crede prietenul tău Dox? a întrebat, după câteva clipe.

N-am văzut niciun avantaj în a confirma un atașament personal.

— Nu știu dacă să-l numesc prietenul meu.

— Nu mă duce cu preșul. Se comportă ca și cum nu i-ar păsa de nimic decât să fie plătit și să reguleze, dar pot vedea că joacă teatru. Știi cum arată când suntem toți laolaltă?

— Cum?

— Ca un Rottweiler care nu-și scapă stăpânul din ochi. Aș dori să am și eu pe cineva de felul lui care să-mi păzească spatele.

— Eu nu sunt stăpânul lui.

— Știi ce vreau să spun. Înapoia fațadei de băiat bun și simplu, el este pur și simplu loial. Aprig de loial. Iar tu nu trădezi multe, dar am sentimentul că trebuie să fi făcut ceva cu care ți-ai câștigat loialitatea asta. Pot spune că ați trecut împreună prin chestii nasoale. Atâta doar că nu știu ce fel de chestii.

Am sfârșit prin a-i povesti despre Hong Kong, și Hilger, și cum Dox abandonase cinci milioane de dolari ca să-mi salveze viața, și cum eu ucisesem doi oameni nevinovați doar pentru a câștiga timp ca să salvez viața lui Dox. M-am întrebat dacă nu făceam o prostie. Însă ceva mă împinsese să vreau să-i povestesc. Nu eram sigur ce anume, dar învățasem să-mi ascult instinctele.

După ce am terminat, el a zis:

— Așadar s-au folosit de Dox, ca să ajungă la tine.

Concluzia lui m-a stânjenit. M-am întrebat dacă nu cumva îi povestisem prea multe. Totuși ceva îmi spusese că ar fi fost util ca el să știe toate astea. Nu știam din ce motiv.

— Exact, am încuviințat.

— Mai există cineva similar? Cineva la care ții? Dar care nu se poate proteja singur? Care ar fi… cum să zic? Un ostatic pentru obținerea unei averi?

Mintea mi-a zburat imediat spre băiețelul meu, Koichiro, pe care-l văzusem doar de două ori, pe când era prunc în New York, și a cărui mamă îi spusese probabil de acum că tatăl lui murise. A cărui mamă, de altfel, încercase să obțină rezultatul acela.

Nu am răspuns. Îi spusesem deja destule. Poate prea multe.

Larison a aprobat din cap și a zis:

— În regulă, indiferent cine ar fi persoana respectivă, el sau ea este acum ostaticul lui Hort.

M-am oprit și l-am privit, încercând să-i descifrez expresia chipului în lumina slabă.

— Cu asta te are pe tine la mână?

Mi-a răspuns în același fel în care-i răspunsesem eu: prin tăcere.

Era greu de imaginat că ucigașul ăsta de piatră putea fi atât de atașat de cineva. În același timp însă, presupun că același lucru se putea spune și despre mine.

— Cine este? l-am întrebat.

Gura i s-a strâmbat în ceva intermediar între surâs și grimasă.

— Detaliile nu contează de fapt, nu-i așa?

M-am gândit din nou la Koichiro, după care am încuviințat:

— Probabil că nu.

În momentul acela am fi putut trece mai departe, totuși am zăbovit amândoi, prinși în frustrarea

dintre dorința de înțelegere și lipsa de cuvinte pentru atingerea ei.

— De unde știi de fapt că Horton are diamantele astea? am întrebat.

Știam că va interpreta această mărunță dovadă de interes ca pe o slăbiciune și că, de aceea, l-aș putea face să vorbească.

Așa s-a întâmplat. Mi-a răspuns:

— Pentru că le-a luat de la mine.

A continuat apoi, relatându-mi o poveste incredibilă despre videoclipuri ale CIA cu suspecți de terorism care erau torturați în chip înfiorător de anchetatori americani, cum fuseseră filmate materialele, cine apărea în ele, cine urma să fie sacrificat ca țap ispășitor dacă filmele erau sifonate vreodată.

— Am citit despre asta acum câțiva ani, am spus. M-am întrebat de ce Agenția recunoștea că făcuse filmele acelea și că le distrusese.

— Acum știi răspunsul. Ele au dispărut, nu au fost distruse.

— Au dispărut fiindcă le-ai luat tu.

A încuviințat din cap.

— Diamantele erau o răscumpărare pentru înapoierea filmelor. Însă Hort le-a furat de la mine.

Aproape că l-am întrebat de ce nu reacționase prin sifonarea filmelor, apoi am înțeles: ostaticul. Se părea că Horton strânsese atuurile necesare și apoi îi dejucase cacealmaua.

— Când m-am informat despre tine, i-am spus, sursa mea mi-a spus că ești mort.

El a surâs rece.

— Un zvon exagerat.

— Tu ți-ai înscenat moartea?

Doi tineri veneau spre noi, ținându-se de mâini, iar consoanele dure ale germanei lor reverberau din zidurile clădirilor apropiate și din piatra trotuarelor. Larison a tăcut. Poate că ei nu înțelegeau engleza, dar mai mult ca sigur ar fi recunoscut-o, și de ce să le lăsăm amintirea a doi

americani aflați în apropierea locului unde în scurt timp avea să fie găsit un cadavru?

După ce s-au îndepărtat suficient, Larison a spus:

— Ca mod de a îndepărta animozitatea pe care știam c-o voi stârni. Hort a înțeles însă realitatea.

— Este totuși remarcabil că ai reușit pur și simplu să te menții înaintea lor. Probabil că erai vânat de întregul guvern american.

— A fost… interesant. Trebuia să fiu permanent în mișcare. Multe autobuze, câteva autostopuri. Rareori am stat mai mult de o noapte în același oraș.

— Da, am făcut și eu din astea. Măcar ai văzut locuri bune din țară?

Pentru o clipă, Larison nu a răspuns. Ochii i-au privit în gol, iar gura i s-a înmuiat puțin, parcă în ușoară uimire sau chiar respect.

— Mi-a plăcut Coasta Pierdută a Californiei, a spus el. Poate că voi mai reveni cândva în locul ăla.

Ceva se întâmplase acolo, deși mă îndoiam că-mi va spune despre ce fusese vorba. Cunoscându-l, fusese probabil ceva sumbru. Nu am insistat.

— Revenind la filme…, am rostit. Apari și tu în ele?

Am pornit mai departe, în tăcere. După o vreme, el a zis:

— Nu sunt mândru de toate faptele mele. Tu ești?

Am constatat că trebuia să mă gândesc cum să răspund la întrebarea aceea. Trebuia să mă gândesc cu multă atenție.

— Există… lucruri, am spus. Lucruri care mă apasă. Ceea ce un prieten al meu numește „costurile acțiunilor”. Știi la ce mă refer?

Larison a încuviințat din cap.

— Bineînțeles.

— Nu știu în privința ta, dar eu, când privesc în urmă și sunt cinstit cu mine însumi, așa cum încerc

să fiu de cele mai multe ori, îmi dau seama că am făcut mai mult rău decât bine pe lumea asta.

M-am întrebat de ce-i spusesem asta. N-o gândisem niciodată până atunci. Cel puțin, nu în cuvintele acelea. Să fi fost efectul celor spuse de Horton la micul dejun în dimineața aceea?

Crezusem că Larison va exploda, însă el a zis doar:

— Eu am… vise. Vise urâte. Coșmaruri asociate unor chestii nasoale pe care le-am făcut, chestiile care sunt în filmele alea. N-aș putea spune când a fost ultima noapte în care m-am culcat fără să mă tem de ce-mi va apărea în somn. Sau când a fost ultima dată când am dormit noaptea neîntors, fără să mă trezesc scăldat în transpirație și întinzând mâna spre pistolul de pe noptieră. Adevărul este…

În întuneric i-am văzut dinții sclipind într-un zâmbet care s-a împiedicat într-o grimasă.

— Adevărul este, a continuat după aceea, că sunt destul de afectat emoțional. Dar ce poți face? Rechinul trebuie să înoate întruna. Altfel moare.

M-am gândit la Midori, mama fiului meu.

— Știi, am rostit, cândva am spus același lucru unei femei față de care încercam să mă explic.

— Da? Și a înțeles?

Mi-am amintit ultima dată când o văzusem, în New York, și ce încercase ea să facă imediat înainte.

— Răspunsul este „nu”, am zis și amândoi am izbucnit în râs.

Telefonul meu a bâzâit. Dox. Am răspuns.

— Care-i situația?

— Mesenii noștri tocmai au plecat din restaurant. O îmbrățișare familială, de noapte bună, și omul nostru este actualmente în drum spre poziția voastră, singur și pe jos. Estimez că va ajunge acolo în zece minute. Bănuiesc că ai avut dreptate în privința cluburilor de noapte.

— În regulă. Ai…

— S-a făcut deja. Amicul nostru cu scuterul se plimbă pe strada de lângă tine. O să-l vadă când va ajunge la un minut. Când capeți un bip de la el, înseamnă că ajunge într-un minut. O să mă apropii și eu, deși nu foarte mult, pentru cazul în care o să ai nevoie de mine. Baftă!

— În regulă.

Am închis și m-am adresat lui Larison:

— Ajunge în mai puțin de zece minute. Să ne ocupăm pozițiile.

Ne-am îndreptat spre hotel. Când ne-am apropiat de capătul străzii Sonnenfelsgasse, la numai două cvartale depărtare, un polițist în uniformă a dat colțul, venind spre noi. N-am fost alarmat; nu exista niciun motiv pentru care el să ne acorde mai multă atenție decât ar fi fost necesar, iar Larison și cu mine conveniserăm deja că acoperirea noastră, dacă am fi fost opriți, va fi „camarazi amețiți de băutură”. M-am întors în personajul meu japonez inofensiv și m-am pregătit să trec mai departe, menținându-mă în umbră.

Dar când a ajuns la câțiva metri de noi, polițistul a strigat:

— *Hei*!

Larison, am înțeles, și blestemata aură de pericol pe care o emana el. În mod conștient sau nu, probabil că polițistul o percepuse.

Am fluturat din mână, cu un gest ușor amețit, și am dat să-l ocolesc, dar polițistul s-a oprit și a întins brațul pentru a arăta că și noi ar fi trebuit să procedăm la fel. *Rahat*!

— *Wo gehen Sie so Spät noch bin*? a întrebat el.

Am clătinat din cap. Chiar dacă i-aș fi înțeles cuvintele, însă nu i le înțelegeam, aș fi pretins că habar n-aveam ce spusese. Cu cât aveam o bază mai redusă pentru implicare reciprocă, cu atât era mai probabil ca el să renunțe frustrat, sau să-și piardă interesul și să treacă mai departe.

— *Sprechen sie Deutsch*? a urmat polițistul și de data asta am înțeles. „Vorbiți germana?”

Larison a răspuns într-o spaniolă împleticită ca de băutură:

— *Solamente español, y un poco de inglés.*

„Doar spaniola și nițică engleză” – îndeajuns de apropiată de portugheza pe care o vorbeam după perioada pe care o petrecusem în Brazilia, ca să înțeleg.

Polițistul s-a uitat la mine. Am spus:

— *Mit Schlag*?

Speram că va zâmbi auzind asta și va pleca, dar nu s-a întâmplat așa. A vorbit în engleză:

— Stați la hotel? Aici?

Situația se agrava rapid. Acoperirea noastră era solidă și nu comiseserăm nicio infracțiune, dar nu doream ca un polițist să se uite îndeaproape la noi. Iar dacă ne mai întârzia mult, ar fi fost imposibil să-l interceptăm pe Finch la hotel.

— Hotel? a repetat el. Aici?

Am clătinat din cap și am vorbit în engleza mea cu accent japonez:

— Sacher Vien.

Era un hotel faimos din centrul orașului, deși, bineînțeles, nu cel în care stătea vreunul dintre noi.

Larison a rostit:

— *Voy a vomitar.* „O să vomit”.

M-am uitat spre el, ca să văd ce intenționa prin asta. Își apăsa o palmă pe gură, ca și cum ar fi vrut să stăvilească un talaz de vomă.

„Nu”, am gândit. „Nu-l omorî pe polițai. Dacă o faci, nu ne mai putem ocupa de Finch…”

Larison a icnit printre degete. Polițistul a spus:

— *Was zum Teufel*?

Corpul lui Larison s-a convulsionat, iar capul i s-a repezit înainte și fundul îndărăt. Voma i-a țâșnit din gură, curgându-i pe pantofi.

Polițistul a sărit înapoi și a strigat:

— *Verdammt nochmal*!

Larison s-a îndreptat, icnind, cu obrajii umflați și degetele rășchirate peste stomac. Pantomima

perfectă a unui beţiv care se pregăteşte să vomite pentru a doua oară în tot atâtea secunde.

— Hotel! a zis poliţistul, arătând în direcţia în care ne îndreptam. La hotel. *Jetzt!* Acum!

— Da, am spus, gândindu-mă: „Slavă cerului”. Hotel.

Larison a icnit iarăşi. Poliţistul a păşit într-o parte şi a gesticulat din nou, furios, în direcţia în care ne îndreptam. L-am prins pe Larison de braţ şi l-am condus mai departe. Din spatele nostru l-am auzit pe poliţist mormăind dezgustat. Mi-am imaginat că era ceva de felul: *Dobitocul a avut noroc că nu mi-a borât pe pantofi.*

— Bine lucrat, am spus după ce dădusem colţul. Ce ai făcut, ţi-ai băgat degetul pe gât?

— Da. Când mă ţineam de gură.

A tuşit, apoi a scuipat.

— Pentru o secundă am crezut că erai decis să-l termini. Ceea ce ar fi fost o greşeală.

— Nu, voiam doar să-l văd dacă avea chef să mă suie în maşina lui cu pantofii acoperiţi de vomă. Am avut senzaţia că-şi va da seama că are lucruri mai importante de care să se ocupe.

— Unde ai învăţat spaniolă?

— În operaţiuni. În America Latină.

Era o descriere suficient de vagă pentru a sublinia că nu mai dorea să vorbească despre asta. De fapt, nici n-aveam timp.

— Mai avem câteva minute, am zis. Şterge-ţi repede voma de pe pantofi. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă în hotel.

Larison şi-a frecat pantofii de câteva ori de zidul unei clădiri, apoi a tropăit energic şi a şters tălpile apăsat pe trotuar. După cei două sute de metri pe care-i mai aveam de parcurs pe jos, avea să fie suficient de curat.

Treven m-a sunat exact când ajunseserăm la intrarea hotelului. Finch avea să sosească într-un minut. Era la limită, totuşi încă gestionabil. Larison a rămas afară, ghemuindu-se între două

mașini parcate la câțiva metri de ușă, iar eu mi-am pus mănușile și am intrat. Coridorul era tot satisfăcător de tăcut. Am îmbrăcat iute una dintre salopetele ce fuseseră lăsate pe prelată. Era puțin cam largă, totuși nu exagerat. Am luat o cutie de vopsea, un trafalet și bucata de folie pe care o tăiasem, am pus cutia de vopsea pe podea lângă ușa de intrare a hotelului și am început să plimb trafaletul în sus și în jos pe perete, ca un zugrav în schimbul de noapte. Era suficient de bizar ca să-l facă pe Finch să se oprească în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmpla, dar până avea să-și dea seama ce nu era în regulă cu scena asta, avea să fie deja prea târziu.

După încă o secundă, am auzit deschizându-se ușa exterioară. Am privit în dreapta și l-am zărit pe Finch intrând, după care am revenit la munca în care eram aparent cufundat, nedorind să-l alarmez dacă i-aș fi acordat prea multă atenție. Cu coada ochiului îl vedeam însă apropiindu-se. Cinci metri. Patru. Trei.

A încetinit, poate întrebându-se ce naiba făcea un zugrav aici, singur și la ora asta târzie din noapte. Apoi însă ușa exterioară s-a deschis în spatele lui. M-am uitat iarăși în dreapta și l-am văzut pe Larison intrând, arătând formidabil, decis și letal. Finch s-a întors și am știut că pentru următoarea jumătate de secundă mintea avea să-i fie complet ocupată, încercând să identifice chipul lui Larison, înțelegând că-l văzuse mai devreme în Café Prückel, cântărind dacă aceasta era o coincidență sau dacă ar trebui să fie îngrijorat, decizând că bărbatul cu care tocmai se intersectase pentru a doua oară avea un aspect prea periculos ca să fie o simplă întâmplare, combinând informația respectivă cu prezența bizară a unui „muncitor” care se afla acum în spatele lui…

Am lăsat trafaletul și m-am repezit, ținând folia de plastic de două laturi opuse, cu palmele în sus și degetele mari în afară, apoi am răsucit mâinile și

am încrucișat brațele în timp ce mă mișcam, astfel încât să creez un triunghi isoscel, ale cărui laturi egale erau formate de antebrațele mele și care avea ca bază plasticul. Finch probabil că m-a auzit, deoarece a dat să se întoarcă, însă era prea târziu. I-am pus plasticul peste cap și mi-am proptit antebrațele de ceafa lui, mulându-i folia peste față și smucindu-l înapoi, ca să-l dezechilibrez. A tras cu degetele de ceea ce-i acoperea ochii, nasul și gura, însă nu putea străpunge plasticul gros. A scos un singur strigăt înăbușit, dar apoi n-a mai putut trage aer în piept pentru alt strigăt. A încercat să se răsucească și i-am îngăduit, rămânând mereu cu el, împingându-l spre întunericul scării, menținându-i dezorientarea și dezechilibrul. A bâjbâit cu brațele îndărăt spre mine și i-am pus un genunchi în șale, îndoindu-l peste el și ținându-mi fața în afara razei de acțiune a brațelor. A încercat să-mi zgârie mâinile și antebrațele, însă a fost împiedicat de mănuși și de același tip de bandaj pentru încheieturi pe care-l utilizasem în Las Vegas.

Știam că oxigenul i se consuma rapid și era doar o chestiune de secunde până ce creierul nu-i va mai funcționa. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Larison, care purta de asemenea mănuși, cu capul întors ca să ne privească și umărul proptit în ușa exterioară, pentru a evita posibilitatea, redusă, a apariției târzii a unui oaspete al hotelului sau a unui locatar din secțiunea de apartamente. Peste o clipă, Finch n-avea să se mai miște, iar atunci, chiar dacă cineva apărea prin ușa interioară, probabil că ar fi cotit la stânga, spre ușa exterioară, și l-ar fi văzut pe Larison, nezărind nimic din scena tăcută, în întunericul dinapoia sa. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca vreo persoană să coboare pe scară, aș fi comutat pe personajul bunului samaritean, vorbind cu corpul lui Finch ca și cum aș fi încercat să trezesc un amic ametit de băutură. Nu era un detaliu prea grozav pe care să și-l reamintească cineva, mai ales după anterioara

noastră întâlnire cu polițistul, totuși nu era nici neapărat fatal.

Picioarele lui Finch s-au înmuiat și s-a lăsat în genunchi, cu pieptul încordându-se și smucindu-se, când plămânii încercau cu disperare să aspire aer, cu degetele rășchirate din nou și străduindu-se să zgârie, dar fără putere acum, prin plasticul ce-i etanșa fața. Iar apoi, in extremis, un colțișor al minții sale în care mai dăinuise rațiunea a preluat probabil conducerea, fiindcă mâna lui dreaptă a încetat încercările de rupere a plasticului și a coborât spre buzunarul din față al pantalonilor. Mintea mea a fulgerat „cuțit!" și l-am izbit cu genunchiul în cot, pentru a-l împiedica – apoi din nou, pentru a doua oară. Însă unghiul de atac nu era bun, lovitura a fost atenuată și el a reușit să bage mâna în buzunar. Eram pe punctul de a-mi schimba priza și să-i țin plasticul peste nas și gură cu mâna stângă, iar cu dreapta să-i prind încheietura cu cuțitul, însă Larison văzuse ce se întâmpla și s-a desprins de ușa exterioară, prinzând mâna lui Finch exact când ieșise din buzunar cu cuțitul deja depliat. Larison a început să răsucească mâna, pentru a-l determina să dea drumul cuțitului, dar am șuierat:

— Nu! Fără răni sau urme!

Brațul lui Finch tremura și a încercat să răsucească arma pentru a-l tăia pe mână pe Larison, dar strânsoarea acestuia era prea fermă și rezervele de energie la care apelase Finch pentru a ajunge la cuțit fuseseră și ultimele. Corpul i s-a înmuiat complet, cuțitul a zăngănit pe podea, iar el s-a năruit peste mine.

— Înapoi la ușă, am spus. Repede!

Exista o șansă foarte redusă ca tocmai în clipa aceea să apară cineva, totuși Legile lui Murphy obișnuiau să schimbe șansele reduse în evenimente inevitabile, iar acesta era unicul moment în care noi nu puteam face absolut nimic pentru a ascunde

ce se întâmpla. Larison s-a repezit înapoi la ușă, în timp ce eu l-am tras pe Finch spre scară.

— Două minute, am spus, anunțându-l pe Larison cât doream să mai țin plasticul pe fața lui Finch pentru a mă asigura că totul se terminase.

Am numărat secundele și, când am fost mulțumit, am desfăcut folia și l-am lăsat pe Finch la baza scării. I-am examinat fața în căutare de leziuni și n-am văzut nimic. Am luat cutia de vopsea și trafaletul și le-am pus așa cum le găsisem. După aceea am cercetat cu grijă podeaua de gresie, în căutarea oricăror urme ce ar fi putut fi lăsate de călcâiele lui Finch. Da, existau – două linii lungi de vreun metru din locul de unde îl târâsem. Am luat o cârpă din echipamentul zugravilor și le-am frecat energic, până la dispariție. Larison a întors capul spre mine, dar probabil că a înțeles ce făceam, fiindcă n-a spus nimic.

Am luat cuțitul și l-am pus înapoi în buzunarul lui Finch. Greu de imaginat că cineva i-ar fi sesizat absența dacă l-am fi luat, dar este preferabil să intervii cât mai puțin la scena unei crime. Pe de altă parte, aveam să iau salopeta. Dacă i se observa lipsa, putea fi explicată în multe feluri și nu doream să risc să las în urmă ceva ce putea fi contaminat cu părul meu sau cu fibre din materialul hainelor mele. Din același motiv, am luat și cârpa cu care ștersesem pe jos, pentru că, dacă era examinată, pe ea se puteau găsi particule din același material cu tălpile pantofilor lui Finch.

Am privit rapid prin holul de la intrare și n-am zărit nimic anormal. Sigur că da, dacă ignoram corpul lui Finch de pe scară, dar el arăta exact așa cum trebuia să arate: un bărbat afectat brusc de o criză, poate respiratorie, poate cardiacă, se împleticește până la scară ca să se așeze pe trepte, se împiedică și se prăbușește. Maniera morții lui putea să fi lăsat unele peteșii minore – rupturi capilare –, pe față și în ochi, dar mă așteptam să fie

minime și, ținând seama de circumstanțe, ignorate de medicul legist. Indivizii cu adevărat suspicioși s-ar fi putut încrunta la coincidența ca Finch să fi pățit asta exact în hotelul în care avea rezervare și unde putea fi, așadar, așteptat, dar, aidoma accidentelor auto, care se petrec în majoritate chiar în cartierul șoferului pur și simplu fiindcă acolo șofează el cel mai frecvent, coincidența cu locul prăbușirii lui Finch era de asemenea ușor de explicat și, ca atare, ușor de trecut cu vederea.

Am încuviințat din cap spre Larison și am ieșit amândoi, despărțindu-ne imediat. Larison a plecat în dreapta; eu am mers drept înainte, am traversat strada și am trecut printr-un mic pasaj comercial, acum închis și întunecat. Ar fi trebuit să merg în stânga și astfel să mă îndepărtez mai repede de Larison, însă aceea era direcția în care ne întâlniserăm cu polițistul și nu doream să risc să mă ciocnesc din nou cu el.

M-am gândit la cuțit. Scăpasem cu mare noroc și mi-am dat seama că fusesem neglijent, fiindcă Finch nu părea pur și simplu tipul respectiv de bărbat. În plus, cum naiba îl strecurase prin controalele de securitate de pe aeroporturi? Poate că avusese bagaj la cală. Sau poate că exista o dispensă specială pentru oficialitățile guvernamentale. De obicei, așa ceva există.

Peste douăzeci de minute, după ce aruncasem în diverse containere pentru gunoaie salopeta și folia de plastic pe care o folosisem pentru a-l ucide pe Finch, l-am sunat pe Dox. Larison urma să-i telefoneze lui Treven.

— S-a făcut, l-am anunțat.

— Fără probleme?

— Ceva minor, am răspuns gândindu-mă la polițist. Dar ne-am descurcat.

— Mă bucur s-aud asta. Ești bine?

— Da.

— Vrei să ne-ntâlnim pentru informare?

— Mai bine s-o facem pe celălalt țărm al oceanului. N-are rost să fim văzuți împreună aici, dacă nu există un motiv serios.

— Altul decât plăcuta mea tovărășie. Dar nu-ți face griji, e-n regulă.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă îi rănisem sentimentele. Oare chiar dorise să… ieșim, pur și simplu, împreună? Să sărbătorim sau altceva?

Dox m-a liniștit însă repede, cu un hohot de râs.

— Hai că glumeam. De fapt, fiindcă la ora asta nu mai circulă trenurile, mă gândeam că aș putea găsi o tovarășă mai apropiată de propensiunile mele, așa cum îți place ție să le numești.

— Cum să nu, fă-ți de cap. Ai totuși grijă să verifici să nu aibă mărul lui Adam, da?

Odată, în Bangkok, Dox fusese pornit să iasă cu un transsexual superb, despre care crezuse că e femeie, dar în ultima clipă mi se făcuse milă de el și-l avertizasem. Era totuși o deosebire majoră între a-l salva de o greșeală stânjenitoare și a-l lăsa s-o comită.

El a chicotit.

— Da, șefu', mi-am învățat lecția. Oricum, abia aștept o noapte petrecută în oraș. Nu uita, asta a fost o superbă zi de salariu. Deși simt că tu ai făcut partea cea mai grea.

— Nu m-aș fi simțit confortabil s-o fac în circumstanțele acelea, dacă nu te-aș fi știut în spate.

Dox a tăcut puțin, apoi a zis:

— Apreciez asta, nenică. Mulțumesc.

Mi-am amintit de felul cum mă cărase pe când sângeram, pe un umăr gigantic în Hong Kong, ca și de transfuzia cu care mă salvase după aceea.

— E pur și simplu adevărul.

— Sper că n-o să fii sentimental acum cu mine, da?

Am zâmbit.

— Niciodată.

— Perfect, e bine că nu ieșim împreună în seara asta. Probabil că te-aș fi îmbrățișat drăgăstos și tu ai fi fost stingherit, îmbrățișându-mă la rândul tău.

— Da, mulțumesc pentru asta. Apreciez gândul.

Dox a hohotit.

— Bine, atunci. Mă duc să petrec ca un star rock și ne vedem în curând.

Am închis și am pornit singur prin Viena.

M-am gândit la tot ce-mi spusese Larison mai devreme. După aceea, mi-am spus: „Doar una și gata”.

Mantra atâtor alcoolici.

•

Larison reveni fără grabă spre hotel, încercând să evite civilii, păstrându-se în umbră. Mintea îi gonea și emoțiile îi clocoteau. Știa că, atunci când simțea așa, cei din jurul lui le puteau percepe de asemenea, ca pe un soi de perturbare stranie a unui câmp de forță urban. O prostituată care făcea trotuarul la marginea unui parc începu să-i surâdă cu profesionalism când trecu pe lângă ea, după care surâsul i se șterse. Un nor îi trecu peste față și se retrase un pas, răsucindu-se pe jumătate, gata parcă s-o ia la fugă. Bărbatul știa că, într-o cultură mai superstițioasă, ea și-ar fi putut face cruce.

Merse mai departe, întorcând ușor capul într-o parte și-n alta, verificând puncte fierbinți, controlând împrejurimile. Cum era posibil ca Rain să fie atât de idiot față de ce-l aștepta din partea lui Hort? Înțelegea psihologia în cazul lui Treven – atașamentul față de unitate, structura de comandă, binecuvântarea autorității. Rain însă nu avea nevoie în mod evident de genul acela de rețea de susținere, ba chiar trăise mult timp în exteriorul ei. Și atunci, de ce oare șovăia? Dacă motivele lui erau pur mercenare, atunci diamantele ar fi trebuit să fie ținta evidentă. Să fi fost cu adevărat vorba despre nevoia de a face ceva bun în lume? Noțiunea era vag seducătoare, totuși – să fim serioși! Tot ce dorea Larison, lucrul cel mai bun pe

care-l putea spera, era să elimine amenințarea, să recapete diamantele și să-și trăiască restul zilelor într-un loc liniștit alături de Nico, un loc unde să existe o plajă și sunetul oceanului, dar nu și amintiri, un loc unde visele ar fi putut într-un final să se diminueze și să dispară. Dincolo de asta, nu mai conta nimic. Dacă moartea însemna cu adevărat sfârșitul, atunci tot ce făcuse Larison și toate chinurile pe care i le cauzau faptele lui aveau să moară odată cu el. Dacă exista un iad, acela avea să fie noua lui adresă. Indiferent ce ar fi putut face el în timpul necunoscut care-i mai rămăsese, n-ar fi avut niciun impact, de un fel sau altul, iar a-și imagina altceva nu era decât o fantezie copilărească.

De fapt, era oarecum trist. El îl respecta pe Rain. Simțea că, din unele puncte de vedere, bărbatul era chiar un spirit înrudit cu el: un alt paranoic independent, un solitar letal, profesionist, distant.

Dar ce contau toate astea? În poziția lui, sentimentele reprezentau o slăbiciune, iar în domeniul lui de activitate slăbiciunile te ucideau.

Era totuși surprins să perceapă un sentiment deloc caracteristic de regret la gândul de a-i elimina pe Rain și pe ceilalți. Se întrebă dacă era un semn de îmbătrânire sau dacă putea fi un ultim vestigiu, care zvâcnea, al unei conștiințe pe care o crezuse moartă de mult. Și ce dacă ar fi fost așa? Larison îl citise pe Thoreau în liceu. Cum era fraza aceea? Ceva de felul: *Ce rost are să ai o conștiință*, *dacă nu-i dai ascultare*?

Însă Thoreau nu fusese niciodată soldat. Iar dacă exista un singur lucru pe care Larison îl învățase de la Hort, acela era că misiunea era mai presus de om. Misiunea! Iar misiunea curentă nu putea fi mai clară: eliminarea lui Hort și recuperarea diamantelor. Protejarea lui Nico. Protejarea propriei sale persoane.

Cât despre ceilalți… ei bine, rare erau misiunile care nu implicau victime colaterale. Nu le salutai

cu plăcere, dar nici nu te puteau îngrozi. Într-un final, presupunea bărbatul, toți oamenii făceau ceea ce trebuiau să facă.

Trucul era să te împaci după aceea cu cele făcute. Însă el avusese parte de suficientă experiență în această privință.

Capitolul 16

Am sosit în Washington cu un tren Amtrak din New York, după ce ajunsesem pe aeroportul JFK, sosind din München. Am preferat să nu folosesc rute evidente de la – sau spre – locurile unde puteam fi așteptat. Dox, Larison și Treven călătoriseră ceva mai puțin pe ocolite și de aceea sosiseră înaintea mea, însă era riscul pe care și-l asumau ei, nu eu.

Întâlnirea fusese stabilită în Capital Hilton din centru, un hotel de conferințe mare și adecvat de anonim, pe care-l recomandase Dox și unde rezervase o cameră. I-am cerut taximetristului să mă lase însă la Hay Adams, vizavi de Casa Albă, ca să merg pe jos cele câteva cvartale până la Hilton, în loc să-i ofer șoferului ocazia de a-mi ști destinația reală. Totuși, în loc să mă îndrept direct spre întâlnire, am cedat înaintea unui impuls bizar de a mă alătura mulțimii de turiști care se înghesuia în lungul gardului înalt din fier ce înconjura vasta peluză frontală.

M-am îndreptat într-acolo și porii mi s-au deschis imediat în umezeala după-amiezii. Era o zi înnorată, dar, cumva, absența soarelui exacerba căldura, care părea că radia de peste tot, nu doar dintr-o sursă unică și identificabilă. Până și veveriţele din Lafayette Square păreau apatice, letargice, la fel de nemișcate ca oamenii din apropiere, care zăceau pe băncile parcului, cu

mânecile cămășilor suflecate și nodurile cravatelor slăbite la gât.

Când am ieșit din parc, am fost imediat impresionat de fortificarea zonei. Pennsylvania Avenue fusese închisă pentru traficul auto, probabil de teama camioanelor-bombe. Existau capcane pentru vehicule prin care camionetele pentru livrări trebuiau să treacă pentru a fi inspectate, numeroase posturi de gardă, roiuri de polițiști în uniformă și personal militar patrulând pe jos, pe biciclete și în mașini. Ferestrele clădirii îndepărtate priveau insensibile prin gratiile groase de fier ce separau domeniul de cetățeni, opace și impenetrabile ca ochelarii de soare tactici ai zecilor de agenți care-l păzeau. Fosta rezidență și sediul de birouri erau acum, în esență, un buncăr.

Am mers mai departe, îndreptându-mă către sud-vest ca să descriu o buclă lungă, care avea să-mi ofere suficiente oportunități pentru a-mi confirma că nu eram urmărit înainte de a ajunge la Hilton. În exteriorul domeniului protejat al Casei Albe, orașul nu avea nimic remarcabil, era chiar banal. Străzile erau largi și rectilinii; arhitectura, lipsită de imaginație; ambianța, inexistentă. Alături de Londra și New York, Washingtonul părea unul dintre puținele orașe în care oamenii erau decișisă poarte sacouri și cravate chiar și vara. Deosebirea era că, în Londra și New York, bărbații știau cum să se îmbrace. Totuși funcționarii din Washington compensau lipsa de simț vestimentar prin pasul vioi și alert. M-am întrebat ce anume le-ar fi putut justifica însuflețirea aceea și am decis că era apropierea de putere. La urma urmelor, un câine dă din coadă chiar și când cerșește o bucățică, nu numai atunci când primește una.

Îl sunasem pe Horton de pe aeroport și-l informasem despre cele petrecute în Viena. Ca și în cazul lui Shorrock, el aflase deja. Mi-a spus că banii fuseseră transferați în conturi și a propus să ne întâlnim pentru a discuta următorul job. Eu însă

nu vedeam niciun câștig dintr-o întâlnire față în față. Continuam să avem echipamentul de comunicații pe care el mi-l dăduse în Los Angeles. Abandonasem cianura și nu credeam că aveam nevoie de o înlocuire. De aceea, am refuzat și i-am spus să utilizeze un site securizat pe care-l pregătisem.

M-am oprit în alt parc, am scos iPad-ul din geanta de umăr și am căutat o rețea Wi-Fi publică. Am verificat contul bancar și am confirmat primirea celor trei sute de mii de dolari. După aceea, am intrat pe site-ul securizat, ca să văd dacă Horton încărcase dosarul țintei.

O făcuse. L-am deschis și am văzut numele. L-aș fi recunoscut chiar dacă nu ar fi fost urmat de funcție:

Diane Schmalz, judecător al Curții Supreme de Justiție SUA.

„Nu”, mi-am spus și am clătinat din cap spre ecran. „Nici vorbă”.

Horton îmi ignora regulile privind copiii și femeile. Poate credea că nu vorbisem serios, că banii aveau să conteze mai mult. În cazul acela, se înșela. Eu trăisem de multă vreme potrivit regulilor mele, iar singura abatere nu fusese de fapt o excepție, fiindcă o făcusem din motive personale, nu ca parte a unui job. Nu aveam să mă schimb acum.

„Dar dacă uciderea ei va salva mii de vieți?”

Nu. Nu-mi păsa. Dacă există ceva ce să cunosc la fel de bine pe cât cunosc felurile de a ucide, acela este modul cum funcționează inducerea comiterii unei ilegalități. Câte un pas mic, pe rând. Arta de a determina pe cineva să treacă dincolo de o linie pe care el nici măcar n-o vede, până nu privește în spate și-și dă seama că se află deja imposibil de departe în urma sa.

M-am uitat prin dosar. Fotografii. Adrese de rezidențe: în Washington și o casă de vacanță în vestul statului Maryland. Program zilnic. Nu se

observa conștientizarea securității și nici vreun fel de protecție, deoarece niciun judecător al Curții Supreme nu fusese asasinat vreodată. Era totuși ilogic. Nu avusesem niciodată interes față de ceea ce trece drept justiție în Statele Unite, dar cunoșteam numele lui Schmalz și știam că avea reputația uneia dintre ultimele păzitoare ale libertăților civile în sala de judecată. Era greu să mi-o imaginez ca făcând parte dintr-un complot ce intenționa să pună sfârșit libertăților acelora. Dimpotrivă, m-aș fi așteptat ca ea să facă parte din cealaltă tabără.

Am examinat dosarul mai departe și am văzut că Horton îmi anticipase îngrijorarea. El scrisese:

> *Când președintele va anunța asumarea puterilor excepționale, va fi acționat în judecată. Patru dintre judecătorii Curții Supreme îl vor susține. Ceilalți patru ar putea sau nu s-o facă. Schmalz i se va opune în mod absolut, ceea ce va duce la o posibilă înfrângere cu 4 la 5. Nu va fi neapărat fatal pentru planurile lor, dar lipsa binecuvântării Curții Supreme alături de cea a Congresului va însemna cu siguranță un recul major în relațiile cu publicul.*
>
> *Fiul lui Schmalz este avocat, căsătorit, cu trei copii. Este homosexual în secret și complotiștii au dovezi explicite, fotografiate și filmate, ale infidelităților lui. De asemenea, a amenințat de două ori cu sinuciderea, după care a urmat diverse tratamente terapeutice și de altă natură. Schmalz știe că dacă homosexualitatea fiului ei va fi dezvăluită, ar însemna distrugerea familiei și carierei lui, i-ar devasta pe nepoții ei și l-ar împinge probabil pe bărbatul acesta instabil să-și ia viața.*

Pentru a împiedica toate astea, ea va face orice i se va spune.

Dar nu și dacă va deceda anterior.

Am recitit paragrafele relevante și m-am simțit cuprins de o furie necaracteristică pentru mine. Una dintre regulile mele fusese dintotdeauna să nu acționez împotriva țintelor care nu erau primare. Ceea ce însemna în esență să nu ucid decât țintele primare, totuși nu-mi plăcuse niciodată ideea de a rezolva o problemă pe care o aveai cu Persoana A, prin atacarea Persoanei B. S-o omor pe Schmalz? M-am gândit că, dacă doream cu adevărat să fac ceva bun în lume, atunci ar fi trebuit să mă duc după cei care amenințau să-i distrugă pe fiul și pe nepoții ei, doar pentru a-și asigura un vot favorabil.

M-am întrebat de ce Horton nu recurgea la o acțiune mai puțin dură. De exemplu, să găsească o modalitate de a dezvălui în avans înclinarea sexuală a fiului și de a dezamorsa bomba șantajului, prin prevenirea sa. Poate că el credea că așa ceva l-ar fi deconspirat față de complotiști într-un fel în care n-ar fi făcut-o decesul pașnic în somn al unei bunicuțe.

Nu-mi păsa însă. De acum nu-mi mai plăcea cum mirosea totul și nici încotro părea să mă poarte. Ceilalți puteau face cum doreau. Eu nu mă mai băgăm.

Am ieșit de pe site, am șters istoricul browser-ului, apoi am căutat un telefon public, am sunat la Hilton și am cerut legătura cu James Hendricks, numele sub care îmi spusese Dox că se va caza.

— Sunteți gata? am întrebat.

— Toată gașca s-a strâns, partenere. Camera doisprezece, trei, patru.

Asta însemna că erau în camera 901. Eu și Dox obișnuiam să utilizăm un cod simplu când menționam date exacte, ore, numere de cameră și altele similare. Pur și simplu, adunam trei la

fiecare cifră. Nu era mare lucru și n-ar fi fost greu de spart, totuși un nivel suplimentar de securitate nu strică niciodată.

— Sosesc în zece minute, am zis, după care am închis și am șters discret receptorul cu o batistă.

Faptul că eram în pântecele fiarei îmi sporea neliniștea.

Am pornit spre Hilton. Recepția era aglomerată, se părea că din cauza convenției anuale a așa-numitei The American Constitution Society. Mi-a fost imposibil să nu surâd în colțul gurii. „Dacă ați ști voi…”

Am luat liftul până la etajul zece, apoi am coborât pe scări la etajul nouă. Am ieșit în mijlocul unui coridor îngust și lung de vreo sută de metri. Am privit în stânga și am văzut în capăt doi bărbați în costume și cu ochelari de soare, care păreau bodyguarzi ce așteptau în fața unei camere pentru VIP. Nimic neobișnuit și ușor de explicat prin convenția care se desfășura la parter, ori prin ambasadele aflate în apropiere. În același timp însă nu mi-a părut rău să văd că indicatorul de pe coridor arăta că 901 se găsea în dreapta. Am mers până în capătul coridorului, apoi am făcut la stânga și am găsit camera. Am ciocănit o dată și ușa s-a deschis imediat – Treven. Probabil că privise prin vizor. Am încuviințat scurt din cap și am intrat. Dox și Larison stăteau unul în fața celuilalt pe paturile gemene din cameră și mâncau sandvișuri. L-am auzit pe Treven zăvorând ușa în urma mea.

— Ți-e foame? a întrebat Dox și a ridicat o pungă Au Bon Pain. Avem ton, curcan și friptură de vacă.

Pe paturi, lângă ei, erau și două pistoale. Un Wilson Combat, probabil al lui Dox, și un Glock, despre care am presupus că-i aparținea lui Larison. M-am întrebat dacă și Treven era înarmat. Vederea armelor mi-a trezit sentimente contradictorii. În general, da, era mai bine să fii înarmat, totuși nu-i cunoșteam pe Larison ori Treven îndeajuns de bine

ca să-mi facă plăcere că umblau cu arme de foc în preajma mea.

— De unde le-aveți? am întrebat. Tot vechea confrerie clandestină a flăcăilor?

Dox a rânjit larg.

— De data asta, de la o expoziție de arme din Chantilly. Știi vorba aia – mai bine să ai și să n-ai nevoie, decât să ai nevoie și să n-ai. Ți-am luat și ție un Wilson. Tipilor ăstora le plac Glockurile, dar știi gusturile mele.

Mi-a întins un Tactical Supergrade Compact și două încărcătoare de rezervă. Le-am pus în buzunarele din față, apoi am verificat pistolul, l-am asigurat și l-am băgat sub curea. M-am simțit mai bine. Dacă Larison și Treven erau înarmați, atunci eram satisfăcut să fiu și eu la fel.

— Un sandviș? a întrebat Dox.

— Nu, mulțumesc, am răspuns. Voi mâncați, iar eu am să vorbesc.

M-am așezat lângă el. Treven a șovăit, apoi s-a așezat lângă Larison, vizavi de mine. I-am informat despre tot ce se petrecuse în Viena. După aceea le-am precizat cine era următoarea țintă. Și le-am spus că eu nu mă băgăm, și care era motivul.

— Nu m-am prins, a zis Dox după ce terminasem. Vreau să zic – cui îi pasă că fiul ei e gay? Crezusem că trăim în secolul XXI. Ce dracu', mie-mi plac bărbații gay. Dacă vor continua să se iubească între ei, asta va-nsemna mai multe doamne pentru mine.

— Nu-i vorba despre faptul că e gay, am răspuns, ci că ascunde asta. Ăsta-i aspectul ce poate fi exploatat. Deși recunosc că-i păcat.

Larison și Treven nu spuseseră deocamdată nimic. M-a surprins că erau așa de tăcuți.

— Oricum, a zis Dox, nu sunt foarte încântat să eutanasiem o băbuță. Însă mai mult ca asta… ce dracu', un judecător al Curții Supreme? Vreau să zic că și așa noi practic scriem acum istorie cu unele dintre țintele pe care le-am rezolvat. Totuși,

să fim primii care rad un judecător suprem? Încep să simt că mi se desenează o țintă pe spinare și nu cred că-mi place.

— Mie îmi este indiferent, a rostit Larison. Știți de ce m-am băgat în chestia asta. Dar dacă simțiți că vi se desenează semne pe spinare, felicitări – înseamnă că-ncepeți să vă treziți la realitate.

M-am uitat la Treven.

— Tu vrei asta? l-am întrebat. Fă-o singur și te alegi cu două milioane de dolari.

— Nu fi idiot, a zis Larison privindu-l pe Treven. E o capcană. Toată porcăria asta nu-i decât o capcană. Du-te pe cont propriu și vei fi primul care va fi ochit.

S-au scurs câteva secunde de tăcere. După aceea, Treven a spus:

— Indiferent dacă v-ați băgat în asta pentru bani sau pentru că vreți să salvați o mulțime de vieți, calculul este același. Un atentat terorist sub drapel fals rămâne un atentat terorist. În ambele cazuri, mor oameni nevinovați. Dacă deosebirea constă în îndepărtarea încă unui jucător, atunci o voi face, cu sau fără voi.

— Un jucător? a repetat Dox. Tu ai văzut vreo fotografie a femeii ăsteia? Seamănă cu bunică-mea. N-am de gând să-i pun perna pe față, nu, dom'le. Voi avea coșmaruri pentru tot restul vieții.

Nu mi-a plăcut răspunsul lui Treven. Mi s-a părut produsul fanfaronadei, nu al gândirii. M-am întrebat de ce fusese așa de iritat? Se simțise lăsat pe afară? Era gelos că nu fusese în centrul acțiunii cu Shorrock și Finch? Părea prostesc că un ins capabil și experimentat ca el putea să aibă asemenea reacții adolescentine. Pe mine nu m-ar fi deranjat dacă aș fi fost plătit, în oricare dintre variantele respective, și aș fi rămas la periferie.

Îmi era însă indiferent.

— Uite, am spus și am deschis iPad-ul.

Am accesat site-ul securizat, mi-am introdus codul și am văzut un mesaj de la Kanezaki:

Telefonează-mi urgent.

Am șters mesajul și am întins iPad-ul lui Treven.

— Stați așa, am spus. Se pare că am putea avea niște informații noi despre Horton.

Am pus bateria în telefon, l-am activat și l-am sunat pe Kanezaki.

A răspuns imediat.

— Tu l-ai ras pe Jack Finch? m-a întrebat.

Am fost luat prin surprindere, totuși nu m-am trădat.

— Despre ce vorbești?

I-am văzut pe ceilalți privindu-mă.

— Termină cu jocurile astea. Președintele se pregătește să-i anunțe înlocuitorul. Va fi colonelul Horton.

Stomacul mi s-a ridicat în gură.

— Înlocuitorul lui Finch este… Horton? am repetat.

Larison a încuviințat din cap, ca și cum ar fi știut deja.

— Și asta nu-i tot. Îți mai amintești de Shorrock, cel despre care ai spus că a murit în Las Vegas pentru că așa și-a satisfăcut Dumnezeu simțul ironiei? El depunea mărturie secretă în fața Congresului despre abuzuri comise în Centrul Național Antitero. Era doar un manager civil, n-ar fi recunoscut un operator nici dacă l-ar fi mușcat de fund, a fost ultimul om din lume care să dorească să conducă, ori să fie în stare să conducă, un atentat sub drapel fals. Și știi cine-l va înlocui?

M-am simțit cuprins de un val de greață.

— Nu.

— Omul al doilea din ierarhia de acolo, Dan Gillmor. Iar Gillmor nu mai este civil, ci a fost JSOC, unul dintre oamenii lui Horton. A făcut parte toată viața din complexul armată/informații/corporații/securitate. Și este un fanatic. Cavaleri de Malta ca James Jesus Angleton și William Casey, cruciați medaliați…

— „Cruciați medaliați”?

— Unii dintre tipii ăștia, ca Erik Prince, cred că acțiunile noastre din Orientul Mijlociu fac parte dintr-un război sfânt, o nouă cruciadă. Este o rețea de fanatici. Iar acum tipul ăsta e perfect poziționat pentru a conduce grupările despre care Horton ți-a spus că erau utilizate pentru aceste iminente atentate sub drapel fals. Acum șeful lui care-i stătea în cale a dispărut și el e numărul unu. Poate să facă orice dorește, fără să mai fie nevoie să dea explicații unui civil băgăreț.

N-am spus nimic. Erau foarte multe de procesat și nu le puteam examina pe loc pe toate.

Dox, Larison și Treven mă priveau, ignorându-și sandvișurile. Eu vorbisem puțin, dar expresia și postura mea trebuie să le fi spus totul.

— Tu i-ai făcut? a întrebat Kanezaki. Pe Shorrock? Pe Finch? Tu ai fost?

N-am răspuns.

— Iisuse Hristoase, John! Tu n-ai prevenit o lovitură de stat, ci tocmai ai netezit calea către una.

N-am răspuns nici acum. Continuam să mă străduiesc să unesc punctele între ele. Larison avea dreptate. Fusesem un idiot. Un idiot!

— Ai priceput? a întrebat Kanezaki. Horton nu încearcă să oprească asta, ci este unul dintre complotiști. A strecurat multe adevăruri în minciunile lui, doar ca să…

— Stop! am spus. Lasă-mă să gândesc.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Dox.

Am ridicat o mână, cu palma spre el, și m-am adresat lui Kanezaki:

— Când va fi difuzat anunțul acesta despre noua funcție a lui Horton?

— Nu știu, dar se aude că foarte curând.

— Și despre Gillmor?

— La fel.

Am pus degetul mare peste microfonul telefonului și i-am privit pe ceilalți. Mintea îmi gonea, dar mi-am păstrat glasul calm.

— Schmalz este o capcană. Trebuie să plecăm de aici. Pregătiți-vă. Încerc să mai aflu câte ceva, apoi o să vă informez și vom discuta despre cum s-o ștergem.

Toți trei s-au ridicat în picioare. În cameră domnea o atmosferă încărcată de electricitate care nu-mi plăcea.

Am ridicat degetul mare și m-am adresat lui Kanezaki:

— Altceva?

— Da. De ce ai întrebat despre momentul când se vor anunța numirile lui Horton și Gillmor?

— Dacă anunțurile acelea vor fi făcute curând, înseamnă că lui Horton nu-i păsa că le-aș putea auzi înainte de a viza următoarea țintă. Iar asta înseamnă că a treia țintă e o capcană.

— A treia țintă… mai e una? Cine?

— Diane Schmalz.

— Judecătoarea Curții Supreme? Ți-ai ieșit complet din minți?

— Calmează-te. Eram deja pe punctul de a respinge jobul. De fapt, el nu se așteptase niciodată să-l accept, ci era doar o stratagemă ca să mă aducă în Washington.

— Rahat! Acum ești în Washington?

— Da.

— Trebuie să pleci imediat de acolo. Washington este ultimul loc în care ai vrea să fii vânat de Horton. Mai ales acum, când dispune de resurse locale care pot bloca orașul așa cum încui ușa unei debarale.

— Mulțumesc pentru informații, am spus, pregătindu-mă să închid. O să te sun când ajung într-un loc sigur.

— Așteaptă, a zis el. Stai așa! Tocmai mi s-a afișat ceva pe ecran. Este… ah, la dracu'!

— Ce-i?

— Alertă de terorism. A fost transmisă tuturor celor din comunitatea de informații și aplicarea legii. CIA, FBI, polițiile locale și statale – toți.

Zice că… stai așa: Shorrock și Finch n-au murit de moarte naturală, ci au fost asasinați. Potrivit testelor toxicologice, au fost otrăviți cu cianură. Iar tu ai fost implicat. Tu, cei doi operatori ASI despre care m-ai întrebat și Dox. Voi sunteți agenți înarmați și instruiți pentru operațiuni speciale, și se crede că în prezent vă găsiți în zona metropolitană Washington și că plănuiți un alt atentat terorist.

Horton trebuia să fie autorul. Nimeni altul nu știa despre cianură. Iar Horton nu știa că eu nici măcar n-o utilizasem.

— În clipa asta nu puteți pleca de acolo, a urmat Kanezaki. Toate aeroporturile, toate gările, toate autogările vor fi ticsite de personal de securitate. Toate videocamerele de supraveghere din oraș vă vor căuta.

— Au fotografii?

— În alerta asta fotografiile apar granulate. Par mărite din imagini preluate de pe videocamere de supraveghere.

Am bănuit că putea fi vorba despre Las Vegas. Șansa noastră cea mai bună ar fi fost taxiurile, cel puțin la început. Cu cât ne îndepărtam de centrul orașului, cu atât mai puțin concentrați aveau să fie adversarii. Totuși trebuia să ne mișcăm iute.

— În regulă, am spus, cel puțin sunt granulate. Mă îndoiesc că un polițist obișnuit…

— N-ai înțeles. Nu veți fi arestați. Președintele are o listă de asasinări, nu știi? Alerta asta are o anexă NOFORN, care anunță că toți patru figurați pe lista aceea. O să vă-mpuște fără somație. Și dacă totuși veți sfârși prin a fi capturați, există Guantanamo, Bagram, Camp No, Salt Pit… iar astea sunt doar cele care au fost deconspirate. Vă pot interna în altele, de care Crucea Roșie n-a auzit niciodată, ca să nu mai zic că nu le-a vizitat, înțelegi? Veți avea doar un număr – și atât. Nimeni nu vă va ști numele. John, când vine vorba de locurile astea, ai putea la fel de bine să fii pe altă

planetă sau în altă dimensiune. Când te bagă acolo, ești pur și simplu…

— Trebuie să plec. O să te sun.

— Stai. Lasă-mă să v-ajut.

— De ce ai vrea s-o faci?

— Pentru că sunteți singurii care mai pot opri asta acum.

— Rahat. Vars-o în mass-media. Nu ai contacte la *New York Times*?

Kanezaki a izbucnit în râs.

— Crezi că *Times* va face ceva cu asta, chiar dacă eu aș avea dovezi? Au tăcut din gură despre programul ilegal de supraveghere internă a lui Bush până după realegerea lui. Redactorul lor șef îi cere Casei Albe permisiunea de a publica, ce naiba! ba mai este și mândru pentru asta.

— Atunci una dintre rețelele TV – ABC, CNN… care-o fi.

A râs din nou.

— Ai citi raportul lui Jeremy Scahill despre închisoarea secretă a Agenției din Somalia? Direcțiunea a dat în apoplexie, atât de precis era totul. S-au folosit de Barbara Starr și Luis Martinez ca să-l discrediteze. ABC și CNN – dulăii de pază mass-media.

— Sună-l atunci pe Scahill.

— Cei cu care ne confruntăm vor instrui pur și simplu rețelele TV să-l ignore sau să-l discrediteze. John, rețelele lucrează pentru noi. Ceea ce, recunosc, este în general util și eu însumi am profitat de multe ori de asta. Dar în clipa de față funcționează împotriva noastră.

— Atunci, Wikileaks.

— Acum începi să mai vii de-acasă. Eu însă nu am absolut nicio dovadă. Fă-mi rost de ceva.

— Nu. Nu vreau să intru mai mult în asta. Vreau să ies.

— Vrei să-mi spui că n-o să-l pui pe Horton să plătească pentru capcana asta?

Nu am răspuns.

— Crezi că el se va opri și nu va mai veni după tine? Știi la fel de bine ca mine că acum va fi mai motivat ca oricând.

Nici de data asta n-am spus nimic.

— La dracu', John, lasă-mă să vă ajut.

Eram ca închis într-o cutie și nu puteam vedea nicio ieșire din ea.

— La naiba. Cum?

— Vin la voi. Vă bag în portbagajul mașinii și vă scot din oraș.

— În portbagaj? Suntem patru. Ce mașină ai?

— Honda.

— Ce model?

A urmat o pauză.

— Civic.

Am privit masa colectivă formată de Larison, Treven și Dox.

— Nici vorbă, am spus.

— Ai fi surprins ce poți vârî într-un spațiu strâmt dacă folosești nițică margarină, a propus Dox, aparent intuind despre ce vorbeam.

— Ai o idee mai bună? a întrebat Kanezaki.

— Vorbim aici despre trei sute cincizeci, poate patru sute de kilograme. Nu ne poți îndesa pe toți acolo, folosind o drujbă și un blender. Și chiar dacă ai putea, spatele mașinii ar fi suspect de lăsat.

— O să împrumut microbuzul surorii mele. Acolo puteți intra toți. Atâta vreme cât nu mă oprește nimeni, n-o să vă vadă nimeni. Este pentru șapte persoane, așa că amortizoarele nu vor fi comprimate anormal.

Așa ceva suna mai promițător.

— În cât timp poți ajunge aici?

— Unde sunteți?

Dacă în locul lui Kanezaki ar fi fost altcineva, aș fi suspectat o capcană. În el aveam însă mai multă încredere decât în oricine, cu excepția lui Dox. În plus, nu aveam de ales.

— Capital Hilton, am spus.

— Soră-mea locuiește în Chevy Chase. Nu-i foarte departe, dar acum începe ora de vârf.

— Nu poți să te întâlnești cu ea undeva la mijloc de drum și să faceți schimb de mașini?

— Asta-i o idee bună. Voi fi acolo într-o oră. Poate chiar mai puțin. Dacă apare o problemă, să n-o pot găsi, ori să fie plecată cu copiii sau orice altceva, o să te sun.

— Lasă un mesaj pe site-ul securizat. O să-mi scot telefonul din funcțiune.

— În regulă.

— O să ne întâlnim la nivelul cel mai de jos al parcării subterane. Pe latura cea mai depărtată de lifturi.

— Am înțeles. Pe curând.

Am închis telefonul, l-am dezactivat și l-am băgat în buzunar. Larison, Treven și Dox se ridicaseră de pe paturi, ieșiseră dintre ele și se îndepărtaseră unul de celălalt. Toți stăteau cu brațele pe lângă corp, ușor îndoite și cu degetele rășchirate. Arătau ca niște pistolari dintr-un western, cu o jumătate de secundă înainte de a scoate revolverele din tocuri.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a întrebat Treven.

Nu mi-a plăcut tonul acuzator al întrebării și mi-am reamintit să fiu cât mai calm în răspuns. Patru bărbați înarmați, periculoși și care brusc nu mai aveau încredere unii în ceilalți, într-o odăiță… dacă situația scăpa de sub control, avea să fie foarte nasol.

— Ai avut dreptate, am rostit, privindu-l pe Larison. Horton ne-a întins o capcană. Shorrock a fost înlocuit de unul dintre oamenii lui Horton, iar Finch va fi înlocuit chiar de Horton. Guvernul tocmai a emis un fel de alertă generală spunând că noi patru i-am ucis cu cianură pe cei doi. Am fost trecuți pe lista de asasinări a președintelui. Și se știe că suntem în Washington.

— Horton și cianura lui blestemată, a zis Dox. Așadar, ea era menită să ne acuze pe noi și în

același timp să sperie publicul, da?

Am aprobat din cap.

— Da. Chestia însă este că eu n-am folosit-o deloc. Și nimeni…

M-am oprit, înțelegând că scăpasem din vedere ceva evident. Periculos de evident.

Treven și-a îngustat ochii.

— Poftim?

N-am răspuns. Mi-am dat seama că existau trei oameni care credeau că folosisem cianura cu Shorrock: nu numai Horton, ci și Larison și Treven. Oricare dintre ei sau ambii îi putuseră spune eronat lui Horton că utilizasem cianura. Asta i-ar fi conferit lui încredere suplimentară pentru a ordona rapoartele toxicologice false. Horton chiar credea că ar fi existat dovezi de folosire a cianurii, dacă cineva ar fi examinat mai atent cadavrele.

— Atunci cum l-ai făcut pe Shorrock? a zis Larison. La fel ca pe Finch?

Am fost impresionat că, în ciuda tensiunii din cameră, putea rămâne atât de detașat și de interesat din punct de vedere profesional.

— Nu contează, am răspuns.

Totuși, dacă Larison și Treven lucrau pentru Horton, atunci n-ar fi trebuit să figureze în alerta aceea de terorism, nu? Decât dacă ideea în sine era să pară că toți ne găseam în aceeași barcă, deși în realitate…

Treven s-a încordat. Cu coada ochiului, l-am văzut și pe Dox încordându-se.

A urmat o ceață de mișcări și peste o clipă toți patru aveam pistoalele scoase. Treven și cu mine ne ațintean între noi. Dox îl țintea pe Treven. Țeava pistolului lui Larison era îndreptată către podea, dar capul și ochii i se mișcau întruna de la Treven, la Dox, la mine, și înapoi.

— Crezi că eu am vreo legătură cu asta? a întrebat Treven. Sunt tot atât de belit ca voi.

Am văzut că mâinile îi era la fel de ferme și de neclintite ca ale mele.

— Lasă pistolul jos, dacă vrei să scapi de belire, i-am spus.

Nu a răspuns nimic.

Larison continua să-și miște capul. Părea ca un șarpe cu clopoței care încerca să se decidă în ce direcție să atace.

Mi-am spus că mai dispuneam de cel mult două secunde înainte ca tensiunea să dea în clocot. Nu-mi venea în minte niciun mijloc prin care aș fi putut s-o dezamorsez.

Brusc, Dox și-a lipit țeava pistolului Wilson Combat de propriul lui gât.

— Stați așa, a zis el. Dacă mișcă cineva, negrul încasează un glonț.

Am clipit din ochi nedumerit și m-am întrebat: „Ce dracu'?"

— Jos armele, a urmat Dox. Altfel, jur că-i zbor creierii cioroiului peste tot orașul ăsta!

Ne-a privit pe rând, cu ochii holbați în simularea unei nebunii.

Larison a început să surâdă, apoi a hohotit.

— Ai câștigat. Ai câștigat.

Și-a vârât pistolul în pantaloni la spate, apoi a ridicat brațele.

Treven s-a uitat la Larison, apoi la Dox. Pistolul i-a rămas ațintit asupra mea.

— Despre ce dracu' vorbiți voi aici? a întrebat.

— Doamne ferește, e disperat, a spus Dox acum pe ton de falsetto. Faceți ce spune! Faceți ce spune!

— Ești dus cu pluta, a zis Treven, totuși a coborât pistolul cu câțiva centimetri.

Și eu am făcut la fel.

— Ce naiba, a zis Dox, voi n-ați văzut niciodată *Șei în flăcări*? Cu Cleavon Little? Mereu m-am întrebat dacă așa ceva ar funcționa și în realitate.

Pistolul lui Treven a mai coborât puțin.

— Ești dus cu pluta, a repetat el.

Dox a continuat să-și țină propriul pistol lipit de gât.

— E un film, înțelegeți? Un film foarte bun, în care…

— Știu filmul, a spus Treven.

Dox și-a desprins pistolul de gât și l-a vârât în pantaloni la spate.

— Ei bine, partea care ți-a scăpat, și asta s-ar putea datora subtilității interpretării mele, este că acum două secunde noi toți am fost pe punctul de a comite o sinucidere masivă în grup. Asta am încercat să demonstrez, pe lângă speranța că vă voi putea readuce cu picioarele pe pământ. Înțelegeți, pistolul lipit de gâtul meu era o metaforă…

— Am înțeles, am rostit și mi-am coborât încet pistolul.

Treven a făcut la fel.

— Aștept pe cineva să-mi mulțumească pentru că nu interpretez scena cu masa din jurul focului de tabără, a spus Dox.

Larison continua să rânjească larg și am bănuit că era prima dată când el aprecia cât de calm putea fi Dox în momente foarte tensionate. Și câtă rațiune exista în aparenta lui nebunie de țărănoi.

— Ce talentat ești, băiete, a comentat el.

Cuvintele au sunat destul de nepotrivit cu situația și am înțeles că era probabil altă replică din același film.

— Și ce proști sunt ăștia, a zis Dox, confirmându-mi bănuiala.

Amândoi au izbucnit în râs și m-am gândit că poate acum aveau să se înțeleagă între ei. Larison nu era deloc un ins cu care să vrei să ai de-a face, dar dacă râzi la glumele lui Dox, sunt șanse mari să te alegi cu un prieten pe viață.

Treven însă continua să fie o întrebare deschisă. Mi-am vârât pistolul înapoi la spatele pantalonilor. Treven a șovăit, dar apoi m-a imitat.

— Haide să încercăm să fim echilibrați, am zis eu. În clipa de față există destui care încearcă să ne omoare, fără să le mai dăm noi o mână de ajutor.

Dox și Larison continuau să râdă, așa că mesajul se adresa în principal lui Treven. Și, bănuiesc, mie însumi.

I-am informat despre conversația cu Kanezaki. Toți am convenit că, pe ansamblu, cel mai prudent era să rămânem locului până ne întâlneam în parcarea subterană.

— Ar fi trebuit să știu că țintele astea și chestia asta erau prea mari pentru ei ca să ne lase în pace după aia, a zis Dox. Am lăsat ca blestemații de bani să-mi întunece rațiunea.

Nimeni n-a spus nimic. Dox s-a uitat la Larison.

— Cred că ți-ai câștigat dreptul să zici: „V-am spus eu!”

Larison a clătinat din cap.

— Întrebarea este ce facem în continuare?

— Exact, a spus Treven. Oriunde ne-ar duce tipul tău… perfect, am scăpat din bătaia armelor lor, cel puțin pentru moment – dar pe urmă ce facem?

M-am întors către Larison.

— Ai spus că știi o cale prin care să ajungem la Horton.

El a aprobat din cap.

— Dacă sunteți cu adevărat dispuși să ascultați.

L-am privit drept în ochi.

— Eu sunt dispus.

— În regulă, atunci. Vom avea nevoie de mașina amicului tău. Nu numai pentru a ieși din zonă. Pentru a ne întoarce în Los Angeles.

Capitolul 17

Larison ne-a informat despre vulnerabilitatea pe care o descoperise. Era fiica lui Horton.

— Este masterandă în cinematografie la UCLA, a explicat el. O cheamă Mimi Kei. Părinții sunt

divorțați și ea folosește numele de fată al mamei. Mama e japoneză.

— L-am căutat pe Wikipedia, am spus. Când i-ai amintit prima dată numele, în Tokio. N-am găsit mare lucru, doar câteva repere din cariera militară, totuși spunea că-i divorțat și că nu are copii.

— Nu vrea ca oamenii să știe de fată, a zis Larison. El are mulți inamici. De aceea probabil că ea folosește numele mamei. În felul ăsta, e mult mai greu să se facă conexiunea.

— Și tu cum ai făcut-o? a întrebat Dox.

Larison a zâmbit.

— Am știut dintotdeauna că dacă voi fi vreodată expus și cineva o să vină după mine, acela va fi Hort și am vrut să am o poliță de asigurare împotriva posibilității respective. Așa că, după ce mi-am înscenat dispariția, dar înainte să fi făcut, mișcarea cu filmele cu torturi, l-am urmărit. Am avut baftă și l-am văzut prânzind într-o zi cu o tânără drăguță în centrul Washingtonului. Am filat-o după aceea pe ea până la Universitatea Georgetown. Am petrecut o vreme pe Facebook și am găsit-o. Pagina îi era protejată la confidențialitate, dar a fost destul de simplu să folosesc numele pentru a-mi confirma că era masterandă la Georgetown. Am luat-o apoi pe urma numelui Kei până la divorțul lui Hort, după care am recurs la niște inginerie socială și am determinat-o să accepte o cerere de prietenie din partea unui profil Facebook pe care-l creasem. Judecând după secțiunea ei de fotografii, vă pot spune că e apropiată de ambii părinți. Și, mai important, că Hort o iubește ca pe ochii din cap. Ar trebui să-l vedeți în fotografiile în care apar amândoi. Vă garantez, dacă o luăm ca ostatică, el va face orice i-am cere.

Mi-am dat seama că, numai cu o oră mai devreme, reacționasem cu furie și dezgust față de complotiștii care amenințau familia cuiva. Iar acum, iată-mă – examinam o situație perfect

identică. Dispuneam de două modalități de justificare: în primul rând, aceea că, spre deosebire de Schmalz, Horton își abătuse singur necazul asupra sa. În al doilea rând, că, spre deosebire de complotiști, amenințările noastre la adresa lui Mimi Kei aveau să fie cacealmale.

Am privit expresia lui Larison și am înțeles că în acea ultimă privință nu gândeam chiar la fel. Trebuia să fiu cu ochii pe el. Să-l supraveghez cu multă atenție.

— Ea este acum la UCLA? am întrebat.

Larison a încuviințat din cap.

— În toamna asta termină anul doi. Chiar în clipa asta, frecventează cursuri de vară. Am urmărit-o.

— De aceea știe Horton atât de bine Los Angelesul, am încuviințat. Mă surprinsese asta în primele două rânduri când l-am întâlnit acolo. De fapt, el mi-a sugerat Los Angelesul. Inițial, crezusem că-l propunea pur și simplu ca punct convenabil între Washington și Tokio, dar adevărul era altul. Căuta un pretext ca să-și viziteze fiica.

Larison a zâmbit iarăși.

— Fetița lui.

— În regulă, a zis Treven, și care-i piesa? Nu știm unde locuiește fata, nu-i știm obiceiurile și nu cred că știm multe nici despre UCLA. Unde o înhățăm? Unde o ținem? Fără instrumente adecvate, nu văd cum o să ne asigurăm că este tăcută și cooperantă, fără a fi brutali. Și uitați cum stă treaba, sigur că da, vom face ceea ce trebuie să facem, dar dacă-i facem vreun rău real, e greu de zis cum va reacționa Hort. Noi vrem s-o amenințăm, absolut, însă dacă vom începe s-o facem cu adevărat, pierdem controlul.

— Nu știu în privința asta, a zis Larison. Dimpotrivă, aș susține că modul ideal pentru a ne asigura că Hort este ascultător și cooperant ar fi chiar să-i facem rău și să-l anunțăm pe el că răul

abia începe. Sunt sigur însă că, indiferent cum ar sta treaba, va face ceea ce dorim noi.

— Bine, a zis Treven. Să presupunem că punem mâna pe ea. Că o ținem undeva și-l amenințăm pe Hort că o să-i facem rău dacă nu cooperează. Dar în ce fel vrem să coopereze el? Chiar dacă își cheamă dulăii, în secunda în care fiică-sa va fi în siguranță, vor porni din nou pe urmele noastre. Intenționezi s-o ținem veșnic pe fată?

— Nu veșnic, a spus Larison. Doar atât cât să recuperăm diamantele.

— Tot te gândești la diamante? a zis Dox. Rahat, eu mă gândesc doar la o cale prin care s-ajung la președinte și să-l conving să mă scoată de pe lista lui de asasinări, și să nu mă-nchidă pentru tot restul vieții într-o temniță secretă.

— Este același lucru, a răspuns Larison. Te-ai gândit vreodată câtă securitate îți poți cumpăra cu douăzeci și cinci de milioane de dolari?

— Știu că tu vrei diamantele alea, am spus, totuși nu cred că ele în sine ne vor rezolva problemele pe care le avem acum. Trebuie să fim lămuriți în privința noii noastre situații și a felului în care s-o rezolvăm.

Larison și-a frecat palmele.

— Și ce facem?

— Nu știu exact, dar sunt de acord că, într-un fel sau altul, fiica va fi implicată. Să găsim ceva care să acționeze ca… mă rog, dacă nu ca garanție a siguranței noastre, atunci cel puțin ca o inhibare a capacității lui Horton de a direcționa forțe împotriva noastră. Oricum, nu trebuie să stabilim toate astea acum. Vom avea timp suficient cât vom merge cu mașina.

— La drum! a exclamat Dox.

Am verificat site-ul securizat. Kanezaki îmi confirmase că totul decurgea conform planului.

— Contactul meu ar trebui să fie aici în câteva minute, i-am anunțat pe ceilalți. Să-i dăm drumul.

Am șters toate suprafețele pe care le-am fi putut atinge și am strâns toate ambalajele de sandvișuri și alte mărturii vizibile ale prezenței cuiva acolo. Desigur, n-avea să caute nimeni și probabil că, în ciuda eforturilor noastre, mai rămăseseră fire de păr și alte dovezi ADN, dar era totuși mai bine să lăsăm cât mai puține urme ce s-ar fi putut constitui într-o pistă.

Ne-am dus la ușă și eu am privit pe vizor – nimeni. Am fost pe punctul să apăs pe clanță, când mi-am reamintit de cei doi bodyguarzi pe care-i văzusem în capătul opus al coridorului. Am ezitat.

— Ce este? a întrebat Larison.

M-am întors spre ei.

— La venirea voastră, în celălalt capăt al coridorului de la etajul ăsta era o echipă de securitate?

Toți au clătinat din capete.

Părea cam ciudat. Ei nu erau oamenii care să scape din vedere astfel de amănunte.

— De ce întrebi? a continuat Larison.

— Când am sosit eu, erau doi bodyguarzi care probabil că-și ocupaseră poziția după venirea voastră.

Nimeni n-a comentat, așa că am urmat:

— Desigur, poate fi o simplă coincidență. Poate e un VIP care s-a cazat după ce ați ajuns voi și înainte de sosirea mea. Și totuși…

Am căzut pe gânduri. Ca întotdeauna, presupuneam varianta cea mai pesimistă, care, în cazul de față, însemna că Horton ne-ar fi anticipat cumva mișcările sau i-ar fi urmărit pe ceilalți, astfel că acum avea oameni în hotel.

„Pune-te în pielea lor. S-ar aștepta ca noi să coborâm pe scări, nu să luăm liftul. Ceea ce, din perspectiva lor, ar fi perfect. Arme cu amortizoare, absența oricăror martori și înlăturarea rapidă, discretă și curată a tuturor complicațiilor nerezolvate”.

— Uitați cum vom proceda, le-am spus. Treven și cu mine vom ieși primii pe coridorul principal. Dacă cei doi tipi pe care i-am văzut sunt pur și simplu bodyguarzii cuiva, perfect, vom ține ușa liftului deschisă pentru Dox și Larison și vom coborî toți patru. Dar dacă ei nu sunt simpli bodyguarzi și avem o problemă…

Am tăcut o clipă. Voiam ca Treven să fie alături de mine, nu în urma mea, așa că asta era bine. Dar…

M-am uitat la Dox și Larison.

— Dacă avem o problemă, Treven și cu mine ne lăsăm jos, pentru ca voi doi să aveți câmp de foc liber. Indiferent ce se va întâmpla, vom utiliza liftul. În clipa asta, nu-mi place ideea scărilor. Aveți vreo problemă în sensul ăsta?

Toți au încuviințat din capete. M-am uitat din nou pe vizor, am apăsat clanța cu mâneca hainei și am deschis ușa. Ei trei au trecut pe lângă mine și am închis ușa înapoia noastră cât am putut mai încet. După aceea am înaintat.

M-am uitat la Treven.

— Ești prea încordat, am murmurat.

El s-a încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că arăți tensionat. Chiar dacă tipii ăia sunt niște bodyguarzi autentici, sarcina lor este să fie cu ochii în patru după orice necazuri. Nu vreau să facem nimic care i-ar putea determina să ne țină minte. Iar dacă nu sunt autentici, haide să nu facem nimic care să le lase impresia că știm adevărul. Decât după ce scoatem armele și-i doborâm. În regulă?

Treven s-a încruntat încă și mai mult.

— La dracu', am continuat, asta nu-i o critică. Relaxează-te și urmează-mi exemplul, ai înțeles? Relaxează-te.

Am ocolit colțul și am ieșit pe coridorul principal. I-am văzut pe cei doi bodyguarzi care

ocupau aceeași poziție ca înainte. Bătăile inimii mi s-au întețit.

— I-am spus, am rostit cu glas tare, amintindu-mi de o conversație sportivă banală pe care o auzisem cândva. I-am spus: „La ce dracu' s-au gândit, încercând să se apere în zonă cu Kentucky?" Ce naiba, cu Kentucky nu te aperi în zonă.

Habar n-aveam ce însemnau toate astea, totuși trebuie să fi însemnat ceva.

Spre meritul lui, Treven a înțeles imediat ideea și a urmat-o prompt. A râs și a spus:

— Și eu am zis la fel. Le-am spus chiar: „Nu faci în niciun caz asta, decât dacă vrei s-o încasezi rău de tot".

Cei doi bodyguarzi s-au dezlipit de perete și au pornit spre noi. Mai precis, cei doi ne-bodyguarzi. Inima a început să-mi bată încă și mai repede.

— Știi care-i partea cea mai tare? am urmat, simulând indiferența. Rahații ăia jucaseră la pariuri. Deci, fii atent – împotriva cuiva care-ncerca să se apere în zonă cu Kentucky! Cu Kentucky, poți să crezi asta?

Mâinile celor doi ne-bodyguarzi erau goale. Totuși ei purtau costume, astfel că existau o mulțime de posibilități pentru a-și ascunde armele.

— Știi ceva? a zis Treven. Mie-mi plac oamenii care pariază fără să gândească. Ei cred că-și cunosc șansele, dar habar n-au. Asta-nseamnă mai mulți bani pentru mine.

Ajunseserăm la lifturi. Ne-bodyguarzii erau la vreo zece metri.

— Scuze, a rostit cel din stânga, cu ochii invizibili înapoia ochelarilor de soare. Trebuie să vedem niște acte de identitate.

— Acte de identitate? am repetat eu pe un ton care arăta că era cea mai absurdă cerere pe care o rostise cineva vreodată.

Am întins mâna și am apăsat butonul de apelare al ascensorului, folosind falanga mijlocie a

degetului arătător.

Am văzut o mișcare în capătul îndepărtat al coridorului. Alți doi indivizi în costume și cu ochelari de soare dădeau colțul. Aceștia aveau pistoale.

— Nicio problemă, a zis Treven.

A dus mâna spre buzunarul interior, ca și cum s-ar fi pregătit să scoată portofelul, dar a scos un Glock și i-a împușcat pe ambii în frunte, atât de rapid, încât primul nici măcar nu începuse să cadă, când al doilea fusese deja lovit letal. Cele două bubuituri au răsunat asurzitor pe coridorul lung. Am scos pistolul Supergrade și m-am aruncat pe jos așa de iute, că practic am ajuns pe podea înaintea celor uciși. Treven era acolo, alături, și trăgea deja spre cei nou apăruți, la fel ca mine. Din spatele nostru s-au auzit și alte împușcături, iar cei doi au început brusc să tresară ca niște marionete pe sfori sub impactul atâtor gloanțe.

Bubuiturile s-au oprit și coridorul a redevenit silențios; doar în aer se simțea izul iute și înțepător al fumului prafului de pușcă. Am privit înapoi și i-am văzut pe Larison și Dox avansând lin, amândoi cu pistoalele ridicate la nivelul ochilor și ținute cu ambele mâini. M-am uitat după aceea la cei doi bărbați de pe coridor. Erau răsșchirați pe mochetă, cu fața în sus și picioarele răsucite sub ei. Am rămas cu pistolul ațintit asupra lor și m-am îndreptat, stând lângă perete. Treven s-a ridicat într-un genunchi, imediat sub nivelul meu. Cealaltă pereche de bărbați doborâți se găseau prea departe de noi ca să fim siguri că muriseră și nu ne asumam niciun fel de riscuri.

— Am fost destul de relaxat? a întrebat Treven încetișor, păstrând atât ochii, cât și țeava Glockului ațintite în jos.

— Ai fost chiar foarte relaxat, am răspuns.

Ascensorul a piuit – era însă cel din extrema stângă.

— Rahat, am spus, luptându-mă cu imboldul de a mă apropia de el tactic, cu pistolul întins înainte.

Dacă în cabină se aflau și alți adversari, voiam să fiu pregătit. Dar dacă era un grup de civili, am fi avut probleme majore cu martorii.

Totuși ei nu știau când părăsiserăm noi camera. Și nici că nu te poți baza pe lifturi, ca să le utilizezi tactic. Dacă existau mai mulți inamici, ei ar fi apărut de pe scări. Asta presupunând că nu ne așteptaseră în mod deliberat aici.

M-am apropiat și am vârât pistolul în pantaloni, la spate sub haină, exact în clipa când s-a deschis ușa ascensorului. Am privit înăuntru. Doi indieni tineri, cărora nici măcar nu le mijiseră tuleiele, în pantaloni bleumarin și cămăși albe scrobite. De șnururile ce le atârnau în jurul gâturilor erau prinse ecusoane cu American Constitution Society. Se găseau în fundul cabinei, de unde le era imposibil să vadă carnajul de afară.

— Bună, am rostit și am fluturat prietenos din mână.

Încercam să le indic lui Treven, Dox și Larison că în lift erau civili și că ar trebui să ascundă armele, ca s-o putem șterge naibii de acolo.

— Coborâți? m-a întrebat unul dintre indieni, cu accent specific.

— Da, am încuviințat și am întins brațul pentru a bloca ușa. Puteți aștepta două secunde?

M-am întors către Dox și Larison și am strigat:

— Aici sunt doi domni amabili, care ne așteaptă să intrăm. Grăbiți-vă!

Până atunci avuseserăm noroc că nimeni nu scosese capul pe coridor. Bănuiam că la ora asta majoritatea camerelor erau goale, totuși trebuia să ne mișcăm rapid.

Al doilea indian a adulmecat aerul.

— Nu vi se pare că miroase ciudat? Parcă ar fi fum. Parcă ar arde ceva.

— Da, am spus, a venit deja cineva de la întreținere. A zis că-i o problemă cu sistemul de

ventilație, dar nimic alarmant.

Dox, Larison și Treven aproape că s-au prăbușit în cabină, iar eu i-am urmat imediat. Brusc, indienii au părut foarte mititei. S-au lipit cu spatele de perete, totuși eram înghesuiți serios. Am apăsat butonul parcării subterane, folosind tot falanga mijlocie a degetului arătător, și ușile s-au închis.

— Mulțumesc, a spus Dox și a afișat un zâmbet care în mintea mea arăta exact ca al unui dement. Aș fi detestat realmente s-așteptăm următorul lift.

Pentru o clipă, nimeni n-a spus nimic. Nu s-a auzit niciun sunet, cu excepția muzicii ambientale absurde ce susura din difuzoare nevăzute.

— Dumneavoastră, domnilor, sunteți… veniți la convenție? a spus primul indian.

Îl privea pe Larison. În mod evident, o zonă din adâncul mezencefalului lui urla: *Pericol*! El era totuși un om modern până în vârful unghiilor, și captiv într-o cabină de lift, așa că, în loc s-o ia la fugă spre dealuri cum ar fi făcut strămoșii noștri mult mai practici, el încerca să poarte conversație cu un prădător evident.

— Nu tocmai, a răspuns Larison.

Liftul s-a oprit la etajul patru. Tensiunea din interior, pe când așteptam deschiderea ușilor, era explozivă. Probabil că indienii o percepuseră și m-am întrebat ce naiba gândeau ei.

Ușile s-au deschis. Două tinere drăguțe, cu fuste și pantofi cu toc, ambele purtând la gât ecusoane cu American Constitution Society, au privit în cabină.

— E-n regulă, a spus una dintre ele. Așteptăm următorul lift.

Știam că dispuneam de cel mult o secundă înainte ca Dox să-i lipească pe indieni de peretele cabinei pentru a le face loc fetelor.

— Mulțumesc, am spus prompt și am apăsat butonul de închidere.

Ușile au glisat și, din fericire, ne-am pus iarăși în mișcare.

— Bineînțeles că suntem susținători ai Constituției, a zis Dox. Și venerăm acest măreț document. Din nefericire însă nu rămânem destul timp în oraș ca să participăm la convenție. Dar voi? Se pare că ați venit de la depărtare destul de mare ca să fiți aici.

Îmi venea să-l strâng de gât. Ce avea de gând? Încerca să-i facă pe cei doi *să ne țină minte*?

— Așa este, tocmai din New Delhi, a răspuns al doilea indian. Studiem moduri inteligente de a modifica propria noastră constituție, în India. De multe ori glumim că poate voi, americanii, ne-ați putea împrumuta Constituția voastră, fiindcă de acum nu mai păreți în stare s-o folosiți așa cum se cuvine.

Liftul a piuit și s-a oprit la nivelul recepției. Treven și cu mine am ieșit, iar Larison și Dox s-au lipit cât au putut mai mult de un perete pentru a le face loc indienilor.

— Atunci, la revedere, a spus primul dintre ei în timp ce ieșeau.

— Și o zi bună, a adăugat al doilea.

— Și vouă, a răspuns Dox. Și vă mulțumim că ne apreciați Constituția. Este plăcut să știm că există oameni ca voi.

Ușile s-au închis.

— Iisuse, am rostit, de ce nu le-ai dat și cartea de vizită? Sau numărul tău de telefon?

Dox a părut rănit.

— Am fost pur și simplu un bun ambasador al țării mele, nenică. Ei au venit de departe și într-un scop nobil.

— Da, iar peste o jumătate de oră, când vor fi întrebați de securitatea hotelului, de poliția din Washington și de asasinii din JSOC, își vor aminti foarte clar de cei patru bărbați care s-au suit în lift la etajul nouă, adică tocmai etajul unde au fost găsite patru corpuri ciuruite de gloanțe, tocmai etajul care duhnea a fum de praf de pușcă.

Au trecut câteva clipe parcă nesfârșite. Dox a rostit:

— Mda, când o zici în felul ăsta, cred că-nțeleg ideea.

Ascensorul a piuit din nou. Nivelul parcării subterane. Toți am dus o mână la spate, gata să scoatem armele, și ne-am lipit de pereții laterali ai cabinei.

Ușile s-au deschis. Am privit într-o parte și în cealaltă. Locul era pustiu și tăcut. Am pornit spre capătul opus al parcării, menținând spații destul de mari între noi pentru a îngreuna desfășurarea unor posibile ambuscade. Toți eram extrem de vigilenți. Mintea mea urla de-a dreptul: „Cum dracu' v-au urmărit aici?" Am alungat însă gândul acela. Problema actuală era să ieșim. De restul ne puteam face griji ulterior.

Parcarea era plină, probabil cu mașinile celor veniți la convenție, și era posibil să fim atacați din orice direcție în timp ce o traversam. Toate automobilele parcate, toate laturile nevăzute ale stâlpilor de susținere… totul ascundea amenințări potențiale. Când am ajuns la peretele opus al sălii subterane, atingerea betonului de spinarea mea a fost la fel de dulce ca un pahar de apă rece după o călătorie prin deșert.

Larison a privit în jur.

— Omul tău nu-i aici, a spus el.

M-am uitat la ceas.

— Mai așteptăm câteva minute. Poate fi de vină traficul, poate fi orice.

— Nu-mi place, a zis Treven. Dacă asta-i altă capcană, vom fi încolțiți aici. Eu zic să căutăm o mașină, să-i legăm firele contactului și s-o ștergem naibii.

— Dacă va fi nevoie, așa vom face, am încuviințat. Dar, cu excepția cazului în care suntem dispuși să trecem prin bariera de ieșire, ne va trebui un vehicul în care să găsim tichetul de acces. Plus o mașină suficient de veche ca s-o

putem porni fără cheie de contact – nu știu dacă va fi chiar așa de simplu. De asemenea, știu că am putea spune că am pierdut tichetul, însă aș prefera să nu port o asemenea conversație, dacă poate fi evitată. Haide să mai așteptăm câteva minute.

Parcă ascultând de o indicație regizorală, am auzit scârțâit de cauciucuri pe beton în partea opusă a parcării. Un microbuz argintiu. Cu geamuri fumurii. „Haide”, mi-am spus. „Kanezaki”.

Microbuzul s-a apropiat. Kanezaki? Nu puteam fi sigur din cauza luminilor fluorescente care se reflectau din parbriz.

Am simțit tensiunea crescând odată cu apropierea microbuzului. Ceilalți își imaginau exact ce-mi imaginam și eu: portiera laterală glisa și se deschidea, iar noi patru eram împroșcați cu foc de arme automate.

Microbuzul a cotit și s-a oprit exact lângă noi. Prin geamurile fumurii nu puteam distinge absolut nimic. Niciunul dintre noi nu scosese deocamdată pistolul, dar dacă portiera aceea laterală ar fi glisat…

Geamul din partea șoferului a coborât și peste el s-a aplecat o tânără asiatică drăguță, cu bustieră, șort și coadă de cal.

— Sunt sora lui Tom, a spus ea. Cum e vremea?

Am fost atât de uluit, încât aproape că n-am răspuns. Ea se prezentase și acum aștepta replica mea de confirmare. Oare să fi fost și ea agentă CIA? Oare era antrenată de Kanezaki? Și de ce se afla aici, în locul lui?

— Este… ploioasă[16], am spus bănuind că acela era răspunsul corect.

A încuviințat din cap.

— Suiți.

Portiera laterală a glisat. Pe bancheta din mijloc se aflau două fetițe, pe scaune pentru copii, ale căror fețișoare și păr prezentau o combinație euro-asiatică delicioasă. Ne priveau cu ochi curioși.

— Tu ești… unde-i Tom? am rostit eu.

— A fost reținut. Uite care-i treaba, sunt cam pe grabă, da? Trebuie să le duc pe astea mici la antrenament la ora șase și nu mă așteptam la o călătorie în oraș.

— Da.

I-am privit pe ceilalți. După figurile lor, mi-am dat seama că și ei considerau totul bizar.

Larison a întrerupt încordarea.

— Haide, i s-a adresat lui Treven. Noi trecem în spate.

Cumva, ei doi au reușit să se strecoare pe rândul al treilea.

Dox a trecut pe rândul al doilea, între fetițe. Eu am suit în față.

Femeia a ocolit ghereta paznicului. Acolo exista un automat, unde ar fi putut folosi cardul de credit, dar fie era prea inteligentă ca să o facă, fie fusese instruită de Kanezaki. Sau era pur și simplu norocoasă. Indiferent cum ar fi stat treaba, a oprit lângă fereastra paznicului, un latino-american cu chip plictisit.

— Scuze, dar e incredibil, i-a spus tânăra după ce a coborât geamul. Am intrat în altă parcare.

Am privit drept înainte, fără să întorc capul, și am văzut-o cu coada ochiului cum îi întindea paznicului un tichet. A urmat o pauză.

— Bine, nu-i problemă, a spus paznicul și a ridicat bariera.

— Mersi, a zis sora lui Tom și am ieșit apoi sub soarele arzător.

— Cum să-ți spun? am întrebat-o.

Ea și-a pus ochelarii de soare și a cotit la dreapta pe L Street.

— Mă cheamă Yukie. În general mi se spune Yuki.

Am observat un tatuaj pe umărul ei stâng. Două *kanji*: unul pentru iubire, celălalt pentru război. Iubire de război? Militantă? Era un neologism, nu un cuvânt real, ceva la modă printre *otaku* –

pasionații de computere – și *bosozoku* – găștile de motocicliști, așa că nu eram sigur în privința semnificației.

— Bine, Yuki. Mulțumesc.

— Pentru puțin.

— Unde-i fratele tău?

— Sper că-n drum spre White Flint Mall din Maryland. Acolo mi-a spus să vă duc, iar dacă nu-i acolo, o să vă las și va trebui să-l așteptați. Îmi pare rău, dar și așa sunt în întârziere.

A cotit din nou la dreapta, de data asta pe 15th Street. A semnalizat cotirea cu mult timp înainte. Fie că era un șofer foarte precaut, fie că nu dorea să ofere polițiștilor nici cel mai mic pretext pentru a-i opri microbuzul. Sau ambele.

— Ai părut foarte… competentă, acolo, în parcare. Dacă nu te superi că o spun.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a revenit cu ochii la stradă.

— Știi ceva, nu sunt proastă, da? Dacă Tom lucrează în Departamentul de Stat, voi sunteți echipa de patinaj artistic a Suediei. El e fratele meu și-i datorez foarte multe. Haide să ne oprim aici cu discuția.

A semnalizat din nou și a cotit la dreapta pe K Street.

Fetița din spatele meu a întrebat:

— Pe tine cum te cheamă, domnule?

M-am întors, dar ea se uita la Dox.

— Scumpa mea, prietenii îmi spun Dox. Asta-i prescurtarea de la „neortodox”. Și tu poți să-mi spui așa, dar numai dacă vom fi prieteni.

— Putem fi prieteni, a zis ea, apoi a chicotit.

— Bine, atunci. Dox a întins mâna și a strâns mânuța ei cu un aer cât mai oficial. Și pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Rina.

— Oh, dar ce nume frumos – Rina. Mă bucur să te cunosc, Rina.

Cealaltă fetiță a spus:

— Pe mine mă cheamă Rika.

Dox s-a întors spre ea și i-a strâns de asemenea mâna.

— În viața mea n-am văzut așa fetițe frumoase! a exclamat el. Sunteți gemene?

Rika a răspuns:

— Da!

Rina a contrat-o:

— Nu! Eu am șase ani și ea are patru ani.

Rika a întrebat:

— De ce nu putem fi gemene?

Rina a spus:

— Explică-i tu, Dox. Din cauză că gemenii trebuie să se nască amândoi în același moment.

Și dialogul acela a continuat.

Puștoaicele erau incredibil de frumușele. M-am gândit la propriul meu fiu, Koichiro. El ar fi trebuit să fie cam de vârsta fetițelor. Ce rău făcuseră ele vreodată, cuiva? Nu-mi puteam imagina făpturi mai inocente. Iar eu le pusesem în pericol.

— Tom este un om bun, i-am spus lui Yuki când a cotit la dreapta pe Connecticut Avenue, mergând spre nord-vest, spre granița statului Maryland.

Ea a aprobat din cap.

— Este un frate bun.

— Nu cred totuși… nu cred că a înțeles în ce pericol este posibil să te bage. În hotelul de unde ne-ai luat a fost… o problemă. Poate c-o să vezi la știrile serii.

— Vorbesc foarte serios – nu vreau s-aud nimic.

— Vreau să spun că dacă în parcare există videocamere de securitate care să înregistreze plăcuțele de înmatriculare ale vehiculelor, vei avea o problemă. Cei aflați pe urmele noastre vor dori să știe ce ai căutat înăuntru.

— Atunci e bine că am schimbat plăcuțele.

— Ai… ce ai făcut?

— Uite care-i treaba, n-am fost dintotdeauna mama pe care o vezi acum ducându-și fetițele la antrenament, da? Ți-am spus – nu sunt proastă.

Am împrumutat plăcuțele cuiva de pe o stradă din cartier, o stradă frumoasă, plină cu arbori și fără videocamere. Iar cu nițel noroc, o să reușesc să le returnez înainte de a-și da cineva seama că-i lipsesc. Așa că, după ce vă livrez pe voi, va fi ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc.

— Ei bine, eu tot o să fiu încântat că ne-am întâlnit.

Yuki a tras cu ochiul la mine și un surâs i-a fluturat scurt pe buze.

— Nu flirta cu mine, da? Nu uita, sunt o mamă care-și duce fetițele la antrenament.

Un telefon a piuit. Am coborât ochii și am văzut aparatul care lumina intermitent în suportul pentru pahare. Yuki l-a ridicat, a privit ecranul, apoi mi l-a întins.

— E Tom.

Am răspuns.

— Hei.

— Ești cu sora mea.

— Da.

— În regulă. Eu mă-ndrept spre locul unde vă duce ea. Traficul e oribil, totuși n-ar trebui să fac mai mult de treizeci de minute. Atunci o să vă spun mai multe.

— Vom avea nevoie de un vehicul. Iar o Honda Civic nu-i mașina cea mai bună.

— S-a rezolvat deja. Ne vedem în curând.

A închis. Am pus telefonul înapoi în suportul pentru pahare.

— Se pare că suntem în grafic, am anunțat.

— E bine.

Drumul până la mall a durat patruzeci de minute. Dox le-a întreținut pe fetițe, povestindu-le despre salturi cu parașuta din avion și ce se întâmplă dacă parașuta nu se deschide, insistând că trebuiau să aibă răbdare și să mai crească înainte de a putea sări chiar ele și recomandându-le să capete permisiunea mamei lor înainte de a-l putea

însoți. I-am invidiat talentul. Eu nu fusesem niciodată iscusit cu copiii. Cred că din cauză că ei percep chestii pe care adulții au învățat să le suprime.

Yuki a virat la dreapta și a intrat în parcare, după care a descris un tur în sensul invers acelor de ceasornic, spre o parcare anexă. Era departe de mall și în mare parte pustie; puținele mașini aparțineau, am bănuit, angajaților, nu clienților mallului, care ar fi trebuit să meargă mult pe jos peste betonul supra-încins ca să ajungă înăuntru. Unul dintre vehicule era un camion carosat de la U-Haul, lung de aproape patru metri. Mi s-a părut cumva straniu că se găsea în parcarea unui mall și atât de departe de clădire în sine, apoi m-am întrebat dacă la el se referise Kanezaki când spusese că problema vehiculului „se rezolvase deja".

Așa era, într-adevăr. Când ne-am apropiat, portiera șoferului s-a deschis și Kanezaki a coborât din cabina camionului. Arăta aproape ca orice alt funcționar din Washington care revenea acasă de la birou – fără sacou, cu nodul cravatei slăbit și pielea ușor transpirată de la drumurile repetate între clădirile cu aer condiționat și dogoarea infernală din exterior. Continua să poarte ochelari cu rame din sârmă, dar era mai slab decât mi-l reaminteam, iar în ochi și pe chip i se citea o maturitate nouă. Continua totuși să fie același ins pe care-l cunoscusem în Tokio cu atâția ani în urmă, da, însă de acum nu mai era un puști idealist cu chip entuziast. De atunci, se încleștase într-o luptă cu lumea și greutatea ei îi lăsase urme.

Yuki a oprit lângă camion. Am coborât și am dat mâna cu Kanezaki.

— Cheile sunt în contact, a zis el, intrând ca de obicei direct în subiect. Ar trebui să-i dați drumul.

— Ai ceva nou pentru mine?

El a fluturat din brațe spre Yuki, salutând-o.

— Camionul n-ajunge?

— Știi la ce mă refer.

— Nu. N-am informații noi. Dar când voi avea, le voi încărca pe site.

— Ce facem cu camionul? Când trebuie adus înapoi?

— L-am închiriat pentru o lună. Sper ca până atunci presiunile să mai înceteze și ne vom gândi la ceva. Contractul de închiriere este în torpedo.

Portiera laterală a glisat, iar Rina și Rika au exclamat la unison:

— Unchiul Tomo!

Kanezaki a fluturat din braț spre ele.

— Unchiul Tomo? am repetat eu.

A ridicat din umeri.

— Prescurtarea de la Tomohisa. Unchiul Tom suna cam aiurea.

Dox a coborât și a dat mâna cu Kanezaki.

— Mă bucur să te văd, nenică. Se pare că ne-ajuți mereu să ieșim dintr-un rahat.

— Și-ntotdeauna pentru ceva la schimb, am precizat eu.

Larison și Treven au coborât din microbuz.

— Unchiule Tomo, a strigat Rina, ce faci aici?

— O să mă ia mămica ta cu mașina, scumpete! E o poveste lungă. O să v-o povestesc pe drum.

Kanezaki s-a întors spre noi patru.

— Nu știu încotro vă veți duce și este mai bine să nu știu. Mergeți însă cât mai departe. Ei o să vă caute în capitală, iar acolo o pot face mult și bine.

Larison a examinat camionul.

— Îmi place ce ne-ai ales.

Kanezaki a încuviințat din cap.

— Nimeni n-o să bage în seamă un camion pentru mutat mobilier. Ăsta are plăcuțe de Wyoming și nimeni nu-i aruncă două priviri aici, în Maryland. În plus, doi sau chiar trei dintre voi pot sta ascunși în benă. Dacă se caută patru bărbați, este mai bine să nu fiți văzuți împreună. Și că veni vorba de asta – ar trebui să-i dați drumul imediat.

— Dumnezeule, a făcut Dox, o să fie saună acolo-n benă. Deranjează pe cineva dacă o să șofez eu?

Nu i-a răspuns nimeni. Dox a suit în cabină. Treven și Larison au mers în benă.

— N-am avut timp să cumpăr apă sau altceva, a zis Kanezaki. Plinul este însă făcut și am pus niște cutii de carton și suluri de folie cu bule de aer, ca să aveți măcar pe ce să stați în spate, dar nimic altceva. După ce se-ntunecă și ați ajuns suficient de departe de oraș, vă puteți opri și să cumpărați orice aveți nevoie. O să vă contactez imediat ce aflu mai multe.

— A fost o problemă la hotel, am spus eu.

El m-a privit și expresia feței i s-a înăsprit.

— Ce vrei să zici?

— Patru bărbați. Probabil ai lui Horton. Cineva ne-a urmărit sau ne-a anticipat. Au fost cât pe-aici să ne ia. Sunt sigur că vei auzi despre cele întâmplate.

Kanezaki n-a spus nimic. A privit doar spre microbuz. Spre nepoatele lui.

— Se pare că soră-ta e destul de isteață, am continuat eu. Mi-a spus c-a împrumutat plăcuțele de înmatriculare ale microbuzului de la o mașină dintr-un cartier suburban. În Washington trebuie să fie zeci de mii de microbuze ca al ei. Este în siguranță. Nimeni nu-i poate lua urma.

El și-a șters transpirația de pe frunte și și-a trecut degetele unei mâini prin păr.

— Iisuse! Nu m-am… Iisuse!

S-a dus la microbuz, a glisat portiera laterală, apoi a suit pe scaunul de lângă șofer. M-am apropiat de mașina lor și Kanezaki a coborât geamul.

— Mulțumesc, am rostit. Vă mulțumesc la amândoi.

Yuki m-a privit și aș fi putut jura că aproape zâmbea.

— Nu vreau să știu, a scuturat ea din cap.

Apoi l-a ațintit cu un deget pe Kanezaki și a spus:

— Acum suntem chit, domnule Departament de Stat.

El a încuviințat încruntat.

— Cam așa ceva.

M-am întrebat ce naiba făcuse pentru ea. Indiferent despre ce fusese vorba, îi ceruse acum să-și plătească datoria și Yuki se conformase.

Speram doar să nu fie cu o dobândă mai mare decât se așteptase.

Capitolul 18

Până la ieșirea din statul Maryland ne-am ținut departe de autostrăzile interstatale; am mers spre nord-vest și am trecut peste Potomac pe podul Point of Rocks, departe de Beltway și de Route 95. Dox a șofat, iar eu am stat pe scaunul de alături. Soarele cobora spre orizont în vest, totuși mai aveam destule ore de lumină. Doream să se întunece. Aproape că mă așteptam să văd o droaie de echipaje de poliție pe urmele noastre, cu farurile aprinse și cu sirenele urlând. Era irațional, bineînțeles, dar la fel fusese și cu cei patru bărbați din Hilton. Eram sigur doar de faptul că aveam să mă simt mai bine cu cât ne îndepărtam mai mult de Washington.

Am ținut deschis radioul, pentru afla știri despre episodul din hotel. Informațiile erau multe, dar confuze și incomplete. Martorii afirmau că auziseră împușcături, poliția instalase cordoane în jurul hotelului și declara doar că investiga un posibil schimb de focuri de armă. Poate că așa se proceda în mod rutinier, sau poate că Horton acționa din culise și exercita presiuni asupra polițiștilor din Washington în numele „securității

naționale” pentru a nu difuza identitățile și afilierile celor omorâți.

Am discutat despre cele întâmplate în hotel și despre breșa din securitatea noastră. Dacă n-o puteam identifica, trebuia să presupunem că rămânea o problemă deschisă, iar senzația unei vulnerabilități ascunse care ne-ar fi putut submina oricând era înnebunitoare.

— Ești sigur că n-ați fost urmăriți? am spus eu.

— Ce dracu’, nici vorbă! a zis Dox. De la aeroport am urmat o rută solidă pentru detectarea filajului. Schimbări de taxiuri, o călătorie cu metroul, totul ca la carte. Nimeni nu ne-ar fi putut urmări fără să ne fi dat seama.

M-am împotrivit imboldului de a-i reaminti că de fapt n-ar fi trebuit să folosească deloc aeroportul. Am recunoscut însă imboldul acela ca fiind cauzat de nevoia de a mă descărca pe cineva, nu pentru că ar fi fost ceva productiv. În plus, chiar dacă ei s-ar fi ținut departe de aeroporturi, dacă nu fuseseră urmăriți, nu fuseseră urmăriți și gata.

— Ai zis că ați fost la o expoziție de arme, am reluat. Poate acolo?

— Am făcut și acolo o rută de detectare. Sută la sută curați.

— Dar…

— Vrei să întrebi despre hotel? Am făcut rezervarea de la un telefon public dintr-o benzinărie din Merrifield, statul Virginia. După ce am fost perfect sigur că eram curați.

— În regulă, dar…

— Telefoanele noastre au fost închise tot timpul. Larison ne-a verificat de două ori. Omul ăsta e la fel de paranoic ca tine.

Am căzut pe gânduri.

— Crezi că el sau Treven l-ar fi putut informa pe Horton?

— Greu de spus. Poate că asasinii din hotel ar fi trebuit să ne lichideze doar pe noi doi, nu și pe ei. În cazul ăsta, cineva n-a fost totuși informat,

pentru că Larison și Treven i-au ciuruit pe toți patru. Ai văzut și tu.

Am aprobat din cap, frustrat și furios. Să ai pe cineva după tine când crezi că ești de neurmărit este unul dintre sentimentele cele mai oribile și mai cauzatoare de vulnerabilitate.

— Știi ce cred eu? a zis Dox.

— Te ascult.

— Cred că intrăm într-o epocă în care liber-profesioniștii ca tine și ca mine vor trebui să se gândească serios la atracțiile pensionării. Vreau să zic că-n prezent există pur și simplu prea multe feluri prin care inamicii pot ajunge la noi. Peste tot sunt videocamere, în spațiul aerian al orașelor americane au început să fie ridicate drone de supraveghere, NSA spionează pe plan intern, guvernul și toate companiile furnizoare de internet și telecomunicații acționează mână-n mână, sateliții și supercomputerele urmăresc, prelucrează și interpretează toate datele obținute… Cred că acum ne aflăm într-o lume în care dacă statul vrea să te găsească, vei fi găsit. Iar asta-nseamnă că ori lucrezi pentru stat, ori nu mai lucrezi deloc.

N-am răspuns. Poate că avea dreptate. Poate că lucrurile ajunseseră într-un punct în care nu mai exista loc pentru unii ca noi. Poate că deveniserăm vestigii, anacronisme, rotițe ce parcurgeau un ultim circuit într-o mașinărie care nu mai avea la ce să ne folosească, o mașinărie pregătită să ne rupă și să ne scuipe afară, astfel ca să poată râșni mai departe încă și mai insensibil și mai inexorabil decât o făcuse vreodată.

Când a început într-un final să se întunece, ne-am oprit la o benzinărie de lângă Culpeper, ca să facem plinul și să mergem la toaletă. Treven și Larison erau uzi leoarcă de transpirație, totuși s-au oferit să mai stea o vreme în benă, pentru că deja se obișnuiseră. Le-am spus despre știrile de la radio, însă nu erau cine știe ce informații. Am discutat pe scurt despre cine ar trebui să cumpere

provizii. Treven avea ochi verzi, Larison degaja aura aceea de pericol, iar eu eram asiatic. Iar Treven și Larison arătau de parcă tocmai ieșiseră dintr-o baie de aburi. În felul ăsta, Dox rămânea cel mai puțin bătător la ochi, și cel mai puțin memorabil, dintre noi patru. A cumpărat un atlas de hărți rutiere, multe sticle de apă și niște batoane cu cereale, apoi am revenit în noaptea care începea să se răcească încetișor.

Am mers mereu spre sud, iar posturile de radio nu ofereau decât știri locale anodine și rapoarte de trafic. Pentru ca, în mod brusc, glasul prezentatorului să devină grav și energic:

— Informație de interes național! S-a raportat un atentat asupra Casei Albe. Un atac sinucigaș cu bombe.

— Iisuse Hristoase atotputernic, a spus Dox și a mărit volumul sonor.

— La locul exploziei au sosit polițiști și paramedici. Se raportează răni și mutilări oribile. Din câte știm, până acum nimeni n-a revendicat responsabilitatea atentatului. Nu este clar nici dacă președintele se află actualmente în Casa Albă.

— Ce naiba spun ăștia? am zis eu. Locul ăla este o fortăreață. Un atentat sinucigaș cu bombe? E ilogic.

— Poate alt avion?

— Ar fi spus.

Dox m-a privit încruntat, după care a revenit cu ochii la șosea.

— Indiferent ce ar fi, se pare că noi am netezit calea spre acțiunea asta. La dracu'! Fir-ar a dracului să fie! Să ne oprim și să-i anunțăm și pe Larison și Treven?

— Nu, mergi mai departe. Asta ar fi trebuit să se întâmple când noi eram în oraș, înțelegi? Acum Washingtonul e închis. Pun prinsoare că unități din Garda Națională opresc traficul pe Beltway, peste tot. Vreau să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de orice s-ar întâmpla acolo.

Mi-am spus că nu era vina noastră, totuși cuvintele lui Dox continuau să-mi răsune în minte.

Indiferent ce ar fi, se pare că noi am netezit calea spre acțiunea asta.

Am continuat drumul, ascultând la radio. Nu s-a anunțat nimic nou, ci în mare parte se repetau informațiile spuse deja, pe tonuri care alternau între isterie și extaz. Treptat, situația a început să se limpezească. Nu fusese un atac asupra Casei Albe în sine, ci asupra unuia dintre posturile de gardă de afară. Fusese totuși o explozie de proporții. Se înregistraseră zeci de răniți în rândul civililor și fusese distrusă o secțiune din gardul de bare din fier ce proteja domeniul. Se părea că președintele nu pățise nimic. El se găsea în Casa Albă și urma să se adreseze națiunii la ora 21.

— Ora de vârf, a comentat Dox pe un ton dezgustat. Probabil o coincidență.

Când am ajuns la Buckingham, statul Virginia, am ieșit de pe Route 15 și am pornit spre vest. Președintele și-a început discursul în direct când ajunseserăm lângă Appomattox.

— Știm cu toții ce s-a întâmplat în seara asta, a zis el. Un individ laș s-a aruncat în aer lângă Casa Albă, omorând și rănind zeci de civili nevinovați. Nimeni din interiorul Casei Albe n-a fost rănit și securitatea clădirii n-a fost compromisă, cu excepția avarierii unui gard. Până acum, nu știm cu exactitate cine a comis atrocitatea aceasta sau motivul pentru care a făcut-o. Puteți fi însă siguri că armata țării noastre, instituțiile de aplicare a legii și serviciile de informații formulează chiar acum răspunsuri la întrebările acestea. Iar când ei își vor fi încheiat misiunea, făptașii vor fi chemați să dea socoteală în fața justiției.

— Așa numesc ei în prezent acțiunile militare, a comentat Dox. Justiție. Probabil că sună mai bine decât invazie, bombardare și măcel.

— Șșș.

— Aș dori în continuare să fac precizări cu privire la un zvon, a continuat președintele. În primul rând, că înainte de a se autodetona, teroristul ar fi strigat, „*Allahu akbar*”, ceea ce înseamnă „Dumnezeu e mare” în limba arabă și este o invocație islamică uzuală, iar uneori un strigăt de război. Nu avem confirmări în această privință și ar fi iresponsabil ca mass-media să prezinte un asemenea zvon ca și cum ar fi fost deja confirmat.

— „Zvon”? a zis Dox. Cine a stârnit zvonul? Se pare că-l stârnește chiar președintele!

— Da, exact asta face, fie în mod deliberat, fie pentru că așa i s-a spus.

— Păi și cum dracu’…

— Șșș. Vorbește iarăși.

— În seara asta, a spus președintele, ne vom ruga pentru victime și pentru familiile lor. Și le vom mulțumi celor din forțele noastre armate și din serviciile de informații, care, chiar în clipele acestea, își riscă viețile pentru a ne proteja țara și libertățile. Să ne rugăm și pentru ei.

S-a auzit apoi vacarmul reporterilor care încercau să pună întrebări, după care a revenit crainicul, explicând că președintele părăsise sala.

Dox mi-a aruncat o privire, apoi a revenit cu ochii la șosea.

— Ce dracu’ facem acum?

— Nu știu.

— Vorbesc serios, John. Vreau să zic… ne-am băgat acum într-un rahat în care n-am fost niciodată.

— Mda.

— Adică – atentate teroriste sub drapel fals? Iar noi suntem cei care le-am fi putut cauza? Iartă-mă dacă par cam sumbru, dar eu nu văd o ieșire simplă de aici.

— Chiar că pari sumbru.

Dox a râs încet.

— Atunci binedispune-mă tu.
— Încerc.
— Ca să nu mai amintesc…
— Știu. Noi am netezit calea.

Nu ne-am mai oprit deloc până la Roanoke. Era aproape miezul nopții și mergeam de peste opt ore. Dox și cu mine i-am informat pe Treven și Larison despre incidentul de lângă Casa Albă. Nimeni n-a spus nimic, dar știam că toți gândeau același lucru: eram terminați.

Am cumpărat mâncare de la fast-food, am umplut iarăși rezervorul camionului și am fost de acord să schimbăm pozițiile.

— Nu-i chiar așa de rău, a comentat Treven. E mult mai răcoare ca înainte, iar amicul tău a fost inteligent să aducă folia aia cu bule. E chiar confortabil, dacă te întinzi pe ea.

Dox și cu mine discutaserăm despre neplăcerea de a fi închiși în benă, unde aveam să fim orbi și neajutorați, în timp ce Treven și Larison șofau. Dacă cineva ar fi pus un lacăt pe ușa din spate, camionul s-ar fi transformat într-o închisoare. Bineînțeles, nimeni n-avea un lacăt la el și nici n-avusese timp să cumpere așa ceva… totuși… În cele din urmă însă chiar nu conta, pentru că ce alternativă aveam? Niciunul dintre noi nu putea să riște transportul public. Dox avusese dreptate despre șansele noastre de a ne ascunde de supravegherea din statul modern. Iar Larison avusese dreptate când îi spusese lui Treven că dacă mergeai singur însemna să fii primul arestat. Dacă doream să ne păstrăm șansele de a rezolva situația asta, cel mai bine era să rămânem împreună și să găsim o cale de contraatac.

Treven și Larison erau indiferenți în privința mâncării, așa că am fost bucuros când, în dimineața celei de-a doua zile, Dox a insistat să ne oprim la un magazin Whole Foods de lângă Nashville. Ne-am încărcat cu destule alimente ca să putem ajunge confortabil la Pacific, apoi am

căutat un Wal-Mart și am cumpărat două perne și saci de dormit pe care i-am pus în benă. Pernele erau excelente, însă Dox avusese dreptate – când soarele era sus pe cer, aici era o veritabilă saună și nu existau metode bune pentru a răcori locul. Ne-am gândit să cumpărăm pungi cu gheață, dar apoi am renunțat. Nu doream să riscăm ca o dâră de apă ce șiroia în urma noastră să atragă atenția vreunui echipaj de poliție de pe autostradă.

Ne-am oprit de asemenea la un Starbucks, ca să pot accesa Wi-Fi gratuit de acolo și să intru pe site-ul securizat. Nu prea era cazul să mă aștept la un mesaj de la Horton, care să încerce să explice inexplicabilul. El știa cât de inutil ar fi fost așa ceva în circumstanțele date. Se folosise de noi, apoi încercase să ne elimine, fiindcă acum reprezentam o complicație nerezolvată. Știam că va încerca din nou, tot așa cum Horton știa că ne vom strădui să i-o luăm înainte și să ajungem primii la el. Situația era atât de clară, încât ar fi fost inutil, sau chiar absurd, orice ar fi spus oricine.

Mă aștepta însă un mesaj de la Kanezaki. El descria atentatul de la Casa Albă, care fusese relatat în mass-media mai mult sau mai puțin corect după reportajele inițiale confuze. Mai adăuga că NSA interceptase discuții despre alte atentate ce urmau să aibă loc. Se vorbea că președintele analiza un răspuns major. Kanezaki voia să-i telefonez și i-am scris că n-o puteam face, pentru cel puțin o zi sau două. După ambuscada din hotel, paranoia mea clocotea pur și simplu. Poate că Horton reușise să colaționeze suficiente date provenite de la videocamerele de supraveghere din aeroport și de la imagistica sateliților, pentru a ne urmări până la Hilton. La urma urmelor, el se așteptase să fim în oraș. În cazul ăsta, și dacă ne pierduse urma după hotel, atunci, cu toată tehnologia din lume, noi aveam să fim deocamdată proverbialul ac în carul cu fân. Nu

doream să-mi asum absolut niciun risc ca un apel telefonic să fie depistat ca provenind tocmai de aici, un loc atât de îndepărtat din vest, pe baza căruia inamicii ne-ar fi putut prezice traiectoria viitoare. Pe baza căruia Horton ar fi putut chiar să ne ghicească destinația finală și motivul pentru care mergeam acolo.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Treven șofa, cu mine alături. În general, șoselele erau straniu de tăcute, totuși, periodic, tăcerea era destrămată de trecerea câte unui convoi militar, după care absența traficului părea chiar și mai sinistră.

I-am pus lui Treven aceleași întrebări de securitate pe care i le pusesem lui Dox, dar n-am aflat nimic nou. Dacă el ascundea ceva, atunci ascundea bine. Mi-a spus câte ceva despre propriile lui experiențe. Debutase în Mogadiscio. Suise în ierarhia operațională, de la desant aerian, la Forțe Speciale și acum la ASI. Era un ins foarte competent, fără doar și poate, așa cum reieșea atât din CV-ul acela, cât și din ce văzusem cu propriii mei ochi la hotel. Cu toate acestea, nu simțeam că aș fi avut cu el aceeași conexiune pe care începusem s-o simt cu Larison. În Larison percepeam anxietatea, dar și un țel. În Treven percepeam mai degrabă… confuzie. Și compensare. Dar nu știam pentru ce anume.

Ascultam un post de muzică country, când, la fel ca în ziua anterioară, glasul până atunci liniștitor și calm al DJ-ului a intervenit ascuțit și speriat după un cântec:

— O altă știre îngrozitoare, a rostit el, după atentatul de ieri asupra Casei Albe. Un atentat sinucigaș cu bombă în Mall of America din Minneapolis. Un camion a intrat în plin într-o clădire, cauzând prăbușirea parțială a construcției. Știu că nu puteți vedea imaginile, fiindcă acesta este un post de radio, dar eu mă uit acum la televizor și trebuie să vă spun, Doamne, Doamne,

este de nedescris! Parcă ar fi o repetare a Turnurilor Gemene. Oameni buni, îmi pare rău s-o spun, dar atentatul de ieri n-a fost izolat. Așa ceva trebuie să fie coordonat. Să ne rugăm ca guvernul să facă ceva pentru a ne proteja.

— Să-mi bag picioarele, a zis Treven, și asta a fost tot, altceva nu mai rămăsese de spus.

Am continuat drumul încruntați, ascultând cu atenție, temându-ne de ce mai puteam auzi.

Următorul anunț a sosit când eram lângă Memphis. Alte două atentate sinucigașe cu bombe: unul la un meci al lui Giants în AT&T Park din San Francisco, celălalt într-o biserică din Lubbock, Texas. Alte victime în masă. Descrieri macabre de oameni arși, îngropați de vii și orbiți. Reporterii intervievau supraviețuitori buimăciți, oameni isterici care încercau să-și găsească membrii familiilor, părinți ce zbierau de durere strângând în brațe corpurile sfârtecate ale fiilor și fiicelor.

— Țara o s-o ia razna după asta, a mormăit Treven sumbru.

Am încuviințat din cap.

— Exact asta-i ideea. Dacă 11 septembrie, plus nițel antrax după aceea au putut-o face s-o ia razna, imaginează-ți ce ai putea obține dacă ai amplifica nivelul acela de frică. Și să-l menții ridicat.

Ne-am urmat drumul. Toate posturile de radio nu difuzau acum decât reportaje speciale. Atentatele schimbaseră complet grila de programe. Când oboseau să recicleze aceleași știri, treceau la interviuri cu oameni de pe stradă. Alegerea lor nu era tocmai aleatorie și poate că existau și pacifiști îndârjiți care erau trecuți cu vederea, oricare se temeau să vorbească, totuși impresia cu care am rămas după multe ore de ascultat radio non-stop a fost că americanii se găseau în ghearele unei furii atavice. Redacțiile posturilor de radio primeau telefoane de la oameni care cereau internarea în lagăre a bărbaților musulmani, închiderea

granițelor și bombardarea nucleară a orașelor Mecca și Medina.

— Și eu aș fi simțit la fel, a spus Treven, dacă n-aș fi știut ce se-ntâmplă de fapt.

— Nu contează cine trage sforile în culise. Răspunsul fie este solid din punct de vedere tactic, fie nu este.

— Eu nu vorbesc despre tactică acum. Vorbesc despre ce aș fi simțit.

— Am înțeles. Și asta este exact frumusețea acțiunii lor. Fii atent! Până acum au fost patru atentate. Casa Albă – un simbol-cheie al națiunii. Cel mai mare mall din țară – un simbol-cheie al economiei și shoppingului consumatorilor. O biserică – pentru a-i face pe oameni să simtă că le este atacată religia. Și un atentat asupra sporturilor – religia seculară a Statelor Unite. Toate aspectele cu care se identifică cultura națională, pe care le consideră sacre și care sunt răspândite în toată țara. Mai lipsește un singur obiectiv pentru a-i face pe cetățenii americani să-și piardă ce le-a mai rămas din rațiune și să cedeze complet înaintea genului de sentimente despre care vorbești.

— Care anume? a întrebat Treven.

— O școală. Una sau poate mai multe.

M-a privit scurt.

— Hristoase!

— Da. Bănuiala mea este că dacă nu vor obține ceea ce doriseră după cele făcute până acum, atunci vor intensifica presiunea. Școlile ar trebui să fie decisive. Gândește-te la Beslan. Sau la tabăra aceea din Norvegia.

— Crezi că vor ajunge așa departe?

— Vezi vreo indicație în sens contrar?

Am mers mai departe în cadențele isterice ale știrilor care erau repetate întruna. Mă uitam la peisajele ce treceau pe lângă noi, dealuri înverzite și păduri, terenuri terasate pentru agricultură și orășele cu nume ca McCrory, Bald Knob și Judsonia. Cerul era albastru, absurd de strălucitor.

Șoseaua era cenușie în căldura care făcea contururile să tremure și părea că s-ar putea întinde la nesfârșit.

Majoritatea posturilor de radio difuzau speculații. Al-Qaeda din Irak. Al-Qaeda din Yemen. Al-Qaeda din Peninsula Arabică. Iran. Libia. Frăția Musulmană. Celule teroriste inactive din SUA și câte mai puteau exista. De ce ei ne urau, de ce ei iubeau moartea mai mult decât viața? Dincolo de geamul camionului, topografia era indiferentă și nemodificată, dar simțeam că țara pe care o traversam se schimbase irevocabil de când începusem călătoria asta, într-un timp care în sine părea improbabil, îndepărtat, suprareal. Mi-am închipuit că noi patru, aflați în camionul ăsta, eram un soi de microbi care fuseseră injectați discret în sistemul arterial al Statelor Unite și erau urmăriți de limfocite T ucigașe, în vreme ce corpul politic nevăzut din jurul nostru era străbătut de convulsiile febrei și delirului.

Detestam că noi fuseserăm parte din oroarea pe care o auzeam descrisă la radio. Însă ce am fi putut face, decât să încercăm să ne protejăm pe noi înșine?

Periodic, ne opream pentru pauze de toaletă și aprovizionare. Vedeam peste tot cumpărători panicați, care achiziționau bandă adezivă, folii de plastic, conserve, apă îmbuteliată. Tabletele de iod erau imposibil de găsit și se părea că exista o piață neagră prosperă pentru contrafaceri mexicane de Cipro, medicamentul pentru antrax. Am văzut magazine Wal-Mart complet golite de dispozitive pentru purificarea apei și echipamente de camping. Vânzările de arme explodaseră de-a dreptul, iar muniții nu se mai găseau deloc.

Am continuat să șofam în schimburi: doi în față, ca să ne asigurăm că șoferul nu adoarme; doi în benă, pentru a se odihni, cel puțin teoretic. Unicele pauze erau la grupurile sanitare de pe autostradă, unde parcam departe de alte vehicule, pentru ca

aceia care erau în spate să poată intra și ieși fără a fi observați.

Moțăiam în benă cu Treven, când m-a trezit senzația că ne opream. Aici nu pătrundea nicio rază de lumină. Probabil că era noapte.

Am auzit trei ciocănituri în ușă – semnalul că totul era în regulă, pe care-l utilizam pentru a preveni neînțelegeri. Oricum aveam deja în mână pistolul Supergrade.

Ușa s-a deschis și i-am văzut pe Larison și Dox. Afară era amurg, încă nu se întunecase. Puteam auzi greierii cântând în iarba de pe marginea șoselei, dar în rest seara era tăcută. Aerul care-mi atingea pielea se simțea minunat de răcoros și înviorător.

— Unde suntem? am întrebat.

Am coborât și am băgat pistolul la spate, sub cămașă. Picioarele îmi înțepeniseră și am făcut câteva genuflexiuni ca să mă dezmorțesc.

— Lavaca, statul Arkansas, a răspuns Larison. La sud de Parcul Național al pădurii Ozark.

Dox și-a băgat capul în benă.

— Dumnezeule, așa pute aici? Cred că nu-mi dau seama când stau înăuntru, pentru că mă obișnuiesc, dar e clar că după ce ajungem în Los Angeles trebuie să ne găsim o cameră cu duș.

Mi-am rotit brațele și le-am scuturat, ca să-mi pun sângele în mișcare.

— Tot n-am ieșit din Arkansas? Dumnezeule, dar mare mai e țara asta!

Larison a început și el să facă mișcări de stretching.

— Suntem la numai câțiva kilometri de granița cu Oklahoma. Am parcurs aproape jumătate din drum.

M-am uitat în jur. Ne aflam pe un drum de pământ. În stânga se vedea un hambar vechi, care părea abandonat, iar lângă el era o cisternă micuță. Cerul, indigo deasupra capului și în spatele nostru, și albastru-intens transformându-se în trandafiriu

spre vest, era senin. Secera lunii apăruse deja pe firmament, ca și primele stele.

— De ce ne-am oprit? am întrebat. Vreți să ne schimbăm?

— Îmi este indiferent, a răspuns Larison, dar președintele o să țină altă cuvântare la oră de vârf și ne-am gândit că poate vreți să-l auziți.

Am privit iarăși în jur. Era un loc destul de pustiu ca să putem risca un popas. M-am uitat la ceas. Era opt fără câteva minute – aproape ora 21 în Washington.

Am urinat toți la liziera din apropiere, apoi am coborât geamurile cabinei camionului și am stat afară, Dox și cu Larison în partea șoferului, eu și Treven în cealaltă parte, ascultându-l pe crainic care ne-a reamintit inutil evenimentele din cursul zilei și a speculat cu privire la reacția președintelui. Am fost pătruns din nou de senzația că făceam parte din tot ce se petrecea, dar că, simultan, eram în mod clar izolat, îndepărtat de toate.

La ora 21 fix, președintele a început să vorbească. Tonul îi era grav și măsurat.

— Astăzi națiunea noastră a fost victima unui val fără precedent de atacuri lașe și teribile împotriva unor ținte civile. Avem dovezi că unele dintre aceste atentate au fost comise de celule de fanatici islamiști, care au fost reactivate. Altele au fost comise de indivizi despre care credem că sunt auto-radicalizați.

— „Auto-radicalizați”? a repetat Dox. Ce dracu-nseamnă așa ceva? Stă omul liniștit și-și vede de treaba lui și deodată se auto-radicalizează brusc?

— Astăzi, a continuat președintele, m-am întâlnit cu lideri ai Congresului. Am discutat despre noua legislație care va asigura că voi dispune de instrumentele necesare pentru a-mi îndeplini obligația de a garanta securitatea națiunii în fața acestei amenințări fără precedent. Am fost foarte mulțumit de natura impresionat de

cooperantă a discuțiilor noastre. Nimeni nu face jocuri politice cu siguranța cetățenilor americani. În scurt timp vom anunța măsuri noi bazate pe discuțiile acelea. Voi anunța de asemenea realocări ale unor posturi-cheie în administrația mea, pe care le voi face cu intenția de a avea echipa cea mai flexibilă, simplificată și eficientă care să asigure securitatea americanilor.

Într-un moment ca acesta, nouă, cetățenilor Statelor Unite, ne este imposibil să nu ne reamintim de ziua teribilă când fanatici au lovit cu avioane în World Trade Center, în Pentagon și, mulțumită unor pasageri curajoși, s-au prăbușit pe un câmp din Pennsylvania. Este imposibil să nu ne reamintim oroarea acelor atrocități. În același timp, să ne reamintim, de asemenea, curajul, hotărârea și unitatea de scop din ziua aceea, și din zilele ce i-au urmat. Chiar și acum, când ne înmormântăm morții și jelim alături de familiile lor, să ne angajăm că și de data aceasta ne vom dedica acțiunilor și fermității de care am dat dovadă atunci.

Să fie foarte clar: țara noastră este atacată. Și să fie la fel de clar: ne vom apăra. Vă mulțumesc și Dumnezeu să binecuvânteze America!

— Domnule președinte, a strigat un reporter, avem informații despre viitoare atentate?

— În clipa aceasta nu pot să comentez despre așa ceva, a răspuns el.

— „În clipa aceasta”, a repetat Dox. Un semn sigur că un politician îți urinează-n cap și-ți spune că de fapt plouă. La fel și cu „să fie foarte clar”, că tot veni vorba.

Alt reporter a strigat:

— Domnule președinte, ne puteți spune ceva despre noile măsuri pe care le-ați discutat cu liderii Congresului? Și, dacă suntem atacați, de ce nu le-ați implementat deja?

— Legile noastre, a răspuns președintele, trebuie să fie nu numai necesare, ci și adecvate.

Este esențial ca, în combaterea amenințării teroriste, să avem grijă să nu ne subminăm propriile valori.

— Ticălos viclean, a zis Dox.

— Domnule președinte, a strigat alt reporter, puteți comenta despre zvonurile că decesele lui Tim Shorrock și Jack Finch au fost asociate acestor atentate? Că ele au avut scopul de a vă slăbi capacitatea de reacție?

— Tim și Jack, a răspuns președintele, au fost eroi americani care și-au dedicat viețile pentru slujirea patriei lor. Nu am niciun comentariu de făcut despre zvonuri și voi spune doar că munca echipelor pe care ei le-au condus cu atâta pricepere a continuat neabătut și că, în scurt timp, le voi anunța înlocuitorii.

Președintele a părăsit sala în toiul unei cacofonii de întrebări strigate, iar crainicul a început să repete tot ceea ce auziserăm deja. Larison s-a ridicat și a închis radioul.

— În regulă, a zis el, se pare că totul merge mai mult sau mai puțin conform planului.

— Cu excepția faptului că noi n-ar trebui să mai fim în viață, a spus Dox. Noi suntem unicul impediment, mic, dar neplăcut, din strategia lor.

În clipa aceea, am înțeles brusc. Am înțeles ce nu observasem până atunci.

— Dacă se află că Finch a fost asasinat, am rostit cu glas tare, Horton nu va fi îngrijorat că oamenii se vor întreba despre cel care i-a urmat lui Finch la conducere?

Ceilalți m-au privit.

— Jocul lui Horton este deja foarte riscant, dar pe măsură ce evenimentele se vor derula, este inevitabil să nu se discute despre posibilitatea de a fi fost acțiunea cuiva din interior. Și asupra cui se vor focaliza discuțiile? Asupra celor care au obținut beneficiile cele mai evidente. Vreau să spun că nu mi se pare un efort prea mare să treci

de la întrebarea dacă Finch a fost asasinat, la întrebarea „Cine-i individul care i-a luat locul?”

— Probabil că de aceea Hort dorea decese aparent naturale, a zis Larison.

— Și eu m-am gândit la fel, am încuviințat. Apoi însă Horton a anunțat povestea cu cianura. Sigur că da, este un mod excelent de a determina toată securitatea națională din SUA să încerce să ne vâneze și să ne facă să dispărem permanent, însă în același timp tinde să-l implice pe el, chiar dacă numai evidențiind faptul că el n-a beneficiat de un accident, ci de un asasinat în scop politic.

— Înțeleg ce zici, a spus Larison. Și ce crezi c-ar însemna?

Era frustrant. Simțeam că puneam întrebarea corectă, însă nu știam cum să-i răspund.

— Nu știu, am recunoscut. Atâta doar că… indiferent care-i planul real al lui Horton, nu cred că deocamdată îl înțelegem.

După ce am parcurs câțiva kilometri, am găsit un local Starbucks, unde am intrat pe site-ul securizat. Alt mesaj de la Kanezaki:

> *Toate informațiile și zvonurile ce sosesc în comunitate se referă la celule islamiste reactivate și la alte atentate ce vor urma. Nu știu cum sunt introduse, pentru că sunt aiureli, dar se pare că există surse multiple și consensul este că sunt exacte. În plus, nimeni nu vrea să fie cel care să greșească prin subestimarea viitoarelor evenimente, în cazul în care va fi într-adevăr ceva teribil. Toți își amintesc informarea zilnică a președintelui din 6 august 2001, despre hotărârea al-Qaeda de a ataca SUA. Despre aura negativă pe care a proiectat-o ulterior asupra președintelui Bush.*

Un prieten din Consiliul Național de Securitate spune că consilierii-cheie ai președintelui îl ghidează spre anunțarea unei așa-numite „stări de necesitate”, indiferent ce dracu' înseamnă de fapt. Ei recomandă ca președintele să aleagă dintre trei cursuri de acțiune: 1) Să lase FBI-ul și instituțiile locale de aplicare a legii să se ocupe de situație; 2) Să declare legea marțială și să suspende Constituția; sau 3) Să declare „stare de necesitate” și să trimită Garda Națională pentru paza unor obiective-cheie guvernamentale și civile. Evident, prin comparație cu discreția politică a primei propuneri și demența demonstrabilă a celei de-a doua, a treia pare alegerea evidentă. În plus, ea îi oferă președintelui flexibilitatea de a intensifica acțiunile sau de a le diminua, în funcție de desfășurarea evenimentelor.

Se vorbește, de asemenea, despre atacuri asupra școlilor. Cred că persoane din interiorul administrației vor sifona informația asta. După aceea, reporterii îl vor întreba pe președinte dacă este adevărat, el va răspunde că nu comentează și establishmentul mediatic va susține în unanimitate amplasarea Gărzii Naționale și starea de necesitate, fiindcă dacă vor fi atacate școli, părinții își vor ține copiii acasă, ei nu vor mai putea merge la muncă și economia va intra în declin.

Până se va termina totul, suspendarea Constituției va părea unica acțiune logică, centristă și responsabilă. Iar asta va însemna un dezastru. Trebuie să-i punem capăt.

Cheia este Horton. Eu însă nu știu nici unde este și nici cum să ajungem la el. Sună-mă imediat ce poți.

Am auzit apoi câteva conversații între localnici. Un bărbat rostea, în mod tipic:

— Dacă aflăm clar că înapoia atentatelor sunt musulmani, eu zic să dăm cu nucleara în nenorocitele lor de țări, să le topim deșerturile până se fac sticlă. Asta e – s-a terminat cu „băieții de treabă", s-a terminat cu convorbirile, s-a terminat cu încercările de a ne înțelege reciproc. Dacă asta vreți, asta să căpătați. Mai întâi însă aș zice să-i trimitem și pe toți blestemați de musulmani americani trădători și spioni înapoi în țările lor de origine, ca să poată fi acolo, exact în centrul norului-ciupercă, da, dom'le. Și-o să apăs eu cu mâna mea butonul ăla. Îți garantez că n-o să fiu nici măcar primul la coadă, ci o să fie o mulțime de americani înșiruiți să facă același lucru.

Nimeni nu l-a contrazis. Am înțeles că isteria era ceva în care ne puteam ascunde, cel puțin la nivelul populației, deoarece nu ne potriveam în profilul care fusese generat în imaginația publică.

Ne-am continuat drumul și am traversat „Mânerul tigăii" Oklahoma, ținându-ne departe de Oklahoma City și chiar de Amarillo, iar suferința și furia din Lubbock ni s-au părut dureros de aproape. Au urmat apoi drumurile netede și prăfuite din New Mexico, prin pădurile naționale Sitgreaves și Tonto din Arizona, am ocolit Phoenix, mergând prin Prescott, după care am trecut peste fluviul Colorado și am intrat în California. Am rămas permanent pe Interstate 10, ocolind Parcul Național Joshua Tree, în loc să folosim șoselele mai liniștite din nord, care ne-ar fi adus inconfortabil de aproape de baza Marinei de la Twentynine Palms. Într-un final, cu soarele răsărind în spatele nostru, am ajuns pe țărmul

Pacificului, în Santa Monica. Toată călătoria durase trei zile și trei nopți, pe drumuri secundare și fără să depășim nici măcar cu un kilometru viteza legală; în mare parte, fusese un marș forțat care se derulase ca prin pâclă, o parte parcurs în cabina camionului, iar restul în căldura înăbușitoare și bezna benei, timp în care forțele guvernului ne vânau peste tot. Dar reușiserăm. Ajunseserăm la destinația dorită.

Acum trebuia doar s-o găsim pe Mimi Kei. Și, prin intermediul ei, pe Horton.

PARTEA a III-a

De acum nu mai putem deosebi propaganda de eșt

i
r
i
.

JONATHAN ADELSTEIN, comisar al Comisiei

Federalede Comunicații

Dar dacă el i te le apr

e
c
i
a
z
ă
c
ă
r
e
f
o
r
m
a
e
s
t
e
i
m
p
o
s
i
b
i
l
ă
p
e
n
t
r
u
c
ă
p
r
o

b
l
e
m
e
l
e
s
u
n
t
p
r
e
a
m
a
r
i
,
s
a
c
r
i
f
i
c
i
i
l
e
p
r
e
a
i
m
p
o

r t a n t e , p u b l i c u l p r e a l e s n e d e d i s t r a s ? D a c ă d i

sonanțe icognitive nuis-a acordat atenție sufl

i c i e n t ă î n t e o r i i l e n o a s t r e d e s p r e f u n c ț i o n a r

e a m a r e l u i j u r n a l i s m … ș i , d e f a p t , n u f u n c ț i o n e

a
z
ă
î
n
m
o
d
f
r
e
c
v
e
n
t
?

J
A
Y
R
O
S
E
N
,
N
Y
U
S
c
h
o
o
l
o
f
J
o

u
r
n
a
l
i
s
m

N
o
i
,
a
m
e
r
i
c
a
n
i
i
,
s
u
n
t
e
m
i
n
o
c
e
n
ț
i
i

supremi. Noi credem mereu, cu disperare, că ded

atașat guvernului nespune adevărul.

SYDNEY SC

Capitolul 19

Am găsit un loc care arăta adecvat: Rest Haven Motel. Se afla destul de aproape de Estacadă, pe o stradă cu clădiri atât comerciale, cât și rezidențiale. Era o construcție micuță, fără etaj, decolorată de soarele din Santa Monica, cu o parcare privată în spate și un al doilea corp separat de camere, cu propria sa intrare. Liniștit și în același timp destul de aproape de traficul și animația din intersecția dintre Pico Boulevard și Lincoln Boulevard, pentru a nu ne face griji că băteam la ochi. Dox a intrat cu spatele în parcare, astfel ca Larison și Treven să poată coborî neobservați din benă, și a plătit cash pentru o cameră în corpul separat. După aceea am intrat acolo, unul câte unul. Toți arătam ca naiba: nespălați, nebărbieriți, neîngrijiți. Ca niște oameni cu necazuri. Ca niște fugari.

Am tras cele două saltele gemene pe podea, după care am petrecut câteva ore de vis, alternând între baia micuță, unde am făcut duș și ne-am bărbierit, și saltelele pe care am moțăit. După aceea am examinat camera, căutând orice obiect pe care Kei l-ar fi putut utiliza ulterior pentru a identifica locul unde fusese ținută. Am strâns plicuri de chibrituri și un pix cu numele motelului, pliante ce făceau reclamă serviciilor oferite și atracțiilor din zonă, ca și un insert din plastic cu adresa și numărul de telefon, pe care l-am scos din aparatul telefonic al camerei. Toate astea aveam să

le aruncăm mai târziu, departe de motel. Într-un final, ne-am apucat de treabă.

Mai întâi aveam nevoie de mijloace de comunicare. Examinaserăm telefoanele mobile pe care ni le dăduse Horton și nu găsiserăm dispozitive de urmărire, totuși ceva îi permisese să ne localizeze în Capital Hilton și, pentru orice siguranță, le aruncaserăm de mult, tocmai în Culpeper. Aveam nevoie de altele noi și l-am însărcinat pe Dox, care avea un act de identitate fals despre care susținea că nu fusese utilizat absolut niciodată, să ne procure patru telefoane cu cartele preplătite, de la diverși dealeri. Larison și Treven urmau s-o găsească pe Mimi Kei. Nu știam unde locuia, așa că punctul de pornire avea să fie site-ul UCLA Film School și instituția în sine. Eu mi-am oferit sarcina plină de glorie să găsesc o spălătorie cu mașini automate operate cu fise și să spăl hainele. Toți purtam ultimele rânduri de haine curate.

Înainte de a porni, Larison a folosit accesul Wi-Fi gratuit al motelului și iPad-ul pentru a intra pe pagina de Facebook a lui Mimi Kei. Era frumoasă: o metisă afro-asiatică, abia trecută de douăzeci de ani, cu păr negru inelat, lung până la umeri. Buze senzuale și surâs plin de viață. Larison avusese dreptate în privința fotografiilor cu Horton: imaginea dură, profesională a bărbatului lipsea cu desăvârșire, înlocuită de cea a unui tată radios.

— Interesant că ea nu-l identifică după nume în legende, am comentat. Doar „tata”.

Larison a încuviințat din cap.

— Sunt sigur că el i-a explicat că trebuie să păstreze discreția în privința lui. De acord, Horton nu-i ditamai președintele, dar are niște inamici capabili. Bănuiesc că de aceea pagina ei este protejată pentru confidențialitate. Ceva mai puțin obișnuit pentru o studentă care se străduiește din răsputeri să-și creeze cât mai multe relații în lumea filmului.

— N-ar trebui totuși să presupunem că ea este o civilă complet neștiutoare, a spus Treven. Dacă Hort a învățat-o câte ceva despre securitatea personală, atunci a învățat-o cu siguranță și altele. Nu-i imposibil să-i fi spus chiar să fie mai grijulie în prezent.

M-am uitat la el aprobator.

— Asta-i o observație pertinentă. Ba chiar m-ai pus pe gânduri…

Am reflectat aproape un minut, apoi am zis:

— Știm că Horton este preocupat de siguranța lui Kei. Atunci, în ce fel o protejează el?

— Nimeni nu știe de ea, a răspuns Larison.

— Nu bag mâna în foc pentru „nimeni”, am comentat, dar așa este. În principal, Horton o protejează făcând-o necunoscută. Există o denumire pentru așa ceva, nu?

Treven a dat din cap.

— Securitate prin obscuritate.

— Exact, am zis. Securitate prin obscuritate. Poate fi un supliment util la alte forme de securitate, totuși un ins ca Horton s-ar bizui exclusiv pe ea? S-ar bizui exclusiv pe ea ca să-și protejeze fiica?

— Înțeleg ce spui, a zis Dox. Poate că în momente obișnuite s-ar baza pe ea, dar momentele actuale nu sunt nici pe departe obișnuite. El este implicat în atentate sub drapel fals și plănuirea unei lovituri de stat, care este în sine o nebunie, dar în plus și-a arătat intențiile prin ambuscada din Washington. Acum ar trebui să fie îngrijorat în privința fiicei lui.

— În regulă, am spus. Acum puneți-vă în pielea lui. El își spune că probabil nu va fi nicio problemă, că nimeni n-are nicio cale prin care măcar să afle de existența lui Kei… totuși… Ce face atunci?

— Îi telefonează, a răspuns Treven. Îi spune să fie prudentă.

— Ea îl ascultă?

Treven a scuturat din cap.

— O studentă la cinematografie, atât de departe de lumea în care trăiește el? Nici vorbă! În orice caz, nu într-un mod semnificativ. Și chiar dacă l-ar asculta, el ar ști că fiica lui nu are abilitățile necesare pentru a acționa cu adevărat pe baza avertismentului său.

— De acord. Și atunci cum va proceda el?

— Va trimite niște oameni s-o supravegheze, a zis Larison.

Am încuviințat din cap.

— O să-i spună fetei despre oamenii aceia?

— Nu, a răspuns Treven. Nu vrea s-o sperie.

— Exact. Asta înseamnă că ei nu funcționează ca niște bodyguarzi care protejează un client conștient de prezența lor, ci trebuie să fie discreți și retrași. Întrebarea este: ce fac ei în clipa asta?

— Se gândesc la felul cum am proceda noi, a zis Larison. Unde am aborda fata? Cum? Și ar fi atenți în privințele respective.

Am aprobat încetișor.

— Iar acum noi ar trebui să fim atenți la ei.

Nu mai erau multe de adăugat. Poate că-i acordam prea mult credit lui Horton. Sau poate că el merita creditul respectiv, dar, după cele petrecute în Washington, nu mai dispunea de resurse. Oricum ar fi stat lucrurile, trebuia să pornim de la ipoteza existenței unor inamici. Și de aceea aveam să fim precauți în abordarea lui Kei.

Treven și Larison au plecat. Au luat una dintre cheile camerei, iar eu am păstrat-o pe cealaltă. Misiunea mea avea să dureze probabil cel mai puțin, așa că aveam să revin primul în cameră și le puteam descuia și celorlalți.

Am găsit o spălătorie pe Lincoln, la nici patru sute de metri de motel. O femeie cu văl islamic își împăturea hainele spălate lângă unul dintre uscătoare. Ceilalți clienți îi aruncau priviri repetate, pentru ca apoi să-și ferească iute ochii. Abia dacă m-au băgat în seamă.

Am pus hainele în două mașini și, în timp ce așteptam să-și termine ciclul, am folosit Wi-Fi gratuit al spălătoriei pentru a intra pe site-ul securizat. Am găsit un mesaj de la Kanezaki:

> *Zona Washingtonului este închisă. Toți purtătorii de cuvânt recită „Nu vă panicați, oameni buni, totul este sub control”, dar în culise există o agitație de nivel maxim. Și vă caută pe voi. Ipoteza este că vă aflați undeva în oraș, ceea ce este bine. Sper că sunteți foarte departe.*
>
> *Dintr-o zi în alta se așteaptă din partea președintelui să țină un discurs cu un anunț foarte important. Nu știu ce va fi. Știu doar că dacă vor mai urma două atentate, America va înnebuni complet. Mi se pare că am ajuns în punctul culminant.*
>
> *Avem nevoie de un mod prin care să ajungem la Horton. Telefonează-mi.*

I-am răspuns în scris:

> *Lucrăm la ceva. Ar trebui să știu într-o zi sau două. O să-ți telefonez atunci.*

După ce am terminat cu hainele, le-am luat înapoi la motel și am așteptat în cameră. Dox a sosit primul. Zâmbind larg ca de obicei, a trântit pe unul dintre paturi două pungi mari de hârtie de la băcănie, a scotocit în una dintre ele și a scos patru telefoane mobile și patru căști cu fir.

— Misiune încheiată, a zis el. Le-am cumpărat de la trei dealeri diferiți, cu două seturi diferite de acte, așa că n-ar trebui să se poată descoperi niciodată că le-am cumpărat noi. Nicio veste de la Larison și Treven?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. În cealaltă pungă ce ai?

Dox a băgat mâna în ea și a început să scoată.

— Salate de fructe exotice, salată verde, diverse *wrap*-uri gustoase, niște *smoothie* cu proteine, chestiile obișnuite. Plus șase cutii de Red Bull, fiindcă, nu știu cum te simți tu, dar eu sunt nițel ofilit după recenta noastră călătorie.

Am luat o salată de fructe.

— Inteligent din partea ta.

— Dacă tu te ocupai de rufe, m-am gândit că măcar atât pot face și eu. Mi-ai înălbit rufăria de corp și ai folosit intensificatori de strălucire a culorilor?

Am chicotit fără să vreau.

— Cred că va trebui să te mulțumești cu simplul fapt că acum miros a curat.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis Dox, însă de cu totul altă natură. Să zicem c-o răpim pe Mimi Kei. Și-i spunem lui moș Horton că ne-am gândit s-o facem pe fiică-sa să sufere dacă nu-i dispus să ne dea diamantele și așa mai departe. Dar dacă ne înșelăm în privința lui? Dacă el nu cedează șantajului? Cât de departe suntem dispuși să mergem? Vreau să zic – îi trimitem un deget prin poștă? O ureche? Ce facem?

Am aprobat din cap.

— Știu. M-am gândit și eu la asta.

— Nu vreau să crezi că te iau pe ocolite, dar eu am ceva experiență despre ce-nseamnă să fii ținut ostatic – „ostatic” în cazul ăsta însemnând tortura prin simularea înecului, șocuri electrice aplicate legendarelor mele organe genitale și amenințări de îndepărtare a numitelor organe genitale prin utilizarea unor instrumente ascuțite, dacă o anumită persoană nu se conforma cererilor răpitorilor mei. Îți sună cumva cunoscut?

Se referea la Hilger, care-l ținuse pe Dox prizonier, sperând să ajungă la mine. Evenimentele nu se desfășuraseră așa cum sperase Hilger, totuși lunetistul avusese de suferit.

— Da, am zis, știu la ce te referi.

— Îți spun – doar între noi doi – că nu mă simt în largul meu să-i fac rău unei fete care n-are absolut nicio legătură cu toate astea. Vreau să zic că tăticul meu m-a învățat că gentlemenii se pot ucide între ei, preferabil cu arme de foc, și nu-i nicio problemă, dar noi trebuie să le respectăm pe femei. Sunt convins că sună ca o mare prostie pentru majoritatea ucigașilor tăi mai moderni, egalitariști și auto-actualizați, dar așa am fost eu crescut.

— Am înțeles.

— Și mai știu că tu ai o chestie vizavi de femei și de copii.

— Da.

— Atunci… încercăm doar o cacealma?

Am încuviințat.

— Cred însă că Horton nu va risca atunci când va afla că este implicat Larison.

— De acord, dar pe de altă parte chiar asta-i problema: eu nu cred că Larison va juca la cacealma. Eu cred că tipul ăsta – și să știi că nu vorbesc deloc nerespectuos despre el, pentru că-i în mod evident dat dracului – e nițel cam… Cum să zic? Știi, există unii câini, câini mari, care te-ar putea omorî, dar n-o fac, fiindcă sunt câini buni. Poți avea încredere în ei. Alți câini se uită la tine și nu știi ce mama naibii gândesc. Sau ce-ar putea face. Așa-i Larison pentru mine. Eu nu știu în niciun moment ce va face el. Ba nu sunt sigur că știe nici el însuși.

Era interesant că amândoi se gândeau unul la celălalt în termeni canini. Am păstrat totuși ideea pentru mine.

— Horton a spus despre Larison că ține ascunse prea multe, am rostit. Că este un tip anxios.

— Rahat, toți ținem câte ceva ascuns.

— Tu ce ții ascuns?

Dox a rânjit larg.

— Doar fetișul meu pornache cu pitice. Să nu spui la nimeni.

— Noi doi gândim la fel, am urmat. O să-l lăsăm pe Larison să creadă ce vrea, deoarece cu cât Horton este mai speriat, cu atât e mai bine pentru noi. În același timp însă nu-l vom lăsa să facă rău nimănui. Dacă se va ajunge la așa ceva, o să-l oprim.

El a aprobat din cap.

— Mulțumesc pentru asta. Mă gândisem că așa vei spune, totuși am vrut să verific.

Ne-am luat hainele din teancul de rufe curate și am mâncat câte ceva din proviziile aduse de Dox. După aceea el a moțăit, iar eu am supravegheat ușa cu pistolul Supergrade în mână. M-am uitat cum unghiul făcut de razele de soare pe draperiile ferestrei se ascuțea întruna, dar niciun semn de la Larison sau Treven. Dox s-a trezit și a fost rândul meu să mă culc cât stătea el de santinelă.

Puțin după ora 18, trei ciocănituri ferme m-au trezit instantaneu din somnul superficial. M-am postat lângă o latură a ușii, cu pistolul Supergrade ridicat și armat, iar Dox a deschis ușa. Era Larison.

— Vine și Treven, a spus el. Vești bune. O s-aștept până ajunge și el și după aceea vă informez. Aia-i haleală? Sunt lihnit.

A luat un *wrap* și a început să-l devoreze. Treven și-a făcut apariția după cincisprezece minute. În timp ce mânca și el, Larison ne-a informat:

— Am intrat pe internet și am aflat că la școală există doar patru cursuri de vară. Și numai unul despre scenarii, care-i specialitatea fetei. Așa că am supravegheat clădirea unde se ținea cursul respectiv.

— Ați văzut pe cineva? am întrebat. Oricine care să fi părut că ne-ar aștepta?

— Da, să dea dracii, a răspuns Treven. Am văzut doi tipi stând exact acolo unde am fi stat noi,

dacă am fi încercat să-i prindem pe unii aflați în rolul nostru.

— De aceea, a intervenit Larison, am avut grijă să nu stăm acolo unde am fi stat dacă am fi știut că nimeni nu se uita după noi.

— Interesant este că înțeleg toată exprimarea asta bizară, a comentat Dox.

— Am cumpărat două walkie-talkie dintr-un magazin Radio Shack, a zis Larison. N-au rază mare de acțiune, însă erau suficient de bune pentru scopul nostru. Ne-am ținut mai departe, apoi am decis să ne asumăm o șansă și a meritat.

Nu mi-a plăcut cum a sunat asta.

— Ce fel de șansă?

— Nu știam cum vine și pleacă fata de la școală, a spus Treven. Cu mașina, cu autobuzul sau poate cu bicicleta. I-am văzut pe oamenii lui Hort că supravegheau clădirea, așadar noi nu puteam face la fel. Asta însemna că trebuia să mizăm pe ceva. Mașină, autobuz sau bicicletă. Am mizat pe autobuz și am avut dreptate. Am urmărit-o într-un autobuz L.A. Metro.

Tot nu-mi plăcea.

— Cum ați reușit fără să fiți văzuți?

— Eu am stat în stația Hilgard cu Charing Cross, a zis Larison. Imediat lângă școală.

— Iar eu am așteptat la stația următoare, a spus Treven. Hilgard cu Sunset.

— Am avut noroc chior că ea merge cu autobuzul, a spus Larison, dar, ce naiba, câteodată mai ai și baftă. Când am văzut-o ieșind și așteptând la Charing Cross, l-am anunțat pe Treven prin walkie-talkie. El s-a suit la stația următoare, imediat după ea.

— Și oamenii lui Horton? am întrebat.

— Unul dintre ei a suit odată cu ea la Charing Cross, a răspuns Larison. Celălalt a rămas în urmă.

Am aprobat din cap.

— E clar că ea n-are habar.

— Exact, a zis Larison. Dacă ar fi știut, amândoi ar fi stat în apropierea ei. În plus, ea purta căști, asculta muzică, chestii pe care niciun bodyguard din lume nu le-ar tolera vreodată. Așa însă cel care a suit odată cu ea a făcut tot posibilul să se țină departe și să nu atragă atenția. După cum ne așteptam, ei nu încearcă s-o protejeze direct, ci să anticipeze amenințarea și s-o elimine.

Am fost de acord cu evaluarea lui.

— Ați mai aflat ceva?

Treven a deschis o cutie de Red Bull.

— Am văzut-o coborând la Sunset cu Gordon. Omul lui Hort a coborât și el. Eu am coborât la următoarea – Sunset cu Bronson –, altfel omul lui Hort m-ar fi observat. Dar când autobuzul a plecat din stație, am văzut-o pe Kei mergând spre nord pe La Baig Avenue. Dacă te uiți la strada asta – și noi am făcut-o după aceea, într-un local cu internet –, o să vezi că duce doar la două străzi: Harold Way și Selma Avenue. Tot cartierul pare super-liniștit, nu există decât case pentru o familie. Nu e trafic pietonal. Nu poate fi urmărită. Chiar dacă aș fi coborât în stația ei de autobuz și chiar dacă omul lui Hort n-ar fi fost acolo. De aceea n-am putut să-i obținem adresa exactă. Dar…

— Nu avem nevoie de adresa ei exactă, am spus. Presupunând că a plecat cu autobuzul spre casă, nu altundeva, acum știm unde-i stația ei.

Treven a luat o înghițitură mare de Red Bull.

— Nu doar stația, ci și ruta ei spre stație. Când te uiți pe hartă, se vede că ea trebuie să locuiască pe una dintre astea trei străzi: La Baig, Harold sau Selma. În caz contrar, ar fi coborât la stația anterioară: Sunset cu Gower.

Larison a rânjit și a spus:

— Și asta nu-i tot. Am făcut rost de adresa ei.

Treven a rânjit și el, semănând cu un puști care tocmai a făcut o farsă excelentă. Larison a arătat spre el și a zis:

— Povestește-le.

— Eu l-am anunțat pe Larison prin walkie-talkie, a zis Treven continuând să surâdă larg, și pe când îl așteptam, frustrat că ajunsesem atât de aproape, dar nu izbutisem să aflu totul, a trecut pe lângă mine o mașină a poștei. Și m-am gândit, ia uite, abia acum livrează poșta. Iar asta mi-a dat o idee.

— Pliante pentru pizza, a intervenit Larison, aparent incapabil să se abțină. Pe Sunset era un tip care distribuia pliante pentru o pizzerie. I-am dat douăzeci de dolari pentru tot teancul de pliante, după care Treven l-a ajuns din urmă pe poștaș.

— I-am spus că voiam să ne impunem pizzeria în cartier, a spus Treven. I-am dat două sute de dolari ca să mă lase să-mi pun pliantele în pachetele lui de corespondență. Mi-a spus c-o putea face și singur, dar i-am răspuns, hei, de unde știu că n-o să le arunci și-o să păstrezi banii? Lasă-mă pe mine să le pun, că nu durează mai mult de un minut.

— Distribuitorul de pliante și poștașul v-au văzut bine? i-am întrebat. Ar putea să-și amintească de voi? Să vă descrie?

Treven a clătinat din cap.

— Amândoi purtam ochelari de soare. Și, oricum, ce-ar fi dacă își amintesc de noi? Poștașul ar trebui să admită c-a fost mituit, iar cel cu pizza să admită că și-a vândut pliantele, nu că le-a distribuit personal. Chiar dacă cineva ar face o legătură între pliante și dispariția temporară a lui Kei, ăștia doi n-ar dori să fie implicați.

— În plus, a precizat Larison, cu excepția lui Hort, nimeni nu va ști de dispariția lui Kei. Poliția nu va fi implicată. Și dacă va fi totuși implicată, nu le-am oferit absolut nicio pistă. Ca să nu mai amintesc că în clipa de față, eventualii polițiști, ba chiar și FBI-ul, sunt cele mai mici dintre problemele noastre.

Avea dreptate.

— În regulă… deci? Care-i adresa?

— Un bungalow mic și frumușel pe Selma Avenue, a zis Treven. Sigur că da, s-ar putea să nu avem nevoie de adresă, pentru că eu cred că avem o șansă mai bună cu ea în stația de autobuz, nu acasă. A fost totuși bine că am căpătat o confirmare că mergea acasă și nu, să zicem, la vreun prieten sau altcineva. O să vă arătăm totul pe Google Maps. Probabil că a închiriat o cameră de la familia care e proprietară acolo. Asta-i însă mai puțin important. Chestia este că știm la ce oră are cursul mâine dimineață, știm stația de unde ia autobuzul și că trebuie să meargă pe jos aproximativ șase minute până acolo, pe o stradă foarte liniștită. Iar dacă avem cu adevărat noroc, o să aibă și căștile în urechi.

Pentru câteva clipe, am tăcut toți, după care Dox a spus:

— Bun, eu am procurat cu succes hrană și telefoane, iar domnul Rain a avut amabilitatea să ne spele lenjeria urât mirositoare. Cu toate acestea, sunt de părere că gloria zilei vă revine vouă.

— N-am fi putut-o face dacă n-am fi știut că ne așteaptă haine curate și mâncare, a zis Treven, și toți am izbucnit în râs.

— Pare promițător, am rostit, totuși trebuie examinate câteva aspecte. De asemenea, vom avea nevoie de câteva obiecte.

M-au privit cu atenție.

— Lăsând deoparte inamicii potențiali, am zis eu, cursurile în UCLA încep la ce oră – la zece? Atunci la ce oră ar trebui să fim pe poziție?

— Nu mai târziu de ora opt, a răspuns Treven. Probabil chiar mai devreme.

— Exact, am încuviințat. Iar dacă noi gândim așa, atunci și oamenii lui Horton gândesc la fel. După așa ceva se vor uita ei.

— Răsăritul soarelui, a spus Larison. De fapt, mai devreme.

— De acord, am aprobat. Esențial va fi să ajungem acolo mai devreme decât ar trebui în mod

rezonabil s-o facem, fiindcă oamenii lui Horton se așteaptă s-o vânăm pe Kei, dar, de fapt, noi îi vom vâna pe ei.

— Oricum, funcționează bine în ambele sensuri, a zis Dox. Vreau să spun că de fapt noi nu știm mare lucru despre obiceiurile ei. Îi place să se ducă mai devreme să facă gimnastică? Sau să se întâlnească cu vreun prieten și să dejuneze în campus, ori să studieze în bibliotecă? Noi n-am urmărit-o nici măcar douăzeci și patru de ore, așa că poate fi orice. Totuși, nu avem timpul necesar pentru a stabili foarte precis unele chestii. Cu cât ajungem mai devreme pe poziții, cu atât mai bine, presupunând că putem găsi locuri bune în care să ne camuflăm.

Vorbise ca un adevărat lunetist. Așteptarea lungă până ce ținta intră în vizor era o a doua natură pentru Dox. Cred că unei părți din el chiar îi plăcea cu adevărat.

— În regulă, am spus, deci trebuie să fim pe poziții înainte să se lumineze. Ceea ce înseamnă că avem multe de făcut și nu prea mult timp pentru ele. În primul rând, vreau să văd cu ochii mei cartierul acela. În mod discret. Poate de pe o bicicletă. Ce naiba, cine pare vreodată suspect pe bicicletă?

— Și mai ce? a întrebat Larison.

— Un vehicul. În general, camionul U-Haul este o acoperire excelentă, dar dacă răpirea va fi văzută de cineva, un asemenea camion va fi clar reamintit și căutat, ca o reclamă de neon uriașă. Chiar dacă i-am schimba plăcuțele cu unele furate, U-Haul în sine va fi radioactiv.

— Asta-i o observație bună, a zis Treven. Mă gândesc că o autoutilitară ar merge mai bine. Am putea împrumuta una din parcarea pe termen lung. Mă îndoiesc că cineva îi va observa lipsa prea repede, iar când o va face va fi prea târziu ca să mai conteze.

— Și eu m-am gândit la fel, am spus. Parcăm camionul într-un loc frumos și liniștit, folosim autoutilitara furată pentru răpire, după care distrugem orice urmă, transferând-o pe Kei în camion. Ia să examinăm nițel varianta asta.

Dox a desfăcut un Red Bull și a rânjit.

— Poate că ar fi trebuit să cumpăr mai multe cutii.

Capitolul 20

A fost o noapte lungă, dar productivă. O autoutilitară GMC furată, un Ford Fusion furat, diverse obiecte cumpărate dintr-un magazin de bricolaj, dintr-un magazin de articole sportive, dintr-un supermarket. Cartografierea cartierului lui Kei. Identificarea locului ideal pentru răpire și a celui pentru transfer. Plănuirea operațiunii și poziționarea vehiculelor. Am dormit câteva ore, ne-am trezit când afară era încă întuneric, apoi ne-am regrupat în apropierea locuinței lui Kei înainte de răsăritul soarelui.

O problemă pentru noi era faptul că Selma Avenue și La Baig nu permiteau parcarea pe stradă – nici măcar staționarea, potrivit indicatoarelor rutiere. Prin urmare, dacă am fi parcat autoutilitara oriunde în apropierea casei ei, exista riscul ca un vecin nemulțumit să vină și să ne apostrofeze sau chiar să cheme poliția. Partea bună era că pe colț exista un motel, o clădire cu etaj, lungă, zugrăvită în roz și albastru, care se întindea pe aproape șaizeci de metri pe La Baig Avenue, pe partea de vest, începând de la intersecția cu Sunset. Am parcat autoutilitara acolo, pe latura cea mai apropiată de casa lui Kei, cu fața înainte și spatele spre La Baig. Dacă informațiile lui Treven și Larison erau corecte și Kei își urma rutina ei matinală, așa cum o anticipaserăm noi, am fi fost

gata de plecare. Iar dacă oamenii lui Horton încercau să identifice necazuri înainte ca acestea să ajungă la Kei, primul loc pe care l-ar fi verificat ar fi fost exact unde parcaserăm autoutilitara.

Din motivul acela, trei dintre noi o supravegheau acum: Larison, dintre două mașini parcate în aleea de acces a unui bloc mic de apartamente, de cealaltă parte a străzii; Treven, din bezna casei scării din centrul motelului; și eu, ghemuit pe balconul motelului, direct deasupra autoutilitarei. Dox aștepta în Fordul Fusion furat, la câțiva kilometri depărtare. Șansele ca vreo persoană să dea peste vreunul dintre noi la ora asta erau infime, totuși, dacă s-ar fi întâmplat, Treven și Larison purtau ultimele modele de Nike și Under Armour, ca alt cuplu de fanatici matinali ai fitnessului din Los Angeles. Eu eram echipat mai puțin sportiv, în blugi și tricou, și ar fi trebuit să fiu un bețiv, care-și găsise un cotlon în care să doarmă. O acoperire destul de firavă pentru acțiune, totuși rezonabilă în circumstanțele date și, în tot cazul, mai bună decât nimic.

Imediat înainte de răsăritul soarelui, când prima lumină cenușie s-a târât pe cer, un Chevrolet Suburban negru a oprit în capătul îndepărtat al parcării hotelului. L-am privit de pe balconul meu și am simțit cum un val cald de adrenalină mi se răspândea prin trunchi. Era neobișnuit de devreme pentru oricine să sosească ori să se întoarcă la un motel. Nimic altceva din motel, sau din cartierul din jur, nu se clintise deocamdată.

Portierele s-au deschis, dar plafoniera interioară nu s-a aprins. Au coborât doi bărbați albi, voinici, cu aspect respectabil, îmbrăcați neprotocolar; în lumina slabă, păreau a fi blugi și jachete *fleece* voluminoase. S-au oprit, au privit în jur, după care au înaintat, lăsând portierele să se închidă silențios în urma lor.

Ora extrem de matinală, absența luminii interioare în automobil, portierele închise cu grijă,

privirile alerte… dacă aceștia nu erau oamenii lui Horton, atunci veniseră aici pentru a jefui motelul. Pe de altă parte, hoți care se mișcau atât de silențios și de profesional ca aceștia nu-și utilizează talentele pentru moteluri ieftine. Ei veniseră aici pentru noi.

Au înaintat în tăcere în lungul șirului de mașini parcate, întorcând întruna capetele și luminând cu lanterne-creion interioarele vehiculelor pe lângă care treceau. Au plimbat razele și în lungul balcoanelor de la etajul motelului, dar am văzut cum se apropia lumina de mine și pur și simplu m-am lipit de podeaua balconului, în afara unghiului lor de vedere.

Au ajuns la poziția lui Treven și au verificat scările, dar știam că el se topise la apropierea lor. Știam de asemenea că va reveni imediat după ce vor trece.

Când au ajuns la autoutilitară s-au oprit. Știam ce gândeau: „O autoutilitară. Perfectă pentru o răpire. Și parcată exact acolo unde am fi parcat-o noi înșine".

Au îndreptat razele lanternelor spre parbrizul frontal și au încercat portierele laterale pe care le încuiaserăm.

„Încercați și ușa din spate", mi-am spus în minte. „Nu se știe niciodată".

Unul dintre ei s-a retras un pas, a privit în jur, apoi a scos un carnețel din buzunarul jachetei. A luminat plăcuța de înmatriculare a autoutilitarei și i-a notat numărul. A pus apoi carnețelul înapoi în buzunar și amândoi s-au îndreptat spre spatele vehiculului.

Speram ca amândoi să-și îndrepte atenția asupra ușii, dar erau prea buni pentru asemenea eroare. Unul a încercat ușa, pe când celălalt privea în spate. Nu-l puteam zări pe Larison, dar știam că trebuia să fi ieșit din ascunzătoarea lui, înaintând până la colțul zidului clădirii cu apartamente aflate de cealaltă parte a străzii. De la distanța aceea, atât

el, cât și Treven i-ar fi putut împușca pe ambii chiar trăgând și cu stânga, însă nu aveam amortizoare pe arme și nu puteam risca să trezim cartierul cu zgomotele împușcăturilor. De aceea, și pentru că trebuia să presupunem că și inamicii erau înarmați, pentru a derula operațiunea în liniște, trebuia practic să le suflăm în ceafa înainte ca ei să-și fi dat seama.

Unul dintre ei a început să deschidă ușa din spate a autoutilitarei. Celălalt continua să asigure spatele. Larison și Treven aveau nevoie doar de o secundă, dar n-aveau de unde face rost de ea.

De aceea am improvizat. Am gemut, simulând extazul sexual:

— Ah, ah, da, da, nu te-opri, nu te-opri, dă-i, dă-i, ah, ah, ce bine e, dă-i…

Amândoi s-au orientat brusc spre sunetele neașteptate. Știam că distonanța aceea îi va costa nanosecunde prețioase de timp de procesare; fuseseră pregătiți pentru un spectru larg de posibile probleme, printre care zgomote de furișări și ambuscade, iar acum auzeau într-adevăr sunete, dar nu dintre cele pe care le puteau introduce rapid în matricea amenințărilor prin care își priveau mediul actual.

— Da, Doamne, da! am continuat eu. Da!

Pentru o secundă, ei au fost paralizați de neînțelegere. După care ambii au dus mâinile spre interiorul jachetelor.

Prea târziu. Larison și Treven ajunseseră deja înapoia lor, le prinseseră brațele care căutau arme și le lipiseră de cefe țevile propriilor lor pistoale. L-am auzit pe Larison spunând:

— Nicio mișcare, că-ți scot creierii prin ochi.

Glasul lui avea genul de comandă autoritară care putea opri un câine de luptă.

Am sărit de pe balcon în parcare și am mers în spatele autoutilitarei. Înainte ca oamenii lui Horton să poată depăși momentul de surpriză și să ia o decizie tactică, mi-am vârât mâna în jachetele lor

și le-am luat pistoalele Glock cu amortizoare din tocurile de umăr. Da, ar fi fost silențioase, dar, din nefericire pentru ei, scoaterea pistoalelor în sine reprezentase problema.

Am băgat un pistol la brâu și l-am verificat pe celălalt. Avea glonț pe țeavă, așa cum mă așteptasem, dar nu strică niciodată să controlezi.

— Aplecați-vă în față, le-am spus. Picioarele depărtate, genunchii drepți, fața în jos, palmele pe mașină. În caz contrar, o să vedem cât de tăcute sunt de fapt amortizoarele astea.

Amenințarea fusese deliberată. Nu voiam ca ei să se bazeze pe vreo ezitare pe care am fi putut-o avea față de zgomotul împușcăturilor.

S-au supus în tăcere. I-am întins lui Larison celălalt pistol cu amortizor. El și-a băgat propria armă la brâu și, împreună, i-am supravegheat pe cei doi în timp ce Treven i-a percheziționat. A recoltat două cuțite cu arc, două minilanterne, două telefoane mobile, două portofele, două carnețele și un set de chei de mașină. Le-a băgat pe toate în buzunarele sale, le-a legat încheieturile mâinilor la spate cu coliere din plastic solide, a deschis ușa autoutilitarei și a intrat. Colierele puteau fi desfăcute de cineva care știa ce face, dar deocamdată noi nu trebuia decât să-i oprim. Larison și cu mine i-am îmbrâncit înăuntru, am urcat apoi și noi, i-am împins cu fețele în jos pe podea și am tras ușa. Larison i-a acoperit, iar Treven a trecut la volan. Dăduserăm găuri în flancurile autoutilitarei și în ușa din spate. Acum am scos banda adezivă cu care fuseseră mascate și m-am uitat afară. Cu Treven care privea în față și cu găurile din părțile laterale și din spate, aveam un câmp vizual de trei sute șaizeci de grade în jurul vehiculului. Deocamdată se părea că scurta noastră interacțiune din exterior nu atrăsese atenția nimănui.

Unul dintre oamenii lui Horton a rostit:

— Ce o să faceți cu noi?

— Următorul care vorbește fără să fi fost întrebat, i-a atenționat Larison, încasează de la mine un pistol peste față.

După aceea niciunul n-a mai spus nimic. Am rămas privind strada vreo cinci minute. Afară începea să se lumineze. Domnea tăcerea.

Treven a rămas la volan și a examinat obiectele pe care le luase de la cei doi. Eu am reacoperit găurile cu bandă adezivă și am aprins plafoniera din spate. Larison și cu mine i-am ridicat în capul oaselor pe oamenii lui Horton și i-am împins cu spatele la perete, cu picioarele rășchirate în față. Voisem să le pun câteva întrebări, dar ceva din limbajul corporal al lui Larison – siguranța, dar și amenințarea – m-a făcut să înțeleg că el avea să se ocupe de asta. Și probabil avea să se descurce bine.

— Uite cum o să procedăm, a spus el și a lipit țeava pistolului Glock cu amortizor de fruntea unui bărbat, apoi de fruntea celuilalt. Eu o să vă pun niște întrebări. Primul dintre voi care-mi dă informații utile și corecte, care se potrivesc cu ceea ce eu știu deja, va supraviețui. Cine pierde concursul de a vorbi primul se alege cu un glonț în cap. Ăsta-i jocul și n-o să fie decât un câștigător. Începem?

Cei doi bărbați s-au uitat la el, apoi s-au privit unul pe altul. Frunțile le erau vizibil asudate. În interiorul autoutilitarei s-a simțit brusc mirosul fricii.

Larison a îndreptat țeava amenințătoare a pistolului, alungită din cauza amortizorului, spre unul, după aceea spre celălalt.

— Cine v-a trimis? De ce? Unde-i el? Cum ajungem la el? Ce altceva mai știți? Asta a fost. Pe locuri, fiți gata, start!

Ochii li se holbaseră și începuseră să gâfâie de acum. S-au uitat la Larison. S-au uitat unul la celălalt. Cel din dreapta a clătinat din cap, parcă

rugător sau neîncrezător. Brusc, cel din stânga a întors capul și a strigat:

— Colonelul Horton! Ca să-i protejăm fata!

Celălalt bărbat a zbierat:

— Taci dracului!

Larison a întors imediat pistolul spre el. S-a auzit un pocnet cum este cel pe care-l produce cineva când își trosnește degetele, iar capul bărbatului a lovit peretele dinapoia sa. Apoi a rămas inert și moale, cu o gaură perfect rotundă deasupra ochiului stâng.

— Felicitări, s-a adresat Larison celuilalt. Ai câștigat prima rundă. Dar trebuie să continui.

— Iisuse! a icnit bărbatul. Iisuse Hristoase!

— Poate că nu m-ai auzit, a zis Larison. Am spus că trebuie să continui.

Individul începuse să hiperventileze.

— O să m-omori și pe mine!

Larison a ridicat din umeri.

— Poate că nu. Fă în așa fel încât să te plac. Fă în așa fel încât să mă simt recunoscător față de tine. Sunt și eu om ca toți oamenii.

— Dumnezeule! s-a tânguit bărbatul.

— Calmează-te, a spus Larison. Știu că e stresant. Acesta este momentul cel mai important al vieții tale și nu mai dispui de mult timp. Pentru că, și cred că de acum știi asta, eu nu sunt foarte răbdător.

— Horton… Horton ne-a trimis. Ce mai vrei să știi?

— Pe cine a mai trimis?

— Nu mai știu de alții!

— Ești sigur?

— Da!

— Se numește Raymond Trent, a anunțat Treven de la volan. Permisul auto e din Carolina de Nord. Mortul e Carl Ryan, din Virginia.

— În regulă, Ray, a zis Larison. Care-i legătura ta cu Horton?

Ray a înghițit un nod.

— Lucrăm pentru el ca liber-profesioniști.

— Ce înseamnă asta?

— Facem… lucrăm sub contract.

— Sunteți contractori?

— Da. Nu. Noi suntem liber-profesioniști. Uneori Horton ne cere să facem și alte chestii. Ca un fel de al doilea job. Neoficiale.

— Ce v-a mai cerut să faceți?

— Tot felul de chestii.

Larison n-a rostit niciun cuvânt și după o clipă Ray s-a grăbit să adauge:

— Chestii clandestine. Interceptări. Filaje. Câteodată un atac.

Până acum Larison nu aflase nimic ce nu bănuiserăm deja. Eu mă gândeam însă la cei patru bărbați pe care-i doborâserăm în Capital Hilton. Aceea fusese o operațiune importantă pentru Horton, iar noi nu eram ținte ușoare, așa că știam că avusese grijă să-și trimită oamenii cei mai buni. Simțeam că Ray și Carl erau rezerve, o echipă B. Dacă ei erau înlocuitorii celor patru care muriseră în Washington, unde altundeva mai trebuiau să intervină? Ce altceva mai avea Horton în minte pentru ei?

— Ce crezi? l-am întrebat pe Larison. Îți place de flăcăul ăsta? Te simți recunoscător pentru ce ne-a spus?

Larison a rămas cu ochii pe Ray și a clătinat din cap.

— Nu.

— Uite ce-i, a vorbit repede Ray, nu vreau să mor, da? Ăsta nu-i decât un job pentru mine. Nu-ncerc să protejez pe nimeni. Spuneți-mi doar ce vreți și-o să vă spun tot ce știu.

— Cât timp trebuia s-o supravegheați pe Kei? am întrebat.

— Horton ne-a spus că vor fi probabil câteva zile. Până ne va anunța el. Ne-a plătit pentru o săptămână.

— Și când ați început? am întrebat.

— Horton ne-a sunat acum patru zile. Am sosit în dimineața următoare.

Asta însemna în ziua când scoseserăm din luptă echipa din Hilton. Probabil că Horton devenise paranoic – deși, evident, avea motive perfect întemeiate – și-i chemase pe tipii ăștia în eventualitatea că unul dintre noi afla despre fata lui și hotăra s-o atace.

— A mai amintit de alte deplasări? am continuat cu întrebările. De alte joburi?

— Nu. Ne-a cerut doar să ne ținem agendele deschise – să-l anunțăm dacă vom fi indisponibili în următoarele două săptămâni, astfel ca el să poată avea prima opțiune.

Dacă era adevărat, însemna că Horton mai plănuia ceva, sau cel puțin că se pregătea pentru o urgență. Totuși asta nu era nici surprinzător, nici foarte util.

— Nimic altceva? am insistat.

— Nu.

Am decis să încerc o lovitură cu bătaie lungă.

— Nimic despre școli?

Ray a părut realmente buimăcit de întrebarea aceea.

— Școli?

Am fost dezamăgit, însă nu surprins. La urma urmelor, era improbabil ca Horton să le fi spus celor doi altceva decât era imediat necesar. Și totuși Kanezaki zisese că se discuta despre posibile atacuri asupra școlilor. Iar Treven și cu mine speculaserăm despre același subiect.

— Spune-mi cum ajung la Hort, a zis Larison.

— S-ajungi la el? Nici eu n-am putut asta. Dar stai… stai! Poate că te pot ajuta să te gândești la ceva. Mi se pare că locuiește în zona Washingtonului. L-aș putea suna, sub un pretext, să-i spun…

De acum bătea câmpii. Era ca Șeherezada, dar nu avea nici măcar o poveste de spus.

— … că trebuie să mă-ntâlnesc personal cu el, ceva de felul ăsta. Să vi-l aduc.

— Nu cred că știe ceva, i-am zis lui Larison. Și nici nu există vreun motiv să credem c-ar ști.

Larison a încuviințat din cap.

— De-acord.

— Uite ce-i, a zis Ray, încerc realmente să v-ajut. Încerc.

— Te cred, a zis Larison și l-a împușcat în frunte.

Capul bărbatului a zvâcnit înapoi, după care corpul i s-a înmuiat și a căzut peste al partenerului său.

— Poate că obținem ceva din telefoane, a vorbit Treven de pe locul din față.

— Mă îndoiesc, am spus.

Larison l-a prins pe Ray de guler și l-a tras în față, îndepărtându-l de ușa din spate și de portierele glisante din lateral.

— Dacă punem mâna pe Kei, nu va mai conta, a zis el, totuși e bine că Hort continuă să piardă oameni în felul ăsta. La un moment dat, nu va mai avea voluntari.

Am târât și eu celălalt trup în față și le-am acoperit pe ambele cu o prelată. I le puteam arăta lui Kei după cum o cereau circumstanțele, însă doream ca opțiunea respectivă să ne aparțină. N-avea rost s-o îngrozim fără motiv.

Nu-mi păsa că cei doi muriseră. Dacă Larison n-ar fi fost atât de rapid, m-aș fi ocupat eu personal de asta. Ei se aflaseră aici ca să ne ucidă. În plus, după cum observase Larison, însemna că inamicul avea două piese mai puțin pe tabla de joc.

Pe de altă parte, trebuia să fiu atent cum se comporta Larison cu Kei. Dox avusese dreptate. Nu era doar faptul că bărbatul era profesionist până în pragul cruzimii. Dincolo de asta mai exista ceva… ceva care mă făcea să mă întreb dacă nu cumva el căpăta din activitatea sa nu doar mândrie, ci și puțin cam multă plăcere.

Capitolul 21

Prin orificiul din peretele autoutilitarei, am privit La Baig, scăldată acum în lumina zilei propriu-zisă. Larison coborâse, ocolise colțul și intrase într-o mică parcare comercială de pe Harold Way, unde avea să execute exerciții simple de stretching și calistenice, precum cineva care se încălzea pentru jogging, sau poate că făcea unul dintre EZ-urile de care el și Dox păreau îndrăgostiți. Am estimat că urma să dispunem de un minut aproape întreg din clipa când Kei apărea la intersecția dintre Selma și La Baig și până ajungea în dreptul nostru – timp suficient pentru ca să-l anunț pe Larison și pentru ca el să reacționeze. Treven continua să fie la volan, așteptându-mi comanda. Aveam cu noi batoane energetice, cutii de cafea și sticle de apă cu gura mare, în care să urinăm. Nu ne mai rămânea decât să așteptăm.

Puțin după ora opt am zărit pe cineva care venea spre noi pe trotuarul estic al străzii. Fuseseră deja câteva alarme false – un practicant de jogging, cineva care-și scosese câinele la plimbare, două tinere care mergeau probabil la stația de autobuz și spre serviciu – și de aceea am încercat să nu devin surescitat. Totuși, când persoana s-a apropiat și soarele i-a luminat pieziș chipul, am văzut că era Kei. Bătăile inimii mi s-au iuțit.

— Vine, am rostit fără să-mi desprind ochiul de pe găurica din perete.

— Am înțeles, a zis Treven. Îl sun pe Larison.

După încă o clipă l-am auzit vorbind:

— Fata se apropie.

Treven a pornit motorul. Am continuat s-o privesc pe Kei. Avea părul strâns la spate și purta un șort de blugi și tricou alb, sub un hanorac bleumarin, închis cu fermoar. Pe umărul stâng avea o geantă din piele de tip „poștaș”. Era o fată frumoasă și arăta chiar mai bine decât în

fotografiile pe care le văzusem. Picioare lungi, curbe feminine, mers sigur pe sine. O persoană care știa încotro se îndrepta și cum avea să ajungă acolo, și care nu avea să îngăduie nimănui să-i stea în cale.

Nu se gândise însă și la noi. Totuși, cu nițel noroc, noi aveam să fim doar un hop pe drumul ei – un hop simțit imediat și uitat repede.

Am privit-o trecând de Harold Way. Apoi l-am văzut pe Larison, care alergase pe Harold și a apărut exact în spatele ei.

— Dă-i drumul, i-am spus lui Treven.

El a băgat în marșarier, a tras de volan în dreapta și a dat cu spatele până la trotuarul opus al străzii – practic pasul al doilea al unei întoarceri din trei mișcări. Nu prea repede, nu prea brusc, pur și simplu cineva care ieșea din parcarea motelului și întorcea ca să se îndrepte spre sud pe La Baig. Treven a oprit exact când Larison a ajuns lângă Kei. Poate că ea l-a auzit apropiindu-se; poate creierul ei reptilian a simțit pericolul pe care-l radia bărbatul. Poate ambele. Indiferent care ar fi fost motivul, fata a dat să se întoarcă. Prea târziu.

Larison a izbit-o cu palma în partea laterală a gâtului. Cunoscută ca „paralizia brahială”, lovitura are rolul de a afecta mănunchiul de fibre nervoase din plexul brahial sau, în funcție de locul impactului, sinusul carotidian. În ambele cazuri, rezultatul poate fi pierderea temporară a coordonării, pierderea cunoștinței sau chiar, dacă lovitura este suficient de puternică și bine plasată, decesul.

Autoutilitara s-a oprit. Kei s-a clătinat și Larison a cuprins-o cu un braț. M-am îndepărtat de orificiul din perete, am deschis ușa din spate și am prins-o pe fată, când Larison a împins-o înăuntru. Împreună am târât-o în vehicul și după alte două secunde am închis ușa. Treven a accelerat lin spre sud, apoi a cotit la dreapta pe Sunset, atât de calm

și de sigur pe sine, încât n-a uitat să semnalizeze virajul.

Kei nu-și pierduse complet cunoștința, ci era doar amețită. I-am luat geanta de pe umăr, i-am prins mâinile la spate cu coliere din plastic și am așezat-o, rezemând-o cu spinarea de perete. Larison a îngenuncheat în fața ei și a percheziționat-o rapid. Nimic. Apoi i-a deschis geanta. Avea să-i scoată telefonul din funcțiune și să confirme că nu existau dispozitive de urmărire. Consideram improbabil așa ceva, totuși era posibil ca Horton să fi implementat măsuri de rezervă, sperând s-o protejeze.

M-am uitat în ochii fetei. Am văzut că începea să-și revină. Nu trebuia să facem nimic ca s-o resuscităm.

După încă o secundă, a clipit apăsat. A privit în interiorul autoutilitarei, apoi s-a uitat la mine.

— Ce-i asta? a zis. Cine ești tu? Ce dracu-i asta?

— Este o răpire, am răspuns, utilizând un cuvânt pe care ea avea să-l înțeleagă clar și care avea să ofere context imediat în confuzia ei actuală. Nu este o farsă. Este vorba despre tatăl tău. Colonelul Horton. Ai înțeles?

— Tata… ce-a făcut? Ce dracu'?

— Nu contează ce a făcut el. Tot ce trebuie să știi este că el ne datorează ceva și te folosim pe tine ca să-l facem să-și plătească datoria. Ai înțeles?

S-a uitat de la mine la Larison, apoi iarăși la mine și mi-am dat seama că brusc devenise foarte speriată. N-a răspuns. Am înțeles că nu era nevoie să-i arăt trupurile bărbaților trimiși de tatăl ei. Era și așa suficient de înfricoșată.

— Acum îți vom face o fotografie, am spus, ca s-o arătăm tatălui tău.

Larison mi-a întins un exemplar al ziarului *Los Angeles Times* din ziua aceea, pe care-l luase dimineață dintr-o cutie poștală, în timp ce venea spre motel. L-am așezat în poala fetei. Larison s-a

apropiat și a făcut câteva fotografii cu telefonul ei. Aveam să-i trimitem lui Horton dovada chiar de pe telefonul fiicei sale. Asta îi va da de înțeles că ea se afla complet sub controlul nostru și în același timp nu avea să ne compromită telefoanele.

Am luat apoi ziarul și l-am aruncat într-o parte.

— Vom încerca să procedăm astfel ca totul să meargă fără probleme. Cu toate acestea, trebuie să știi că există două feluri în care poți avea de suferit. În primul rând, dacă tatăl tău nu va face ceea ce vrem noi. În al doilea rând, dacă *tu* nu vei face ceea ce vrem noi.

Ea răsufla acum adânc și știam că se lupta împotriva panicii. Se lupta bine. Am respectat-o pentru asta. Iar odată cu respectul acela a sosit o doză bruscă și surprinzătoare de dispreț față de propria-mi persoană.

Am suprimat sentimentul respectiv. Aveam să mă ocup ulterior de rezultatele emoționale neplăcute. Așa cum procedasem întotdeauna.

Am privit-o în ochi.

— Ești îngrijorată fiindcă te lăsăm să ne vezi fețele, așa este?

A încuviințat din cap. Era isteață – suficient de isteață pentru a ști că dacă un răpitor te lasă să-i vezi fața, asta înseamnă că nu-și face griji că vei fi martor ulterior. Prin urmare, probabil că nu intenționează să te lase în viață după aceea.

— Nu contează dacă ne vezi fețele, i-am explicat. Tatăl tău va ști cu exactitate cine suntem. Și-ți va explica, după ce se va termina totul, de ce nu vă puteți adresa poliției. Așa încât nu ne facem griji că ne vezi fețele. E logic?

Ea a încuviințat din nou.

— În regulă, am urmat. Am impresia că ești inteligentă. Așa încât probabil știi despre scenele secundare ale crimei și că n-ar trebui să lași pe cineva să te aducă acolo, pentru că odată ce ajungi pe o scenă secundară a crimei, criminalul îți poate face orice vrea el. Iar asta e adevărat. Însă în cazul

nostru tu te afli deja pe scena secundară a crimei. Noi suntem singuri în mașina asta, deținem controlul total al mediului și controlul total asupra ta. Dacă am fi vrut să-ți facem vreun rău, ți l-am fi făcut deja. Dar nu vrem asta. Și vrem ca lucrurile să rămână tot așa. M-ai urmărit până aici?

— Da, a spus fata, și am fost bucuros că se simțea suficient de stăpână pe sine ca să aibă încredere în tonul glasului.

— În scurt timp, am continuat, te vom transfera. Mai întâi în altă mașină, apoi într-o cameră de hotel. Îți vom ține mâinile legate, iar înainte de transfer te vom lega la ochi, totuși nu vrem să-ți provocăm alt disconfort. De exemplu, nu vrem să-ți punem un căluș. Nu știu dacă ți s-a pus vreodată căluș, dar îți pot spune că este un mod oribil în care să petreci câteva zile. Mult mai rău decât ai crede. Mimi, va fi nevoie să-ți punem căluș?

Ea a clătinat din cap.

— Nu.

— O să încerci să fugi? Sau să te lupți cu noi? Sau să nu faci, în orice alt mod, ceea ce-ți vom spune noi să faci?

— Nu.

— Încă ceva. Pentru mine, asta este în principal o chestiune pur profesională. Dar pentru asociatul meu – și am înclinat din cap spre Larison – este ceva personal. Să nu încerci să-i oferi motive, da? Crede-mă, abia așteaptă unul.

S-a uitat pe lângă mine spre Larison și, din expresia chipului ei, mi-am dat seama că mă credea. Mă credea pe deplin.

Am tăcut câteva secunde, după care am adăugat:

— Sunt totuși sigur că nu se va întâmpla absolut nimic. Ai vreo întrebare până acum?

Ea a încuviințat din cap.

— Unde mă duceți?

— Nu-ți spot spune asta, ci-ți pot spune doar că este un loc unde te putem controla și unde nu te va

putea găsi nimeni până în momentul când te vom elibera. Altceva?

— Ce a făcut tatăl meu?

— Asta va trebui să-l întrebi pe el. Altceva?

— Da. De ce-mi tot spui dacă am întrebări, când știi bine că nu vei răspunde?

Am zâmbit trist, admirând cât de rapid își revenise și plăcându-mi determinarea pe care o dovedea, în ciuda șocului și anxietății.

— Pui întrebări bune, i-am replicat. Îmi pare rău că nu pot să răspund la toate. Îți pot totuși spune câte ceva. Vom schimba mașina de două ori. Noi doi vom călători în portbagajul uneia dintre ele. Și vor trece cel puțin câteva ore până să ajungem într-un loc confortabil, un loc cu baie. Dacă vei avea nevoie să mergi la baie până atunci, va trebui să-ți punem pampersi pentru adulți. Poți să reziști?

— Nu cred că vorbești serios.

— Mimi, încerc să fac situația cât mai ușoară pentru tine. În același timp, ar fi bine să crezi că tot ceea ce-ți spun este cât se poate de serios.

Kei a refuzat pampersii și m-am simțit ușurat. Poate că nu însemna cine știe ce, ținând seama de circumstanțe, totuși nu doream realmente s-o supun unor neplăceri. Și așa avea să fie suficient de dificil.

Am petrecut următoarele două ore trecând practic pe sub toate pasajele și podurile de pe autostrăzile 101, 110 și 10, intrând și ieșind din diverse parcări subterane. Eu am stat lângă șofer, iar Larison a stat în spate cu Kei. Când am fost mulțumit, l-am sunat pe Dox.

— Ești gata?

— Gata, partenere.

— Bine. Ne-ndreptăm spre tine.

Am cotit la stânga de pe Venice Boulevard, pe South Redondo. Când am ajuns la semaforul de pe Bangor Street, am văzut Fordul Fusion așteptând să cotească la dreapta – Dox. A luat-o înaintea noastră și l-am urmat spre sud, către autostrada 10.

Imediat cum am ajuns sub pod, Dox a cotit la dreapta, a suit pe trotuar și a oprit. Portbagajul s-a deschis. Treven a apăsat butonul de semnalizare pentru avarie, a virat la dreapta pe trotuar și apoi a revenit spre stradă, oprindu-se prin derapaj, astfel încât portiera laterală a autoutilitarei, pentru suirea pasagerilor, se găsea lângă portbagajul deschis al Fordului. Am sărit în spate și am împins ușa glisantă. Larison era deja în prag, iar Kei, care continua să aibă mâinile legate la spate, avea acum și ochii acoperiți. Noi doi am ridicat-o cu ușurință în portbagaj, după care m-am strecurat lângă ea. Larison a închis portbagajul, iar Dox a revenit pe șosea, a accelerat spre capătul tunelului, după care a încetinit brusc și a ieșit cu viteză normală. Treven avea să fie imediat în urma lui în autoutilitară, în aceeași formație în care intraserăm, cu aceeași distanță între noi.

Ceea ce făceam era un fel de joc „alba-neagra”, folosindu-ne de pasajele subterane și de parcări. Continuam să nu știm cum ne urmărise Horton până la Capital Hilton și bănuiam că utilizase sateliți de spionaj. Trebuia să presupunem că avea acces la resursele Biroului Național de Recunoaștere și ale Agenției Naționale de Informații Geospațiale. Într-un asemenea caz, și dacă avea un punct fixat pentru o țintă – de exemplu, aeroportul Dulles sau exteriorul locuinței fiicei sale –, putea să urmărească ținta aceea din punctul fixat până oriunde ar fi mers ea, practic nedefinit. Dacă bănuiala noastră era corectă, avuseserăm noroc în Washington, poate în parcarea subterană a hotelului, poate altundeva între Washington și Los Angeles. Nu doream totuși să ne mai bazăm exclusiv pe noroc. De fiecare dată când treceam cu autoutilitara printr-un tunel rutier, sau intram și ieșeam dintr-o parcare subterană, cream posibilitatea s-o fi transferat pe Kei în unul dintre zecile de vehicule ce ieșeau din tunel cam în același timp cu noi, sau care ieșeau din parcare

ulterior. Dacă dinamica aceea se înmulțea cu zeci de poduri, tuneluri și parcări și se mai înmulțea încă odată cu zeci de vehicule, dintre care multe aveau să continue să treacă prin alte tunele și să intre în alte parcări, se putea crea un set de date prea mare pentru ca Horton să poată acționa pe baza lui, sau cel puțin în timpul pe care aveam să i-l acordăm.

Potrivit planului, Treven și Larison continuau jocul „alba-neagra” încă două ore, după care abandonau autoutilitara, o curățau amănunțit și reveneau la hotel cu autobuzul și metroul. Până terminau, Horton avea să fie confruntat cu mii de posibilități ce trebuiau urmărite, fiecare în parte, manual, asta presupunând că puteau fi urmărite. Cât despre Dox și cu mine, am mai făcut un ultim transfer, în camionul U-Haul, pe care-l lăsaserăm într-o gigantică parcare subterană a unui mall din Westwood. Dox a trecut la volan și eu am stat cu Kei în benă.

Puțin după ora 12 am simțit o serie de viraje scurte, care m-au anunțat că ajunseserăm la motel.

— Cum te ții? am întrebat-o pe Kei.

— Am nevoie la baie. Rău de tot. Te rog să nu-mi pui pampersi.

M-am uitat la ceas.

— Te mai poți ține trei minute?

Ea m-a fulgerat din priviri.

— Cu greu.

Camionul s-a oprit.

— Stai cu fața spre botul camionului, i-am spus lui Kei.

S-a conformat. După o clipă, ușa benei s-a deschis și Dox a suit înăuntru. Avea o geantă de voiaj extra-large, 100x60x60 cm. Suficient de încăpătoare pentru cineva de dimensiunile lui Kei. Dox a închis ușa în urma lui.

— Gata, Mimi, am zis eu. Ultimul transfer.

Părând evident șovăitor, Dox a pus geanta de voiaj jos și a deschis-o. Kei a făcut o grimasă, apoi

a intrat în ea și s-a ghemuit pe o parte.

— N-o să-ți pun căluș, i-am zis. Amintește-ți de înțelegerea noastră.

Eram sigur că voi fi în stare să detectez momentul când ea avea să pună la cale o răzvrătire și c-o voi putea preîntâmpina. Până atunci, fata avea să aștepte momentul prielnic, crezând că-mi adormea vigilența. Dinspre partea mea, era perfect. Ca efect final, în mod inconștient ea avea să fie inhibată de ceea ce credea că era speranță. Iar asta însemna că avea să se simtă confortabil. Și, ceea ce era cu adevărat important, avea să fie cooperantă.

Am tras fermoarul genții și am deschis ușa. Dox a ridicat geanta de parcă ar fi fost umplută doar cu granule de polistiren, a pus-o pe un umăr și a dus-o în motel. Eu am închis ușa camionului și l-am urmat.

Am lăsat geanta pe jos în cameră, am tras fermoarul și am ajutat-o pe Kei să se scoale. După aceea am deschis cuțitul cu arc pe care-l aveam și am lăsat-o să-l vadă. Dox ținea pistolul Wilson – nu fiindcă ar fi vrut, ci pentru că așa îi cerusem eu. Doream să-i acord fetei toate pretextele psihologice posibile ca să nu opună rezistență, incluzând informațiile evidente legate de numărul nostru, de mărimea noastră – sau, oricum, de mărimea lui Dox – și de armele noastre.

— O să-ți dezleg încheieturile, i-am spus. După aceea poți merge la baie și nu te vom grăbi – poți să stai cât vrei. Nu ne vom uita, dar ușa rămâne deschisă. Dacă o să te comporți într-un mod care nu ne place, va trebui să-ți punem pampersi, să te legăm ca pe o ruladă, să-ți punem căluș și glugă pe cap, și să te ținem așa poate și mai multe zile la rând. Depinde numai de tine.

Am pășit înapoia ei și am percheziționat-o rapid. Larison o făcuse deja, dar, chiar dacă n-ar fi făcut-o, era improbabil ca ea să fie înarmată. Totuși era fiica lui Horton și ar fi fost prostesc să presupui că

o femeie n-ar putea fi înarmată cu spray cu piper sau cu un cuțit FS Hideaway. Mai bine să verifici de două ori. Însă Kei nu avea arme, ba chiar niciun alt obiect care să poată fi utilizat ca armă. Am ținut-o de mâini și i-am tăiat colierele de plastic.

Fata a intrat grăbită în baie. Odaia era micuță, fără ferestre, și, pentru că ușa era deschisă, nu avea unde să se ascundă. Iar eu o controlasem deja pentru orice ar fi putut fi utilizat, chiar și pe departe, ca armă improvizată. Cam tot ce ar fi putut face ar fi fost să-și învelească pumnul într-un prosop, să spargă oglinda și să ia un ciob lung, folosind prosopul ca pe un soi de mâner. Am apreciat că, în momentul acesta, o asemenea acțiune ar fi fost extrem de improbabilă. Dacă mă înșelam însă, aș fi avut timp suficient să ridic între noi scaunul de la masă, ținându-l cu picioarele îndreptate spre ea, în timp ce Dox i s-ar fi apropiat din spate.

M-am întors cu spatele, în vreme ce Dox a târât un dulăpior în fața ușii. O mobilă micuță, totuși suficientă ca s-o împiedice să se gândească la o săritură disperată spre ieșire. Am auzit-o urinând mult timp. Când nu s-a mai auzit nimic, am aruncat o privire pentru siguranță, dar totul era în regulă; Kei se ridicase deja și-și trăgea grăbită blugii.

După acea a ieșit din baie și a anunțat:

— Mi-e foame.

Am încuviințat din cap.

— În câteva minute, o să-ți dăm să mănânci, dar mai întâi vreau să te întinzi cu fața în jos pe podea.

— De ce?

— Pentru că te va încetini și te va împiedica să fii ispitită să faci ceva ce te-ar putea răni. Alternativa este să te legăm din nou. Am eu însumi nevoie la baie și vreau ca minimum doi oameni să fie cu ochii pe tine când ești liberă și te poți deplasa oriunde vrei.

A ezitat, dar după aceea a făcut așa cum îi cerusem. Am folosit baia, apoi a fost rândul lui Dox. Când a terminat și el, i-am spus lui Kei că se putea așeza pe unul dintre paturi. S-a conformat.

Dox a luat loc în fața ei și a spus:

— Domnișoară Kei, îmi cer scuze fiindcă îți creăm acest deranj. Suntem într-o situație dificilă, și am ajuns aici din cauza tatălui tău. Va trebui să-i dăm un imbold pentru a proceda așa cum se cuvine. Și cred că o va face. În ciuda ultimelor neplăceri, mi s-a părut mereu genul de om care răspunde la imbolduri.

— Așa numiți toate astea? a ripostat ea. „Deranj”?

— Până la urmă, a răspuns Dox, nu contează prea mult cum îi spunem. Eu însă îmi cer oricum scuze. Ai spus că ți-e foame. Dacă vrei, avem niște chestii destul de bune de la un supermarket de fițe. Îmi pari ca o fată căreia îi plac salatele, am dreptate?

— Dacă prin „salate” te referi la cheeseburger, atunci – da.

— Un cheeseburger este o comandă dificilă pe moment, a zis Dox. Poate mai târziu. Până atunci avem în frigider câteva sandvișuri rămase de ieri. Nu sunt pe atât de proaspete pe cât ți-ar plăcea, dar mă aștept să fie gustoase dacă ți-e cu adevărat foame. Ce ai dori? Dacă ar fi să ghicesc din nou, aș spune friptură rece, da? Cu un *smoothie* gustos, ca să alunece ușor?

— Orice. Da.

M-am așezat pe scaunul de la masă și l-am privit pe Dox aducându-i mâncare și făcând tot ce putea pentru ca ea să se simtă confortabil în circumstanțele acestea. Știam că femeile erau slăbiciunea lui, iar fanfaronada sa de cuceritor era în principal un paravan al realității că le adora pur și simplu. Și nici eticheta lui de cavalerism sudist nu era o minciună. Nu-l încânta deloc ceea ce făceam și mi-am dat seama că trebuia să fiu atent

la relația dintre el și Kei dintr-un motiv cu totul diferit de cel pe care-l reprezenta Larison. Dacă evidenta ură a lui Larison față de Horton îl putea împinge să-i facă rău lui Kei, Dox ar fi putut deveni prea atașat de fată și ar fi putut începe să simtă prea multă vinovăție, devenind astfel susceptibil la manipulare.

— De ce nu-mi spuneți ce v-a făcut tata? l-a întrebat Kei după un timp. De ce ar conta dacă știu sau nu asta?

Dox a sorbit din *smoothie.* Eram conștient că mânca împreună cu ea și nu eram pe deplin mulțumit.

— Pentru noi n-ar conta absolut deloc, a zis el. Totuși nu vreau să te amestec în asta mai mult decât te-am amestecat deja. Vreau să spun – tu ești apropiată de tatăl tău, nu?

Am văzut-o cântărind avantajele și dezavantajele posibilelor răspunsuri înainte de a se decide să spună adevărul.

— Da, a spus, suntem apropiați. Și tocmai de aceea vreau să știu cum v-ar fi putut el face rău. Realmente nu-mi pot imagina nimic.

Dox a surâs.

— Îmi dau seama că este norocos să aibă o fată ca tine. Dar tot ce-ți pot spune este că o parte din povara de a fi om, și natura defectului care ne definește, este faptul că uneori trebuie să facem lucruri despre care nu le putem spune celor dragi și apropiați.

— De ce?

— Pentru că în lumea asta trebuie făcute uneori anumite lucruri, iar dacă îți spun despre ce-i vorba, te voi face complice la ele. Menținându-te neștiutoare, te oprim să ni te alături nouă în iad. Poate că nu pare cine știe ce, dar este o alinare când te confrunți cu alegeri dificile.

— Asta-i ridicol! În felul ăsta le faceți pe femei să pară niște copii. Crezi că nu putem decide pentru noi însene? Asta-i de-a dreptul înjositor.

— Înjositor? La dracu', mi-aș dori să facă cineva asta pentru mine.

— Nu-i adevărat. Vă place să țineți totul pentru voi, pentru că așa vă simțiți puternici.

Dox a părut perplex.

— Nu cred.

— Eu așa cred. Ai spus că tatăl meu v-a făcut ceva, ceva atât de oribil, încât acum în mintea voastră se justifică răpirea și amenințarea fiicei lui. Sunteți gata să faceți toate astea, dar nu și să-mi spuneți despre ce-i vorba?

„Frumos jucat", am gândit. Am așteptat să văd ce va răspunde Dox.

— Noi am efectuat niște misiuni pentru tatăl tău, a zis lunetistul. Nu sunt genul de acțiuni pe care să le discut vreodată cu tine. După care, pentru a ascunde că noi am făcut acțiunile respective, tatăl tău a angajat niște oameni care să facă niște misiuni similare asupra noastră. Ai înțeles? Chiar vrei să știi mai multe?

— Da, a zis ea, vreau. Și nu trebuie să-ți fie teamă să-mi spui.

— Ei bine, nu este o…

— Nu este o chestiune de teamă, am intervenit eu. După cum a spus Dox, cu cât știi mai puține, cu atât este mai bine pentru tine. Și pentru tatăl tău.

Ea l-a privit.

— Numele tău este Dox?

— Ți-am zis, i-am repetat, tatăl tău știe deja cine suntem noi. Nu încercăm să-ți ascundem identitățile noastre.

— Atunci pe tine cum te cheamă? a întrebat ea.

Era cu adevărat isteață. Făcea tot ce putea pentru a obține informații care la un moment dat puteau fi utile operațional. În același timp, stabilea un raport, se făcea pe sine să pară umană și-i făcea pe răpitorii ei să se simtă umani, ceea ce în sine putea crea oportunități tactice pentru ea sau, cel

puțin, ne crea dificultăți emoționale dacă am fi fost puși în situația de a-i face rău.

— Poți să-mi spui Rain, am răspuns. Dar ajunge pentru azi cu întrebările, da? Suntem obosiți. Dacă vei dori, vom avea timp suficient să discutăm ulterior.

Am avut senzația că Dox ar fi vrut să protesteze, dar probabil că s-a gândit mai bine.

Eram ușor îngrijorat în privința lui Kei. Fata avea personalitatea naturală a unui anchetator: era isteață, plăcută, neamenințătoare și iscoditoare, sub camuflarea unui interes sincer. Dox era atent la ce-i răspundea, dar m-am întrebat cum se putea comporta el în absența mea. În mod evident, dorea ca fata să-l placă. Parțial pentru ca ea să se simtă confortabil, parțial pentru a-și diminua vinovăția și parțial pentru că, la urma urmelor, era o femeie foarte frumoasă și el pur și simplu nu se putea abține.

Am legat una dintre încheieturile lui Kei cu un colier din plastic de tăblia patului și am petrecut două ore în tăcere, cu Dox supraveghind-o, în timp ce eu am moțăit pe podea. Am fost trezit de o ciocănitură în ușă.

Eu și Dox ne-am scos pistoalele și ne-am apropiat de ușă.

— Da? am rostit eu.

— Noi suntem, l-am auzit pe Larison.

Anterior lipisem o bucată de bandă adezivă peste vizor, pentru ca nimeni aflat de cealaltă parte a ușii să nu-și dea seama, prin blocarea luminii dinăuntru, dacă era privit din cameră. Mi-am lipit fața de vizor și am îndepărtat banda. Erau Larison și Treven, așa cum anunțaseră.

Am mutat dulăpiorul, după care i-am lăsat să intre și am zăvorât ușa în spatele lor.

— Probleme? am întrebat.

Treven a clătinat din cap.

— Nu. Ne-am descotorosit de tipii ăia, ne-am descotorosit de mașină – nicio problemă.

Dacă Kei s-a întrebat la ce se referise prin „tipii ăia”, n-a spus nimic.

— În regulă atunci, am încuviințat. Dacă totu-i pregătit, e momentul să-l sunăm pe Horton.

Larison s-a uitat spre Kei și a zâmbit.

— Exact, a zis el.

Capitolul 22

Trecu mult timp până ce Larison a fost gata să-l sune pe Hort. Nu știa cum fuseseră urmăriți în Washington – prin sateliți, videocamere de supraveghere, drone sau altceva – și trebuia să fie sigur că asta nu se va repeta. De aceea își intensifică procedurile și așa stringente, petrecând câteva ore în autobuze, taxiuri, malluri și metrou, asigurându-se nu numai că scăpa de posibilii filatori care se deplasau pe jos sau cu vehicule, ci că, de asemenea, își camufla mișcările și de potențialii urmăritori mai îndepărtați.

Era mulțumit că reușise să-i convingă pe ceilalți că unica lor acțiune posibilă era s-o ia ostatică pe Kei. Desigur, spusele lui se bucurau de beneficiul adevărului, însă Larison avea și motive proprii, suplimentare, pentru care o dorea pe Kei ca pârghie împotriva lui Hort: el înțelegea că valoarea amenințării sale, potrivit căreia urma să difuzeze videoclipurile cu torturi, se diminua.

Larison își dăduse seama de mult că elitele politice ale Americii insistau pentru o politică antitero de felul disparițiilor, torturilor, loviturilor cu drone și invaziilor, deoarece, în mod pervers, elitele beneficiau de pe urma terorii tot mai mari pe care o producea inevitabil politica respectivă. El înțelegea că politicile acelea nu reprezentau răspunsul la o amenințare, ci erau mai degrabă cauza amenințării, iar asta se făcea în mod deliberat. Un popor speriat era un popor

controlabil. Războiul nesfârșit și procedurile de securitate care proliferau însemnau profituri enorme pentru corporațiile slujite de politicieni. De aceea, posibila difuzare a unor materiale video explicite în care agenți americani torturau prizonieri musulmani ce urlau reprezentase dintotdeauna, din perspectiva elitelor Americii, atât o promisiune, cât și o amenințare.

Cu toate acestea, în vremuri obișnuite, oamenii ar fi reacționat cu dezgust și oroare față de imaginile unor torturi înfiorătoare. În modul cel mai decisiv din punct de vedere emoțional, videoclipurile ar fi implicat diverși jucători din establishment, iar reputațiile celor care ordonaseră barbariile ce puteau fi văzute în ele ar fi fost pătate; carierele lor ar fi deraiat. Iar amenințarea aceea personală depășise interesul instituțional al guvernului de a găsi modalități pentru a crește pericolul terorismului… cel puțin suficient pentru ca guvernul să accepte să plătească o sută de milioane de dolari sub formă de diamante brute.

Însă totul se schimbase acum. America era atacată, și cine ar mai fi obiectat față de ceea ce exista în filmele acelea? Să obiecteze? – la naiba, ar fi cerut încă și mai mult. Cei care ordonaseră acțiunile ce fuseseră filmate nu aveau să mai fie mustrați. Ei aveau să fie eroi.

Și în esență aceea era problema. Circumstanțele erodau în prezent valoarea atuurilor pe care Larison le avea în mână, ba chiar în asemenea măsură, încât el se întrebă dacă nu cumva obiectivul atentatelor era de fapt neutralizarea valorii de extorcare a filmelor. Chiar dacă nu era însă scopul primar, cineva trebuie să se fi gândit la asta. Și, indiferent care ar fi fost realitatea, efectul era același. Valoarea atuurilor sale se reducea și el știa că avea nevoie de altele noi. Fiica lui Hort era unul. Fiica… și ceea ce avea să se obțină prin intermediul ei.

În cele din urmă, ajunse la obloanele de fier acoperite cu graffiti, coborâte peste vitrinele magazinelor, la pereții din bolțari crăpați și vopseaua ce se jupuia de pe anunțurile de închiriere din districtul industrial minat. Pentru o vreme, Larison rătăci printre șomeri solitari atrași de zonă, victime ale unei economii găunoase. Îi plăcea acoperirea pe care i-o ofereau, îi plăcea că nimeni nu-i știa, nimeni nu-i băga în seamă sau nu-i putea deosebi între ei, îi plăcea să știe că, infiltrându-se printre ei și făcându-se complice cu ei, insensibilitatea și indiferența lumii aveau să-l cuprindă de asemenea, învăluindu-l.

Se opri cu spatele la fațada din cărămidă a unui centru de reciclare și privi în jur. Zgârie-norii din centru se înălțau pe cerul de un albastru decolorat, la doi kilometri înapoia lui. Dacă n-ar fi existat monoliții aceia îndepărtați, priveliștea ar fi putut să fie aproape de oriunde: un vechi oraș siderurgic, un târg muribund din regiunea industrială intrată în declin a Statelor Unite. Aici nu existau cumpărători panicați. Aici nu exista nimic de cumpărat și nu existau bani cu care să cumperi ceva. Era ultimul loc de care le-ar fi păsat politicienilor, ultimul loc pentru a cărui protecție ar fi fost trimise forțe de securitate. Se simțea anonim. Se simțea în siguranță.

Scoase telefonul lui Kei, îi puse bateria și-l activă. El avea un număr al lui Hort, dar bănuia că bărbatul avea și un alt telefon, exclusiv pentru uz personal. Examină numerele pentru apelare rapidă ale lui Kei și găsi imediat unul etichetat „Tata”. Nu era cel pe care-l știa el, așa că, da, exista și alt telefon, personal.

Selectă fotografiile pe care le făcuse în autoutilitară și apăsă intrarea pentru „Tata”, simțindu-se încântat de sentimentul de invadare în acel fel a intimității lui Hort. Așteptă ca fotografiile să fie expediate, apoi îl sună pe Hort.

Un țârâit, după care…

— Bună, scumpete. Tocmai voiam să mă uit la fotografiile pe care mi le-ai trimis. Ce faci tu?

— Scumpetea ta face bine, zise Larison. Deocamdată.

Urmă o pauză lungă. Larison savură tăcerea. Ar fi putut oare exista o modalitate mai adecvată prin care Hort să-și transmită șocul neașteptat, sentimentul de violare și de neajutorare? Confuzia lui, furia impotentă și, în curând, disperarea?

— Mă jur pe Dumnezeu Atotputernicul…

Larison îl întrerupse.

— Uită-te la fotografii. Ea este vie. Deocamdată. Nu și tipii pe care i-ai trimis s-o protejeze.

Urmă altă pauză, timp în care Larison bănui că Hort se uita la fotografii. După aceea, Hort spuse:

— Dă-i drumul. Doar dă-i drumul. Ea nu ți-a făcut nimic…

— Tu mi-ai făcut ceva.

— Da. Iar chestia aia este între noi doi și nimeni altcineva.

— Cred că te-omoară să știi, chiar acum, că tu ești cel care m-a-nvățat să identific zona cea mai vulnerabilă a țintei. Și s-o atac acolo. Și chiar tu mi-ai arătat cum să fac, mai ții minte? Ai ajuns la mine prin intermediul lui Nico.

— Așa este, ai dreptate. Știi ce se va întâmpla cu el dacă fiica mea pățește ceva?

Larison izbucni în râs.

— Hort, tu deja ai îndreptat o armă spre el. Acum amenințI să îndrepți alta? Ce vei face, o să pui să-i fie violate de două ori nepoatele, uciși nepoții și toate rahaturile celelalte cu care ai amenințat?

— Nu contează. Dacă ea pățește ceva, nu mă voi opri niciodată, repet, niciodată, până nu te voi găsi. Și, da, voi începe cu Nico și cu toți nenorociții de membri ai familiei lui extinse, câte unul pe rând, păstrându-l pe Nico pentru la sfârșit, ca să știe clar ce s-a-ntâmplat și cine a fost cauza

morților tuturor celor pe care i-a iubit și a distrugerii întregii lui vieți. Iar de toate astea mă voi ocupa eu personal.

— Hort, tu scapi din vedere ceva foarte important. Știi ce? Mie… nu-mi… pasă! Așa că dă-i drumul. Închide telefonul. Pleacă după Nico chiar acum. Haide, pune-mă la încercare, dacă nu mă crezi.

Tăcere. Apoi:

— Zi ce vrei.

— Îmi vreau diamantele.

— Și altceva?

— O garanție că retragi dulăii pe care i-ai asmuțit pe urmele noastre.

— Și-i dai drumul fetei mele?

— Da.

— Nevătămată?

— Da.

— Bine atunci.

— Cum?

— O să-ți aduc diamantele eu personal. Iar mâine voi face un anunț care cred că te va liniști în cealaltă privință.

— Ce anunț?

— Nu-ți pot spune acum. Dar îl vei putea vedea la televizor. Imediat după anunț, voi pleca spre Los Angeles. Dacă vrei, ne putem întâlni acolo mâine seară.

Fără să vrea, Larison fu mișcat de devotamentul bărbatului. Era imposibil să nu știe că avea să vină la moarte.

După aceea se întrebă însă dacă nu acorda prea mult credit omeniei lui Hort. Individul era un ticălos inteligent și-l mai trăsese pe sfoară și înainte. Trebuia să fie foarte atent. Să țină seama de toate posibilitățile. Să examineze totul din perspectiva lui și să vadă dacă putea să detecteze vreo slăbiciune în propria lui poziție.

— Poate că ești în stare să ne urmărești, rosti el cu glas tare. Am fost atenți, totuși ai ajuns până la

noi în Hilton, așa că este posibil să găsești din nou o cale. Diferența acum este că eu voi fi cu Mimi. Dacă spargi ușa, ar fi bine să te asiguri că-mi poți trage un glonț în cap în mai puțin de o secundă. Pentru că atâta îmi va trebui mie să-i trag ei un glonț în cap.

— Nimeni nu va sparge nicio ușă, spuse Hort. Nu vreau decât ca ea să fie teafără. De restul nu-mi pasă, ai dreptate. Poți să ai orice-ți dorești, atâta timp cât o eliberezi pe ea.

Larison căzu pe gânduri. Îi venea greu să-și imagineze că Hort va risca viața fiicei lui în favoarea diamantelor. Întrebarea era dacă va opri hăituiala lor. Și cum avea Larison să știe, indiferent care ar fi fost varianta aleasă?

Dar, pe măsură ce se gândi mai mult la asta, înțelese că s-ar putea ca nici măcar să nu conteze. Odată ce el avea diamantele și Hort era mort, iar Rain, Treven și Dox erau de asemenea morți, guvernul nu avea decât să încerce să-l urmărească. Ar fi fost o pierdere de vreme. Pentru că aveau să fie în căutarea unei stafii.

Capitolul 23

În dimineața următoare, toți cinci ne-am strâns în fața televizorului din cameră. Președintele făcea un anunț din Rose Garden și bănuiam că Horton avea o legătură cu asta.

Aduseserăm pernele din camion și peste noapte am dormit în schimburi. Kei dormea pe un pat; noi foloseam pernele, sacii de dormit și celălalt pat, iar cel puțin unul dintre noi era treaz. Larison n-a părut să doarmă mult, dar când a făcut-o a gemut, iar o dată a strigat prin somn. Eu avusesem parte de suficiente nopți dificile, așa că știam ce fel de orori l-ar fi putut bântui în vise.

Kei fusese cooperantă. Când am fost prezenți toți patru, ea fusese cea mai puțin vorbăreață, înțelegând, poate, că am putea fi mai ușor de manipulat câte unul, câte doi, decât în ansamblu. Eram satisfăcut de respiro. Nu voiam să-l influențeze pe Dox.

La ora 9 în California, ora 12 în Washington, doi bărbați au ieșit din Casa Albă: președintele, în obișnuitul lui costum negru, și Horton, în uniforma militară de paradă, etalându-și toate medaliile pe piept. S-au îndreptat către reprezentanții mass-media adunați laolaltă, după care Horton a rămas locului, în timp ce președintele s-a dus la pupitru.

— Bună ziua, a rostit el. Am de făcut două anunțuri scurte. În primul rând, ținând seama de recenta serie de atentate fără precedent asupra teritoriului Statelor Unite și de actuala stare de necesitate, am ordonat, în calitate de comandant suprem, ca unități din Garda Națională să ocupe poziții-cheie în orașe americane. Aceste unități vor colabora cu instituțiile locale de aplicare a legii și le vor consolida, astfel încât să deținem capacitatea maximă pe teren pentru a detecta, a dezamorsa și a ne apăra împotriva altor atentate. Și în cazul cel mai rău, pentru a contribui la asigurarea de prim-ajutor esențial. În al doilea rând, sunt încântat să anunț că funcția de șef al Centrului Național Antitero, rămasă vacantă în urma decesului tragic al lui Tim Shorrock, a fost acum atribuită. Din motive de securitate, numele înlocuitorului lui Tim va fi ținut secret.

Am căzut pe gânduri. Numele lui Shorrock nu fusese secret. Poate că nu era decât o reacție față de evenimentele actuale. Sau obișnuitul reflex al guvernului pentru mai multă secretomanie. Sau ambele.

— În același timp, a urmat președintele, îl am lângă mine pe noul meu consilier antitero. Sunt încântat să beneficiez de sfaturile și de asistența colonelului Scott Horton în lupta administrației

mele împotriva necontenitei amenințări teroriste. Domnul colonel are o lungă și distinsă carieră în slujirea și protejarea națiunii noastre, iar experiența lui considerabilă în probleme de securitate va reprezenta un activ foarte prețios. Vă rog să-i adresați dânsului orice întrebări aveți.

Președintele s-a retras un pas. Câțiva reporteri au strigat întrebări, însă i-a ignorat. Horton a înaintat la pupitru.

— Doamnelor și domnilor, a spus el privind mulțimea. Voi fi scurt.

Poate că de vină a fost solemnitatea expresiei lui – despre care bănuiam că era produsă de cunoștința apăsătoare a situației fiicei sale. Sau poate a fost ținuta militară rigidă, tonul baritonal ori accentul acela sudic cultivat. Indiferent care ar fi fost motivul, chiar și prin intermediul ecranului TV am putut simți atenția colectivă a corpului de presă care se concentra, coerent, anticipator.

— După cum tocmai ne-a spus domnul președinte, a urmat Horton, în momentele acestea, unități ale Gărzii Naționale au fost desfășurate în orașe americane majore. Președintele a menționat de asemenea o stare de necesitate. Și cu toate că apreciez că el are dreptate să utilizeze acest termen, aplicarea sa a fost greșită. Starea de necesitate cu care ne confruntăm acum este cauzată într-o măsură mai mică de o amenințare teroristă, cât de reacția exagerată a guvernului nostru față de amenințarea respectivă.

„Ce dracu' mai e și asta?" m-am întrebat. Și n-am mai putut procesa nimic mai departe.

Reporterii amuțiseră. Se holbau la Horton, aparent încremeniți. Nimeni nu-și lua notițe. L-am privit pe președinte, care stătea la câțiva pași în spatele lui Horton și în lateral. Chipul lui era o mască de șoc și furie insuficient camuflate.

— La urma urmelor, a continuat Horton, ce înseamnă în America o „stare de necesitate" declarată de un guvern federal? Un asemenea

concept nu are niciun fundament constituțional. Din ce constă ea? Când ia sfârșit? Și deși aceste întrebări ar fi problematice chiar dacă ar fi doar retorice, ele au totuși răspunsuri. Vă pot spune că azi, la nivelurile superioare ale puterii din țara aceasta, se examinează cu toată seriozitatea, ba chiar se plănuiește, suspendarea Constituției și aplicarea legii marțiale. Așa-zisa noastră „stare de necesitate" este intenționată ca o punte spre suspendarea și spre aplicarea aceea.

Privitorii din Rose Garden continuau să fie tăcuți. În camera noastră, până și Dox părea să nu-și mai găsească cuvintele.

— Astăzi, a spus Horton, doresc să le pun tuturor americanilor o întrebare simplă. Cum am reacționa noi dacă teroriștii ne-ar spune că vor continua cu aceste atentate până când vom anula Constituția și ne vom preda libertățile? Eu cred că le-am spune, și pe bună dreptate, să se ducă învârtindu-se. Cu toate acestea, suntem dispuși să acționăm exact așa, atâta timp cât credem că o facem din propria noastră voință. În cele din urmă însă care este diferența? Într-un fel sau altul, Constituția este distrusă. Într-un fel sau altul, libertățile noastre atât de prețuite, pentru care au luptat și au murit înaintașii noștri, pentru care eu și membri ai familiei mele au luptat și au murit încă din vremea Războiului Civil, sunt lichidate și dispar pe vecie.

Tăcerea absolută, la limita șocului, continua să radieze dinspre televizor.

— De aceea, am cântărit mult invitația domnului președinte de a sluji administrația sa. M-am întrebat ce ar trebui să fac. Oricine ar spune că proximitatea puterii, mai ales în timpul unei crize, nu-i ispititoare este un mincinos. Așadar, ispita este, în mod firesc, de a sluji. Și de ce nu? La urma urmelor, mi-am slujit țara de-a lungul întregii mele existențe ca adult. Am ajuns să înțeleg însă că în prezent nu pot sluji poporul nostru prin slujirea

președintelui. În prezent, slujirea unuia ar fi contrară slujirii celuilalt. Serviciile pe care președintele mi le cere ar putea fi îndeplinite competent – și cu certitudine vor fi îndeplinite competent – de altcineva. Este necesar însă, și cât mai urgent, un exemplu… și eu sper că vor urma și alții exemplul meu.

Horton a făcut o pauză. Nimeni nu s-a clintit. Atenția tuturor, acolo și în camera noastră de motel, era ațintită asupra colonelului.

— De aceea, a rostit el, trebuie să-mi dau demisia din această administrație și din armata Statelor Unite, începând chiar din acest moment. Și încurajez tot personalul militar și guvernamental căruia i se cere să distrugă Constituția sub camuflarea diabolică a salvării ei să-mi urmeze exemplul. Îi încurajez pe toți americanii, de toate felurile, să se împotrivească actualei tentative a guvernului de a deforma și submina garanția constituțională că guvernul nostru poate fi numai din popor, alături de popor și pentru popor. Și-i încurajez pe toți cei care țin mai mult la securitatea lor decât la libertate să se mute în Coreea de Nord, unde pot trăi într-o societate mai apropiată de preferințele lor decât cea pe care noi am creat-o aici, în Statele Unite ale Americii.

Horton a tăcut o secundă, după care a spus:

— Este perfect posibil ca niciunul dintre voi să nu urmeze apelul meu. Sunt împăcat cu posibilitatea aceasta. Pentru că să fiu al naibii – să fiu al naibii! – dacă voi îngădui vreunei grupări de ratați fanatici, troglodiți și clocotind de ură, care nu au de oferit lumii decât atacuri lașe împotriva unor civili nevinovați, să mă silească să renunț la libertățile pe care le prețuiesc, pe care le iubesc și pe care sunt decis să le las moștenire copiilor mei, tot așa cum părinții mi le-au lăsat moștenire mie.

A privit după aceea chipurile celor adunați în fața lui, s-a răsucit brusc pe călcâie și a pornit spre Casa Albă, cu capul sus și spinarea dreaptă. A

urmat un alt moment de tăcere stupefiată, după care reporterii au sărit în picioare și au început să răcnească o cacofonie de întrebări. Pentru o secundă, președintele a părut complet buimăcit. După aceea s-a întors și el și a plecat spre Casa Albă.

Toți am rămas cu ochii holbați la ecran. Într-un final, Dox a rupt tăcerea.

— Ce morții mă-sii? a zis el.

M-am ridicat și am închis televizorul, întrucât nu doream să ascult inevitabilele comentarii cretine ale prezentatorilor de știri. M-am răsucit și m-am uitat la Larison, Treven și Dox.

— Ce naiba a fost asta?

Dox a încuviințat din cap.

— Mi s-a părut doar mie sau și vouă v-a sunat ca discursul unui om care candidează la o funcție importantă?

— Și mie mi s-a părut la fel, am aprobat, dar despre ce funcție vorbim? Dacă indivizii ăștia obțin ceea ce doresc, nu cred că plănuiesc să țină alegeri prea repede. Iar prin „prea repede” vreau să spun „niciodată”.

Nu mi-a răspuns nimeni.

— Adică, am continuat eu, așa vorbește cineva care încearcă să dea o lovitură de stat? Care a organizat asasinarea consilierului antitero al președintelui pentru ca el să-i poată lua locul?

— Crezi că ne-am fi putut înșela? a zis Dox. Despre ce intenționează de fapt Horton? Despre cine i-a trimis pe ghinioniștii ăia pe urmele noastre în Washington?

— Totuși cine altcineva putea să fi știut că noi eram acolo? am replicat. Doar dacă Horton n-a spus cuiva, cuiva care… nu știu, care avea propriile lui motive să ne elimine.

— Nu, a spus Treven. Hort n-ar fi încălcat niciodată securitatea operativă, decât dacă voia să ne elimine.

Larison a arătat din cap spre Kei, care stătea pe pat, cu o încheietură a mâinii legată de tăblia patului.

— În plus, a zis el, cum rămâne cu cei doi care încercau s-o protejeze?

— Poate să-i fi trimis cineva, astfel încât să pară că a făcut-o Horton? am rostit, gândind cu glas tare.

Larison a clătinat din cap.

— E cam tras de păr. Briciul lui Occam sugerează că noi avem dreptate în privința țelurilor lui Hort. Sunt totuși de acord că tacticile lui sunt… surprinzătoare. Pe de altă parte, Hort nu face niciodată ceea ce te-ai aștepta să facă. El are întotdeauna o abordare aparte. Întrebarea este care-i abordarea lui acum. Credeți că el speră că asta o va salva pe ea?

Dox s-a uitat la Kei.

— De fapt, a spus, ea n-are de la ce să fie salvată, nu? Procedăm așa doar pentru a-i convinge tatăl că ăsta-i mersul acțiunii.

Fusese o prostie să spună asta de față cu Kei. Da, era adevărat, totuși noi ne bazam pe teama ei că i-am putea cauza rău pentru a o face mai cooperantă. Dox o spusese însă, iar ea auzise. O discuție în contradictoriu cu el n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Larison l-a privit.

— Nu contează ce putem sau nu să-i facem fiicei lui. Contează doar perspectiva lui Hort. Și vă promit – el nu se îndoiește în privința mea.

Apăsase ușor pe ultimul cuvânt. Pentru a dezamorsa altă confruntare, am rostit:

— Noi am cerut două lucruri. Diamantele și retragerea dulăilor. Întrebarea este în ce fel se asociază cu cererile noastre cascadoria pe care a făcut-o adineauri.

— În niciun fel, a zis Treven. Nu are niciun impact asupra celei dintâi și-l împiedică s-o aplice pe a doua. De aceea eu cred că toată „cascadoria”

fusese deja gândită. N-are absolut nicio legătură cu fiică-sa. E vorba despre altceva.

Asta părea rațional.

— În regulă, am încuviințat, dar despre ce anume?

Toți au tăcut. Dox s-a răsucit spre Kei.

— Scumpo, dacă ai vreo idee despre ceea ce tocmai am văzut toți la televizor, acesta ar fi un moment foarte potrivit să ne-o împărtășești și nouă.

Fata n-a răspuns imediat și mi-am dat seama că fusese afectată de vederea tatălui ei, fie din cauza acțiunii lui, fie pur și simplu din cauza circumstanțelor ei. Se străduia să-și controleze emoțiile.

— Poate că ați neglijat ceva foarte evident, a zis ea după un moment. Tatăl meu este o persoană onorabilă.

Dox a surâs cu tristețe.

— Cu tot respectul, însă tu nu-l cunoști în felul în care-l cunoaștem noi.

— Nu, a replicat ea. Voi nu-l cunoașteți în felul în care-l cunosc eu.

Am tăcut iarăși, toți. Eu am intrat pe site-ul securizat. Acolo mă aștepta un mesaj de la Horton.

— Vine, am anunțat. Diseară, cu diamantele. Se așteaptă să ajungă pe aeroportul LAX în jurul orei opt, cu un avion privat. Spune că din cauza diamantelor nu poate să riște o cursă comercială. TSA[17] a înnebunit complet – totul e controlat manual. Spune că-i de acord să se întâlnească cu noi oriunde am dori.

— Ți-a dat itinerarul lui? a întrebat Treven.

Am încuviințat din cap. Nu era nevoie să mai sublinieze cineva importanța acelui gest. Horton fie încerca, destul de evident, să ne atragă într-o capcană, fie ne transmitea că-l puteam ucide fără să se împotrivească, cu condiția de a-i elibera fiica.

Mai mult ca sigur, era a doua variantă. El știa că nu ne vom expune mai mult decât era necesar.

Doar unul dintre noi avea să apară pentru diamante. Restul urma să fim altundeva, ținând la capul fiicei lui o armă care nu mai era nici pe departe metaforică.

— Mi-a spus că anunțul lui ne va liniști, a zis Larison. Ce ne scapă? Nu mă prind.

Nu i-a răspuns nimeni. Nu credeam că vom găsi răspunsul. Trebuia să-l întrebăm pe Horton. Iar apoi am înțeles brusc.

— Nici nu trebuie să ne prindem, am rostit. El vrea o ocazie pentru a sta de vorbă cu noi. Indiferent cine va fi cel care va merge să ia diamantele, Horton vrea să aibă loc o discuție, nu doar simpla predare a unei genți.

— Și ce câștigă el din asta? a întrebat Dox.

Am privit-o pe Kei.

— Nu știu. Trebuie să decidem însă cine se va întâlni cu el.

Dox s-a ridicat în picioare.

— Ce dracu', mă duc eu.

M-am întrebat dacă era o cacealma. Știam că avea sentimente protectoare față de Kei și că era îngrijorat în privința lui Larison.

— Nu, am clătinat din cap. Vreau ca Horton să simtă furnicătura aceea aparte pe care o poți aprecia pe de-a-ntregul numai când te întrebi dacă nu cumva un fost pușcaș marin lunetist te privește chiar în clipa aceea prin luneta unei arme.

— Eu nu pot, a rostit Larison. Deși aș dori-o foarte mult. Dintre noi patru, Hort se teme cel mai mult de mine, pentru că știe că în cazul meu este vorba despre ceva personal. Dacă vreți să vă asigurați de obediența lui, e mai bine ca el să-și vizualizeze fata, singură și neajutorată cu mine.

Nu mă încânta teribil de mult imaginea lui Larison rămas singur cu Kei, totuși nu-i puteam contrazice raționamentul.

— Mă duc eu, a zis Treven.

Adevărul era că aș fi preferat să mă ocup eu de momentul acela. Nu aveam încredere în Treven.

Fusese extrem de tăcut în metroul din Los Angeles când discutaserăm prima dată ideea atacării lui Horton și avusese dreptate în Capital Hilton când mă acuzase că-l suspectam, considerându-l implicat în înscenarea cu cianura. Nu puteam fi însă sigur și nici nu doream altă confruntare. Indiferent care ar fi fost relația dintre noi patru, în mod clar încă nu ajunsese în punctul în care dezacordurile să poată fi soluționate fără posibilitatea unui schimb de focuri.

În mod destul de bizar, nu eram foarte îngrijorat că Treven ar fi putut-o șterge cu diamantele. Adevărat, o sută de milioane de dolari înseamnă mulți bani, totuși nimeni nu va trăi atâta încât să-i cheltuiască, dacă Larison, Dox și cu mine am fi pe urmele sale. Mai bine să se mulțumească cu douăzeci și cinci de milioane, o sumă deja galactică, și să trăiască pentru a se bucura de ele. Bănuiam că Larison efectuase același calcul și ajunsese la aceeași concluzie.

— Va trebui să efectuezi o RDU[18] dată naibii, am spus. Nu știm…

El a ridicat o mână.

— Cum ne-a luat Hort urma în Washington. Știu. Sateliți, drone, videocamere de supraveghere și așa mai departe. Voi fi atent.

Am încuviințat iarăși din cap, înțelegând că făceam micromanagement, că eram, se părea, incapabil să mă abțin.

— El o să vrea să știe când îi va fi eliberată fiica, a spus Larison. Spune-i c-o vom elibera numai după ce diamantele vor fi certificate de un expert. Dacă își închipuie c-o să ne păcălească cu altă geantă umplută cu plastic, o să-l fac să plătească.

— Diamantele sunt totuși doar o jumătate din problemă, a spus Dox. Cum îi va opri pe urmăritorii noștri acum, când nu mai e decât un simplu civil? Și cum vom ști noi care-i adevărul, într-un fel sau altul?

Mi-am dat seama că lui Larison nu-i păsa de urmăritori. El dorea numai diamantele. Asta nu era chiar o noutate, totuși mă neliniștea. Simțeam că va fi nevoie să fac ceva în privința lui, ceva extrem. Dar nu știam ce anume. Sau poate că pur și simplu nu doream să mă confrunt cu soluția.

M-am uitat la Treven.

— Horton îți va da asigurări în privința încetării urmăririi noastre. Nu știm însă ce formă vor lua asigurările acelea. Pentru moment, haide să presupunem că ele vor avea valoare, pentru că, în caz contrar, și-ar pune fiica într-un risc mai mare. De aceea, indiferent ce ți-ar spune el, tu răspunde-i doar că ne vei transmite nouă informația și-l vom contacta ulterior.

— N-o să-i placă asta, a comentat Treven.

Larison a zâmbit.

— Ba chiar o să urască răspunsul, dar nu va avea alternativă. Nu va risca să te trimită înapoi cu mâinile goale.

După aceea s-a uitat la Dox și a adăugat:

— Oricum, nu atâta vreme cât eu sunt aici.

Capitolul 24

Treven stătea într-un colț al uriașei săli bogat ornamentate a gării Union Station din Los Angeles și-l aștepta pe Hort. Pistolul Glock era ascuns într-o borsetă neagră, cu fermoarul deschis, aflată pe fotoliul mare din mahon și piele de lângă el, totuși bărbatul nu se aștepta la vreun necaz imediat. Chiar dacă Hort nu ar fi demisionat din guvern și nu ar fi părăsit armata, opțiunile îi erau destul de limitate. Să vină cu o echipă pentru o răpire? Ar fi trebuit să-l târască pe Treven prin toată gara, iar asta presupunând că ar fi supraviețuit schimbului de focuri anterior. O lovitură directă? Așa ceva nu i-ar fi adus nimic lui Hort, decât, poate, moartea

fiicei sale. Nu, scenariul cel mai probabil – pe lângă cel în care Hort nu încerca absolut nimic, ținând seama de faptul că ei îl apucaseră de boașe – era ca Hort să aibă în culise o echipă despre care spera că-l va putea urmări pe Treven până în locul unde era ținută Kei. De aceea ei îi spuseseră lui Hort, prin intermediul site-ului securizat, că întâlnirea urma să fie în Union Station. Cu numeroasele ei niveluri, ieșiri și intrări, cu numeroasele linii de tren, metrou și autobuz, și cu proximitatea a trei autostrăzi și a nenumărate străzi, acoperirea locului așa cum se cuvine ar fi necesitat o armată.

Fusese ușor surprins când Rain acceptase să-l lase pe el să se întâlnească cu Hort. Individul avea instincte bune și-l ațintise direct pe Treven în Capital Hilton. Nu avusese totuși niciodată nimic concret și decisese probabil să păstreze tăcerea cu privire la suspiciunile lui. Cel puțin deocamdată.

Privi tot felul de călători ce veneau și plecau, trecând peste pardoselile placate în gresie și pe sub arcadele uriașe, cu sunetele conversațiilor telefonice pierzându-se în înaltul plafoanelor cu grinzi, printre candelabrele în stil art deco, și acoperite periodic de anunțuri despre importanța vigilenței și raportării imediate a oricăror activități suspecte. În aer exista o tensiune ce-i reamintea de perioada imediat următoare atentatelor din 11 septembrie: oamenii se grăbeau mai mult decât ar fi fost normal, ca și cum trecerea printr-o gară ar fi devenit echivalentul unui joc letal de-a scaunele muzicale; chipuri încruntate, suspicioase și temătoare; ochi alergând în toate părțile, străduindu-se să descifreze expresii care până atunci fuseseră ignorate cu indiferență. Peste tot erau poziționați polițiști și văzu o jumătate de duzină de soldați în uniforme de luptă care patrulau cu puștile M-16 pregătite. Nu erau totuși oamenii lui Hort. Aceștia erau rezerviști, iar pentru un operator ca Treven, deosebirea dintre un

rezervist și un veteran al operațiunilor secrete din JSOC era ca deosebirea dintre un puști care joacă leapșa și un profesionist din fotbalul american. Oamenii lui Hort aveau să fie invizibili până în clipa când îți puneau un sac pe cap sau îți trimiteau un glonț în creier. Indivizii ăștia nu erau decât figuranți de securitate. Scopul lor era să arate fioros și să asigure cetățenii speriați că „Se Făcea Ceva", iar Treven bănuia că-și jucau cu succes rolul acela.

Hort își făcu apariția cu puțin înainte de ora 21. Era îmbrăcat civil – pantaloni kaki, cămașă polo verde – și ducea o geantă sport din nailon albastru. Era neobișnuit de tras la față, părând aproape epuizat. Arăta ca un ins care pierduse foarte mult și acum era îngrozit că va pierde și puținul care-i mai rămăsese.

Mergea fără grabă prin zona de așteptare, privind în stânga și în dreapta, după care îl zări pe Treven. Când se apropie, Treven cuprinse între degete mânerul pistolului și rămase cu degetul mare pe exteriorul borsetei. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut trage prin ea, iar arma ar fi rămas ascunsă până în ultima clipă. Inspectă sala cu privirea și nu văzu nicio persoană suspectă care să vină în urma lui Hort ori din altă direcție.

Hort se opri la vreun metru de el. Nu se așeză și nici Treven nu se ridică.

— Mă bucur că ai venit tu, rosti Hort.

Treven scană din nou sala cu ochii.

— N-ar trebui să te bucuri.

— De ce?

— Pentru că în hotelul ăla a fost a doua oară când ai încercat să mă omori. Am fost un idiot că ți-am spus ce plănuia Larison. El a avut dreptate. Ar fi trebuit pur și simplu să-i ajut să te lichideze.

— Oamenii aceia nu veniseră acolo pentru tine. Tu îmi spuseseși unde vă pot găsi, ai uitat? Știu că tu ești singurul în care pot avea încredere. Știi ce înseamnă asta după tot ce s-a petrecut între noi? Ai

idee cât sunt de recunoscător că-mi oferi o a doua șansă?

Mai mult sau mai puțin, era ceea ce se așteptase. Iar asta îi dubla iritarea față de faptul că era ispitit să-l creadă.

— Ai adus ce am cerut? întrebă el.

Hort aruncă geanta de sport pe scaunul de lângă Treven.

— Totul este acolo. Nu-i decât o geantă simplă de nailon, în care nu au loc și dispozitive de urmărire, deși mă aștept să vreți s-o verificați.

— Vom verifica și conținutul. Cu un expert.

— Evident. Te asigur însă că înăuntru este ce ați cerut. Iar acum voi mai oferi un lucru și voi mai solicita o favoare.

— Care?

— Dacă vrei să mă duci într-un canion sau în pădurea din parcul național, ori în alt loc tăcut și discret, eu voi îngenunchea și voi privi în depărtare, iar tu-mi vei putea trage un glonț în ceafă. Nu trebuie decât s-o spui.

— Asta-i oferta sau favoarea?

Hort surâse trist.

— Asta a fost oferta. Favoarea este să mă asculți mai întâi. Și, indiferent de ceea ce vei decide, te rog – dați-i drumul fetiței mele.

Glasul i se frânse la ultimele două cuvinte. Lui Treven nu-i veni să-și creadă urechilor. Nu-l văzuse niciodată pe Hort altfel decât sigur pe sine, competent, controlând mereu situația. Părea ca și cum acțiunea lor îl frânsese și, în ciuda celor întâmplate, Treven se simți brusc rușinat.

Nu-și putea totuși îngădui sentimentul acela, cu atât mai puțin să se trădeze în exterior.

— Asta înseamnă două favoruri, comentă el.

— Nu-mi pasă cum le numărați. Și nu-mi pasă ce faceți cu mine. În viața mea n-am implorat pe nimeni pentru nimic, dar acum vă implor pe voi. Dați-i drumul.

Treven făcu un gest scurt din cap.

— Să-ți văd gleznele. Și întoarce-te.

Hort se supuse. Nu avea arme asupra lui.

Treven se uită prin sală. Nici acum nu văzu nimic care să fi fost o problemă.

— Bine, spuse el, haide.

— Unde?

— Poate în unul dintre locurile alea tăcute și discrete pe care le-ai menționat. Pe drum poți să-mi spui tot ce vrei s-aud.

Traversară gara și coborâră la metroul de pe Red Line. Treven stătu pe peron în timp ce o garnitură intră mugind în stație, iar apoi plecă. După ce pasagerii coborâți se îndepărtară și ei doi rămaseră aproape singuri pentru câteva clipe, Treven activă detectorul de microfoane primit de la Rain. Nicio reacție.

— Ai telefon mobil? îl întrebă pe Hort.

— Da, însă i-am scos bateria. Mă gândisem că ai putea întreba.

Perfect atunci. Fie că Hort era curat, fie că avea la el un dispozitiv pe care urma să-l activeze ulterior. Pentru a contracara posibilitatea aceea, Treven avea să deschidă iarăși detectorul când rămâneau doar ei doi.

Alt metrou veni și plecă, lăsând din nou peronul gol pentru câteva clipe, iar de data asta Treven fu sigur că nu-i urmărea nimeni, cel puțin prin contact vizual. Așteptară, apoi suiră în metroul următor. Era pe jumătate plin și toți pasagerii păreau civili, deși erau vizibil tensionați. Treven îi ceru lui Hort să stea la câteva scaune în fața lui, orientat în aceeași direcție ca el, pentru ca să poată umbla în geanta de sport fără să aibă grija că Hort ar încerca să-l dezarmeze în timp ce era distras. Bineînțeles, dezarmarea nu i-ar fi adus niciun câștig, totuși era mai bine să-i refuze unui inamic atât motivul, cât și oportunitatea.

Pe când garnitura gonea, legănându-se prin tunelul strâmt, Treven trase fermoarul genții. Mii de pietricele deschise la culoare, unele gălbui,

altele cenușiu-deschis, majoritatea de un alb translucid. Vârî mâna printre ele și o mișcă grijuliu. Nu simți nimic altceva decât pietricelele. Pipăi după aceea cu atenție în lungul mânerelor genții și la cusături. Nu găsi urme de fire sau umflături trădătoare. Niciun transmițător. Era o geantă simplă. În regulă.

La stația Vermont/Beverly, coborâră și așteptară din nou pe peron. În mod clar, erau „curați", cu excepția cazului în care Hort avea destui oameni pentru a acoperi toate garniturile de pe Red Line. Suiră în metroul următor. Merseră până la North Hollywood, care era capătul liniei, coborâră și o luară pe jos spre Chandler Boulevard, unde Treven parcase mai devreme o mașină furată. Era un sedan bleumarin Honda Acord, una dintre cele mai vândute mașini din SUA și ca atare una dintre cele mai frecvente, pe care o gospodină stresată fusese atât de nesăbuită încât s-o lase cu cheia în contact cât timp ea intra în fugă, doar pentru un minut, într-o curățătorie Culver City, ducând în brațe un teanc de cămăși.

Treven îi dădu cheia lui Hort.

— Tu șofezi, îi spuse.

— Unde mergem?

— O să-ți spun pe drum.

Era greu de imaginat că Hort continua să aibă acces la genul de aparatură de supraveghere națională pe care o putuse utiliza înainte de demisie. În plus, spre deosebire de alții, Treven știa că Hort nu folosise aparatura respectivă pentru a-i depista în Capital Hilton; pentru asta trebuia să mulțumească clasicelor informații provenite de la oameni, în cazul respectiv de la Treven. De asemenea, era noapte, ceea ce însemna că urmărirea lor din văzduh avea să fie mai dificilă. Cu toate acestea, îi ceru să meargă pe o rută lungă, pentru detectarea urmăritorilor, care încorpora genul de manevre prin tuneluri și parcări subterane pe care le utilizaseră pentru a se camufla după

răpirea lui Kei. Detectorul de microfoane al lui Rain rămase tot timpul tăcut.

Încheiară la Lake Hollywood Drive, o secțiune lungă, cu serpentine, din Hollywood Hills, cu vedere spre Hollywood Rezervoir. Când ajunseră la o curbă parțial camuflată de tufișuri și copăcei uscați, Treven îi ceru lui Hort să tragă pe dreapta și să oprească mașina. În mod normal, lui Treven nu i-ar fi plăcut locul pentru o asemenea întâlnire, întrucât exista întotdeauna posibilitatea ca un echipaj de poliție să treacă pe acolo. Dar fără doar și poate instituțiile de aplicare a legii din Los Angeles erau mai concentrate acum spre protejarea infrastructurii esențiale, decât spre alungarea unor adolescenți focoși, care parcaseră în Hills.

Hort stinse farurile, opri motorul și privi afară prin geamul de lângă el.

— Nu-i un loc rău în care s-arunci un cadavru, rosti el. Sper că mai întâi mă vei asculta totuși.

— Ascult.

— Te deranjează dacă-mi aprind o țigară?

Treven strânse mânerul pistolului și se simți asigurat de greutatea lui familiară.

— Orice dorești.

Hort coborî geamul din partea sa, apoi scoase din buzunarul din față al pantalonilor un etui și o ghilotină pentru trabucuri. Deșurubă capacul etuiului, scoase un trabuc și-i tăie un capăt, folosind expert ghilotina. Azvârli pe geam capătul retezat, vârî trabucul în gură, luă un chibrit din lemn din etui, îl aprinse, frecându-l de o unghie, așteptă o clipă, apoi aprinse fără grabă capătul trabucului, rotindu-l metodic pentru ca să ia foc egal pe circumferință. Când fu mulțumit, flutură chibritul înainte și înapoi, stingându-l, apoi mai așteptă puțin ca să se răcească, după care îl aruncă pe geam.

— Montecristo cubanez, comentă el lăsându-se pe spate în scaun. Scuză-mă, dar n-am decât unul.

Treven continuă să-l țintească cu Glockul.

— Bucură-te de el.

Implicația era clară și nu mai trebuia s-o spună cu voce tare. *Este probabil ultimul tău trabuc.*

Hort suflă un norișor din fumul cu aromă dulceagă.

— Știu ce credeți. Credeți că eu sunt cel din spatele atentatelor sub drapel fals. Că eu fac parte din plan.

— Și o să-mi spui că nu-i așa?

— Nu în felul în care crezi.

Ochii lui Treven se adaptau la întuneric. Răsărea o lună bulbucată, iar lumina ei alburie strălucea pe asfaltul șoselei și se reflecta din lacul de acumulare de sub ei.

— Explică atunci.

— Rain v-a informat despre ce i-am spus eu privitor la scopul acestei lovituri de stat?

— Da.

— Mai exact – ce anume v-a spus?

— Că sistemul este stricat. Complotiștii doreau un pretext să pună mâna pe putere pentru a repara totul, după care ar fi restituit puterea. Tu ai apreciat că totul era o nebunie și doreai ca noi să lichidăm persoane-cheie, pentru a pune capăt operațiunii.

— Da, aș zice că este un rezumat corect.

— După care însă am aflat că oamenii pe care ne-ai trimis să-i asasinăm nu făceau parte din lovitură, ci i se opuneau.

— Și asta este corect.

— Atunci ce dracu' faci, Hort? De partea cui ești tu?

Celălalt oftă.

— Complotiștii au dreptate, considerând că sistemul este stricat. Ei au de asemenea dreptate, considerând că pacientul va deceda dacă nu este operat imediat și radical. În același timp însă ei greșesc, considerând că e necesară o lovitură de stat. O lovitură de stat l-ar ucide pe pacient în numele salvării lui. E necesar altceva.

— Ce?

Hort îl privi cu atenție.

— O tentativă de lovitură de stat.

Treven nu răspunse. Încercă să potrivească informațiile deja știute în noul cadru de lucru pe care tocmai îl sugerase Hort.

— Vrei să zici… că tu doreai ca lovitura de stat să înceapă?

Hort încuviință din cap.

— Iar apoi să se oprească. Iar apoi să fie demascată pentru ceea ce era în realitate.

— De ce? Ce se câștigă în felul ăsta?

— Poate că nimic. Caz în care republica se ofilește și moare, mai mult sau mai puțin conform planului, așa cum avea s-o facă oricum. În același timp, poate că, repet, poate că… oamenii se vor deștepta și vor înțelege.

— Ce să înțeleagă?

— Cât de aproape au fost de a pierde tot ceea ce ar trebui să prețuiască, adică lucrurile pe care au ajuns de fapt să considere că li se cuvin de la sine. Ai văzut micul meu discurs de la Casa Albă?

— Da.

— Când am spus că noi nu ne-am ceda niciodată libertățile, dacă teroriștii ne-ar cere asta în mod explicit? Ăsta-i adevărul. O știi, nu-i așa?

— Cred că da.

— Ei bine, le-am oferit cetățenilor Statelor Unite o pre-vizualizare. Le-am conturat câmpul de bătălie.

— Nu înțeleg.

Hort trase din trabuc, reținu fumul în gură, apoi îl suflă lent pe geam.

— Republica este secătuită de un complex de securitate atât de grotesc și de metastazat, încât nici chiar Dwight Eisenhower nu l-ar fi recunoscut în coșmarurile lui cele mai oribile și în prezicerile cele mai înspăimântătoare. Pe oameni nu-i deranjează situația actuală, deoarece ei nu simt că li s-ar lua ceva. Dar dacă oligarhia acestei țări este

demascată și cetățenii vor vedea ce reprezintă și ce face ea în realitate, atunci există o șansă ca ei să răspundă prin luptă. O șansă. Acum înțelegi?

Treven căzu pe gânduri.

— Tu spui că, deși un individ ar fi dispus să renunțe la un bun al său, el va lupta să-l păstreze, dacă crede că cineva încearcă să i-l fure.

— Exact.

— Atunci de ce ai demisionat?

— Pentru că, după ce acțiunea asta va fi înăbușită, masele dezgustate și deziluzionate vor avea nevoie de un erou. De un om cu caracter ireproșabil și cu judecata călită în bătălii. De cineva care a demonstrat deja prin acțiunile și prin sacrificiile lui că este un slujitor altruist al națiunii, de un om care nu poate fi sedus de putere sau de orice altceva.

Nu pentru prima dată, Treven înțelese că Hort era obișnuit să opereze la niveluri de manipulare, înșelătorie și strategie pe care el le găsea străine ființei sale. Nu știa dacă să se simtă invidios sau ușurat.

— Apropo de discursul acela, spuse el, Dox zicea că suna ca și cum ți-ai fi depus candidatura la o funcție importantă.

— Într-un sens, asta și făceam.

— Ce funcție?

— Dacă totul va merge bine, va fi formată o comisie excepțională care să investigheze cauzele tentativei de lovitură de stat, să-i identifice pe complotiști și să recomande schimbări pentru a ne asigura că așa ceva nu se va mai putea întâmpla niciodată. Eu voi fi președintele acelei comisii. Și mă voi asigura că activitatea ei va fi cu adevărat în interesul și spre binele țării.

Treven strânse mânerul pistolului, parcă pentru a-și reaminti că arma se mai afla acolo.

— Dar… ai spus că vrei ca lovitura de stat să fie demascată pentru ce este în realitate.

Hort chicoti încruntat.

— Mai precis… pentru ceea ce era cât pe ce să fie în realitate.

— Ce-nseamnă asta?

— După șirul recent de atentate, este important pentru cetățeni să creadă că pot da vina pe o oligarhie lacomă. Realitatea însă este că majoritatea oligarhiei e mulțumită de statu-quo și n-ar dori să-l schimbe. Principalul este ca oamenii să înțeleagă cât de aproape au fost de a pierde totul. Și să nu știe niciodată că eu am fost implicat în dirijarea cursului evenimentelor.

— Pentru că atunci n-ai mai fi în stare să dirijezi nimic.

— Exact. Iar dacă n-aș fi putut s-o fac, totul s-ar fi dus de râpă. Lovitura de stat putea deveni permanentă. În cazul cel mai fericit, nevinovații puteau fi pedepsiți alături de cei vinovați.

— Însă și tu ești vinovat.

— Da, sunt. Mâinile îmi sunt mânjite acum de sângele multor americani. Din cauza mea au murit bărbați, femei și copii, chiar dacă a fost pentru o cauză nobilă, iar dacă există un iad, eu voi arde în el pe bună dreptate.

Hort trase din trabuc și reținu fumul în gură câteva clipe, de parcă încerca să se calmeze. După aceea îl suflă cu forță pe geam.

— Însă cât timp trăiesc, sunt decis să mă asigur că sacrificiul lor n-a fost în van. Iar pentru asta am nevoie de ajutorul vostru. Pentru că voi m-ați adus într-o poziție imposibilă.

— Despre ce vorbești?

— Eu nu plănuisem să-mi dau demisia și să-mi țin discursul chiar așa de curând. Aveam nevoie de poziția aceea pentru a continua să dirijez lucrurile în direcția cuvenită. Numai că voi mi-ați răpit fiica și practic mi-ați forțat mâna.

— Tot nu-nțeleg despre ce vorbești.

— Uite despre ce vorbesc – Dan Gillmor, noul șef al Centrului Național Antitero, care a condus grupările jihadiste aflate în spatele atentatelor,

apreciază că țara n-a fost încă suficient de terorizată pentru a accepta suspendarea Constituției și impunerea legii marțiale. El intenționează să comită încă un atentat, despre care crede că-i va oferi cecul în alb după care tânjește.

Treven simți că i se scurge tot sângele din față.

— O școală.

Hort îl privi fix.

— Da, așa este. Un atac asupra unei școli elementare, care să se soldeze cu victime în masă. După aceea, președintele va putea să facă orice dorește, iar restul guvernului și cetățenii îl vor încuraja. Lovitura de stat va deveni un fapt împlinit. Eu nu voi mai fi în stare s-o opresc.

Treven se simți atât de furios, încât ar fi fost în stare să-l împuște.

— La dracu', Hort, tu ce-ai avut în minte?

— Nu contează ce am avut eu în minte. Contează doar situația din prezent.

— Rahat! De ce a trebuit să-ți dai demisia acum?

— Pentru că altfel nu puteam să plec la Los Angeles chiar în ziua în care președintele mă numise consilierul lui antitero. Întrucât cred că există doar o șansă redusă de a mai pleca viu de la întâlnirea asta și ar fi fost neproductiv să vin aici ca să mor, fără să fi dat exemplul pe care trebuia să-l dau.

— Prin urmare, riști viețile a zeci de copii de vârstă școlară? Sau chiar a sute de copii? Pe lângă toți cei pe care i-ai omorât deja? Pentru a-ți salva propria fiică?

Hort nu spuse nimic.

— Știi ce ar trebui să facem? continuă Treven. Ar trebui să-i tragem ei un glonț în cap, ca să poți ști cum a fost pentru toți părinții cărora tu le-ai făcut la fel. Absolut – la – fel!

Interiorul mașinii era cufundat în liniște. Un greier stingher scârțâi în iarba de afară.

— Te rog să n-o faci, rosti Hort încet.

— Unicul motiv pentru care n-o voi face este faptul că eu nu sunt ca tine.

— Știu asta și sunt recunoscător. Însă Larison este. Te rog, nu-l lăsa pe el s-o facă.

— Larison n-are decât să facă ce vrea.

Treven nu era sigur dacă într-adevăr credea asta sau dacă, în furia lui, nu încerca decât să-l chinuiască pe Hort.

— Ascultă-mă. V-am dat diamantele. Acum mă poți omorî, dacă asta vrei. Pune-mă în portbagaj și du-mă la Larison, ca să poată urina pe cadavrul meu – cred că i-ar plăcea s-o facă. Însă dacă îți pasă de țara ta, mai lasă-mă să trăiesc puțin. Nu există altcineva care să aibă intenția de a îndrepta lucrurile. Și nu există altcineva care să se găsească în poziția din care s-o facă.

Treven clătină dezgustat din cap.

— Ești ipocritul cel mai mincinos și mai egoist pe care l-am cunoscut vreodată.

— Sunt perfect conștient că rugămintea de a mă lăsa să mai trăiesc atât cât să pot îndrepta lucrurile este egoistă. Nu pot să spun decât că, dacă preferi, mă poți împușca aici. Indiferent ce vei face până la urmă, Ben, te rog un singur lucru: dați-i drumul fetiței mele. Ea nu v-a făcut niciun rău și n-a făcut nimănui vreun rău. Nici măcar n-o cunoașteți. Vă rog. Dați-i drumul.

Glasul i se frânse, apoi se opri. Își drese vocea, expiră prelung și-și trecu dosul palmei cu un gest violent peste obraji, întâi într-un sens, apoi în celălalt.

Pentru o vreme rămaseră tăcuți și trabucul lui Hort se stinse lent în beznă.

— Ceilalți nu vor numai diamantele, rosti Treven, conștient că ceda ceva și că Hort va recunoaște asta. Ei vor să ne absolvi, să ne scoți de pe toate listele de urmărire generală pe care ne-ai trecut.

— Ben, eu sunt acum civil. Nu mai pot face nimic. Pe de altă parte, aș putea s-o fac în calitate

de șef a comisiei de care am amintit.

Treven îl privi cu gura căscată.

— Ești incredibil.

— M-am gândit că ai putea s-o consideri ca pe o altă declarație egoistă dezgustătoare, spuse Hort. Este însă realitatea.

Treven nu răspunse. O dată în plus, era ceea ce se așteptase din partea celuilalt. Totuși asta n-o făcea în mod necesar o minciună.

— Priviți situația în felul următor, zise Hort. Voi aveți diamantele. Iar eu sunt acum civil și puteți pune mâna pe mine oricând. Lăsați-mă să termin ce am început. Ajutați-mă să opresc atacul asupra școlii. Și dați-i drumul lui Mimi. Care-i neajunsul pentru voi? Pur și simplu, dați-i drumul.

Treven îl privi atent. Nu-l văzuse niciodată pe Hort părând atât de slab. Nu știa sigur dacă era vorba despre ceva real ce i se întâmplase bărbatului sau doar noua lumină în care-l vedea.

— De ce ai încercat să ne omori în Capital Hilton? întrebă el, după o clipă.

— N-am încercat să te omor pe tine. Ți-am spus, mă interesau ceilalți.

— Nu te cred. Trebuia să-mi fi spus.

— Cum? Nu aveai telefon mobil, sau cel puțin nu aveai unul pe care să-l folosești. Și nu m-ai căutat.

Poate că era adevărat. Imposibil de știut cu certitudine, totuși lui Treven îi displăcea faptul că dorea s-o creadă.

— Nu contează. De ce ai încercat atunci să-i omori pe ceilalți?

— Știi bine de ce. Ei cunosc prea multe. Despre implicarea mea. Despre tot.

— Și eu le cunosc.

— Ți-am spus, tu ești singurul în care am încredere.

— Chiar dacă te-aș crede – și nu te cred –, ce vor zice ei? Din punctul lor de vedere, ești la fel de

motivat să-i ucizi acum pe cât ai fost înainte. Poate chiar într-o măsură mai mare.

— Poate că mai am într-adevăr motivația aceea. Dar nu mai dispun de mijloacele necesare. Trebuie să vă intre bine în cap că acum sunt un simplu civil. Voi aveți diamantele și vă puteți duce oriunde doriți. Și, așa cum am spus, puteți să veniți oricând după mine. Puteți chiar să veniți după fiica mea, dacă vă trădez în orice fel. Nu văd ce aș putea face în mod rezonabil ca să vă opresc.

Treven căzu pe gânduri. Ei conveniseră că, dacă i se ivea oportunitatea, așa cum era de așteptat, trebuia să-l ucidă pe Hort. Poate că ulterior aveau să descopere că „diamantele” pe care le adusese erau false, ca acelea pe care i le dăduse lui Larison. Poate că aveau să fie vânați în continuare de o securitate națională furibundă. Dar dacă punerea în pericol a propriei lui fiice nu era îndeajuns pentru a-l determina pe Hort să fie corect, atunci se putea concluziona că nimic n-avea s-o facă, niciodată. În felul acesta aveau cel puțin satisfacția de a ști că el murise înaintea lor.

Problema era că multe dintre cele spuse de Hort erau logice, dacă „logic” era cuvântul potrivit. Situația nu era așa cum presupuseseră ei. Dacă ar fi rămas în viață, Hort putea să le fie mai util decât dacă murea. El ar fi putut opri lovitura de stat și îndrepta lucrurile, așa cum se exprimase. În absența lui, porcăria asta pe care o pusese în mișcare ar fi căpătat probabil propria ei viață de neoprit, dacă nu cumva o și căpătase.

Apoi, mai era și școala acea la care trebuia să se gândească. Cum avea să se simtă Treven, dacă știuse ce va urma și nu acționase în niciun fel, lăsând să se întâmple dezastrul? În joburile lui, Treven comisese multe fapte rele, știa asta, alături de multe fapte ambigue. Unele dintre ele îl țineau treaz noaptea. Altele îl făceau să-și pună întrebări despre pedeapsă și judecata de apoi, ba chiar și despre iad. Totuși putea afirma cu onestitate că tot

ce făcuse vreodată fusese cu intenția de a-i proteja pe americani. Uneori el simțea că numai conștientizarea acestui fapt îl mai ținea cu mințile întregi în fața cerințelor unor misiuni. Prin urmare, ce ar fi trebuit să facă acum? Cum avea să se mai împace cu sine însuși, dacă niște indivizi intenționau să arunce o școală în aer – o școală, pentru numele lui Dumnezeu! – și el i-ar fi putut opri, dar n-o făcuse? Comparativ cu așa ceva, posibilitatea unui șantaj cu niște filme incerte părea brusc lipsită de importanță.

Nu era sigur. Nu avea încredere în propriile sale motivații mai mult decât în motivațiile lui Hort. Și nu știa ce aveau să spună ceilalți. Ei conveniseră ceva și nu erau genul de oameni care să te ducă în fața justiției pentru încălcarea termenelor contractului.

— Pot să termin trabucul? întrebă Hort. Va fi ultimul meu trabuc?

Treven speră să nu fie manipulat. Dacă era, ar fi fost a treia oară. Iar în cazul acela, ar fi meritat ceea ce ar fi căpătat.

— Spune-mi ce-i cu nenorocita aia de școală, rosti el.

Capitolul 25

Așteptarea întoarcerii lui Treven a însemnat o seară stresantă. Dox a adus pizza; am mâncat, și după aceea, ca să treacă mai ușor timpul, ne-am uitat la știri, care erau exclusiv talk-show-uri în care așa-ziși „experți în terorism” băteau câmpii, vorbind agitat și cu sufletul la gură despre cea mai recentă amenințare existențială și modul optim în care putea fi combătută, alături de intervievați prin telefon care vorbeau pompos, insistând obsedant asupra semnificației plecării uluitoare a lui Horton din Rose Garden, mai devreme în aceeași zi.

Pe măsură ce a trecut seara, Larison a devenit paranoic, convins că Horton adusese o echipă care-l răpise pe Treven, iar acum îl tortura și obținea de la el adresa noastră. Și-a îndreptat Glockul spre Kei și a jurat că, dacă cineva spărgea ușa, ea va muri prima. La care Dox a replicat, cu un aer necaracteristic de amenințător:

— Lasă pistolul jos. O sperii pe fată.

— Ar trebui să fie speriată, a spus Larison.

— Felicitări, atunci, pentru că ai reușit s-o faci. În regulă – cum am zis, lasă pistolul jos și nu mai vorbi așa. Nu-i nevoie.

Larison l-a privit.

— Să nu-mi spui mie ce să fac.

Dox a scos pistolul Wilson Combat.

— Fiule, de data asta nu mai repet pentru tine scena lui Cleavon Little. Dacă te bagi într-un rahat cu mine, trebuie să-ți găsești singur drumul de ieșire.

— Tăceți dracului amândoi, am zis, jucând în mod deliberat rolul masculului alfa.

Dacă reușeam și ei îmi acceptau poziția dominatoare, le-ar fi oferit un motiv să asculte și o modalitate de a-și salva obrazul. Dacă însă nu-mi acceptau poziția, situația urma să devină mult mai neplăcută.

A urmat o tăcere lungă și încordată. Apoi, fără chef, Larison și-a înfipt pistolul la spate, sub cureaua pantalonilor. Privindu-l fără să clipească, Dox l-a imitat lent.

I-am făcut semn lui Larison spre baie.

— Lasă-ne un minut, i-am zis lui Dox.

Am intrat și am închis ușa în urma noastră.

— Uite care-i treaba, am vorbit încet. El are o slăbiciune pentru fete și când o sperii pe ea în felul ăla, îi sunt declanșate instinctele.

— Asta-i problema lui.

— De acord. Totuși tu ești un profesionist. Care-i câștigul tău? Ce obții de aici?

Nu mi-a răspuns.

— Vreau să spun că el nu-i ca tine. Până acum, noi am petrecut destul de mult timp împreună – două joburi, traversarea Americii cu mașina, o răpire – și te-ai controlat permanent. Ce te-a înfierbântat în halul ăsta acum?

El și-a ferit ochii.

— Nu știu.

— Vrei să-mi spui ceva?

Larison a început să râdă.

— Încerci să fii psihiatrul meu?

— Încerc să fiu prietenul tău.

— Ei bine, n-o face.

L-am privit fix.

— Câți oameni cunoști care ar înțelege rahaturile pe care le-ai făcut? Și felul cum te apasă ele?

Nu mi-a răspuns nici de data asta.

— Fă ce vrei, i-am zis, dar trebuie să încetezi să te mai ambalezi în halul ăsta. Îl agită pe Dox și-ncepe să mă agite și pe mine. Dacă pot să ajut, dă-mi voie să ajut, dar, în tot cazul, avem nevoie de tine să fii cu sânge rece și calm. Eu am nevoie de tine să fii calm. Așa cum ești de obicei. De acord?

După câteva momente lungi, a încuviințat din cap.

— Da.

Am ieșit din baie și am reînceput să așteptăm. Nimeni n-a mai fluturat vreun pistol. Trebuia să fac ceva în privința lui Larison și nu știam ce anume. Să-l zgâlțâi? Să-l împușc? Cum puteam ajunge până la el? Mi-am spus: „Mai bine mor, decât să mai lucrez vreodată cu o echipă”, după care a trebuit să-mi înăbuș un chicot de râs, deoarece cu această echipă problema era exact moartea.

Se făcuse aproape ora 1 noaptea, când la ușă s-a auzit o ciocănitură slabă. Toți ne-am ridicat în picioare, mai puțin Kei, care continua să fie legată cu încheietura unui braț de tăblia patului. Au apărut din nou toate pistoalele. Larison o privea pe

Kei; Dox îl privea pe Larison. M-am uitat pe vizorul ușii. Era Treven.

— Ușurel, m-am adresat lui Larison și Dox. El este.

Am deschis ușa și Treven a intrat. Ținea în mână o geantă de sport. Asta era încurajator. Am încuiat ușa în urma lui.

— Ai diamantele? l-a întrebat Larison.

— Stai o clipă, am rostit. Nu ne informa deocamdată. După aceea, am indicat-o pe Kei. Dox, vrei să-i pui căștile?

Cumpărasem o pereche de căști mari, care acopereau complet urechile și încorporau un radio, astfel ca să putem vorbi în prezența ei fără să fim auziți. Dox și-a pus el însuși căștile, a reglat volumul postului de radio la nivelul pe care l-a considerat corespunzător, apoi i le-a pus lui Kei. Ea a acceptat fără comentarii, cu chip neutru, totuși nu inexpresiv; cu o postură resemnată, totuși nu înfrântă.

— Sunt aici, a spus Treven și a ridicat geanta.

Larison a aprobat din cap. Nu mi-a plăcut cât de avid părea.

— Pe el l-ai rezolvat? a întrebat.

A urmat o pauză.

— Nu, a zis Treven.

Larison a deschis gura înmărmurit.

— Poftim?

— N-o să vă mint, a spus Treven. Aș fi putut s-o fac, dar, bazându-mă pe ce mi-a spus, cred că ar fi fost o greșeală să-l rezolvăm acum.

— La dracu'! a izbucnit Larison. Hort știe întotdeauna să aburească. Întotdeauna! Când dracu' o să te-nveți minte?

Treven l-a privit în ochi și a rostit:

— Știi ceva? Ai început să mă obosești.

„Hristoase", mi-am spus, „iar o luăm de la capăt".

— Uitați care-i treaba, am vorbit cu cel mai bun ton de comandă pe care-l știam. Toți suntem cu

nervii întinși la maximum. Sunteți profesioniști, așa încât știți semnele și știți motivele. De o săptămână funcționăm la intensitate maximă, din Las Vegas la Viena, înapoi pe Coasta de Est, schimburi de focuri, trei zile de șofat non-stop într-o saună portabilă, griji despre sateliți și drone și felul în care Horton ne-a luat urma în Washington… fără intimitate, fără pauze și aproape fără somn. E remarcabil că până acum nu ne-am luat gâtul unul altuia. Dar haideți să n-o facem tocmai acum, da? Trebuie să reducem nivelul încordării. Altfel vom muri toți.

Nu a răspuns nimeni. Fie că momentul trecuse, fie că Dox trebuia să joace altă scenă din cine știe ce film. Fie… urma să ne împușcăm între noi. În tot cazul, era una dintre cele trei variante.

Într-un final, Larison a rostit:

— Ce-a zis el?

Treven s-a uitat la mine și a spus:

— Ai avut dreptate în privința școlilor.

I-am ascultat toți în tăcere informarea. După ce a terminat, Larison a zis:

— Realmente, nu poți avea încredere în el. Nu vezi ce-ncearcă să facă?

L-am privit pe Treven.

— Ți-a spus când și unde ar urma să aibă loc atacul asupra școlii?

El a încuviințat din cap.

— Lincoln, statul Nebraska. Fix în mijlocul țării. Peste trei zile, în prima zi de școală de după vacanța de vară. În dimineața respectivă, în sala de festivități se ține o reuniune de „Bine v-ați întors la școală”. Individul ăla Gillmor conduce o echipă de patru oameni. Hort spune că vor veni înarmați cu pistoale-mitralieră și-i vor ciurui pur și simplu pe toți din sală. Nimic sofisticat, fără multă logistică, doar oroare și distrugere, menite pentru știrile TV.

— Exact, a spus Larison. E altă capcană. Noi ar trebui să apărem înfierbântați la ora și în locul unde ne spune Hort s-o facem. Însă de data asta el

va avea lunetiști poziționați în vehicule în jurul școlii. Ne fixează într-un loc, ne lichidează, se duce acasă și-și deschide o bere.

— Mai e un amănunt, a zis Treven. Clădirea va fi lovită cu rachete Hellfire lansate din drone în timp ce asasinii sunt înăuntru.

— În ce scop? a întrebat Dox. Ca să-i lichideze pe asasini?

— Da. La fel cum Hort a încercat să ne lichideze pe noi după ce i-am eliminat pe Shorrock și Finch. De asemenea, ca să amplifice gradul de distrugeri. Dar nu-nțelegeți? Dacă noi vom încerca să oprim atentatul, n-am putea fi uciși în același loc și în același timp, pentru că unii dintre noi vor trebui să se ocupe de asasini, iar alții de dronă, sau de echipa de la sol care o pilotează.

— Prin urmare Hort ne fixează în două locuri, nu doar în unul, a zis Larison. Este absolut același rahat, iar tu-l înghiți fără să clipești. Din nou.

— Și dacă tu ești cel care se-nșală? i s-a adresat Dox lui Larison. Dacă Horton spune adevărul? O mulțime de copii vor fi măcelăriți, iar noi vom fi parte din tot.

Larison l-a privit și a arcuit sprâncenele.

— În ce fel?

— Noi i-am lichidat pe Shorrock și Finch, da? Noi am ajutat la punerea în mișcare a întregului plan.

— N-a fost vina noastră, a replicat Larison. Noi credeam că oprim planul, mai ții minte?

— Ție oricum nu-ți păsa dacă-l opream, dacă-l porneam sau dacă i-o trăgeam la buci, a spus Dox. Tu nu voiai decât nenorocitele tale de diamante.

Pentru o fracțiune de secundă, expresia lui Larison s-a modificat. Eu am interpretat-o ca însemnând: *Ce vrei să spui prin asta*? L-am simțit străduindu-se să nu privească spre Treven, care a clătinat imperceptibil din cap, ca și cum ar fi zis: *Nu eu le-am spus.*

Cuvintele lui Hort mi-au reapărut în minte:

Este un ins care trebuie să țină ascunse prea multe. Un ins anxios.

Nu sunt sigur cum anume am știut. Totul a fost subconștient, nimic ce să pot explica logic. Dar am știut. Larison era gay. Treven știa asta, iar Larison știa că Treven îi cunoștea secretul.

Totul a fost clar într-o clipă. Nu credeam că Dox simțise ceva și suspectam că Treven și Larison ar fi fost mai siguri pe ei dacă nici eu și nici Dox nu am fi sesizat nimic. Nu știam nici măcar ce însemna asta… exact. Oare de aceea era Larison atât de stresat? Și, la urma urmelor, de ce ne-ar fi păsat mie sau lui Dox de situația asta?

Însă lui Larison îi păsa. Asta era limpede. Era un secret și el voia să-l păstreze ca atare.

— Nu contează ce voiam eu, a răspuns Larison, care-și recăpătase stăpânirea de sine. Contează doar că, indiferent ce pot ei plănui sau nu să facă la o școală, sau oriunde altundeva, nu are absolut nicio legătură cu noi. Chiar dincolo de faptul că puteți pune prinsoare că-i o ambuscadă. Și chiar dacă noi i-am supraviețui, ați vrea să faceți ceva care să ajute revenirea lui Hort la putere? Avem noroc că pentru moment este lipsit de colți. Vreți să pornească din nou pe urmele noastre? Pentru că așa va face. Motivele lui nu s-au schimbat deloc, doar mijloacele.

— Voi puteți face ce vreți, a zis Treven. Eu am decis deja pentru mine. N-o să stau cu brațele-ncrucișate și să las să se-ntâmple asta. Am făcut multe porcării în viața mea, însă nu și așa ceva.

— Perfect, a rostit Larison. Mâine o să ducem diamantele la expertiză. Dacă sunt veritabile, le-mpărțim în patru și fiecare își vede de drumul lui.

Era o concluzie ce nu putea fi contestată, totuși nu mi-a plăcut ideea lui. Ce avea Larison să facă dacă se gândea că noi îi știm secretul? Urma să fim expuși vreunui risc? Pe de altă parte, Treven știa,

iar Larison părea să tolereze asta. Și ce se putea spune despre diamante? Chiar intenționa să întoarcă spatele la trei sferturi din ceea ce cândva fusese numai al lui?

Dox m-a privit.

— Nici eu n-o să stau cu brațele-ncrucișate. Chiar dacă diamantele sunt veritabile, cum ne-am putea bucura de bani, dacă ar fi pe seama pierderii vieților unor copii?

— Ce dracului de legătură există între una și alta? a zis Larison.

Dox l-a ignorat și mi s-a adresat:

— Îți poți contacta amicul asiatic, ca să vezi ce poate face el? Fie să se ocupe personal de situație, fie, dacă nu poate, să ne ajute cu ceva informații și echipamentul necesar.

Am aprobat din cap. În același timp însă mă frământam în interior. Mă întrebam dacă Larison era singurul lipsit de conștiință dintre noi. Sau dacă el era singurul cu creier.

Gândurile mi-au zburat la micul dejun cu Horton și la convingerea pe care o auzisem în discursul lui despre necesitatea de a-i da socoteală creatorului tău. El nu se gândea la ceea ce făcuse, ci la ceea ce urma să facă. Iar eu fusesem un idiot că nu înțelesesem asta atunci.

— O să văd ce pot, am spus cu glas tare. Mâine, Larison și cu mine vom duce o mostră de diamante la un bijutier. Dacă se confirmă că sunt veritabile, redevenim toți liber-profesioniști lipsiți de alte obligații.

Niciunul n-a comentat despre diviziunea muncii de a doua zi. Toți înțelegeau că nimeni n-avea să rămână singur cu diamantele și nimeni n-avea să se ducă neînsoțit la bijutier.

Situația căpătase o mulțime de implicații. Calitatea mea de membru al acestui detașament îmi reamintea o vorbă veche despre război: „E ușor să intri, dar greu să mai ieși”.

— Există un detaliu la care poate nu te-ai gândit, m-am adresat lui Larison.

— Care anume? m-a privit el atent.

— Contactul meu. El mi-a spus că, dacă îi putem furniza dovezi, ne-ar putea ajuta. Să ne scoată de pe lista președintelui sau de pe orice altă listă de urmărire pe care am ajuns.

Larison clătină dezgustat din cap.

— Doar nu crezi că-i o coincidență că și Hort spune că vrea același lucru. Asta nu-i dovada că atentatele alea au fost sub drapel fals?

— Nu înțeleg.

— Hort are o capacitate extraordinară de a formula ceea ce vrea astfel încât să sune ca și cum ar fi exact ceea ce vrei tu.

— Noi însă vrem dovada, indiferent cum ar sta lucrurile.

— Atunci, fă rost de ea. Ți-am zis – eu am ieșit din joc.

Nu mai era nimic de spus. Am dormit din nou în schimburi, dar abia dacă am închis ochii. Mă puneam în pielea lui Larison, pentru a ne vedea pe noi așa cum îmi imaginam că ne vedea el. Iar imaginea aceea mă ținea treaz.

Capitolul 26

A doua zi dimineață devreme, Larison și cu mine am plecat cu o parte din diamante pentru a le supune unei expertize. Era cumva straniu să mergem cu o borsetă, care, dacă diamantele erau veritabile, ar fi prețuit în jur de douăzeci și cinci de milioane de dolari, dar cel mai sigur în momentul acesta era ca fiecare dintre noi să fie responsabil de partea sa. În mod cert, Larison n-avea să-și desprindă ochii de pe cota lui; fusese înșelat anterior printr-o schimbare și nu intenționa că așa ceva să se mai repete.

Am executat o rută amănunțită pentru detectarea urmăritorilor, care s-a încheiat la Beverly Wilshire, unde Horton și cu mine dejunaserăm în urmă cu un timp ce mi se părea incredibil de lung. În noaptea anterioară, încărcasem pe site-ul securizat o informare amănunțită despre conversația dintre Treven și Horton. Acum am folosit un telefon public din recepția hotelului, de la care l-am sunat pe Kanezaki.

— Ai găsit ceva? am întrebat când a răspuns.

— Da. Și corespunde cu ce v-a spus Horton.

— Cum adică?

— Două chestii. În primul rând, în una dintre acțiunile lui neautorizate de guvern, Gillmor a condus compania Novel Air Capability, pe scurt NAC, finanțată de DARPA[9].

— În regulă.

— Ceea ce-ți spun este strict secret…

— Haide, scutește-mă!

— Scuze, cred că o fac din reflex. Așa – NAC a creat o dronă prototip botezată Viper.

— Un nume ce poate da fiori.

— Păi, aveau nevoie de ceva bun, care să continue tradiția lui Predator și Reaper. Drona asta e polivalentă, iar timpul de asamblare din părțile componente este de treizeci de minute. În plus, este mică – cu aripile pliate va intra într-un camion ca al vostru. Decolare și aterizare pe verticală, configurație împotriva detectării prin radar, autonomie de douăzeci și patru de ore; capabilă să poarte și să lanseze două rachete Hellfire.

— La dracu'!

— Iar asta nu-i tot. Sistemul de control de la sol este radical simplificat și mobil. Ei îl numesc Viper Eye.

— De ce oare nu mă miră?

— Ai văzut vreodată pe cineva pilotând un avion prin radio?

— Da.

— Cam despre asta vorbim și în cazul nostru. Unica deosebire este că Viper este operată prin aparatură video, nu prin contact vizual direct. Asta din cauza distanțelor pe care poate călători drona; în plus, operatorul își vede ținta din văzduh. Dar sistemul de control în sine arată pur și simplu ca un laptop ranforsat, de care sunt atașate două joystickuri. Nu-ți trebuie genul de instruire necesară operatorilor de stații de la sol pentru Predator sau Reaper. Sunt suficiente câteva rulări practice pentru a deprinde competențele de bază. NAC încearcă acum s-o vândă instituțiilor americane de aplicare a legii.

— Sper că fără rachetele Hellfire.

— Bineînțeles – doar ca dronă de spionaj intern. Ea a fost însă concepută pentru ușurință în transport, instruire și utilizare.

— Ia dă-mi voie să ghicesc. A dispărut o dronă Viper?

— Exact.

— Și tu crezi că pe ea o vor folosi în atacul asupra școlii aceleia.

— Da, asupra ei și, dacă nu le reușește planul, asupra altora.

N-am răspuns. Îmi aminteam conversația purtată cu Treven în camion, când îi spusesem că bănuiam că școlile vor fi ținta următoare. Mi-am dat seama că la momentul acela n-o crezusem de fapt sută la sută. În adâncul sufletului meu nu crezusem că cineva ar putea ajunge așa departe. Dar, desigur, era o naivitate din partea mea. Triumful speranței asupra experienței.

— Mai ești la telefon? a întrebat Kanezaki.

— Da.

— Oricum, eu cred că planul este ca echipa neștiutoare sub drapel fals a lui Gillmor să intre în sala de festivități a școlii și să deschidă focul cu arme automate. Dacă Horton are dreptate și sunt numai patru asasini, unii oameni vor scăpa. Patru teroriști nu sunt de ajuns pentru a paraliza toată

școala, ci doar pentru a produce pierderi importante. Așadar, vor exista câțiva martori. Iar cât timp echipa este în sală, Gillmor va rade clădirea cu două rachete Hellfire. Supraviețuitorii vor vorbi despre un grup de teroriști islamiști fanatici care urlau *Allahu Akbar* și ipoteza de lucru va fi că ei au utilizat materiale explozive amplasate anterior, pentru a muri ca martiri.

Am căzut pe gânduri.

— Ești sigur în privința informațiilor tale?

— De ce întrebi?

— Pentru că, dacă într-adevăr ăsta e planul, sunt mai multe probleme. În primul rând, vor exista martori care vor descrie un avion ciudat. Poate chiar din ale cărui aripi au țâșnit rachete.

— Crezi că asta-i o problemă? E aproape irelevant. În primul rând, Iranul a anunțat public construirea propriilor sale drone. Așa că, chiar dacă vor exista asemenea raportări, un oficial senior din Casa Albă va suna un reporter „de casă” și va lăsa să-i scape informația că guvernul crede c-a fost mâna Iranului. Publicul este deja pregătit să urască Iranul ca pe un fel de versiune statală a lui Emmanuel Goldstein[10], așa că, atunci când reporterul „de casă” va publica informația anonimă aflată din guvern, ea se va potrivi perfect într-un fir narativ existent, iar publicul o va înghiți ca pe o realitate.

— Dacă n-aș ști realitatea, am spus, reținându-mi un surâs în ciuda situației dramatice, aș fi crezut că ai pe statul de plată o mulțime de reporteri „de casă”.

— Să știi că în orașul ăsta ei sunt mai importanți decât un alai de sicofanți. Oricum, poți să dai uitării Iranul. Esențial este că, la orice eveniment major, vor exista mulți martori care vor descrie incidente bizare ce au avut loc atât înainte, cât și după evenimentul cu pricina. Cei din mass-media s-au învățat să le ignore, dacă nu primesc alte instrucțiuni.

— Și dacă cineva filmează cu telefonul mobil?

— Oamenii au filmat cu telefoanele OZN-uri. L-au filmat pe monstrul din Loch Ness. Totul este întotdeauna explicabil.

— Vrei să-mi spui că monstrul din Loch Ness este real?

— Nu pot nici să confirm, nici să infirm.

— Dar ruinele? FBI-ul va răscoli fiecare pietricică a lor. Echipele de criminaliști își vor da seama ce anume a cauzat explozia.

— Amintește-ți ce a făcut FBI-ul din investigarea cazurilor de antrax. Va primi indicații să spună publicului ceea ce trebuie să audă publicul și să închidă dosarul. Iar cu excepția câtorva bloguri, establishmentul mediatic va fi instruit să marginalizeze și așa se va încheia totul.

— Vorbim totuși despre dovezi materiale. De la scena unui dezastru.

— John, ascultă-mă. Tu nu-nțelegi. Țara este traumatizată. Oamenii vor să creadă în conducătorii lor, așa că vor crede. Ei nu vor fi în stare să creadă adevărul. Fii atent, nu contează dacă CIA l-a asasinat pe Kennedy. Nu contează dacă 11 septembrie a fost o operațiune din interior. Chiar dacă tu ai putea dovedi asemenea lucruri, dovezile ar fi ignorate, deoarece țara nu poate să accepte astfel de noțiuni – este aproape ca o credință religioasă. Mai ales într-un moment ca ăsta.

— Totuși planul lui Horton este să demaște totul. Mai mult sau mai puțin.

— Asta e ceva diferit. Sau, cel puțin, așa sper eu. Horton nu-i un nimeni, care fotografiază cu telefonul și vehiculează teorii ale conspirației. El este un inițiat și are o reputație pe care și-a gestionat-o cu grijă, pas cu pas. Reputația pe care și-a creat-o – brandul lui – este în esență împotriva trendului. El răstoarnă afirmația „Nu pot să cred că americanii ar face așa ceva” prin „Eu sunt un american, și de asemenea un erou, iar voi știți că

sunt onest”. Horton este un ticălos afurisit, expert în știința comunicațiilor.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc.

— Vorbești din proprie experiență.

— Da, așa-i.

— În regulă. Să presupunem că informația ta este corectă. Ai putea să oprești o astfel de acțiune?

— Poate că da. Cu ajutorul tău.

— Oare de ce naiba eram sigur că vei spune asta?

— Pentru că-i adevărul.

— De ce nu poți alerta pur și simplu poliția din Lincoln?

— Și ce să le spun? „Știți, am auzit că cineva o să bombardeze o școală”?

— Da, exact așa.

— Presupunând că poliția m-ar lua totuși în serios și presupunând că eu nu voi dispărea într-o închisoare secretă pentru că am alertat-o, complotiștii ar ataca pur și simplu o țintă secundară. Nu uita, nu sunt decât patru inși cu pistoale-mitralieră și o dronă portabilă monstruoasă. Nu există pre-poziționare și aproape niciun fel de planificare prealabilă. Totul nu-i decât un exercițiu de tipul „trage și uită” – dacă vor, ei pot alege pur și simplu altă școală. Și întrucât asasinii nu mai există – după primul atentat nu vor mai avea nevoie de ei, deoarece martorii la *Allahu Akbar* au fost deja creați și au asigurat structura narativă dorită –, acțiunea poate fi repetată de câte ori va fi necesar. Trebuie să-i oprim înainte de prima.

— Atunci trimite niște oameni acolo.

— Pe cine? Eu nu dispun de genul ăsta de relații cu ramura paramilitară. În plus, cine se va echipa ca să fie parașutat în Lincoln, Nebraska, pentru că așa am spus eu?

— La naiba, încetează să mă mai manipulezi.

— Da, poate că te manipulez, dar cel puțin spun adevărul.

Hristoase, vorbea exact ca mentorul lui, răposatul meu prieten Tatsu. Pentru o clipă, asta m-a întristat. Tatsu ar fi fost mândru de protejatul său.

— Care-i planul tău? am întrebat, detestând că cedam.

— Unii dintre voi îi pot lichida pe asasinii ăia înainte să intre în sală. Ei nu sunt bine instruiți și nu se așteaptă la vreo împotrivire. Pot face față doar la niște elevi de școală.

— Și Viper?

— Dacă-l pot localiza pe operator, îl lichidați și pe el.

— Ăsta-i un „dacă" foarte mare. Și, scuză-mă, aș prefera să nu întârzii prea mult pe teren printre ținte care au fost selectate pentru o lovitură dublă de Hellfire.

— Am câteva idei și câteva piste pe care le urmăresc. Nu mă aștept ca operatorul să fie foarte departe de școală. Cu cât Viper va zbura pe o distanță mai scurtă, cu atât se reduc șansele să fie observată. Din același motiv, rachetele trebuie lansate din proximitatea țintei. S-ar reduce oportunitățile de a fi zărite două dâre de foc care vin de la kilometri depărtare.

— Dar ai spus…

— Da, într-un final totul poate fi explicat. În același timp însă, n-are rost să explici mai mult decât este necesar.

— Nu pare că am avea prea multe informații pe baza cărora să acționăm.

— Așa este… deocamdată. Încă ceva. Ținând seama de parametrii pe care tocmai ți i-am descris, dacă tu ai fi operatorul, ce ți-ar mai trebui?

M-am gândit.

— Un loc… liniștit. Privat, izolat. Ca să pot să parchez, să asamblez drona și s-o ridic în aer fără

să vadă nimeni. Iar după aceea s-o operez fără întreruperi.

— Bingo! Și câte locuri ca ăsta crezi că sunt lângă Lincoln?

— Probabil o mulțime.

— Da, asta-i problema. O să examinez însă terenul. În plus, mai există ceva ce ar putea schimba tot jocul.

— Ce anume?

— Am un prieten care lucrează la o companie telefonică.

— Un prieten…

— Spune-i cum vrei. El mi-a făcut serviciul să monitorizeze telefonul mobil al lui Gillmor.

Am zâmbit. Este imposibil să nu te simți mulțumit când instrumentele securității naționale sunt întoarse împotriva propriilor lor proprietari.

— Crezi că Gillmor va fi operatorul?

— El are deja instruirea necesară. Are acces. Și ai observat, nu-i așa, că numele lui n-a fost menționat în anunțul făcut de președinte? „Din motive de securitate”.

— Da, chiar m-am întrebat la momentul acela…

— Cred că ei nu vor să se știe prea mult despre el înaintea atentatelor. Vor ca el să aibă libertatea de a se mișca după cum va fi necesar, în funcție de numărul de școli ce trebuie atacate. Vestea bună, dacă vrei să-i spui așa, este că, după cum percep eu starea de spirit a națiunii, nu vor trebui să atace prea multe. Deja ne apropiem de un punct critic.

— Mda, și eu am sentimentul ăsta.

— De asemenea, a urmat Kanezaki, dacă ești îndeajuns de hotărât să ataci o școală, sau mai multe, câtor oameni le-ai putea externaliza acțiunea asta? Pe câți te-ai putea bizui că nu-și vor pierde cumpătul în ultima clipă? Da, cred că Gillmor va fi operatorul. Iar în cazul ăsta, îi putem urmări telefonul până în Nebraska.

Am căzut pe gânduri aproape un minut. Pe de o parte, nu doream să fac asta. Era prea periculos,

existau prea multe posibilități pentru ambuscade, prea multe necunoscute și prea multe planuri ascunse.

Pe de altă parte…

Era adevărat ce-i spusesem lui Horton în acea primă dimineață: eu luasem mai multe vieți decât puteam ține minte. Când eram tânăr, aveam modalități de a mă proteja astfel încât să nu mă gândesc la toate mamele, tații, soțiile, frații, surorile și copiii celor uciși. Ignoram toate elementele care mi-ar fi putut cauza disconfort în dosarul unei ținte. Îmi cream convingerea că, dacă ținta avea inamici, ea trebuia să aparțină aceluiași domeniu de activitate ca mine. Mantra mea subconștientă era că, dacă n-o făceam eu, o va face altcineva. Narcoticul meu era justificarea rațională. Și așa cum se întâmplă cu toate drogurile, cu timpul m-am obișnuit cu el. Aveam nevoie de tot mai mult, ca să realizez tot mai puțin. Într-un final, pur și simplu nu mai exista nicio doză care să-mi poată asigura confortul la care râvneam.

Acum, cu prea multe zile de ieri în spate și cu tot mai puține zile de mâine în față, descopăr că mă tulbură din ce în ce mai mult cunoașterea pe care cândva o evitam cu abilitate. Știința că, după scurtele mele întâlniri cu străinii pe care acceptasem să-i elimin, nu lăsam în urmă decât lacrimi și traume, ruine de vieți cândva împletite, dar pentru totdeauna zdruncinate și mutilate. Știința că nu va exista niciodată un mod prin care să dau socoteală pentru durerea pe care o cauzasem în lume. Știința că lumea ar fi fost puțintel mai bună dacă eu nu m-aș fi născut niciodată.

Nu exista niciun mod prin care să redau viețile pe care le luasem sau prin care să îndrept răul pe care-l comisesem. Partea aceea a foii de bilanț era imuabilă. Mai puteam însă, poate, s-o echilibrez. Să fac ceva pentru a salva mai multe vieți decât

luasem, să împiedic mai multă durere decât provocasem.

Nu era cine știe ce. Dar în ce altceva puteam să sper?

Urând sentimentul că eram manipulat, și că eram un idiot, am spus:

— O să avem nevoie de niște echipamente.

— Bineînțeles.

— Și de un avion privat care să ne transporte la Lincoln. Chiar dacă am dispune de timpul necesar pentru a șofa până acolo, în clipa de față toți suntem prea tensionați. Cred că ne-am ucide între noi înainte să ajungem.

— O să vă asigur transportul.

— Trebuie să stau de vorbă cu ceilalți. O să te sun mai târziu în cursul zilei de azi.

Am închis și m-am uitat la ceas. Era aproape ora 10. Magazinele aveau să se deschidă în curând.

— Haide, i-am spus lui Larison. O să te informez pe drum.

Am mers spre Harry Winston de pe Rodeo Drive, magazinul de bijuterii pe care l-am ales după ce studiaserăm pe internet în dimineața aceea. Doream ceva cu reputație și ne-am gândit că Harry Winston stătea foarte bine la capitolul respectiv. Niciunul dintre noi nu fusese încântat să-și lase arma la motel, totuși nu puteam intra într-un magazin de bijuterii cu pistoale asupra noastră. Și așa, aura de pericol emanată de Larison constituia o problemă reală. Dacă un agent de pază vigilent remarca o umflătură la brâul nostru sau la glezne, ar fi trebuit să explicăm cam multe chestii.

Pe drum, i-am spus lui Larison ce aflasem de la Kanezaki. Deloc surprinzător, el nu dorea să se implice cu niciun chip. Am vrut să amintesc de momentul acela bizar din noaptea trecută, când Dox se referise, în mod inocent, eram convins, la sodomie. Însă nu știam cum să procedez. *Nu-ți face griji*, *nu-mi pasă defel*? Sau: *Nu-ți face griji n-o să spun nimănui*? Dar dacă mă înșelasem? Și,

oricum, la ce m-ar fi ajutat? Mă neliniștea totuși gândul că Larison avea un secret și că putea bănui că Dox și cu mine i-l descoperiserăm întâmplător. Larison era un ins perfect capabil să ucidă pentru a păstra discreție privind viața sa intimă.

Am ajuns la magazin imediat după ora 10. Ne-a ajutat un expert în pietre prețioase, care s-a prezentat ca fiind Walt LaFeber. Ne-a instalat în fața unei mese din sticlă în colțul magazinului, iar el a trecut pe latura opusă a mesei, în fața noastră. Pe masă se aflau un microscop și diverse instrumente.

Am luat un plic în care erau douăzeci de pietricele de diverse mărimi și l-am răsturnat grijuliu pe masă. LaFeber a luat una dintre pietrele mai mari și a atins-o cu un fel de detector de curent electric.

— Ce-i ăsta? l-am întrebat.

— Poate că n-o să credeți, a răspuns, dar se numește simplu, „tester de diamante”. Diamantele au o conductivitate termică foarte bună, pe care o măsoară acest instrument. Deocamdată, piatra dumneavoastră arată bine.

A examinat-o după aceea cu alte dispozitive, care, așa cum ne-a explicat în timpul lucrului, identificau culoarea, duritatea, greutatea specifică și diverse caracteristici interne.

După vreo zece minute, ne-a anunțat:

— Felicitări, este un diamant cu adevărat frumos.

— Este veritabil? a întrebat Larison. Un diamant autentic?

— Ah, da. Clar!

— Cât estimați că ar valora? a întrebat Larison.

— Bazându-mă pe mărimea lui – aproape cinci carate –, pe structură, formă și culoare, aș zice că este vorba despre o sumă care se apropie de douăzeci de mii de dolari. Posibil chiar mai mult. Un diamant foarte frumos.

— Frumoasă apropiere, am comentat eu, și până și Larison a surâs.

LaFeber a verificat și restul diamantelor. Nu toate au fost la fel de impresionante ca primul, dar valoarea cea mai mică estimată a fost de peste cinci mii de dolari. Se părea că Horton se ținuse de cuvânt.

Evaluarea nu ne-a costat nimic. A fost ciudat. Noi îi arătaserăm diamante a căror valoare totală era de aproape un sfert de milion de dolari și nu fusese necesar să plătim absolut nimic. Bănuiesc că acesta este unul dintre modurile prin care bogații devin și mai bogați.

I-am mulțumit lui LaFeber și am ieșit în lumina soarelui de pe Rodeo Drive, în mijlocul pietonilor nepăsători care treceau pe lângă noi. Aparent shoppingul avea să fie printre ultimele activități ce aveau să dispară, chiar și în fața unui val de atentate teroriste.

Am pornit spre est pe Wilshire Boulevard. M-am gândit că, dintr-odată, valoram în jur de douăzeci și cinci de milioane de dolari. Totuși gândul acela părea ireal. Nu doar din cauza sumei în sine, ci pentru că trebuia totuși să supraviețuiesc pentru a o cheltui. Și pentru că, în clipa aceea, nu puteam spune că perspectivele păreau foarte promițătoare.

•

Larison și Rain au urcat într-un autobuz pe Wilshire și au mers spre Koreatown, de unde aveau să ia metroul. Nu era drumul direct spre motelul din Santa Monica, însă nu-și asumau absolut niciun risc și nu aveau să urmeze o rută directă spre vreun loc în care ar fi dorit cu adevărat să ajungă, mai ales acum, când aveau diamantele. Nu azi, și poate că niciodată de acum încolo. Ceea ce era perfect pentru Larison. De ani de zile, el trăise într-o stare de paranoia de nivel redus. O accepta. Era obișnuit cu ea. Necesitatea de a-și supraveghea spatele nu-i punea mai multe

probleme decât necesitatea de a se spăla pe dinți, pentru a avea grijă de dantură. Așa stăteau pur și simplu lucrurile.

Rain era o acoperire bună. Larison trezea nervozitatea printre oameni, însă când ochii civililor zăreau trăsăturile asiatice ale lui Rain, ei se linișteau și-și vedeau de drum. Larison aproape că putea zări evaluarea subconștientă ce le apărea pentru o clipă pe fețe: *Nu arată a musulman. E un japonez pașnic. Nu-i o problemă.*

Aproape că nu-i venea să creadă că avea diamantele. Pentru ele acționase, pentru ele plănuise, pentru ele se ridicase împotriva guvernului american. Era adevărat, Hort nu murise – jegul ăla de Treven înghițise iarăși o doză din vrăjelile specifice lui Hort –, totuși Larison bănuia că putea să accepte asta, cel puțin pentru moment. Planul original fusese să se folosească de Rain, Dox și Treven pentru a-l lichida pe Hort, după care el să dispară de pe radar, lichidându-i pe ei. Însă Hort era civil acum, se putea ajunge ușor la el, așa încât poate nu conta dacă ordinea operațiilor fusese inversată. Întrucât planurile de luptă se schimbă frecvent după contactul cu realitatea de pe câmpul de bătălie, modificarea aceasta putea fi considerată minoră. Și chiar irelevantă într-un final.

El avea să acționeze la prima oportunitate care i se ivea, probabil imediat ce reveneau la motel și era iarăși înarmat. De fapt, existau numai două lucruri de luat în considerare. În primul rând, zgomotele împușcăturilor. Aveau totuși armele cu amortizoare luate de la bărbații care supraveghează locuința lui Kei. Dacă putea pune mâna pe una dintre ele fără să alerteze pe nimeni cu privire la intențiile sale, problema zgomotului era rezolvată.

În al doilea rând, reacția celor care n-aveau să fie împușcați primii. Acțiunea este întotdeauna superioară reacției și Larison era aproape convins

că-i putea lichida pe toți trei înainte ca ultimul împușcat să fi avut o șansă reală de a reacționa. Totuși, „aproape” nu era complet liniștitor în circumstanțele actuale, ținând seama de ce s-ar fi putut întâmpla în cazul unui calcul greșit din partea lui. Treven, Rain și Dox erau trei indivizi excepționali și Larison trebuia să se aștepte la reacții foarte rapide atunci când aveau să înceapă împușcăturile. Decisese să-l lichideze primul pe Treven, fiindcă era cel mai bun țintaș în luptă. După aceea pe Rain, care avea instinctele cele mai ascuțite. Iar Dox avea să fie ultimul, deoarece era ținta cea mai mare și, ca atare, cel mai greu de ratat.

Dox… Inițial îl desconsiderase pe lunetistul masiv, însă respectul față de el îi crescuse. Acțiunea lui din Hilton, în Washington, putea să intre cu succes în Cartea Recordurilor, iar Larison trebuia să admită că, fără ea, probabil s-ar fi împușcat unul pe celălalt după numai o secundă. Iar când fuseseră gata să se ciocnească din nou în noaptea trecută, fusese impresionat de ușurința cu care Dox își abandonase rolul de băiat bun și devenise brusc letal de calm și tăcut. Rari erau oamenii care puteau menține postura aceea periculoasă în prezența lui Larison. Se întrebă de aceea dacă nu cumva ar fi trebuit să revizuiască ordinea atacurilor și să înceapă cu Dox.

Problema era că o părticică din el nu voia să-l omoare pe niciunul dintre ei. Nici chiar pe Treven, care fusese suficient de imbecil pentru a-l lăsa pe Hort să plece, când i-ar fi fost atât de ușor să-i abandoneze cadavrul, cu fața în jos, într-o trecătoare dintre canioanele din Hollywood Hills.

Ei erau competenți. Erau bărbați pe care te puteai bizui. Și lucrau bine ca echipă. Da, Treven era iritant de onest, lui Dox îi plăcea să se dea în spectacol, iar Rain îi reamintea lui Larison prea mult de propria lui persoană pentru ca să se încreadă în el sută la sută. Și totuși… la dracu’, de

fiecare dată când derula prin minte un scenariu în care îi lichida, el descoperea că, spre deosebire de obișnuita lui evaluare flegmatică a unghiurilor, distanțelor și probabilităților, acum simțea o apăsare neplăcută și amenințătoare. Ca și cum o parte a minții lui își imagina cum va fi să trăiască cu amintirea și cu imaginile ce-l vor hăitui după aceea, și-i cerea, îl avertiza, să nu accepte povara respectivă. „Costurile", cum ar fi spus Rain. Era deja prea împovărat.

Încercă să nu se mai gândească la toate rahaturile acelea, dar nu putu. Își reaminti că nu avea alternativă, că era o simplă chestiune de securitate operațională. Nu fu convins. Își spuse că ei l-ar fi lichidat la fel. Nu crezu asta. Rațiună că era mai bine să greșească într-o direcție și să supraviețuiască, decât să greșească în cealaltă direcție și să moară. Cuvintele răsunau găunos.

Momentul cel mai neplăcut fusese atunci când Rain îl luase deoparte și încercase să-i vorbească. Ce spusese? *Încerc să fiu prietenul tău.* Și partea cu adevărat proastă era că Larison credea că vorbise adevărat.

Dar el simțise de asemenea că era pe cale să-și piardă masca pentru o fracțiune de secundă când clovnul Dox spusese chestia aceea despre trasul la buci. De câte ori se întâmplase chestia asta acum un milion de ani în dormitoarele cazărmii? De fiecare dată când o auzise, o părticică din mintea lui Larison intrase în panică la gândul că fusese descoperit, că cineva știa, sau suspecta, și-l lua peste picior. Dar nu fusese niciodată cazul. Pur și simplu, așa vorbeau oamenii. Iar el învățase să-și suprime reflexul. Atunci de ce-și pierduse stăpânirea în noaptea trecută? Credea că Rain observase, totuși nu putea fi sigur. Tipul ăla nu trăda multe.

Și ce-ar fi fost, de fapt, dacă observase și înțelesese? Mai întâi Treven, apoi Hort, acum Rain și Dox… numărul celor care știau – care știau ce

era el – creștea. Scăpa de sub control și, dacă nu oprea totul acum, avea să-și piardă complet capacitatea aceea.

La un anumit nivel, Larison înțelegea că n-ar trebui să conteze. Atitudinile se schimbau, până și DADT[11] dispăruse… dar gândul că oamenii știau, că-l priveau diferit, că-l tratau diferit… el detesta asta. Ar fi fost ca dezvăluirea unei slăbiciuni teribile și exploatabile.

Și nu era totul. Existau de asemenea oameni care știau că el era viu și relevant, nu presupus mort și, ca atare, dat uitării. Numărul acela de oameni era de asemenea în creștere. Era posibil ca Hort să le fi spus și altora, pe lângă Treven, Dox și Rain, iar dacă o făcuse, duhul ieșise deja din clondir. Totuși Larison bănuia că Hort n-o făcuse. Lui Hort îi plăcea să-și țină atuurile lipite la piept. Și, de altfel, dacă le spusese altora, ce conta? Atunci răul ar fi fost deja făcut. Indiferent de situație, el trebuia să pună acum capăt la toate, cât timp mai era posibil, cel puțin teoretic.

Privi pe geam la peisajul urban ce rămânea în urmă și se simți mai încolțit decât fusese vreodată în viața sa. Ce dracu' se-ntâmpla cu el? Mintea îi spunea una, dar instinctul nu era de acord s-o urmeze.

Nu știa ce să facă. Nu voia să moară. Nu voia să fie deconspirat că era gay. În același timp însă, voia să poată dormi din nou, să se întindă în pat fără groaza care-l va cuprinde după ce va închide ochii și va rămâne singur și neprotejat, cu visele sale.

Larison se temea să fie slab. Și se temea că neefectuarea acțiunii corecte tactic în situația aceasta era mișcarea cea mai slabă dintre toate.

Șmecheria era să nu se gândească la ea. Întoarce-te la motel, ia Glockul, așteaptă momentul, zărește oportunitatea, acționează pentru a o exploata. Da, exact așa. Fără gândire. Doar recunoașterea de șabloane, apoi reflexul și gata!

Și nu doar pe Treven, Rain și Dox. Și pe Kei. Să nu mai rămână nimeni care să știe ceva despre el, sau care să-l poată asocia cu ceva, sau care să aibă vreun mod de a-l urmări.

Cu excepția lui Hort, bineînțeles. Însă Larison avea să rezolve și acea ultimă problemă. Iar după aceea totul avea să se termine. Avea să scape de toate încurcăturile astea complicate. Să fie liber!

Nu trebuia neapărat să-i placă. Trebuia doar s-o facă, și gata.

Capitolul 27

Treven și Dox așteptau la motel, cu Kei. Fata stătea pe un pat și Dox pe celălalt. Treven, tot mai agitat, pentru că Rain și Larison lipseau de multă vreme, se plimba înainte și înapoi prin spațiul mic rămas în cameră.

Treven detesta așteptările. Când era singur, putea să aștepte răbdător zile, chiar și săptămâni. Dar acum era altceva. Toată operațiunea abunda în probleme. Comportamentul lui Larison era din ce în ce mai instabil. În câteva rânduri, între ei se ajunsese aproape la explozii, care, dacă s-ar fi declanșat, ar fi fost în mod clar fatale. Apoi mai era și Hort, care repoziționase brusc toate piesele de pe tabla de joc prin acțiunea lui de la Casa Albă.

El spera că procedase corect, lăsându-l în viață. Își spunea că era logic, totuși ceva din sinea lui nu era de acord cu asta, ceva din sinea lui știa că procedase emoțional. Treven se uita la Larison, Rain și Dox, și nu dorea să fie ca ei. El avea nevoie de o linie dincolo de care să nu poată trece, de un sens de autoritate a comenzii și de loialitate a unității. Așa ceva ar fi însemnat deosebirea dintre un soldat cu conștiință și un ucigaș aflat sub contract. Indiferent unde ar fi fost linia aceea subțire, el știa că dansa acum foarte aproape de ea.

Uciderea comandantului său avea să-l împingă definitiv dincolo de linie.

Decizia pe care o luase îl rodea totuși pe dinăuntru. Hort era periculos. Era posibil să-i urmărească chiar acum, utilizând mijloace pe care niciunul dintre ei nu le înțelegea pe deplin. Sigur că da, ceilalți credeau că Hort îi găsise în Washington cu ajutorul sateliților, al videocamerelor de supraveghere și așa mai departe, pentru că nu știau că Treven îl anunțase, pur și simplu, dar asta nu însemna că sateliții și videocamerele de supraveghere nu existau. Și, desigur, Hort își ținuse marele discurs și demisionase, așa că, probabil, își pierduse accesul oficial. El continua să aibă însă prieteni în locuri înalte, și în locuri mult mai joase. Hort însuși îl învățase pe Treven preceptele lui Sun Tzu: *Când ești puternic, simulează slăbiciunea. Când ești slab*, *simulează puterea.* Cu certitudine, Hort se arătase slab în mașină în noaptea trecută și, cu cât Treven se gândea mai mult la asta, cu atât îi creștea neliniștea.

Dox îi sporea nervozitatea. Lunetistul masiv stătea cu spatele rezemat de tăblia patului și cu picioarele întinse în față. Avea ochii închiși și ținea în poală pistolul Wilson Combat, senin ca un țânc adormit care-și ține în brațe jucăria favorită. Avea cel puțin la fel de multă răbdare ca Treven, care era reliefată de nemișcarea aceasta. Era ceva logic – un lunetist care nu putea să aștepte răbdător apariția unei ținte nu ar fi avut o carieră de succes – și, în condiții obișnuite, Treven ar fi admirat trăsătura aceea, ba chiar l-ar fi liniștit. Acum însă i se părea că sursa aparentei seninătăți a lui Dox era o cunoaștere secretă care-i lipsea lui.

Fără să deschidă ochii, Dox întrebă:

— Ce te frământă, fiule?

Hristoase, individul citea și gândurile?

— Ce vrei să zici?

Dox deschise ochii.

— Păi, ori încerci să tocești mocheta din apartamentul nostru de lux de aici, ori ceva îți arde călcâiele.

— Nu, nu-i nimic, atâta doar că nu-mi place s-aștept.

— Crezusem că voi, durii din ASI, sunteți mai răbdătorii ca bolovanii. Ce faci, încerci să mă dezamăgești?

Treven chicoti.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— În regulă, atunci. Și eu sunt destul de agitat.

Treven îl privi. Întins senin în pat, Dox părea la fel de agitat ca o statuie.

— Așa te comporți când ești agitat?

Dox rânji larg.

— Oh, da. În clipa de față, tensiunea mea sangvină este la nivelul tavanului. Când mă simt relaxat, sunt practic invizibil.

Treven nu-și putea da seama dacă vorbise serios sau glumise.

— Și ce anume te agită?

— Ca să fiu sincer, amicul tău.

— Larison?

Dox aprobă din cap și se întoarse spre Kei, care, deși nu spusese și nu făcuse nimic diferit de când începuseră ei să vorbească, părea cumva să le urmărească cu interes conversația.

— Scumpete, rosti lunetistul, te-ar deranja să porți căștile pentru câteva minute? Nu-i nimic special, doar temuta SecOp, care-i denumirea noastră, a băieților duri și răi pentru „securitatea operativă”.

— Nu mă deranjează să ascult, răspunse Kei.

Dox surâse ușor trist.

— Știu asta. Vrei să ai totuși încredere în mine?

În mod uluitor, Kei încuviință din cap, ca și cum ar fi avut cu adevărat încredere în el. Treven își spuse că Dox știa pur și simplu să se descurce cu oamenii. Puștoaicele alea din microbuzul de la Capital Hilton se îndrăgostiseră practic de el în

cinci minute. Iar acum reușise cumva să vrăjească o femeie la răpirea căreia ajutase, astfel încât ea părea să creadă că Dox acționa exclusiv în interesul ei. Lui Treven i-ar fi plăcut să învețe și el șmecheria aceea. I-ar fi plăcut să poată lucra cu oamenii în felul acela.

Dox se ridică, puse căștile pe urechile lui Kei, după care se apropie de Treven.

— Vreau să te-ntreb ceva, spuse el încet. Cât de bine îl cunoști pe *hombre* ăla?

Treven se întrebă în ce direcție se va îndrepta conversația lor.

— Nu extraordinar de bine, răspunse el. L-am căutat prin Costa Rica pentru Hort, după care am sfârșit lucrând împreună în operațiunea asta de rahat.

— Atunci se poate spune că de fapt nu-l cunoști.

— De ce-ntrebi?

— Încerc pur și simplu să-l înțeleg. De obicei mă pricep la oameni, dar când încerc să-l citesc pe Larison este ca și cum aș avea o carte cu pagini albe. Sau parcă ar fi prea întuneric ca să pot citi.

— Mda, știu ce vrei să zici.

— La ce crezi că se gândește el în clipa asta?

— Cum adică?

— Să zicem că ai fi în pielea lui și tocmai ai aflat că diamantele sunt veritabile. Mai știi și că Horton este acum civil, iar pe tine te doare oricum la bască dacă niște copii vor fi omorâți într-o școală – ce vei face?

Treven nu răspunse. În mod aproape inconștient, se luptase și el cu aceeași întrebare.

Dox așteptă câteva secunde, după care spuse:

— Îți iei pur și simplu partea de diamante și pleci?

— Nu știu.

— Pentru că lași în urmă destule complicații nerezolvate.

— Ăsta-i un fel de a privi lucrurile.

— Iar eu încerc să-mi imaginez calculele insensibile ale operatorului insensibil. Ar putea fi încă și mai rău.

— Cum?

— Crezi că Larison are vreun… secret?

În mod brusc și profund, Treven înțelese că până atunci greșise considerându-l pe Dox ca fiind un prostănac. Și, la fel de brusc și de profund, că greșise complet și foarte periculos în privința aceea. Se întrebă câți oameni ajunseseră la aceeași înțelegere cu o clipă înainte ca Dox să-i lichideze. Bănui că ar fi trebuit să se considere norocos fiindcă învățase lecția aceea așa de ieftin.

— Secret? repetă el, sperând că expresia lui nu trădase nimic.

Dox îl privi; expresia lui de țărănoi prostănac dispăruse, aducând mai degrabă cu cea a unui poligraf uman.

— Da, secret, zise el. Pentru că, dacă are vreun secret și are motive să creadă că noi am putea cunoaște secretul acela, sau măcar că l-am putea bănui, atunci sunt ușor îngrijorat de concluziile pe care le-ar putea trage.

Treven nu răspunse. Se gândi că Dox avea dreptate, dar nu era sigur ce implicații ar fi existat dacă ar fi recunoscut acel fapt.

— Cred că știi despre ce vorbesc, urmă Dox. Și de aceea nu răspunzi. Crezi că mă-nșel?

Treven clătină din cap.

— Nu.

— Noi putem să ne descurcăm cu Larison. Într-un fel sau altul. Însă eu n-aș putea să tolerez ce i-ar putea el face fetei ăsteia. Dacă diamantele sunt veritabile, noi nu mai avem nevoie de ea. Am trecut-o și așa prin destule. Eu zic să-i dăm drumul. Ce părere ai?

— Să-i dăm drumul… pur și simplu?

Dox aprobă din cap.

— Chiar acum. Înainte ca îngerul morții să revină aici și să-ncerce să implementeze cine știe

ce concluzii la care a ajuns în cursul absenței din dimineața asta.

Treven căzu pe gânduri. El nu dorea să participe la moartea fetei, la fel cum nici Dox n-o dorea. În același timp însă era periculos să facă așa ceva fără ca măcar să fi încercat să ajungă la un consens.

— Uite ce-i, zise el, chiar dacă aș fi de acord cu tine, și nu zic că nu sunt, n-o putem lăsa pur și simplu să plece de aici. Rain și Larison încă nu s-au întors și este de presupus că fata se va duce direct la poliție.

— Ea nu știe nici măcar unde este, răspunse Dox. Aș putea s-o scot de aici, legată la ochi, s-o duc undeva și s-o las acolo, apoi să plec și asta ar fi tot.

— Ești sigur că nu ar putea regăsi locul ăsta? Ești sigur că nu există zgomote, mirosuri… elemente de identificare pe care noi le-am omis în cameră? Sau poate că memorează perfect virajele pe care le faci și distanțele pe care le parcurgi. E o tipă inteligentă. Văd asta și o vezi și tu.

— În regulă. Atunci ce părere ai de următoarea variantă: plec cu ea și cu mașina undeva și aștept să-mi telefonați? După aceea, o pot lăsa să plece și noi am beneficia de timp suficient ca să dispărem.

— Și dacă diamantele nu sunt veritabile? Încă nu știm nimic.

— Dacă nu sunt, ce-o să faci? Uită-te la ea. O să-i tragi un glonț în cap? Sau o să te uiți la Larison cum îi trage un glonț în cap?

Treven nu răspunse.

— Bineînțeles că nu vei face nimic din astea, continuă Dox. Și ar trebui să fii mândru și ușurat că nu ești capabil de așa ceva – că părinții tăi n-au crescut un ins capabil de asemenea fapte. În regulă, eu zic că situația asta s-a prelungit suficient de mult. Dacă Horton nu s-a lăsat convins de cacealmaua noastră, eu zic să nu mai insistăm. Avem alte lucruri de făcut – de pildă, să oprim un

grup de fanatici nemiloși să masacreze școlari americani în numele binelui superior.

Referirea la părinții lui, care muriseră amândoi de mult, atinse o coardă sensibilă în Treven. Pentru o clipă, el se întrebă dacă Dox păruse în mod deliberat să sugereze ideea nepractică a eliberării imediate a lui Kei, pentru că știa că Treven va obiecta pe temeiuri practice, care puteau fi astfel modificate. Înțelese că Dox așteptase momentul potrivit pentru inițierea acestei conversații. El sperase probabil că Treven îi va oferi o deschidere, iar când apreciase că erau presați de timp, o găsise singur. Treven se simți ca un idiot pentru că-l crezuse pe lunetist un tontălău. Dacă în camera asta exista un tontălău, acela era el însuși.

— Hristoase, spuse el, Larison va face o criză de isterie când se va întoarce. Și Rain s-ar putea comporta la fel.

— Rain nu va face așa, îl cunosc. Cât despre Larison, pentru moment este neînarmat. Aș recomanda să-l menținem așa, până suntem siguri că a avut timp să se acomodeze corespunzător la noile circumstanțe.

Treven căzu pe gânduri.

— Dacă diamantele sunt veritabile, zise el, cred că Larison va trece peste asta. Cred…

Dox încuviință din cap, ca și cum ar fi știut deja direcția în care pornise Treven. Și era de acord cu ea.

— Dar dacă nu sunt veritabile, urmă Treven, și el consideră că Hort i-a tras-o din nou și noi i-am fost complici, atunci va trebui să-l lichidăm. Pentru că, dacă n-o vom face, ne va omorî el.

Dox aprobă iarăși din cap și Treven avu iarăși senzația inconfortabilă că fusese dirijat spre concluzii de niște mâini extraordinar de iscusite.

Totuși asta nu schimba cu nimic acuratețea esențială a concluziilor.

— Bine, zise el. Scoate-o de-aici. Și ar fi bine să te grăbești. Ei pot apărea dintr-o clipă în alta.

Dox îl privi, apoi întinse mâna.

— Ben Treven, mă bucur să știu că faci parte dintre tipii de treabă.

Treven îi strânse mâna.

— N-aș merge chiar așa departe. Haide, dă-i drumul.

•

Rain și Larison apărură la vreo oră după ce Dox plecase cu Kei. Treven descuie ușa cu mâna stângă, lăsându-i să intre. În dreapta ținea pistolul Glock.

Cei doi intrară și el încuie ușa în urma lor. Priviră prin cameră, apoi spre ușa deschisă de la baie. Treven se încordă, pregătindu-se.

— Unde-i fata? zise Larison.

— Cu Dox, răspunse Treven.

— Rahat, spuse Rain și-și duse degetele la tâmple ca un om încercat de migrenă. Știam că așa se va întâmpla.

— Ce știai că așa se va-ntâmpla? întrebă Larison. Se răsuci spre Treven. Unde sunt ei?

— El a luat-o, nu? zise Rain.

Treven încuviință din cap.

Larison se întunecă la chip.

— „A luat-o”? Ce dracu’ se-ntâmplă?

Treven îl privi.

— O să-ți spun adevărul. El credea că te vei întoarce și-o vei ucide pe fată. Și știi ceva? Am fost de acord cu el.

— Și ce dacă o ucideam? zise Larison. Hort ar fi trebuit să oprească dulăii, dar în loc s-o facă s-a autocastrat. A încălcat înțelegerea. Asta înseamnă că trebuie să-și asume consecințele.

— Diamantele sunt veritabile? întrebă Treven.

Rain aprobă din cap.

— Da.

— E bine atunci, spuse Treven fără să-și ia ochii de la Larison. Asta-i mai mult decât suficient. N-o să omorâm o fată nevinovată din cauza ranchiunei

tale cu taică-său. Nu-mi pasă cum îi spui tu, dar asta e.

— În regulă, interveni Rain, haideți să fim practici pentru o clipă. Ne putem omorî unii pe ceilalți după aceea, dacă tot mai vrem s-o facem. Ce ai stabilit cu Dox?

— Să-l sun după revenirea voastră, zise Treven. După care urma să ne întâlnim toți patru la o cafenea care vă place vouă din Beverly Hills.

— Rahat, mormăi Rain, tocmai ne-am întors din Beverly Hills. Ce cafenea? „Urth?"

— Exact. Tipul e foarte pretențios cu mâncarea.

— Are cu el unul dintre telefoane?

— Da.

— În regulă, sună-l atunci. Ar fi însă mai bine s-o facem de la un telefon public. N-are rost să mai ne compromitem și alt telefon mobil.

— Vrei să schimb locul întâlnirii?

— Nu vreau să menționezi locul întâlnirii pe o linie telefonică nesecurizată. „Urth" e foarte bună. Am achitat camera aici?

— Da, în avans.

— Cu ce a plecat Dox?

— Cu Honda pe care-am furat-o.

— Atunci camionul a rămas aici?

Treven indică din bărbie spre una dintre noptiere.

— Uite cheile.

— În regulă. Pe colțul nord-vestic dintre Lincoln și Pico este un telefon public. Sună-l pe Dox și anunță-l că ne vom întâlni așa cum am stabilit, imediat ce putem.

— Unde-i arma mea? întrebă Larison.

— În sertarul de sus al servantei, răspunse Treven. Amândoi aveți armele acolo.

Așteptă o clipă, dar Larison nu se duse la servantă. Asta era bine. Dacă ar fi făcut-o, Treven intenționa să-l împuște pe loc. Se întrebă dacă Larison înțelegea asta.

— O să plecăm cu camionul peste vreo cincisprezece minute, zise Rain.

Părea să știe perfect ce urma să se întâmple și Treven se întrebă ce anume plănuise. Să discute cu Larison? Să-l ucidă? Nu-l putea descifra pe Rain, aproape tot așa cum nu-l putea descifra pe Larison.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, spera ca Rain să știe ce făcea. Încuviință din cap și ieși din cameră.

Capitolul 28

Larison dorea să meargă la servantă și să-și ia Glockul. Nu era sigur ce urma să facă cu el, dar se simțea atât de depășit și atât de înghesuit în colț, încât pur și simplu trebuia să țină o armă în mână. Exact așa se trezea uneori dintr-un vis, cu mâinile tremurând, inima bubuind și ud leoarcă de sudoare, și singurul lucru care-l putea ajuta să-și revină era senzația unei arme într-o mână și cea a obiectelor solide, totemuri ale lumii treze, sub cealaltă mână. Însă Rain stătea între el și servantă și nu știa cum ar fi reacționat dacă ar făcut vreo mișcare. Oare avea să încerce să-l oprească? Larison era mai greu cu aproape treizeci de kilograme, dar îl urmărise pe Rain cum îi doborâse pe contractorii din Tokio, care erau mult mai masivi decât Larison. Oricum, chiar dacă l-ar fi putut învinge pe Rain în luptă corp la corp, recuperarea pistolului n-ar mai fi avut mare valoare, dacă s-ar fi ales cu un braț rupt sau chiar cu altceva mai rău. Decise că deocamdată cursul cel mai sigur era să nu întreprindă nimic.

Rain îl privea și Larison avu impresia că individul știa exact ce gândea.

— Deci? rosti Rain. Ce vom face?

— Cum adică? replică Larison, spunându-și că trăgea de timp.

— Ce-ai spune dacă ți-aș povesti despre o echipă formată din patru bărbați, dintre care trei au ajuns în mod independent la aceeași concluzie despre al patrulea?

Larison nu răspunse.

— Pentru eventualitatea în care nu m-am făcut clar înțeles, continuă Rain, concluzia la care mă refer este că aveai de gând să te întorci aici și s-o lichidezi pe față.

— Așa – și?

— Am avut dreptate?

— Ce contează asta?

— Dintr-un punct de vedere, nu contează absolut deloc. Pentru că dacă trei oameni din patru gândesc lucrul cel mai rău despre tine, atunci există o problemă, chiar dacă cei trei se înșală. Iar problema aceea ești chiar tu.

Larison nu răspunse. Hristoase, dacă ar fi avut pistolul ăla. Doar să-l simtă în mână. Să țină la distanță toate rahaturile astea.

Rain îl privea atent.

— Vrei să știi ce n-a spus Treven?

O dată în plus, Larison nu răspunse. Servanta se afla la nici doi metri și jumătate depărtare. Oare Rain l-ar fi putut opri cu adevărat?

— El n-a spus și celălalt lucru la care ne gândim toți. Și anume că tu nu intenționai s-o lichidezi doar pe Kei. Aveai să încerci să ne lichidezi pe toți.

Larison scrâșni din dinți. Nu se simțise niciodată atât de expus. Ei știau prea multe despre el. Îl citiseră perfect. Cumva dăduse greș. Acum toate cărțile erau pe față. Toate.

— Ne-am înșelat? întrebă Rain.

Larison îl privi drept în ochi.

— Termină cu ocolișurile astea. Dacă vrei s-o terminăm, haide s-o terminăm.

— Ce crezi că încerc să fac?

— Încerci să mă aburești și să mă manipulezi, iar asta nu-mi place.

Rain se apropie de servantă.

Distras de propriile lui frământări interioare, Larison reacționă cu întârziere.

— Nu! zise el.

Dar în timpul de care avusese nevoie pentru a pronunța cuvântul acela, Rain trăsese deja sertarul. Apoi întoarse capul spre el, băgă mâna în sertar și scoase Glockul.

Larison îl privea, fascinat. Un calm straniu pusese stăpânire pe el. Încercă să se gândească la ceva ce să spună. Nu putea. Pentru o clipă, simți o slăbiciune în genunchi, dar credea că era mai degrabă ușurare decât frică. Da, ușurare.

Rain verifică încărcătorul Glockului. După aceea, se uită de la pistol, la Larison. Pe chip avea întipărită o expresie de hotărâre îndârjită.

Larison zâmbi. Părea important să-i arate lui Rain că nu se temea. Că, la un anumit nivel, el era chiar complice.

Rain îi aruncă arma. Larison fu atât de uluit, încât aproape nu izbuti să reacționeze. Ridică mâna în ultima clipă și o prinse. După aceea o privi o secundă, parcă șocat.

— Păcat, zise Rain. Pe ansamblu, am fost un detașament destul de solid. Am supraviețuit la două ambuscade și la vânătoarea securității naționale, am pus mâna pe o sută de milioane de dolari, inamicul nostru cel mai important tocmai s-a autocastrat, așa cum te-ai exprimat tu… și nu ne vom putea bucura de nimic din astea pentru că pur și simplu se pare că nu ne putem opri din a ne omorî reciproc. Ți se pare logic?

Larison clipi iute. Ce făcea Rain? După greutatea Glockului, își dădea seama că încărcătorul era plin. Cu toate acestea, trase culisorul ca să verifice. Un glonț sări afară. Larison îl prinse din zbor și-l privi. Glonț standard, calibrul nouă milimetri. Arma era încărcată.

— Ce faci? întrebă el.

Ținea pistolul, dar brusc se simțea înspăimântat.

— Fac pentru tine ceea ce Dox a făcut cândva pentru mine. Chestia despre care ți-am povestit în Viena – Kwai Chung.

— Mi-ai spus că ți-a salvat viața.

— Aceea a fost partea evidentă. El mi-a dovedit de asemenea că mă puteam încrede în cineva. Dintre ele, cred că a doua a avut efectul cel mai de durată.

Larison încercă să replice ceva, dar constată că nu-și găsea cuvintele.

— Cum crezi că vrea Horton să se întâmple? zise Rain. Crezi că vrea ca tu să-i ucizi pe toți cei care s-ar putea să-ți știe secretul? Ori să ai încredere în niște oameni care să-ți asigure spatele?

Larison îl privi. Voia să întrebe ce dorise Rain să spună prin „secret”. Dar întrebarea ar fi însemnat dezvăluire. Și, în plus, el simțea, la un nivel profund și inexplicabil, că Rain… știa deja. În același fel în care simțea că de fapt nu-i păsa.

— Și ceilalți? se auzi rostind.

Hristoase, ce jalnic îi sunase glasul! Aproape rugător.

— Dox se așteaptă ca oamenii să acționeze onorabil, răspunse Rain. Dacă-l dezamăgești în privința asta, el crede că este de asemenea onorabil să te urmărească și să te împuște. În același timp însă, îi place să le acorde oamenilor prezumția nevinovăției până la proba contrară.

— Eu nu-l pot înțelege.

— Este un ins care ajunge să-ți placă în timp. Oricum, tu crezi că Dox sau Treven te văd altfel decât fie prieten, fie dușman? Fiecare dintre noi a încasat mai mulți bani decât am putea cheltui vreodată. Acum dificultatea este de a trăi suficient ca să ne putem bucura de ei. Și avem o șansă mai bună de a face asta, asigurându-ne spatele reciproc, decât încercând să ne ucidem preventiv reciproc. Nu asta mi-ai spus în Viena că ți-ai fi dorit să ai? Pe cineva care să-ți asigure cu adevărat

spatele? Cum poți obține așa ceva dacă-i ucizi în mod reflex pe oameni, fiindcă ți-e pur și simplu frică să ai încredere în ei?

Larison expiră prelung. Apoi încă o dată. Se simțea ca și cum ar fi fost în pragul unei sperieturi teribile și-și spuse să… se… calmeze… naibii… odată!

Rain îl privi.

— Ai ceva împotriva dacă îmi iau și eu pistolul din sertar?

Larison clătină din cap. Cu un minut în urmă l-ar fi ucis pentru a-l opri. Acum… nu mai conta.

Rain își luă pistolul Wilson Combat, îi verifică încărcătorul și-l strecură la spate, sub cureaua pantalonilor.

— Care-i planul? întrebă Larison, fără a-și putea desprinde degetele de pe propria lui armă, cu toate că nu avea nicio intenție s-o folosească.

— Poate că ți se va părea egoist, răspunse Rain, dar sunt aproape sigur că noi trei ne vom duce în Nebraska pentru a încerca să oprim un masacru.

— Și de ce ar fi egoist așa ceva?

— Pentru că tu ai putea argumenta că n-o facem pentru a salva viețile altora. Ai putea argumenta că o facem pentru a ne putea păstra respectul de sine până la sfârșitul vieților.

Larison nu răspunse. Știa că, în mod deliberat, celălalt se făcea ecoul spuselor sale din Viena, despre coșmaruri. Fusese o slăbiciune din partea lui să-i spună lui Rain asta și nu înțelegea prea bine de ce o făcuse. Totuși… ideea că exista ceva ce putea face, că exista o cale prin care să alunge visele acelea îngrozitoare… el dorea s-o creadă.

— N-am știut-o când a început operațiunea asta, zise Rain. Cel puțin, n-am știut-o în mod conștient. Dar trebuie să iau toate mizeriile pe care le-am comis în viața mea și toate ororile pe care le-am abătut asupra altora și să fac ceva bun din ele. Și, da, Horton a utilizat noțiunea aceea pentru a mă manipula, ba chiar se dovedește că m-am înșelat în

privința scopului real al operațiunii, se dovedește că poate îmi voi căpăta șansa aceea. Și nu vreau s-o ratez.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că, dacă alegem greșit acum, nu cred că mai există cale de întors. M-am mai apropiat o dată de muchia prăpastiei, am ajuns foarte aproape. Nu vreau să cad în ea. Iar în clipa de față mă legăn acolo.

Larison înghiți un nod. Se gândea că nu fusese niciodată atât de confuz. Sau atât de brusc epuizat.

— Am nevoie de… puțin timp, zise el.

Rain încuviință înțelegător din cap.

— Da, îmi amintesc șocul pe care ți-l provoacă hotărârea de a avea încredere în cineva. M-a dat complet peste cap. După o vreme, ajungi să te obișnuiești.

Larison își vârî pistolul la brâu. Se simțea de parcă încasase un pumn în plex.

— Ce dracu' mi-ai spus de m-ai convins să fac așa ceva?

— Nu ți-am spus nimic ce nu știai deja. Atâta doar că încercai să nu conștientizezi.

Rain întinse mâna. După un moment, precaut, Larison i-o strânse.

Capitolul 29

Dox conducea Honda pe care o furase Treven spre est, către Union Station. De acolo Kei putea lua un tren pe Red Line și putea ajunge repede acasă.

Îi displăcuse să fusese nevoit s-o închidă din nou în geanta de voiaj ca s-o transporte în mașină, totuși Treven avea dreptate – n-avea rost să riște ca ea să-și dea seama unde fusese ținută prizonieră. Adevărul era că îl îngrijora mai puțin eventualitatea ca fata să se ducă la poliție, decât

posibilitatea ca ea să se simtă vinovată dacă n-o va face. Mai bine să-i anuleze pur și simplu capacitatea respectivă și, ca atare, s-o lipsească de vinovăție.

Partea cea mai neplăcută fusese cooperarea de care dăduse Kei dovadă. El îi luase căștile de pe urechi și-i spusese:

— Scumpo, nu mă simt în largul meu să aștept să se întoarcă baubaul. El este prea imprevizibil pentru gusturile mele. Prin urmare, cu permisiunea ta, aș vrea să te duc acasă.

Kei îl privise în ochi, destul de isteață ca să caute o minciună, destul de încrezătoare ca să vrea să creadă că nu va găsi așa ceva. După aceea, încuviințase din cap și spusese:

— Bine.

Și asta fusese tot. El o dusese în geanta de voiaj, desfăcuse fermoarul genții în portbagaj, o închisese acolo și plecase cu mașina, având grijă să folosească un traseu indirect, presărat de numeroase tuneluri rutiere și parcări subterane.

Șofa de aproape o oră când îi sună telefonul mobil. Răspunse:

— Da.

Glasul lui Treven.

— S-au întors. Pietrele sunt veritabile.

— Asta-i o veste bună. Cum merge cu amicul nostru?

— Nu știu. Prietenul tău a rămas singur cu el acum. Cred că-ncearcă să-l calmeze.

Lui Dox nu-i plăcu cum sunase asta.

— Să-l calmeze?

— Nu știu ce să-ți spun. El mi-a cerut să plec de acolo și să te sun de la un telefon public. Și să-ți spun c-o să ne întâlnim așa cum am stabilit, imediat ce noi trei putem ajunge acolo.

Dox speră că vor mai rămâne trei. Dacă încercarea lui Rain de a-l calma pe Larison nu avea succes, s-ar putea să mai rămână doar doi. Sau poate doar unu.

— Bine, mulțumesc că m-ai anunțat. Ne revedem în curând.

Închise și-și termină drumul spre Ducommun Street, o fundătură pustie aflată la câteva cvartale de Union Station, unde opri în fața gardului rupt din plasă de sârmă al unui antrepozit abandonat. Coborî cu geanta de tip „poștaș” și privi în jur, mijind ochii înaintea luminii și căldurii soarelui. Cineva scrisese *Parcarea interzisă* cu un spray de vopsea, iar literele roșii se decoloraseră în timp pe ușile bătute în scânduri ale clădirii, dar, judecând după buruienile ce creșteau printre fisurile din pavaj și după gunoaiele adunate la baza rampei de încărcare ce se clătina nesigur, lunetistul bănuia că era improbabil să apară cineva.

Ocoli mașina, se opri lângă portbagaj și-l deschise. Kei închise ochii și ridică o mână, ca să-și protejeze fața transpirată de invazia bruscă a luminii.

După aceea întredeschise ochii și-l privi temător:

— O să-mi dai drumul cu adevărat?

Dox se întrebă dacă s-ar fi putut simți mai mizerabil. N-avea să mai facă niciodată așa ceva, indiferent care ar fi fost miza. Niciodată.

Întinse mâna fetei.

— Așa ți-am promis, da. Și-mi cer scuze pentru drumul lung. Îmi dau seama că ai fi putut începe să te îndoiești de mine. În plus, trebuie să fi fost groaznic de cald înăuntru.

Ea tăcu o clipă, apoi îi prinse mâna și se ridică în capul oaselor. Privi în jur.

— Suntem la câteva cvartale de Union Station, zise Dox, dar, așa cum poți vedea, nu-i tocmai cartierul cel mai elegant. Dacă nu ai nimic împotrivă, te voi urma cu mașina cât vei merge pe jos până la gară, ca să mă asigur că nu ai probleme.

Kei se sprijini de mâna lui și ieși din portbagaj. Privi din nou în jur.

— Bine.

Continua să-l țină de mână. Dox îi strânse scurt mâna, apoi i-o eliberă.

— Știu că-i destul de jalnic, ținând seama de circumstanțe, spuse el după aceea, dar îmi cer scuze pentru tot ce ți-am făcut. N-ar fi trebuit să mă las convins să particip la așa ceva și-mi pare cu adevărat rău.

Ea zise:

— Mulțumesc.

Dox scutură din cap, stingherit.

— N-ai absolut deloc pentru ce să-mi mulțumești. Ți-am făcut ceva îngrozitor.

Fata îl privi cu atenție.

— Știam că nu mi-ai face niciun rău. Tu ai fost motivul pentru care n-am fost speriată.

Cuvintele ei nu făcură decât să înrăutățească situația.

— De fapt, nu cred c-a însemnat chiar așa mult.

— Ba da, pentru mine.

— Scumpo, zise el cu blândețe, ai auzit cumva de Sindromul Stockholm?

— Știu ce este, încuviință Kei, și nu-i cazul cu mine. Să știi că, dacă poliția ar fi intrat cu forța în camera aceea, eu nu te-aș fi apărat cu corpul meu.

Dox zâmbi. În mod obișnuit ar fi profitat de o asemenea oportunitate pentru a comenta despre posibilul câștig al fetei dacă și-ar fi aruncat corpul peste al lui. În loc de asta, spuse:

— Poftim, acum mi-ai distrus iluziile.

Ea râse, scurt.

— Ar fi putut să fie mult mai rău pentru mine. Tu mi-ai îmbunătățit situația. Mă uitam întruna la tipul ăla înspăimântător, Larison, și-mi spuneam: „Dox nu l-ar lăsa”.

Bărbatul se întrebă dacă nu cumva Kei îl lua peste picior.

— Vorbești serios?

Ea încuviință din cap.

— Da.

Dox plecă ochii în pământ.

— Dacă am făcut pentru tine ceva, orice, pentru ca situația prin care ai trecut să fie mai puțin decât groaznică, sunt bucuros. A fost totuși o situație groaznică și eu am fost totuși parte din ea. Crede-mă, știu că acum ești plină de recunoștință și ușurare… dar ce va fi mai târziu? Totul se va decanta. Vei înțelege prin ce ai trecut. Nu-i o glumă să fii ținut prizonier, așa cum te-am ținut noi.

— Vorbești ca și cum ai fi trecut prin așa ceva.

El se întrebă dacă n-ar fi trebuit oare să se oprească, dar n-o făcu.

— Nu cu mult timp în urmă, niște tipi m-au ținut prizonier. N-o să-ți spun ce mi-au făcut, decât doar că au folosit șocuri electrice, înecări repetate și amenințări la adresa lui Nessie. Așa că, da, știu prin ce vei trece în zilele și săptămânile următoare. Aș fi vrut să existe ceva ce să pot face în privința asta, însă nu pot decât să repet că-mi pare rău.

Fata arcui o sprânceană.

— Nessie?

Lunetistul clătină din cap, știind că n-ar fi trebuit să glumească în felul acela, decis să nu continue pe linia respectivă.

— Nu contează.

Îi întinse geanta. Ea o luă.

— Ce v-a făcut tatăl meu? întrebă Kei.

El clătină iarăși din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. N-ar fi trebuit să fi avut niciodată vreo legătură cu tine. Vreau totuși să-mi spui ceva… altceva.

— Ce anume?

Dox privi în jur, la pavajul crăpat, la sârma ghimpată, la toate cele care se coceau sub soarele implacabil din Los Angeles.

— Care sunt planurile tale? Adică, înțelegi, pentru viitor. Școala de cinematografie… vrei să faci filme?

Ea surâse.

— Da, asta vreau. Destul de departe de activitățile tatii, nu?

— În mod cert. Dar eu sunt bucuros. Îmi plac filmele. Când îl voi vedea pe al tău?

— Nu știu. Am scris un scenariu despre care cred că-i grozav, dar finanțarea e dificilă în ziua de azi. O să vedem.

— Finanțare, da?

Kei scutură ușor din cap, ca și cum nu înțelegea ce voia să spună.

— Când vei ajunge acasă, rosti Dox, uită-te pe fundul genții. O să vezi acolo niște pietricele. Poate că n-o să ți se pară cine știe ce, dar sunt diamante. Nu știu cât costă filmele și probabil că ce am pus acolo n-ar fi îndeajuns pentru un Harry Potter, însă cred că-ți pot asigura un început.

Ea îl privi fix, după care întrebă:

— Vorbești serios?

Dox îi aruncă o privire care simula severitatea.

— În scurtul timp cât m-ai cunoscut, am vorbit vreodată în glumă?

Fata îl mai privi un moment, apoi se apropie de el fără un cuvânt și-l îmbrățișă. Dox îi răspunse la îmbrățișare, dar păstră o oarecare distanță. Se simțea rușinat să primească recunoștința ei și de asemenea nu-i plăcea că se simțea atât de bine ținându-i trupul în brațe. Pistolul Wilson Combat se găsea sub cureaua pantalonilor lui în față, intervenind între ei doi, și lunetistul bănuia că asta funcționa ca o metaforă.

După o secundă se desprinse din îmbrățișare.

— În regulă, îi spuse, acum dă-i drumul. O să te urmez ca să mă asigur că ajungi fără probleme la gară. Și o să fiu atent când o să-ți lansezi filmul.

Kei șovăi.

— Te voi mai revedea vreodată?

El scutură din cap.

— Acum chiar că a vorbit Sindromul Stockholm.

— Pe dracu'!

Dox zâmbi și se strădui să nu arate cât de neplăcută îi era toată situația.

— Păi, am numărul tău de telefon. Cine știe?

— O să mă suni cândva? Nu chiar imediat. Doar… după ce toată chestia asta începe să pară ireală.

Dox continuă să zâmbească.

— Mi-ar plăcea.

În felul în care o spusese, nici măcar nu era o minciună.

O urmări până la gară, așa cum plănuise. Când fu liniștit că fata ajunsese într-o zonă fără pericole, avansă cu mașina până în dreptul ei. Kei se întoarse, îl privi, și lunetistul crezu că ea se va apropia de mașină. De aceea, încleștă dinții, ridică o mână în semn de rămas-bun și pătrunse în fluxul de mașini de pe stradă. Se uită în oglinda retrovizoare. Imaginea fetei stând pe trotuar, singură și privindu-l cum se îndepărta, îl făcu să se simtă mai trist decât fusese de foarte mult timp.

Capitolul 30

În dimineața următoare, stăteam toți patru pe betonul pistei somnorosului aeroport din Santa Monica. În dimineața aceea, Kanezaki sosise cu o cursă comercială pe aeroportul LAX, de unde avea să ia un avion charter, care să ne preia de aici. L-am fi putut aștepta pe LAX, dar securitatea din aeroporturile principale era extremă în prezent și nu doream să riscăm – chiar dacă am fi fost dispuși să ne abandonăm armele, ceea ce nu era cazul. De aceea eu îi lăsasem pe ceilalți pe aeroportul Santa Monica, după care dusesem camionul la o sucursală U-Haul din apropiere, sperând că pe Kanezaki avea să-l aștepte doar o amendă pentru că returnase camionul în altă parte a țării, în loc să fie silit să plătească integral vehiculul, dacă nu-l mai returna deloc.

Ne petrecuserăm noaptea în alt motel ieftin din Los Angeles. Kei nu mai era, ceea ce însemna o ușurare, chiar și pentru Larison, m-am gândit. Larison și Dox stătuseră de vorbă între ei, dar o făcuseră în afara razei noastre auditive și nu putusem auzi ce discutaseră. La sfârșit însă, Dox îl prinsese pe Larison, în mod evident stupefiat, în una dintre îmbrățișările lui de urs. Larison păruse la fel de surprins și stânjenit pe care fusesem eu când mi se întâmplase prima dată. Doream să-i spun că se va obișnui cu asta după un timp – Dox ar fi spus că-i va face plăcere –, însă am presupus că va ajunge și singur la concluzia aceea. Între timp, era bine dacă el înțelegea că, deși poate că nu exista un inamic mai periculos decât Dox, nici nu putea avea, în mod cert, un prieten mai bun.

Speram că procedasem bine restituindu-i arma. Când mă gândeam retrospectiv, simțeam că nu eram pe de-a întregul sigur de motivațiile mele.

Fusese fie gestul cel mai nobil, fie cel mai stupid pe care-l făcusem vreodată. Iar deocamdată era prea devreme pentru a avea răspunsul.

În dimineața aceea intrasem pe site-ul securizat. Mă aștepta un singur mesaj din partea lui Horton:

Sună-mă. Acțiunea asta trebuie oprită.

Și mulțumesc. N-o să uit.

Ultima parte se referea probabil la eliberarea lui Kei și poate, mai specific, la salvarea ei de răzbunarea lui Larison. Era posibil ca, în ușurarea copleșitoare ce trebuie să se fi revărsat peste el după câteva nopți în care fusese bântuit de cele mai groaznice temeri de care avusese parte vreodată, el să fi fost sincer. Mă îndoiam totuși că recunoștința aceea avea să dăinuie. Am decis să nu-i telefonez. Larison avusese dreptate. Horton era un manipulator inveterat și nu doream să-i ofer altă șansă de a-mi livra un șirag de minciuni convingătoare.

Pe aeroportul micuț nu exista prea mult trafic și nu mi-a fost greu să recunosc avionul despre care îmi spusese Kanezaki: un vehicul privat, cu turbopropulsor, cu o curbură stranie, care avea două aripi butucănoase sub bot, iar aripile principale dispuse mult mai în spate pe fuzelaj. Un Piaggio P180 Avanti. A sosit dinspre nord-vest, a aterizat, a rulat pe pistă, a virat și a oprit. Ușa s-a deschis și Kanezaki a coborât pe beton. Ne-a zărit și a fluturat brațul.

Am suit toți la bord. M-am oprit să-i strâng mâna lui Kanezaki. Desigur, Dox l-a sufocat cu o îmbrățișare. Kanezaki a închis ușa după noi, iar după cinci minute am decolat și pilotul a stabilit cursul spre Lincoln.

— La dracu', a zis Dox, lăsându-se pe spate în unul dintre fotoliile luxos capitonate în piele. Ar trebui să-mi cumpăr și eu unul din astea.

Interesant era că putea într-adevăr s-o facă. Totuși nu credeam că vorbise serios. Banii continuau să nu se simtă reali. În primul rând, noi

fuseserăm supuși la prea multă presiune. Iar pe de altă parte, eram prea concentrați spre stoparea acestei grozăvii la începerea căreia ajutaserăm fără să fi vrut.

— Am avut dreptate în privința lui Gillmor, a zis Kanezaki. Acum e în Lincoln.

— Amicul tău îi urmărește telefonul mobil? am întrebat.

El a încuviințat din cap.

— Asta înseamnă că va trebui să ne împărțim sarcinile. Ne așteptăm la patru trăgători la școală și la o echipă de teren – mai probabil un singur om – care să opereze drona de altundeva. Voi trebuie să decideți cum îi lichidați pe toți.

— Asta va depinde parțial de jucăriile pe care ni le-ai adus, a zis Dox.

Kanezaki s-a ridicat și s-a dus în partea din spate a avionului, de unde a revenit cu două genți lungi din prelată. A pus una pe podea și i-a întins-o pe cealaltă lunetistului.

Dox i-a deschis fermoarul și a surâs larg, de parcă ar fi fost dimineața de Crăciun.

— Măi, să fiu al naibii, a rostit, scoțând și cântărind în mâini o carabină lungă și neagră. Knight's Armament SR-25, cu amortizor integrat, încărcător cu douăzeci de gloanțe și… oho! lunetă Leupold Mark 4 HAMR. Până acum nu m-am mai jucat cu una din astea. E vreun loc unde s-o pot regla?

— O să găsim noi ceva, a zis Kanezaki. Acolo unde mergem sunt multe câmpuri.

După aceea a îngenuncheat și a desfăcut fermoarul celeilalte genți.

— Aici sunt echipamentele de comunicații, a anunțat el. Căști INVISIO Digital Ears X5 și X50 Multi-Comm. Handstree, intraauriculare, microfon direcțional. Totul încriptat, astfel că putem discuta între noi.

— Alte arme? a întrebat Larison.

Kanezaki a scotocit în geantă și a scos un pistol cu care eram destul de familiarizat.

— HK MK23 SOCOM, cu amortizor Knight's Armament. Câte unul pentru fiecare.

L-a întins lui Larison, care a verificat în mod reflex dacă era încărcat.

— O armă foarte bună, a comentat Treven, dar cu amortizorul ăla e cât o pușcă. În ce-l băgăm?

Kanezaki s-a dus din nou în spatele avionului și s-a întors cu o servietă-diplomat neagră. A deschis-o. Înăuntru se afla un HK cu amortizorul montat, încastrat în suport de spumă poliuretanică.

— Știu că nu există nicio modalitate bună de a-l ține asupra voastră în mediul urban, a rostit el, dar îl puteți accesa din servietă în mai puțin de o secundă. După ce l-ați scos, nu va mai conta cine-l vede. Iar dacă servietele astea nu sunt acoperirea potrivită, am și un set de genți de sport.

Treven a încuviințat din cap, mulțumit.

— Sper că ai adus și veste blindate, am zis eu. Pentru orice eventualitate.

— Veste Drakon Skin, a răspuns prompt Kanezaki. Capabile să oprească multiple gloanțe de calibrul 7,62.

A scos după aceea un dosar și l-a deschis.

— Astea sunt imagini din satelit și de la nivelul solului cu școala și împrejurimile ei, ne-a explicat. Unele de pe Google, altele de la armată. Ar trebui să vă ofere măcar o idee generală. La destinație ne așteaptă un microbuz. După ce aterizăm, o să trecem pe acolo.

Am studiat hărțile. Școala era o clădire din cărămidă, pătrățoasă, cu etaj, aflată mai spre periferia orașului, înconjurată în cea mai mare parte de întinderi de pământ și iarbă. Avea o intrare principală, dar și uși de acces secundare pe toate laturile.

— Dacă toți cei patru trăgători intenționează să intre prin față, am spus eu, atunci treaba e ca și rezolvată. Dar dacă ei se despart, vom avea nevoie

de câte un om pe fiecare latură a clădirii. Iar asta înseamnă că ne mai lipsește un om care să se ocupe de operatorul dronei.

Kanezaki a ridicat brusc capul.

— Nu m-ai pus la socoteală pe mine.

— Exact, am încuviințat, nu te-am pus la socoteală. Tom, noi am mai purtat discuții similare. Tu ești excelent în obținerea de informații, dar nu un tip care să intre într-o încăpere spărgând ușa cu piciorul. Dacă alegem greșit intrarea pe care s-o păzești, ai putea sfârși într-o situație de unu contra patru. N-are rost.

— Cred că există o cale mai bună, a intervenit Dox.

Ne-am uitat toți la el.

— Uitați-vă la clădirile din jurul școlii, a continuat lunetistul. Ce avem aici… o biserică, un magazin de produse video, un dealer auto și un Holiday Inn – așa pare, cel puțin. Între ele nu există decât teren plat, iar din oricare dintre punctele astea înalte am acoperire completă pe două laturi ale școlii. Cu un observator pe teren pentru confirmarea țintelor și cu noua mea prietenă SR-25, dacă ținem seama de distanțele mici, pot doborî patru ținte în patru secunde. Dacă Tom joacă rolul de observator pentru mine, aș zice că asta-i eliberează pe Treven și Larison să acopere celelalte două laturi ale școlii. Iar Rain va fi liber să se ocupe de operatorul dronei, acolo unde s-a instalat el.

Nu știam dacă avea nevoie într-adevăr de Kanezaki ca să-i fie observator pe teren sau dacă-i oferea pur și simplu ceva ca să-l îmbuneze.

— Tom fie va observa pentru tine de pe teren, fie va fi șoferul meu. Asta în funcție de locul și momentul când îl localizăm pe Gillmor, și de cum arată terenul respectiv.

Nimeni n-a obiectat. Mă gândeam că era logic. Treven și Larison erau cei mai buni țintași în lupte, Dox era singurul lunetist și în felul ăsta eu

rămâneam să mă ocup de operatorul dronei, care probabil avea să fie singur și, chiar dacă ar fi fost înarmat, avea să fie distras de sarcina sa.

— Cum e securitatea școlii? a întrebat Treven.

— În mod obișnuit, a răspuns Kanezaki, e inexistentă. Dar în urma speculațiilor despre atacuri asupra școlilor, multe orașe au amplasat polițiști la intrări. Cred că vom vedea așa ceva.

Treven a încuviințat din cap.

— Securitate de operetă.

— Exact, a zis Larison. Unul, cel mult doi polițiști plictisiți, cu pistoalele în tocuri. Viteză, surprindere și violență, și vor fi morți înainte să-și fi dat măcar seama că au o problemă.

— Cam pe optzeci la sută din zonă par a fi doar terenuri agricole și câmpuri, am observat eu. Prin urmare, foarte prielnică pentru izolare. Dacă amicul tău nu ne poate oferi poziția exactă a telefonului lui Gillmor, ne va fi al dracului de greu să-l găsim.

— Lucrez în privința asta, a zis Kanezaki încruntat. Între timp, haide să vedem dacă, pe baza hărților ăstora, am putea stabili unde ne-am plasa noi dacă am fi în locul lui Gillmor.

Am petrecut restul zborului șlefuindu-ne planul și beneficiind de un somn foarte necesar. Când am aterizat era seară și, deși căldura continua să radieze din betonul pistei când am coborât din avion, ziua devenise mai rece. Ne-am pus șepci și ochelari de soare, pentru eventualitatea în care cineva ne-ar fi căutat tocmai în Lincoln.

— Doar așa se poate călători, a comentat Dox, având pe umăr geanta cu SR-25, în timp ce ne îndreptam spre biroul de închirieri ca să ridicăm microbuzul promis de Kanezaki.

Am cumpărat ceva de mâncare, apoi am plecat spre școală. Soarele cobora la orizont, cerul albastru, perfect senin, se întindea la nesfârșit, iar mirosul de iarbă cosită se simțea până și în microbuz.

Școala se găsea la marginea orașului, o zonă în care majoritatea locuințelor erau pentru o singură familie, cu câteva ferme și un singur centru mixt, de birouri și magazine. M-am gândit că școala fusese aleasă de complotiști pentru relativa ei izolare: mai puțini martori potențiali care să descrie aspecte ale carnajului despre care nu trebuia să se știe.

Puțin mai departe, am trecut pe lângă un șantier de construcții.

— Ia stați așa, a zis Dox, că-mi place cum arată ăsta.

L-am ocolit și am revenit prin norul de praf pe care-l ridicaserăm pe drum în urma noastră.

— Nu pare c-ar fi cine știe ce activitate pe-aici, a zis Dox.

Avea dreptate. Nu existau utilaje și nici materiale, ci doar cadrul scheletic al unei clădiri cu patru niveluri, din grinzi cu profil I și bolțari, care nu avea în jur nici măcar un gard din plasă de sârmă. Geamurile nu fuseseră montate, și nici ușile.

— Cred că avem aici un șantier de construcții abandonat, a spus Dox, cunoscut în mod popular ca o victimă a actualei recesiuni americane. Cunoscut de asemenea ca ascunzătoare urbană ideală pentru lunetiști. Ia uitați-vă: linie de vizare directă spre intrarea în școală, două sute de metri depărtare. Ușor de ochit. Aș vrea să intru aici după ce se întunecă și să-mi confirm părerea, dar cred că tocmai mi-am găsit poziția. Când ar trebui să apară teroriștii?

— Reunirea este la opt și patruzeci și cinci, a zis Kanezaki. Prin urmare, probabil imediat după aceea.

— În regulă, atunci propun să mă instalez aici la ora trei noaptea, când totul este liniștit și adormit. O să-mi reglez arma la prima rază de soare. Nu vor fi mulți oameni în preajmă și amortizorul va

reduce zgomotul. N-ai adus cumva și un sac de dormit?

— Drace, nu! a spus Kanezaki. Nu m-am gândit.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că există vreun Wal-Mart prin jur. O să-mi cumpăr niște protecții termice pentru vânători și o placă de polistiren pe care să mă-ntind. O să văd răsăritul de soare, va fi frumos.

I-am cumpărat lui Dox echipamentele necesare și am revenit la șantier după lăsarea întunericului. Dox a intrat și a anunțat că-i plăcea ce găsise. După aceea, el și Treven, care ar fi atras cel mai puțin atenția în zona asta, ne-au cazat într-un motel anonim de lângă autostradă, două camere învecinate, la etaj. Am mâncat, am verificat echipamentele și ne-am examinat planurile. Kanezaki și-a folosit telefonul prin satelit pentru a-și suna amicul din compania telefonică. Se părea că telefonul lui Gillmor apăruse de o zi în Lincoln, dar acum era închis.

— Dacă nu-l putem localiza, am spus, operațiunea cade complet.

Kanezaki a încuviințat din cap.

— Atunci va trebui să anunț o amenințare cu bombă. Să-i determin să evacueze școala. Însă o asemenea acțiune din partea noastră nu va face decât să schimbe ținta atacului. Iar data viitoare este posibil să nu mai știm școala.

Nimeni n-a comentat. Toți simțeam că trebuia să oprim atentatul acesta. Însă știam că, dacă nu-l puteam opri aici, probabil că nu-l mai puteam opri deloc.

— Și Horton? a întrebat Kanezaki.

— Ce-i cu el? am zis.

— Știu că a demisionat, dar și-a mai păstrat destule contacte. Poate știe ceva sau poate să afle ceva. Nu-l poți suna?

— E posibil să nu fie tocmai înclinat spre noi în clipa asta, a spus Larison.

M-am gândit la mesajul de pe site-ul securizat.

— Nu, cred că în privința asta te înșeli. Pe de altă parte, am ajuns în punctul unde n-aș avea încredere în nimic din ce-mi spune el.

Larison a surâs.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Ce avem de pierdut? a insistat Kanezaki. Folosește telefonul meu prin satelit. Coordonatele lui nu pot fi triangulate.

Am căzut pe gânduri. Avea dreptate – nu aveam nimic de pierdut. Totuși Horton mă mințise și ne întinsese o capcană. Simțeam că nu aveam nimic să-i spun. Nici măcar nu intenționam să-l mai las în viață după ce se termina toată situația actuală.

Asta era însă o prostie. Pe locul întâi figura tactica.

— În regulă, am rostit, dă-mi telefonul.

Horton a răspuns atât de repede, încât ai fi zis că aștepta apelul acela.

— Horton.

— Doreai să te sun.

— Slavă cerului că ai făcut-o. Mă pregăteam să telefonez poliției din Lincoln pentru o amenințare cu bombă. Totuși așa ceva n-ar fi oprit atentatul, ci doar…

— L-ar fi mutat în altă parte, știu.

— Te rog, spune-mi că ești acolo. Și că o să oprești atentatul.

— Ultima dată când mi-ai știut poziția, ai trimis după mine patru asasini.

— În mod clar aceea a fost cea mai mare greșeală a vieții mele.

Mi-am imaginat că o spunea din inimă. Nu că ar fi contat, de fapt.

— Cum ne-ai luat urma acolo? am întrebat, gândindu-mă la Treven.

— Mijloace tehnice naționale.

Poate că era adevărat. Nu aveam cum să știu. Nu eram nici măcar sigur de ce mă obosisem să

întreb. O simțeam pur și simplu ca pe o complicație rămasă nerezolvată și mă deranja.

— Dacă sunteți în Lincoln, a continuat el, vreau să dau o mână de ajutor. În orice fel aș putea.

— Da, suntem aici, am răspuns, detestând că-i ofeream satisfacția aceea.

— Perfect.

— Ca și Gillmor, de altfel.

— Da, știu.

— Trebuie să știu unde-i el. Și-a închis telefonul. Ai vreo posibilitate de a-l urmări?

A urmat o pauză, apoi:

— Lasă-mă să dau niște telefoane. Cum te pot găsi?

— O să te sun eu.

— Mulțumesc, a spus Horton, și am închis telefonul.

Nimeni n-a dormit. La ora 3 noaptea, Kanezaki l-a dus pe Dox la șantier. Eu l-am sunat pe Horton. Deocamdată nu aflase nimic. Amicul lui Kanezaki din compania de telefoane ne-a spus că Gillmor nu-și activase telefonul. Am început să fiu cuprins de sentimente sumbre. Nu doar pentru că nu aveam să fim în stare să oprim atacul, ci și pentru că începeam să mă simt responsabil că declanșasem totul prin acțiunile mele.

Am decis că Horton va muri, indiferent ce urma să se întâmple și indiferent cât ar fi trebuit să aștept. Nu era cine știe ce consolare și bănuiam că într-un final nici n-avea să conteze de fapt, totuși gândul mă distrăgea măcar și era vag liniștitor. M-a ajutat să-mi trec o parte din timp.

Capitolul 31

Când afară a început să se lumineze, l-am sunat iarăși pe Horton, așteptându-mă la tot ce putea fi mai rău.

— Vești bune, a spus el.

Am încercat să n-am speranțe prea mari.

— Ce anume?

— Când este inițializată, drona Viper navighează prin GPS. Trebuie să stabilească legătura cu satelitul. Așadar…

— Vom ști de unde a decolat.

— Exact. Am un prieten în Oficiul Național de Recunoaștere, care urmărește în exclusivitate semnalul acela. Imediat ce avem coordonatele, ți le transmit.

— S-ar putea să nu dispunem de mult timp. Nu știm sigur nici măcar dacă el va fi în zona Lincoln.

— Da, știu asta, totuși n-ar trebui să avem probleme. Viper poate zbura o zi întreagă. Mă îndoiesc că Gillmor vrea s-o expună atâta timp, dar nici nu trebuie să aștepte până în ultima clipă. Bănuiala mea este că o va ridica în aer cu minimum o oră înainte ca teroriștii să intre în școală. Asta îi va permite un spațiu de manevră, pentru cazul în care se confruntă cu probleme mecanice sau de altă natură. În același timp însă eu trebuie să am posibilitatea să te anunț imediat.

I-am dat numărul telefonului prin satelit al lui Kanezaki, mulțumit că nu trebuia să-i dau un număr de mobil.

— Eu voi fi în mașină, i-am spus. Sună-mă imediat ce afli.

Le-am spus și celorlalți ce vorbisem, după care am luat legătura cu Dox prin noul echipament de comunicații.

— Hei, am spus, te-am trezit cumva?

El a chicotit.

— Îmi place când mă tachinezi. Ce se-ntâmplă?

I-am povestit.

— Asta-i bine, a spus, părând ușor încântat; din experiență, știam că „ușor încântat” era unica sa reacție emoțională când intra în starea lunetistului, indiferent de vestea pe care ar fi primit-o.

— Cum e panorama? am întrebat.

— Frumușică în lumina asta. Pot să văd totul.

— Ești pe acoperiș?

— Nu, la ultimul etaj. Mă îndoiesc că cineva m-ar putea vedea din aer, dar de ce să risc?

— Perfect, vânătoare bună!

— Și ție, partenere. Dacă nu oprești drona aia, munculița mea bună va fi irosită. Și cred că nici Treven și Larison nu vor fi încântați.

Voia să spună că Treven și Larison, care urmau să fie pe teren, lângă școală, aveau să se găsească în interiorul razei de explozie a rachetelor Hellfire și, ca atare, aveau să fie incinerați. Alături de Dumnezeu știe câți copii.

— Da, m-am gândit la asta.

— Bine. Eu nu pun niciun fel de presiune sau altceva.

— Da. O să te apelez imediat ce știm mai multe.

Ne-am îmbrăcat vestele Dragon Skin și am pornit cu puțin înainte de ora 8. Ne-ar fi plăcut să fi ajuns pe poziție mai devreme, dar cu excepția locului ferit unde se afla Dox, oportunitățile de ascundere și contopire cu mediul înconjurător erau puține. Niște necunoscuți care pierd vremea lângă o școală tind să atragă atenția. Vestea bună era că și teroriștii se confruntau cu aceeași problemă.

În timp ce Kanezaki șofa, ne-am verificat pentru ultima dată echipamentele. Eram gata să intrăm în acțiune. I-am lăsat pe Treven și Larison la câteva cvartale de școală. Amândoi purtau blugi, tricouri și șepci de baseball. Cu gentile de sport în care aveau armele, puteau fi considerați doi localnici care se duceau la muncă, pe vreun șantier sau într-un magazin de bricolaj. Ne-am urat reciproc baftă și nimeni n-a spus la ce ne gândeam de fapt: dacă nu primeam în curând vești de la Horton, urma să venim cu un plan B dat naibii.

Am primit însă vești, după zece minute.

— L-am găsit, a anunțat el cu o surescitare ce nu-i stătea în fire. Nu în Lincoln, dar în apropiere. O localitate micuță, numită Palmyra – pe litere:

Palm, Yankee, Romeo, Alfa. Dedicată exclusiv agriculturii. Ai sistem de navigație?

— Da. Dă-mi coordonatele.

Mi le-a transmis. Am băgat datele în sistemul de navigație.

— Patruzeci de kilometri, l-am anunțat pe Kanezaki. Ține-o tot înainte pe Route 2. Te anunț eu când să cotești.

El a pornit.

— Ai grijă la viteză, l-am atenționat. Nu ne putem permite să fim trași pe dreapta.

— Dacă o să fim urmăriți, o să fim urmăriți și gata, a replicat el și bănuiesc că în situația aceea avea dreptate.

— Ce-mi mai poți spune? l-am întrebat pe Hort.

— În mod evident, Gillmor a ales locul pentru proximitatea față de școală, dar și pentru izolare. Cea mai mare parte a zonei e plată și nu tocmai potrivită pentru lansarea clandestină a unei drone, dar el se află la capătul unui drum de pământ. Pare un siloz abandonat sau așa ceva, într-o ușoară depresiune, lângă un iaz înconjurat de arbori. Ar putea asambla drona acolo și s-o ridice pe cer, și mă îndoiesc că o va zări cineva. Va ajunge la școală, trecând doar peste câmpii și terenuri agricole.

— Cât de lung e drumul de pământ?

— Trei-patru sute de metri.

Nu intenționam să mă apropii folosind ruta evidentă, cu atât mai puțin una atât de probabilă pe cât era un drum.

— Alte căi de acces?

— Nu, însă câmpurile par să poată fi traversate fără probleme.

— Tu ai în față fotografii de la sateliți – care-i punctul de acces cel mai bun pentru mine?

— Treci cu mașina la est de drumul de pământ, apoi continuă pe jos. În felul ăsta, vei ajunge pe partea opusă a silozului, ceea ce ar trebui să-ți

asigure ceva acoperire. Bănuiesc că Gillmor e înarmat.

— Bine, o să anunț și restul echipei. Sună-mă dacă apare vreo schimbare.

— Am înțeles.

— Ah… încă ceva.

— Da?

— Dacă asta-i altă capcană, ai grijă să ne omori pe toți. Pentru că dacă va scăpa măcar unul, el te va găsi.

A urmat o pauză.

— Oricum nu mă aștept să trăiesc mult, dar, în regulă, am înțeles. Și – baftă!

Am închis. Kanezaki gonea cu aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră. Eram fericit că drumul era neted și rectiliniu, dar m-am gândit că microbuzul s-ar fi putut dezintegra oricum dintr-o clipă în alta.

— Am vorbit cu Horton, am anunțat prin intermediul echipamentului nostru de comunicații. Avem coordonatele lui Gillmor. Kanezaki și cu mine am pornit într-acolo și estimez că ajungem în cincisprezece minute. Presupunând că nu ne facem praf până atunci.

— Sunt pe poziție, a spus Treven. Profesorii sosesc. Și unii elevi. La intrarea din față e un polițai.

— Pe poziție, a zis Larison. Dox, ești acolo?

— Nu numai că sunt aici, a zis Dox cu vocea lui imperturbabilă de lunetist, dar mă uit la tine chiar în clipa asta prin reticulul lunetei. Mă bucur că am soluționat anterior toate micile noastre animozități, nu crezi?

N-a primit niciun răspuns.

— Hei, nenică, a spus Dox, am glumit!

— La naiba, nu mai glumi așa! am intervenit, temându-mă de altă izbucnire și sperând că intervenția mea îl va calma pe Larison.

Am intrat în plină viteză într-o groapă de pe drum și microbuzul aproape că s-a ridicat pe

orbită.

— Iisuse! am șuierat și mi-am strâns mai tare centura de protecție.

La fel de senin ca Dox, Kanezaki a spus:

— Scuze.

A continuat să gonească până am ieșit de pe șoseaua cu două benzi și apoi a redus viteza legală când am ajuns la drumul de pământ ce ducea la siloz. Am continuat vreo patru sute de metri, după care am tras pe dreapta, într-un loc unde drumul cobora puțin.

— Nu aștept în mașină, a zis Kanezaki, și nici nu avem timp să discutăm în contradictoriu în privința asta.

Probabil că avea dreptate.

— Bine, am spus. Stai în stânga mea când ne apropiem. După ce ajungem la siloz, tu o să-l ocolești prin stânga, iar eu prin dreapta. Mă lași pe mine să-l abordez mai întâi pe Gillmor, ai înțeles?

— De ce?

— Nu-i vorba despre glorie aici. Dacă drona e pe sol, îl putem împușca pur și simplu, sau tu o poți face – pentru mine e lipsit de importanță. Dar dacă drona e în aer, trebuie să-l facem s-o coboare, da?

— Aici ai dreptate.

— Exact, eu încerc să mă gândesc la chestii din astea.

— Bine, abordează-l mai întâi tu.

— O idee foarte bună. De asemenea, haide să nu presupunem că va fi singur. Stai cu ochii deschiși. Dacă Gillmor e la comenzi și vezi pe altcineva, atunci, fără discuții, îl împuști pe respectivul, el este personal de securitate și va însemna o grijă mai puțin.

— Am înțeles.

Kanezaki părea speriat. Nu inspira deloc încredere. M-am uitat la pistolul HK pe care-l ținea în mână.

— Știi cum să-l folosești, da?

— Da, am primit instruirea necesară.

Ceea ce nu era decât alt mod de a spune: *Dar nu l-am folosit niciodată în realitate.*

— Bine, am încuviințat. Ține minte. Postură agresivă, priză de gorilă, țeava spre țintă, apeși pe trăgaci.

Mi-a surâs strâmb.

— Dox a zis mereu că faci micromanagement.

La naiba, așa era. Fie avea să aibă succes, fie nu. Indiferent ce i-aș fi spus acum, nu avea să schimbe cu nimic lucrurile.

— Bine, am încuviințat. Să-i dăm drumul. I-am anunțat și pe ceilalți: Kanezaki și cu mine pornim spre siloz. Ar trebui să ajungem în cinci minute.

Am mers spre nord patru sute de metri pe câmpia ierboasă și plată, apoi am cotit spre vest, înaintând rapid, aplecați. Între noi și obiectiv se afla un pâlc de copaci, dar în rest nu exista absolut niciun loc pentru camuflare sau acoperire. Am încercat să nu mă gândesc la lunetiști și la imaginile noastre perfect clare pentru unul care ne-ar fi privit din siloz. După ce am ajuns la copaci, ne-am oprit. Puteam vedea clădirea. Era circulară, înaltă de vreo șase metri, dar începuse să se năruie și nu oferea ascunzători pentru lunetiști, cel puțin în direcția noastră. Slavă cerului! Nu puteam să văd ce se găsea dincolo de ea. În dreapta se zărea un camion parțial vizibil lângă un iaz, ceea ce putea fi un semn bun, dar nici țipenie de om. Am fi fost într-o situație cu adevărat groaznică dacă informațiile lui Hort erau greșite și aici nu se afla nimeni.

— Copiii intră prin față, l-am auzit pe Dox în cască. Mulți. Vin pe jos din cartier, iar pe unii îi aduc părinții cu mașinile. Trăgătorii noștri nu se zăresc nicăieri.

— Nici la mine, a spus Larison.

— La fel, a adăugat Treven.

— John, a zis Dox, sper că ești pe poziție. Timpul până la intrarea noastră în acțiune se

reduce rapid.

N-am vrut să vorbesc, așa că m-am mulțumit să ciocănesc de două ori cu degetul în microfon.

— Am înțeles, a spus Dox.

M-am uitat la Kanezaki. Era palid la față. Speram că avea să se descurce. El a dat scurt din cap și am pornit amândoi, ținând pistoalele cu țevile ridicate. Nu știam cine-l instruise, dar trebuia să recunosc că făcuse o treabă bună. În ciuda fricii lui evidente, ținea arma ferm, rotea întruna capul pentru a-și mări raza vizuală și înainta lin și silențios.

Am ajuns la peretele silozului. Mirosea a pământ și a fân și am simțit imboldul să mă lipesc strâns de el, așa cum se întâmplă întotdeauna cu o clipă înainte de a-ți părăsi ultima poziție de acoperire decentă. În jurul camionului continua să nu fie nimeni.

I-am arătat spre stânga lui Kanezaki. A aprobat din cap și a pornit. Eu am înaintat spre dreapta.

La limita circumferinței structurii, m-am ghemuit și am scos capul fulgerător, după care l-am retras. În secunda cât fusesem expus, îl zărisem pe Gillmor, un alb înalt și vânos, în ținută de camuflaj de vânătoare, cu păr grizonant tuns foarte scurt în părți. Stătea în picioare, cu fața spre drumul din pământ, și mișca degetele pe tastatura unui laptop mare, care-i era suspendat la nivelul mijlocului de o curea ce-i trecea pe după gât.

Am ieșit de după zid, ațintindu-l cu pistolul. Mi-am verificat rapid flancurile, după care am rostit cu glas puternic, de comandă:

— Gillmor! Nu mișca!

A tresărit și s-a uitat spre mine. Totuși degetele i-au rămas pe comenzi.

— Mâinile sus! am răcnit.

L-am auzit pe Dox în cască.

— Teroriștii au sosit. Aleargă spre intrarea din față. Larison, ai câștigat premiul de clarviziune. Îi aranjez acum.

Am auzit un pocnet slab. Încă unul. Apoi alte două.

— Vă mulțumesc pentru participarea la joc, a zis Dox. Următorii concurenți?

— Cei patru asasini ai tăi au fost lichidați! am rostit, privind iute într-o parte și-n alta, ca să-mi controlez flancurile. Nici măcar n-au izbutit să intre în școală. Acum ridică mâinile, dacă nu, te-mpușc pe loc!

Gillmor a ridicat mâinile și s-a întors complet spre mine.

— Ocolește-l! am strigat spre Kanezaki. Stai cu ochii pe camion, nu știu dacă nu-i cineva înăuntru.

Kanezaki a apărut și a trecut pe lângă Gillmor, ținând pistolul cu țeava în sus.

Gillmor l-a privit, apoi a revenit la mine.

— Cine te-a trimis? Horton?

— Recheamă drona, am spus.

— Nu.

— Recheam-o, am rostit cu glas inexpresiv. N-o să ți-o mai cer încă o dată, ci te-mpușc în frunte.

— Nu contează dacă o să mor, a clătinat el din cap. Misiunea tot va reuși.

„În regulă”, mi-am spus și l-am împușcat în frunte. Pistolul a reculat, s-a auzit un pocnet cam de intensitatea unei mașini de cusut și între ochi i-a apărut o gaură. Corpul i s-a cutremurat, genunchii i s-au îndoit și a căzut pe spate, pe pământ.

— Iisuse Hristoase! a strigat Kanezaki. Cum o să mai oprești drona acum?

— Controlează camionul! i-am zis. Și rămâi cu ochii-n patru.

L-am auzit pe Dox chicotind.

— Polițaiul s-a panicat. Fac pariu că se-ntreabă: „Cine erau ăștia patru care se repeziseră spre mine și de ce le-au pocnit deodată căpățânile la toți?”

M-am dus la corpul lui Gillmor și am examinat laptopul. Două joystickuri, afișaje de telemetrie și transmisie video în direct, provenită probabil de la videocamera dronei. Am recunoscut terenul din

hărțile pe care le examinasem. Autostrada rurală est-vest, pe care venisem din Lincoln… Râul, imediat în sudul ei…

„Drace, a programat-o să meargă direct în…”

Împușcături în dreapta. M-am răsucit. Kanezaki era pe jos. Am întrezărit mișcare în spatele camionului.

M-am repezit spre siloz.

Nu aveam timp să mă gândesc la Kanezaki. Speram că încasase gloanțele în Dragon Skin, dar nu știam.

— Dox, am vorbit în microfon imediat ce am ajuns la adăpost, am terminat cu Gillmor, dar el a programat drona să meargă drept spre școală. Cred că a setat Hellfire să se lanseze în ultimul minut, după care drona să le urmeze sau poate ca ele să detoneze în urma impactului dronei. Vine spre voi din est. Estimez că va ajunge în trei, poate patru minute. O poți doborî?

— Nu știu. Unde are sistemul electronic?

Am scos capul scurt pe după zid și l-am retras fulgerător. Trei împușcături au răsunat din spatele camionului și gloanțele au lovit peretele silozului. Am fost împroșcat de bucățele de beton rupte din zid.

— Nu știu, nu eu am proiectat porcăria aia! Cred că-n bot.

— Bănuiesc că nu-l poți întreba pe Gillmor…

Altă împușcătură, altă jerbă de fragmente din beton. Mi-a trecut prin minte gândul că un țintaș care trăgea, deși eu stăteam ascuns, nu putea fi prea grozav.

— Gillmor e mort! am zis.

— Ei bine, ținând seama de circumstanțe și presupunând că nu avem la îndemână alți experți în arhitectura dronelor, aș zice c-am dat-o-n bară.

Decât dacă, am gândit, țintașul efectua foc de acoperire pentru cineva care venea din stânga mea. Am avansat spre partea opusă a silozului, cu pistolul ridicat.

— Treven, Larison, am spus, trebuie să plecați imediat.

— Eu intru în școală, a zis Treven. Copiii trebuie evacuați.

— Nu mai e timp!

— Trebuie să-ncerc.

A urmat o pauză.

— La dracu', a spus Larison. Știam că așa se va-ntâmpla. Intru și eu.

— Folosiți ieșirile laterale, a rostit calm Dox. Dacă o să veniți prin față, va trebui să dați ochii cu un polițist cu nervii-n pioneze.

— Am înțeles, a confirmat Treven.

— Intru, a zis Larison. La dracu'!

Cealaltă parte a silozului era pustie. Prin urmare, nu exista decât un singur trăgător. Și nu era nici foarte bun. M-am întrebat dacă aș fi putut ataca de unde mă aflam camionul.

— Dox, am spus, o vezi?

— Nu încă, dar mă uit.

I-am auzit pe Treven și Larison strigând:

— În școală este o bombă! Nu este o farsă și niciun exercițiu de alarmă! Toți trebuie să părăsească școala și să se îndepărteze la minimum o sută de metri! Repede! Repede!

— Haide, fetiță, l-am auzit pe Dox. Unde ești? Hai la tata Dox.

Am tras aer adânc în piept, apoi am expirat, pregătindu-mă să atac camionul. Am numărat: unu, doi…

Am auzit trei pocnituri slabe, apoi o împușcătură. M-am desprins de zidul silozului și am pornit în goană spre camion.

Nu mai era nevoie. Kanezaki era în picioare, în stânga camionului, cu pistolul la nivelul bărbiei și țeava înclinată spre sol, cu fumul ridicându-se din amortizor. M-am lăsat iute jos și am privit pe sub camion. De cealaltă parte zăcea un trup.

— E mort? am strigat.

— Așa cred.

Glasul lui Kanezaki suna de parcă era în șoc.

— Asigură-te naibii!

Am auzit alt pocnet slab. Apoi:

— E mort.

În cască s-a auzit vocea lui Dox:

— La dracu', se trage-n mine.

Vorbise atât de calm, încât n-am înțeles imediat ce voia să spună.

— Trage cineva în tine?

Treven și Larison continuau să strige. Se părea că în școală se dezlănțuise haosul.

— Da, a răspuns Dox, polițaiul ăla. Trebuie să mă fi zărit. Are ochi buni. I-ar trebui o lovitură a dracului de norocoasă să mă nimerească tocmai de-acolo, totuși aș fi recunoscător dacă cineva l-ar putea scoate din circulație sau așa ceva. Aș prefera să nu trag în membrii poliției noastre. Treven, Larison?

— Am pornit eu, a zis Larison.

— Mersi, a spus Dox. Tot nu se vede nici urmă de dronă. Puștii ies însă în fugă din școală. Ați făcut treabă bună acolo.

Au trecut câteva secunde. Am auzit un zgomot – pe jumătate bufnet, pe jumătate trosnet – și Dox a zis:

— Mulțumesc, domnule Larison! Oho-ho, da' aia trebuie să fi durut, nu glumă.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— I-am luat pistolul polițistului și i-am tras una-n cap, a anunțat Larison.

După aceea l-am auzit continuând:

— Îmi pare rău, domnule. Suntem de la guvern și nu intenționăm să facem rău nimănui. Școala se află sub atac și trebuie să fugiți înainte ca bomba să detoneze, ați înțeles? Fugiți cu copiii, ei au nevoie de dumneavoastră.

— O văd, a rostit Dox. Vine cam repejor. Va trebui să-i bag destule gloanțe.

Kanezaki și cu mine am sprintat spre consola de comandă a dronei.

— Ești bine? l-am întrebat.

— M-a lovit în vestă. M-a trântit pe jos. Sunt bine.

Gillmor continua să țină consola, zăcând pe spate, cu picioarele îndoite sub el, cu ochii goi și holbați. Ne-am uitat la ecran. Prin videocamera dronei puteam vedea școala. Drona se îndrepta exact spre ea.

Am auzit un pocnet slab. Imaginea de pe ecran a tremurat, apoi s-a stabilizat.

— Am lovit-o, dar nu-n bot, a comentat Dox.

Alte câteva pocnituri. Imaginea a tremurat violent, după care s-a stabilizat.

— Din ce dracu-i făcută mizeria asta? a pufnit Dox. Am băgat șaisprezece gloanțe-n ea. În regulă, schimb încărcătorul.

— Larison, Treven, am spus, plecați imediat de-acolo. Ați făcut tot ce-ați putut. Nu mai e timp. Plecarea!

Școala se afla în centrul ecranului și creștea rapid. M-am gândit că drona se afla la numai câteva secunde de impact.

— Așa, dulceațo, l-am auzit pe Dox. Vino-aici. Vino să-ți dau ce ți-am pregătit.

După aceea s-a auzit o darabană metodică de pocnituri. Imaginea școlii a tremurat. S-a legănat. S-a stabilizat și a umplut tot ecranul…

Apoi videocamera s-a înclinat într-o parte și a început să se rotească rapid.

— Asta a fost! a zis Dox și încântarea i s-a strecurat în tonul lui de lunetist supercalm. Unu la zero pentru echipa gazdă.

Pe ecran a apărut cerul, apoi pământul, după care totul s-a mișcat atât de rapid, încât n-am mai putut deosebi niciun fel de particularități. După încă un moment ecranul s-a întunecat.

— Unde s-a prăbușit? am întrebat.

— Nu pe școală, a răspuns Dox, ci în parcare. La dracu', a fost tare-aproape. Cred că n-a fost nimeni rănit.

— Focoasele n-au detonat?

— Nu. Probabil că Gillmor le-a setat să explodeze la impactul botului.

— Treven, Larison – sunteți bine?

— Perfect, a răspuns Larison. Ne îndreptăm pe jos spre sud-est.

Am auzit sirene pe fundal.

— La fel și eu, a spus Treven. N-ar fi rău dacă m-ar lua cineva cu o mașină. Cred că bat la ochi.

— Mergeți la punctul de întâlnire, am zis. Mai ales, tu, Dox, grăbește-te. Polițaiul acela o să raporteze focuri de armă dinspre poziția ta. Ne vedem în douăzeci de minute. Sau mai puțin, după cum șofează Kanezaki.

Mă așteptam ca Treven și Larison să se poată îndepărta nebăgați în seamă, profitând de tumultul din exteriorul școlii. Totuși n-avea să treacă mult până să apară martori coerenți, care să-i descrie polițiștilor sosiți. Iar Dox trebuia să se îndepărteze cât mai mult de locul lui de tragere.

Kanezaki a scos un iPhone și a fotografiat corpul lui Gillmor și consola de comandă.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Asta-i dovada noastră.

A început să miște telefonul în cercuri mici în timp ce vorbea și mi-am dat seama că filma.

— Trebuie să plecăm, i-am zis.

El a ridicat un deget.

— Bărbatul de pe sol este noul șef al Centrului Antitero, Dan Gillmor, care comanda drona care a atacat azi o școală din Lincoln. Aici este Palmyra, Nebraska, la aproximativ patruzeci de kilometri depărtare.

S-a apropiat de omul pe care-l împușcase și l-a fotografiat de asemenea, apoi a filmat camionul și plăcuțele de înmatriculare, vorbind întruna, spunând date, coordonate și detalii pentru identificare. După aceea am fugit înapoi la microbuz, pe care l-a condus ca și cum drumul de venire fusese o simplă încălzire pentru momentul

acesta. Am ajuns la punctul de întâlnire, o biserică aflată la vreun kilometru și jumătate de școală, în mai puțin de cincisprezece minute. Kanezaki a redus viteza și a intrat în parcare.

— Noi suntem, am rostit în microfon, iar Dox, Larison și Treven au apărut din spatele unui container pentru gunoi.

Au urcat în microbuz și am plecat de acolo cu viteza normală. Am trecut în spate și ne-am strâns toți mâinile.

— Bine tras, i-am zis lui Dox.

— Pe dracu', a replicat el, dacă aș fi tras bine, aș fi doborât-o din prima.

— Hei, a spus Treven, ai doborât-o. Asta-i tot ce contează.

— În regulă, a rostit Dox privindu-mă, nu vreau să învinovățesc pe nimeni pentru timpul de care am avut eu nevoie, totuși nu cred că sistemul electronic din modelul ăla specific de dronă e în bot, doar dacă are o protecție blindată excelentă. Până la urmă am mitraliat pur și simplu mizeria aia, sperând să lovesc ceva vital. Ceea ce, se pare, am reușit.

Am râs toți.

— Tom, a urmat Dox, tu ești bine? Ai spus c-ai fost lovit?

— În vestă, a răspuns Kanezaki. Sunt bine.

— Mai târziu, o să te învinețești, i-am spus. Dar dă-o naibii! Bine tras.

— Tu l-ai împușcat pe Gillmor? a întrebat Dox. Crezusem că Rain a făcut-o.

— Nu pe Gillmor, ci pe bodyguardul lui, a răspuns Kanezaki.

— Care mă încolțise pe mine, am precizat.

— Ura! a făcut Dox. Să-i dea cineva un trabuc omului ăstuia. A fost prima ta victimă?

— Cred că da, a zis Kanezaki.

— Crezi, a repetat Dox. Asta-i interesant. În regulă, știi cum se zice – nu uiți niciodată lucrurile

pe care le faci prima oară. Mă bucur că el a tras în tine. În felul ăsta o să-ți fie ceva mai ușor ulterior.

L-am privit pe Larison.

— Mulțumesc că m-ai ascultat.

El a tăcut câteva secunde, după care a spus:

— Am avut niște îndoieli când am intrat în școală, cu un minut înainte de două rachete Hellfire. Dar… aia a fost!

După aceea s-a întors către Dox și a zis:

— Să nu mai glumești niciodată cu mine, spunând că mă ai în cătarea armei. Niciodată. Ai înțeles?

„Hristoase”, mi-am spus, „iar începem”. Însă Dox s-a mulțumit să rânjească larg și a replicat:

— Gata, gata. Am încercat și eu să destind încordarea. Am recepționat mesajul și n-o să se mai repete.

A întins mâna și, după o clipă, Larison i-a strâns-o.

— Încotro mergem? am întrebat. Aeroportul este în direcția opusă.

— Vreau să părăsim naibii Nebraska, a răspuns Kanezaki. Mergem înainte și-o să ne gândim la ceva pe drum.

— Dumnezeule, a icnit Dox, altă călătorie cu mașina? Încă nu mi-am revenit de la ultima.

Am izbucnit toți în râs. Mi-am dat seama că nici măcar nu-mi păsa încotro mergeam.

Capitolul 32

Am ajuns doar până la Des Moines. Reculul parasimpatic față de valul adrenalinei de luptă este feroce și toți eram deja epuizați. De îndată ce am știut că ne găseam în siguranță dincolo de Lincoln, am început să încetinim. Am oprit la un motel de pe autostradă și ne-am cazat în două camere vecine. Pentru o vreme, ne-am uitat la știri, dar

totul era extrem de confuz. Pe ansamblu era prezentat ca un atentat terorist eșuat, ceea ce, la un nivel, era perfect adevărat. Se părea că situația va fi în folosul complotiștilor, deși nu la fel pe care ar fi fost un atentat încununat de succes. Oamenii continuau să fie totuși panicați de posibilitatea unor noi amenințări și de faptul că nu-și mai puteau trimite copiii la școli, și erau iritați că guvernul nu întreprindea mai multe pentru a-i proteja. Poate că firul narativ avea să se schimbe, prin emergența dovezilor despre cele petrecute, inclusiv a fotografiilor și filmelor lui Kanezaki. Și, desigur, poate că Horton avea să întreprindă ceva pentru a îndrepta lucrurile în direcția spre care spusese că ar fi vrut să meargă. Pe ansamblu însă era descurajator. Ne-am uitat până n-am mai putut răbda. După aceea am adormit toți.

Când ne-am trezit, am redeschis televizorul și se părea că, într-adevăr, firul narativ se schimbase. Acum se vorbea despre un grup de comandouri secrete care-i uciseseră pe jihadiști, dejucaseră atentatul și-i evacuaseră pe copii. M-am întrebat ce va urma.

Kanezaki își descărcase materialele pe Wikileaks. Fără mai multe informații, puteau fi ignorate ca o teorie țicnită a conspirației. Un purtător de cuvânt anonim avea să explice că Gillmor operase drona pentru a-i lichida pe teroriști, că aceștia aflaseră unde era el și-l lichidaseră, ceea ce dusese la prăbușirea dronei, dar că oamenii lui plini de resurse izbutiseră să elimine amenințarea, în timp ce bravul lor conducător își dădea sfârșitul.

Am constatat că nu-mi păsa prea mult. Noi am făcut tot ce-am putut. Și ieșise bine. Acum nu-mi mai rămânea decât să găsesc o cale prin care s-o șterg din Statele Unite și să mă bucur de cele douăzeci și cinci de milioane de dolari ale mele.

Telefonul prin satelit al lui Kanezaki a bâzâit. Era Horton. Kanezaki mi-a întins telefonul.

— Mulțumesc, a zis el. Nu merit să fiu beneficiarul acțiunilor voastre, dar sunt.

— Cum adică?

— Sunt sigur că foarte curând voi fi trimis în iad, într-un fel sau altul, dar până atunci mi-ați oferit instrumentele de care aveam nevoie pentru a redirecționa chestia asta așa cum am sperat dintotdeauna și s-o transform într-o forță a binelui.

— Toți oamenii care au fost uciși în atentatele acelea…, am spus. Mă bucur că s-a întâmplat pentru binele suprem.

M-am simțit vag ipocrit rostind cuvintele acelea. Pe de altă parte, eu nu bombardasem niciodată un grup de oameni nevinovați.

— Putea să fi fost mai rău dacă era în zadar, a mai zis el.

— În cazul ăsta, ai căpătat ce doreai.

„Și tot vei muri”, am gândit, însă n-am spus nimic cu voce tare. Bănuiam totuși că el o știa. Practic o și recunoscuse față de mine.

— Vreau să știți două lucruri, a zis Horton.

— Ascult.

— În primul rând, am introdus în canalele corespunzătoare ideea că voi patru ați fost trecuți din greșeală pe lista de asasinări a președintelui. Că prezența voastră acolo s-a datorat unei erori a serviciilor secrete, care în sine a fost rezultatul infiltrării voastre inteligente în organizația care a finanțat atentatele acestea. Că, de fapt, voi ați ignorat pericolul vânătorii eronate de oameni la nivel național și, continuându-vă misiunea, ați salvat copiii din școala aceea. Nu vă veți mai confrunta cu niciun fel de acte ostile din partea personalului american militar, de informații sau de aplicare a legii.

Aș fi vrut să-l pot crede.

— Parcă ai zis că nu mai dispui de genul acela de relații după ce ai demisionat.

— Ținând seama de trecutul meu, și după discursul pe care l-am ținut, nu sunt tocmai lipsit

de influență. Iar influența aceasta va crește.

— Ai știut asta la momentul respectiv. Când noi o aveam prizonieră pe fiica ta. Dar n-ai spus nimic.

— Nu m-ați fi crezut. În plus, voi trebuia să-mi asigurați ceva cu care să lucrez. Și ați făcut-o. Epava dronei se află în prezent în custodia instituției locale de aplicare a legii din Lincoln. Guvernului federal îi va fi greu s-o ia de acolo și s-o facă dispărută, ținând seama de magnitudinea celor întâmplate în comunitatea lor.

— O să apară și mai multe dovezi, am spus eu.

— Cum ar fi?

— Fotografii și filme cu Gillmor. Toate descărcate pe Wikileaks. Nu le mai poți opri acum, nici dacă ai vrea.

— Să le opresc? Le salut cu încântare. De fapt, eu însumi mi-am descărcat tezaurul de informații oamenilor de treabă de la Wikileaks, care vor avea grijă să-l disemineze mai fidel decât ar fi făcut vreodată *New York Times* sau *Washington Post.*

— Ce informații?

— Date concrete despre cei aflați în spatele loviturii de stat. Alături de unele dovezi, neasociate, dar probabil chiar mai acuzatoare, despre abuzuri sexuale și financiare ale indivizilor identificați. Și vor mai sosi și alte dezvăluiri.

Mi-am reamintit ce-mi spusese chiar el despre Finch, despre faptul că acela era un broker de informații. Oare Horton pusese cumva mâna…?

Apoi am înțeles brusc.

— Tu! am rostit. Tu ești brokerul de informații. Nu Finch.

— Corect.

Nu izbuteam să unesc punctele pentru a obține tabloul de ansamblu.

— Explică.

— Modul cel mai bun prin care să spui o minciună este s-o acoperi cu multe straturi de adevăr. Și de aceea pe tot parcursul acestei

operațiuni aproape tot ce v-am spus a fost adevărat.

— Atunci de ce ne-ai pus să-i ucidem pe Shorrock și Finch?

— Pentru că ei încercau să oprească lovitura de stat, bineînțeles.

Am căzut pe gânduri.

— La rândul lor, ei credeau același lucru despre tine.

— Exact. Însă noi doream s-o oprim în moduri diferite. Și la momente diferite. În plus, ei erau singurii care știau de implicarea mea directă. Dacă nu i-aș fi înlăturat, atunci, când urma să devin eroul Americii prin refuzarea ofertei președintelui, așa cum am făcut, ei s-ar fi găsit într-o poziție din care să mă contrazică. După cum s-au desfășurat lucrurile, pot să explic că de fapt ei au fost asasinați de complotiști, fiindcă încercau să oprească lovitura de stat.

— Însă chiar au fost omorâți de complotiști. De tine.

— Recunosc că există o ironie a sorții aici.

— Prin urmare, motivul pentru care tu aveai nevoie ca ei să moară aparent din cauze naturale…

— A fost dublu. În primul rând, nu doream ca Finch să deducă din decesul lui Shorrock că el însuși putea fi vizat pentru că se opunea loviturii de stat.

— Pentru că atunci ar fi fost mai greu de ajuns la el.

— Da. Și în al doilea rând, pentru că, atunci când președintele m-a numit noul lui consilier antitero, eu nu puteam îngădui să se ridice întrebări despre posibila mea implicare în moartea lui Finch.

— Știai că președintele te va numi.

— Bineînțeles.

— Pentru că aveai informații ce ar fi determinat persoanele cuvenite să acționeze pentru a se întâmpla asta.

— Corect.

— Totuși ai sifonat informația că a fost utilizată cianură.

Tot nu vedeam niciun câștig în a-i spune că n-o folosisem niciodată.

— Sifonare nu este tocmai cuvântul potrivit. Informația aceea a fost diseminată foarte selectiv.

— Ca să ne transforme pe noi în suspecți. Ca să fim înlăturați.

— Da, deși privind retrospectiv, nu sunt nemulțumit că încercările mele au eșuat.

— Și toate astea pentru că… cum ai spus tu? Noi te puteam contrazice?

— Corect, de asemenea.

— Dar te-am putea contrazice acum.

— Sper că n-o veți face. Dar chiar dacă ați încerca, nu cred că va fi bine pentru voi. Acum dețin active și, după cum am spus, ele vor crește spectaculos. Nu cred că veți dori să confruntați cuvântul vostru cu al meu în fața publicului. Și chiar dacă mi-ați putea face vreun rău în felul acela, ceea ce nu cred că este posibil în acest moment, ar atrage atenția asupra voastră și bănuiesc că nu mai aveți nevoie de așa ceva. În locul vostru, m-aș bucura în mod discret de bogăția nou-găsită.

Dacă fusese o amenințare, fusese destul de subtil.

— De ce tot spui că activele tale sunt în creștere? am întrebat. Ce înseamnă asta?

— Da, acesta era al doilea lucru pe care doream să-l menționez. În zilele următoare, când veștile despre natura recentelor evenimente sub drapel fals, inspirate de oligarhie, vor fi sifonate către mass-media, veți citi o mare varietate de articole foarte măgulitoare despre mine. Despre curajul, intuiția și integritatea mea. Treven v-a povestit conversația noastră despre o comisie excepțională?

— Da.

— Ei bine, comisia aceea și-a început deja activitatea. Cu brandul pe care am început să mi-l stabilesc și la care mass-media mă va ajuta în continuare, și în calitate de președinte al comisiei, voi fi o forță foarte puternică aliniată de partea binelui în țara aceasta.

Nu am răspuns. Mă gândeam: „Încă se poate ajunge la tine”.

Horton a izbucnit în râs.

— Știu la ce te gândești. Și ai dreptate. De aceea, dați-mi voie să vă rog ceva. Acordați-mi un an. Apreciez că atâta îmi va fi necesar să mă asigur că totul merge ca pe roate. Dacă nu vă place ceea ce fac, puteți să veniți după mine mai devreme. Dar dacă veți fi de acord cu obiectivul meu și cu performanțele mele, și dacă vreți să extrageți un bine din recentele evenimente oribile în care, indiferent că vă place sau nu, ați jucat un rol, atunci mă veți lăsa să-mi termin treaba. După aceea intenționez să mă retrag. Am o proprietate în Virginia. Foarte retrasă și liniștită. Îmi place să stau seara, pe verandă, bucurându-mă de un pahar de whisky și uneori de un trabuc. Îmi imaginez că voi trăi acolo, discret, singur cu agonia culpabilității mele de coșmar. Până când cineva o să decidă să mă scape de agonie cu un glonț.

— Da, am încuviințat după o clipă. Până atunci.

Capitolul 33

După aceea ne-am despărțit toți, luându-ne rămas-bun sub cerul albastru și indiferent, lângă autogara Greyhound din Des Moines. Cu excepția zgomotelor traficului de pe autostrada din apropiere, zona era tăcută, ba chiar somnolentă. Nimeni nu se afla în jur ca să ne observe pe pavajul fisurat, printre clădirile din cărămidă cu ferestrele bătute în scânduri, buruienile ce suiau

încet peste borduri, copacii care se legănau în briza ușoară, ale căror frunze se pregăteau de toamnă.

Kanezaki avea multe de explicat la cartierul general, însă am bănuit că avea nu doar să supraviețuiască, ci și să întoarcă totul în avantajul lui. Devenea treptat un ins tot mai formidabil și-mi era imposibil să nu simt mândrie față de evoluția lui. Se descurcase bine la siloz și, din câte știam, acțiunea lui hotărâtă îmi salvase viața. În mod cert, mă scutise de sarcina neplăcută de a-l lichida pe bărbatul din spatele camionului. I-am spus cât de bine se descurcase și l-am întrebat cum se simțea.

— Puțin… șocat, mi-a răspuns. Parcă aș fi anesteziat. În clipele acelea pur și simplu n-am gândit. La început n-am știut ce se întâmpla. Am fost trântit pe jos, apoi m-am ridicat și… l-am împușcat.

Am zâmbit.

— Se spune că nu poți ține jos un om bun.

Kanezaki mi-a aruncat o privire sfioasă.

— Nu știu ce sentimente să am despre cele petrecute.

— Oamenii au sentimente diferite. Peste câteva zile s-ar putea să te simți tulburat. S-ar putea să nu simți absolut nimic, în afară de satisfacție și ușurare că l-ai doborât înainte să te doboare el pe tine. În ambele cazuri, dacă vrei să discuți cu cineva care știe câte ceva despre chestiile astea, ia legătura cu mine, da?

A încuviințat din cap.

— Mulțumesc.

— Și transmite-i surorii tale mulțumiri pentru că ne-a scos din hotelul din Washington. A fost cu adevărat dată naibii.

— O să-i transmit. Apropo, m-a întrebat despre tine. Ea s-a potolit după ce a ieșit din adolescență și cred că acum e fericită, totuși bănuiesc că în adâncul sufletului tot mai are o slăbiciune pentru băieții răi.

Am izbucnit în râs.

— Dar ce-a făcut în adolescență?

Kanezaki a expirat prelung și zgomotos.

— E o poveste lungă. O să ți-o spun altă dată.

După cum și-a luat rămas-bun, asigurându-se că toți știau cum să ia legătura cu el, am știut ce gândea. Avea propria lui trupă de asasini cu sânge rece. Cu ei, plus vastitatea informațiilor la care avea acces, cine putea ști cât de multe avea să realizeze?

M-am gândit să-l trezesc la realitate. Apoi însă mi-am amintit în câte operațiuni mă târâse de-a lungul anilor și am decis că era prostesc să ispitesc soarta.

Dox pleca la locuința lui din Bali. A spus că voia să se relaxeze pentru o vreme și să se bucure de prada dobândită necinstit.

— N-o să-i telefonezi lui Kei, nu-i așa? l-am întrebat când ne-am luat rămas-bun.

Crezusem că va nega până și gândul la așa ceva, sau că poate va ocoli răspunsul printr-o glumă. În loc de asta, a replicat:

— Partenere, fata aia avea ceva special în ea. Pe cuvânt, însă nu, n-o să-i telefonez. Ar fi greșit din partea mea.

— Da, am încuviințat respectându-i regretul și resemnarea. Așa ar fi.

— Dar tu? Te pregătești să te duci în Virginia și să-i aduci ultimele omagii lui Horton?

— Poate că da, i-am răspuns.

— Pentru c-a-ncercat să ne lichideze?

— Da.

— Ei bine, în mod obișnuit într-o astfel de situație, aș fi zis: „La dracu', așa-i, haide să ne ocupăm de treaba asta". Acum însă…

— Te gândești la fiica lui?

A aprobat din cap.

— Da, cred c-am făcut-o să sufere destul. Detest realmente ideea de a-l răpi pe taică-său de lângă ea. În același timp… nu știu. Am, așa, o senzație de felul: „Ce rost are?" Am obținut un rezultat bun.

Și-n plus, dacă el chiar ar încerca să pună lucrurile la punct pe coridoarele puterii și așa mai departe?

— Este exact ce vrea el să ne întrebăm.

— Și dacă este, totuși, adevărat?

Continuam să fiu ambivalent.

— Să știi că Larison poate să aibă propriile lui planuri.

— Larison n-are decât să-și facă singur griji despre Larison. Eu îmi fac griji despre tine. În plus, cred că-l va lăsa în pace pe moș Horton.

M-am încruntat întrebător.

— De ce?

— Așa simt eu. Și-a recuperat diamantele, da? Nu cred că răzbunarea va fi o prioritate uriașă pentru el, chiar dacă n-ar recunoaște asta niciodată, nici față de sine.

— Bănuiesc că vom afla.

— Așa-i. Ai făcut o treabă frumoasă, Mister Rain, ca șef al micului nostru grup de frați. Nu fusesem sigur că deții calitatea asta.

Am izbucnit în râs.

— Nu știu dacă ai dreptate. De câte ori am fost cât pe-aci să ne zburăm creierii unii altora? Și am fi făcut-o cu siguranță cel puțin o dată, dacă n-ai fi intervenit tu.

— Să știi că n-o să neg că l-am imitat al dracului de bine pe Cleavon Little, exact când a fost nevoie. Dar ia mai gândește-te și la altceva. Dacă la conducerea echipei ăsteia ar fi fost altcineva, n-am fi fost cât pe-aci să ne zburăm creierii unii altora, ci ni i-am fi zburat cu adevărat.

M-am gândit că-mi acorda prea mult credit, dar n-am spus nimic nici într-o direcție, nici în cealaltă.

— Bine, domnule Modest, a rostit el, a sosit timpul să plec. Încearcă să nu-mi duci dorul prea mult, da?

— O să-ncerc.

— Ce dracu', vino și tu în Bali. Acum că ești din nou solo, te poți bucura așa cum se cuvine de

insula mea. Știu locurile cele mai bune și doamnele cele mai frumoase. Doar dacă nu te gândești să te-ntorci cu coada-ntre picioare la Delilah.

Am râs ca să-mi acopăr deruta și i-am spus c-o să-l vizitez în Bali. Cel puțin în privința asta eram sigur.

Am fost ceva mai stângaci cu Treven. El continua să fie militar activ și n-a spus încotro pleca. Aveam senzația că genul ăsta de activitate nu era pentru el, dar același lucru era valabil și pentru retragere, nici chiar cu douăzeci și cinci de milioane neimpozabile. Mă gândeam că poate era pur și simplu un bărbat care avea nevoie de o structură și de o direcție, tot așa cum un tren are nevoie de o pereche de șine.

Din motive pe care nu le puteam articula cu exactitate, continuam să mă întreb dacă nu era posibil ca, într-o etapă a operațiunii, el să fi lucrat pentru ambele tabere. Poate că la mijloc era faptul că nu-l omorâse pe Horton atunci când putuse s-o facă. La momentul respectiv, nu-i pusesem la îndoială raționamentul, dar în același timp bănuiam că rațiunea nu era fundamentali real al șovăielii lui. Simțeam existența unui soi de atașament între el și Horton. Sau poate că ceea ce simțeam era pur și simplu încercarea lui Treven de a se agăța de structura aceea de care credeam că avea el nevoie, o structură care-i asigurase întotdeauna un scop în viață, dar pe care evenimentele o îndepărtau. Poate că teama de a pierde structura aceea îl determinase la un moment dat să apeleze la Horton, să încerce să joace cu ambele tabere împotriva centrului. Asta nu mai conta însă de acum. Nu doream s-o recunosc în sinea mea, dar o parte din mine era fericită că probabil n-aveam să știu adevărul niciodată. Nu doream să fiu nevoit să fac ceva în privința aceea. Era mai simplu să las lucrurile în pace.

Larison a fost de asemenea zgârcit cu detaliile despre următoarele lui acțiuni și am presupus că se ducea la iubitul lui. Speram ca asta să-l ajute. Propria mea încercare de idilă cu o persoană civilă dusese la încercarea ei de a mă asasina. Și ea era mama copilului meu. Bineînțeles, nu i-am spus nimic lui Larison, nici despre viața lui personală, nici despre Horton.

El mi-a mulțumit când ne-am luat rămas-bun și n-am fost sigur pentru ce o făcea – pentru că-i păstrasem secretul, pentru că-l oprisem să ne părăsească într-un fel pe care l-ar fi regretat sau pentru că-mi asumasem riscul de a avea încredere în el.

— Pentru puțin, am spus. Totul n-a fost decât autoconservare.

— Rahat, mi-a replicat. Îți sunt dator.

— Ce-mi datorezi? M-ai introdus într-o operațiune care mi-a adus douăzeci și cinci de milioane.

Nu mi-a răspuns imediat și mi-am dat seama că se gândea că planul lui inițial nu implicase ca eu să rămân cu diamantele. Și că reamintirea acelui plan îi cauzase frământări de conștiință deloc caracteristice. M-am gândit că avusesem noroc că lucrurile se derulaseră așa. Ar fi putut foarte ușor s-o fi luat în cu totul altă direcție.

— Nu știu exact unde voi fi, a spus Larison. Însă dacă ai nevoie de mine, o să-ți apăr spatele.

Venită din partea lui, o asemenea ofertă era atât rară, cât și relevantă. Am apreciat-o și i-am spus-o. Aveam sentimentul că ne vom revedea și i-am spus și asta.

Așa s-a destrămat detașamentul nostru. Pentru o vreme, oricum.

Eu m-am întors în Tokio, bineînțeles, așa cum se pare că o fac de fiecare dată, ca un somon ce înoată în amonte, către locul nașterii sale. M-am instalat și m-am bucurat de senzația unei acalmii în viața mea. Orașul continua să-și revină treptat

după trauma provocată de seism și tsunami, și am donat o sumă incredibil de mare și în mod cuvenit anonimă pentru eforturile de ajutorare din nord. Revelațiile despre corupția ce dusese la accidentul de la reactorul nuclear Fukushima erau uluitoare, chiar și pentru un cinic ca mine. Cu toate acestea, nimic bun nu părea să iasă de pe urma lor. Se părea că Japonia nu diferea prea mult de Statele Unite, cel puțin în termenii apatiei.

Pentru că și veștile de acolo erau uluitoare. Revelații, incriminări, acuzații de trădare. Majoritatea erau adevărate, așa cum prevăzuse Horton, iar minciunile erau împletite atât de iscusit în țesătură, încât nimeni care nu percepea întreaga tapiserie nu le-ar fi sesizat vreodată. Horton, tot așa cum prezisese, își câștigase un număr uriaș de susținători. Fusese solicitat în mod repetat să candideze la președinție. Spre meritul lui, bănuiesc, a refuzat și am bănuit că ceea ce oamenii considerau că era nobila lui rezistență față de ispita puterii avea într-o bună zi să-i poleiască legenda.

Dar în ciuda tuturor revelațiilor, arestărilor și indignărilor, n-am văzut schimbându-se prea multe. Războaiele au continuat să macine vieți. N-am auzit de revolte populiste, nici de țărani înarmați cu furci care să atace Capitoliul, ori să-i ardă pe baronii de pe Wall Street, fie doar și în efigii. S-a vorbit despre un al treilea partid – eu m-am gândit că un al doilea partid ar fi fost o expresie mai corectă dar discuțiile nu s-au concretizat prin nimic. Deși Wikileaks a fost canalul pentru tot ce se sifona, *New York Times* și toate celelalte ziare căpătau creditul, deși nici nu s-ar fi atins de asemenea informații dacă Wikileaks nu le-ar fi forțat, exact cum spusese Kanezaki. Pe ansamblu, părea că oamenii își doreau să înțeleagă perfidia ca fiind o problemă a personalităților, nu ca pe ceva insidios din instituțiile lor.

Horton a continuat, acționând pârghiile popularității și puterii sale, dar comisia – așa

aveam eu impresia –, departe de a fi un vehicul pe care să-l poată dirija așa cum dorea, era mai degrabă un container, care, treptat, ajungea să-i controleze și să-i restrângă ambițiile. M-am întrebat cât de dezamăgit era el și dacă, în orele tăcute și întunecoase dinaintea zorilor, stătea oare vreodată întins în pat cuprins de cleștele fără somn al disperării, cu sufletele tuturor celor cărora le curmase prematur viețile apropiindu-se și strângându-l din toate părțile.

Nu mă îngrijora posibilitatea ca el să vină după vreunul dintre noi. M-am gândit că spusese adevărul când afirmase că nu credea că i-am putea face cine știe ce rău. Și ar fi fost periculos să ucidă doar pe unul dintre noi, dacă nu ne ucidea pe toți. Dacă oricare dintre noi ar fi decis că Horton constituia din nou o amenințare, el s-ar fi confruntat cu o problemă serioasă. În plus, mai era și fiica lui, bineînțeles. Poate că ea îi spusese că Dox avea un suflet blând, dar nu știa nimic despre noi ceilalți. Oare ar fi riscat cu adevărat represaliile? Mă îndoiam.

Privindu-i mașinațiunile îndepărtate din limanul refugiului meu din Tokio, m-am întrebat dacă nu cumva Horton își citise greșit propria țară. Poate că democrațiile, ori poate că toate culturile, au cicluri ale vieții, la fel ca oamenii care le alcătuiesc. Și poate că există lucruri pe care culturile le pot face pentru a-și prelungi viața – echivalentul exercițiilor fizice și al hranei sănătoase sau, pentru o analogie cu ceea ce făcuse Horton, echivalentul unei operații chirurgicale radicale dar într-un final lucrurile acelea ar conta doar periferic. Poate că, indiferent de eforturile câtorva persoane excepționale, genele ascunse și inerente în ADN-ul unei culturi vor dicta o durată în ani și vor face inevitabilă instalarea sclerozei, senilității și morții, la fel de inevitabil ca Parcele ce taie firul unei vieți individuale.

Nu știam ce-mi doream. M-am antrenat în Kodokan, am meditat în temple tăcute și m-am bucurat de cluburi de jazz, cafenele și baruri. Am făcut plimbări nocturne lungi prin orașul damaschinat și m-am gândit la evenimentele din care făcusem parte și la ceea ce fusesem cât pe aici să cauzez. M-am gândit la fiul meu și mi-a lipsit Delilah. M-am gândit la Horton. N-am luat nicio decizie.

Am dormit mai bine decât o făcusem de ceva vreme. Am sperat că asta va dura.

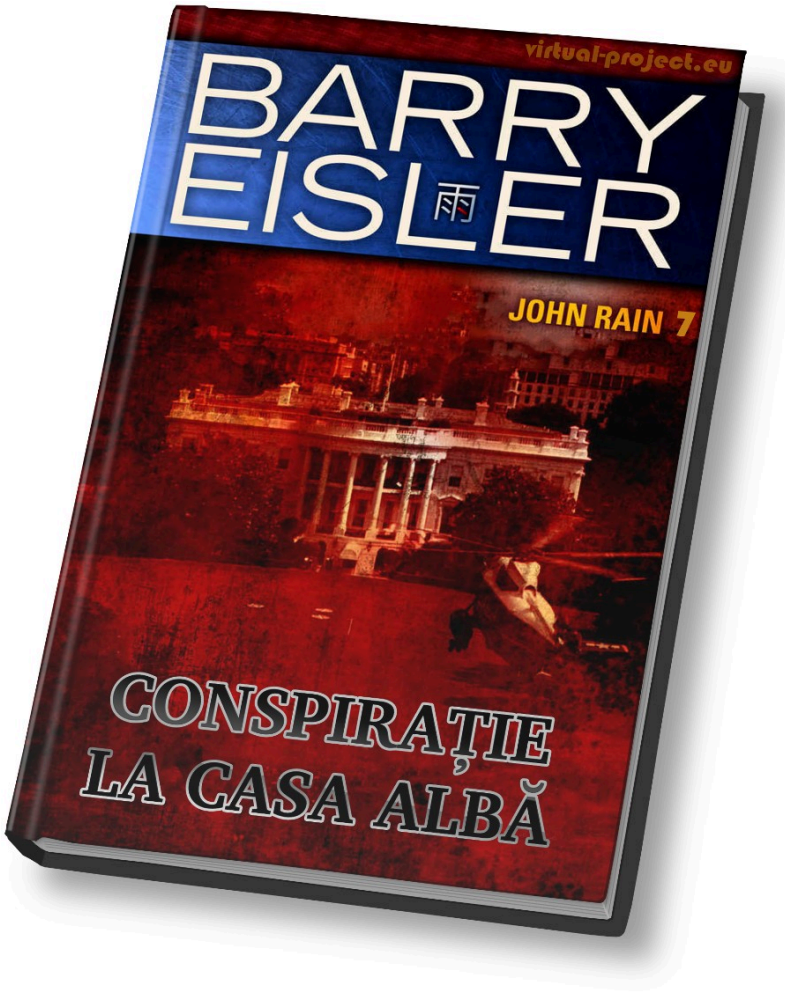

virtual-project.eu

{1} Salariat, în special dintre „lucrătorii cu gulere albe”. (*n.red.*).

{2} Activitatea de Susținere a Informațiilor.

{3} Companie militară privată înființată oficial în 1997; neoficial, reprezintă un program militar instituționalizat de guvernul SUA. (*n. tr.*).

{4} Joint Special Operations Command – Comandamentul Forțelor pentru Operațiuni Speciale.

{5} Conceptul „efect de clichet” (*ratchet effect*) desemnează procesul prin care, în urma unei crize profunde (reale sau imaginate), statul capătă puteri tot mai mari la care, odată trecută criza, nu renunță. (*n. tr.*).

{6} Joc de cuvinte intraductibil, în limba engleză, bazat pe Rain, numele protagonistului, care înseamnă de asemenea „a ploua, ploaie”. (*n. tr.*).

{7} Transportation Security Administration – Administrația pentru Securitatea Transporturilor – din cadrul Departamentului pentru Securitate Internă are ca sarcină siguranța transportului public în SUA; a fost creată în urma atacurilor de pe 11 septembrie 2001. (*n. red.*).

{8} Rută de detectare a urmăritorilor. (*n. red.*).

{9} Defense Advanced Research Projects Agency, agenție a Departamentului Apărării al SUA, care se ocupă cu dezvoltarea de noi tehnologii militare. (*n. red.*).

{10} Personaj fictiv al romanului *O mie nouă sute optzeci și patru* de George Orwell, care este principalul inamic al statului. (*n. tr*).

{11} „Don’t Ask, Don’t Tell”/„Nu întrebi, nu spui”: politica oficială a Statelor Unite privind serviciul militar al homosexualilor, instituită de administrația Clinton în 1994, care a funcționat până în 2011. (*n.tr.*).

Table of Contents

PARTEA I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13

PARTEA a II-a
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18

PARTEA a III-a
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33

Table of Contents

PARTEA I 2
Capitolul 1 15
Capitolul 2 20
Capitolul 3 26
Capitolul 4 40
Capitolul 5 43
Capitolul 6 53
Capitolul 7 61
Capitolul 8 81
Capitolul 9 89
Capitolul 10 105
Capitolul 11 121
Capitolul 12 126
Capitolul 13 136
PARTEA a II-a 143
Capitolul 14 156
Capitolul 15 172
Capitolul 16 189
Capitolul 17 207
Capitolul 18 227
PARTEA a III-a 247
Capitolul 19 260
Capitolul 20 273
Capitolul 21 283
Capitolul 22 297
Capitolul 23 302
Capitolul 24 312
Capitolul 25 327
Capitolul 26 335
Capitolul 27 351

Capitolul 28 360
Capitolul 29 365
Capitolul 30 372
Capitolul 31 381
Capitolul 32 396
Capitolul 33 402